

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của người chuyển ngữ. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của người chuyển ngữ và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

~~~~~ **Oan Gia Dễ Dàng Hóa Giải** ~~~~~

(◡‿◡) **Tên gốc** : Oan gia dịch giải bố nhất tiết _□□□□□□□ (◡‿◡)

(◡‿◡) **Tác giả** : Tiêu Diêu Hồng Trần (◡‿◡)

(◡‿◡) **Convert** : ss Lue + nothing_nhh (◡‿◡)

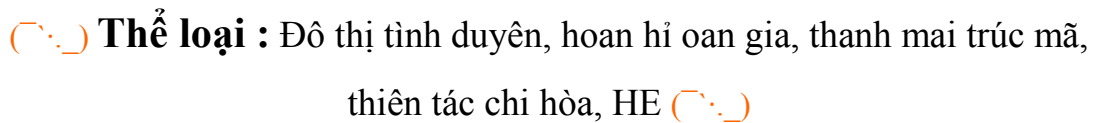
(◡‿◡) **Chuyển ngữ** : Sâu (◡‿◡)

(◡‿◡) **Beta** : linhlu + Ces + JR94 (◡‿◡)

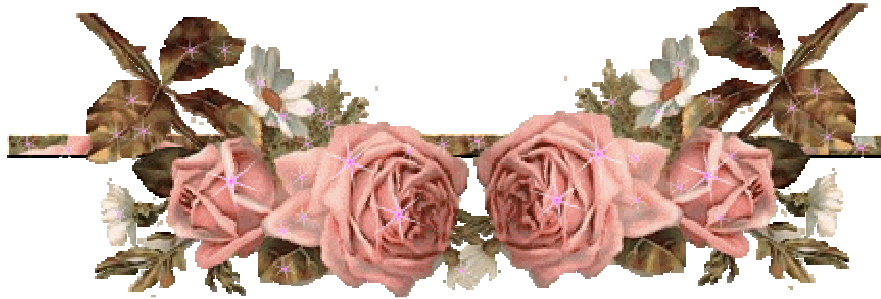

(◡‿◡) **Làm ebook** : JR94 (◡‿◡)

Cổ Thước: “Qua cùng thuyền phải tu mười năm, nếu người tôi tu đến là anh, tôi đây thà nhảy sông tự vẫn!”

Bọn họ một đôi lấy hãm hại đối phương làm nhiệm vụ, lấy hạ gục đối phương làm mục tiêu, lấy bôi nhọ danh dự đối phương làm cội nguồn hạnh phúc, một trận chiến này kéo dài đã hai mươi năm, rồi đây sẽ phải lấy thắng lợi của người nào để chấm dứt?

°°¤¤°,°,°,¤¤°°°°¤¤°, **Mục Lục** °°¤¤°,°,°,¤¤°°°°¤¤°,°

Chính Văn

Chương 1: Nghiệt duyên hai mươi năm trước

Chương 2: Nữ nhân thô bạo

Chương 3: Khúc nhạc dao cuộc sống ở chung

Chương 4: Ký ức nghĩ lại mà kinh

Chương 5: Một quả đào phát động chiến tranh

Chương 6: Nam nam ân ái quý di

Chương 7: Nha đầu đáng chết, người dám cường thượng Chân Lăng?

Chương 8: Lòng tốt của kẻ thù không thể nhân

Chương 9: Kẻ thù đỏ mắt nhìn nhau

Chương 10: Con nhất định phải lắc ngực lớn đến cho anh ta nhìn!

Chương 11: Mười vạn tệ, rời khỏi anh ta

Chương 12: Công tác hoành tráng chuẩn bị xem mắt

Chương 13: Lần đầu xem mắt của Cô Thước (1)

Chương 14: Lần đầu xem mặt của Cổ Thước (2)

Chương 15: Lần thứ hai xem mặt của Cổ Thước (1)

Chương 16: Lần thứ hai xem mặt của Cổ Thước (2)

Chương 17: Cổ Thước lấy long

Chương 18: Bụi trần giữa lời hứa của hai người

Chương 19: Anh ấy, là anh trai của tôi

Chương 20: Xem mặt trở thành ác chiến

Chương 21: Mập mờ, quý di mập mờ.

Chương 22: Tổ phải nâng ngực!

Chương 23: Bác sĩ của cô là anh ta?

Chương 24: Đầu tiên phải để cô thích ứng với bộ ngực cô muốn nâng đỡ

Chương 25: Cô bị Chân Lãng hôn

Chương 26: Chân Lãng đuổi theo vợ, Cổ Thước “nhảy sông”

Chương 27: Oan oan tương báo, đồng sàng công chằm

Chương 28: Ngủ cùng tôi, gả cho tôi.

Chương 29: Hình như Chân Lãng rất vui vẻ

Chương 30: Cổ Thước báo thù

Chương 31: Ở chung lần nữa.

Chương 32: Giờ trò với Chân Lãng

Chương 33: Cô làm cơm, hầu hạ anh ta

Chương 34: Thăm Chân Lãng

Chương 35: Là tại trúc mã nhiều thanh mai

Chương 36: Vì sao anh ta cũng trở về?

Chương 37: Thù mới công hân cũ.

Chương 38: Kết hôn rồi...

Chương 39: Sau này sẽ sống những ngày thật tốt, bà xã.

Chương 40: Nghĩa vụ vợ chồng làm thế nào bây giờ?

Chương 41: Suýt chút nữa bắt gian tại giường.

Chương 42: Cô Thược trốn nhà

Chương 43: Ai bảo vệ ai?

Chương 44: Kinh thiên động địa trong bệnh viện.

Chương 45: Giúp đỡ nhau, đút cơm, tắm rửa

Chương 46: Thược Thược, làm nô lệ đi.

Phiên Ngoại

Phiên ngoại thứ nhất: Không thích không mua

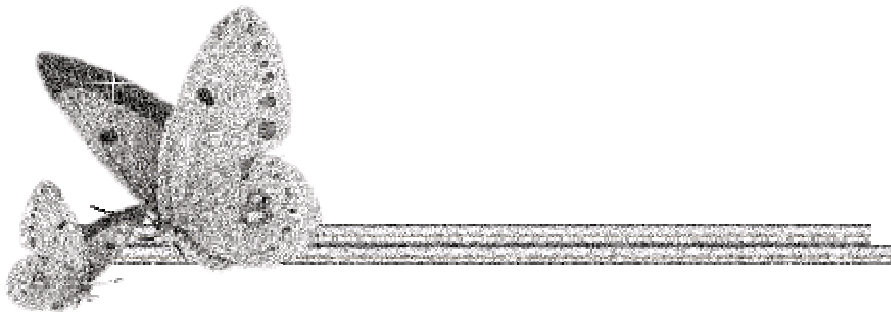
Phiên ngoại thứ hai: Thử nhà mới

Phiên ngoại thứ ba: Khi hai đứa bé ở độ tuổi không đoán trước được.

Phiên ngoại thứ tư: Niên thiếu

Phiên ngoại thứ năm: Nhà họ Cổ có con gái mới trưởng thành

Phiên ngoại thứ sáu: Nhà họ Cổ có con gái mới trưởng thành (2)

Chương 1: Nghiệt duyên hai mươi năm trước

Trích lời Chân Lăng —— “Phật viết, kiếp trước năm trăm lần ngoài đầu nhìn lại mới đổi được kiếp này một lần gặp thoáng qua, nếu như sớm biết gặp phải cô, ở lần ngoài đầu thứ bốn trăm chín chín, tôi đã đem tròng mắt của mình móc ra!”

Hai mươi hai năm trước

Mỗi dịp cuối tuần, công xưởng dành cho công nhân viên chức một khoảng thời gian phúc lợi, tới phòng tắm công cộng miễn phí, đối với những gia đình công nhân viên muốn tiết kiệm tiền mà nói thì đây là một – chuyện tốt, bởi vì chẳng những tắm, còn có thể thuận tiện dẫn theo con trai con gái, chị chồng, em vợ. Cứ đến lúc phòng tắm mở cửa, một đám nam nữ hò hét xông đến, như gió lốc cuốn vào.

Đương nhiên, tranh vòi nước cũng phải có kỹ thuật. Trọng tâm là phải đẩy, sát, đung, huých, Thái cực quyền Trung Quốc, Không thủ đạo Nhật Bản, Đài quyền đạo Hàn Quốc, Thái quyền Thái Lan, Nhu thuật cùng binh pháp ba mươi sáu kế sở trường của mỗi nhà, chỉ cần có thể tranh là sẽ tranh đến cùng, tất nhiên nổi bật vẫn là những cao thủ chen phòng ăn, tranh bàn ăn, lên xe bus.

Tại sao lại nói như thế, phương pháp chiến đấu: khi vừa mở cửa —— chiến thuật ngăn chặn, đem những người khác chặn ở phía sau, đảm bảo mình là người đầu tiên, như vậy mới có thể tranh vòi nước trước tiên. Vào được rồi không phải là cởi quần áo mà trước hết phải đem đồ của mình treo lên vòi nước —— chiến thuật bắt giặc phải bắt vua trước. Khi tắm dưới chân phải đứng hình chữ T, hai tay khua khoắng —— tư thế quyền anh? Ai có âm mưu nhích tới gần, một tiếng ‘Lão Tử đến trước’ làm cho người ta âm thầm rời đi —— *liệu địch tiên cơ a (ra tay, chiếm thời cơ trước kẻ địch)*. Nếu không dùng được ánh mắt, phải nhờ vào thái cực quyền —— thân động mà chân không động, mặc người xô đẩy thân thể như liễu trước gió, dưới chân giống như mọc rễ.

Phụ nữ đương nhiên không chen chân động thủ nhiều như thế, nhưng phụ nữ có chiến thuật khác giống như pháp bảo —— chiến thuật lôi kéo. Không phải trả tiền nước ai không muốn a, quần áo bẩn tất thối chất đống trong nhà một tuần lễ toàn bộ đóng gói lại mang ra từ từ giặt. Dì Lý xưởng sản xuất lúc trước từng đóng gói năm tấm trải giường mang đến giặt, kết quả là sau khi vào cửa ở đây, bị người phía sau đẩy một cái, nhất thời bao quần áo đè lên người ngã xuống đất, vô số bàn chân đạp qua, bất ngờ đạp dì Lý như chỉ còn dày 3 cm, hai ngón tay cũng bị đâm sưng tấy.

Phụ nữ thông thường tắm cho đứa nhỏ trước, sau khi tắm xong để bọn chúng chơi ở một bên, sau đó tự giặt quần áo của mình, thuận tiện ngồi lê đôi mách, tiếng nước chảy cũng không giảm bớt được nhiệt tình nói chuyện phiếm của bọn họ.

Lúc này, hai nữ nhân một trái một phải đang nói chuyện rất vui vẻ.

Chồng của nữ nhân bên trái là kỹ thuật viên của xưởng, họ Cổ, bình thường mọi người trong xưởng gọi bà là Cổ mù mù. Mà chồng của nữ nhân bên phải có treo một chức vụ ở phòng tài chính, người thì sớm đã chuồn êm ra ngoài làm ăn, họ Chân, bình thường người ta gọi Chân mù mù.

“Ai, Cổ muội, lần này chia phòng em ở tầng mấy?” Chân mù mù dùng sức chà xát quần áo trong tay, thông thả hỏi.

Hơi nước lượn lờ trong phòng tắm, Cổ mù mù xát xà phòng, cầm lấy váy của con gái xoa: “Tầng bốn, đầu phía tây.”

“Thật a?” Động tác trong tay Chân mù mù dừng lại: “Chị cũng ở tầng bốn, đầu phía đông.”

“A!” Cổ mù mù bỏ lại váy trong tay, vẩy vẩy bọt nước: “Nói như vậy chúng ta là hàng xóm?”

“VẬY sau này phải chăm sóc lẫn nhau rồi?”

“Đúng vậy!”

Hai người đang vì chuyện hàng xóm mới mà kích động thâm tình nhìn lẫn nhau, sau đó, góc phòng tắm bỗng truyền tới một tiếng kêu thảm rõ ràng.

“A...”

Thanh âm quá mức to rõ lạnh lạnh, thế nhưng nhất thời không cách nào phân biệt được là tiếng cậu bé hay cô bé, hai vị đại tẩu đồng thời quay đầu...

Một cô bé mập mạp toàn thân trơn láng còn dính bột xà phòng chạy đến, trong tay đem theo, đem theo, ách, đem theo một cậu bé, chỉ là lúc này kéo đi, cô nắm vốn không phải tay, cũng không phải ôm vai, mà là, mà là...

Thứ gì đó, dưới rốn, giữa hai chân, một khúc lạp xưởng Quảng Đông, khuỵu. *(Há há há *ôm bụng*. Cái gì ta?)*

“Mẹ!” Cô bé chạy đến trước mặt mẹ, giọng nói trong trẻo kêu lớn, “Đây là cái gì? Vì sao Chân Lăng có, con không có?”

Ánh mắt của cô trong phòng tắm mờ mịt hơi nước lộ ra hồn nhiên như vậy, tò mò như vậy, hiếu kỳ như vậy, khả ái như vậy.

Sau khi nhìn rõ con gái nắm cái gì, Cổ mục lập tức chống nạnh rống to, “Cổ Thược, con buông tay ra cho lão nương!”

Tiểu nữ oa mập mạp vô cùng có cốt khí bĩu môi phình má, “Không muốn, vì sao Chân Lăng có cái này mà con không có? Có phải sau khi mẹ nhặt con từ đồng rác về đã thêm bớt thứ gì hay không?” *(ha ha, nhớ ngày xưa quá, suốt ngày bị mẹ nói nhặt từ thùng rác về. Ha ha)*

Cổ mục nhìn đáng vẻ chết không buông tay của con gái, bàn tay to lại nắm lên cổ tay con gái: “Mau buông tay, Chân Lăng bị người nắm sắp hỏng rồi.” *(Mau buông tay, Lăng ca mà hỏng là tỷ hối cũng không kịp a)*

“Không muốn!” Nữ oa oa *(Oa = búp bê)* thề bảo vệ món đồ chơi mình thích, chẳng những không buông tay ngược lại còn nắm chặt hơn, “Cái này mềm mại, chơi thật tốt, con cũng muốn, mẹ bảo Chân Lăng đưa cho con!”

Cô lại dùng lực, nam oa oa đáng thương nước mắt rơi như mưa, so với vòi nước còn mãnh liệt hơn, tiếng khóc thét xuyên thủng cả mái phóng tẩu: “Mẹ nha, đau đau nha.”

Chân mục vội vã ôm con, tiểu oa nhi ba tuổi đáng thương, khóc kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ, tan mây phá trời, ở trong lòng mẹ thút tha thút thít đáp: “Mẹ, con không cần, đau đau, cho Cổ Thược, cho Cổ Thược...”
(Tội nghiệp soái ca của ta)

“Cổ Thước.” Chân mụ mụ sờ sờ gương mặt tham lam muốn giữ của nữ oa oa: “Cái này, phải lớn lên mới có thể cho, nếu không con chờ Chân Lãng lớn lên đưa cho con?” *(Hắc hắc, Chân mụ mụ chơi hiểm quá)*

“Thật sự?” Ánh mắt tiểu nữ oa lập tức sáng lên, chỉ một cái chớp mắt lại ảm đạm xuống: “Nếu Chân Lãng len lén đưa cho người khác thì làm thế nào?”

“VẬY con liền túm chặt lấy nó, nhất thiết đừng để nó đưa cho người khác, có được hay không?” Chân mụ mụ trong mắt loé lên tia trêu chọc, nhìn con trai khóc thầm trong lòng, thế nhưng cười vô cùng vui vẻ.

Cổ Thước kiên định gật đầu, lưu luyến không rời buông lỏng hai tay, trước khi buông tay còn không nhịn được nắm hai cái, mặt tràn đầy nghiêm túc nhìn bé trai xinh đẹp trước mắt: “Chân Lãng, cậu đáp ứng tớ, sau này cái này phải đưa cho tớ nha, không thể cho người khác.”

Nam oa oa trên mặt nước rơi tí tách, nước trên thân người như món đồ sứ cũng rơi tí tách, vừa dùng sức gật đầu, vừa tiếp tục khóc thút thít, đôi mắt đen tuyền được nước rửa qua sáng ngời, cái miệng non nớt nhỏ nhắn cũng được hơi nước hấp thành màu hồng phấn, giống như cũng có thể chảy nước.

Cổ Thước nhìn vẻ mặt đáng thương của hân cuối cùng cũng có một chút cảm giác tội ác, dù sao cái này không sớm thì muộn cũng là của mình, vậy thì an ủi cái người tặng món đồ chơi này chút đi.

Cô vươn cái tay ươn ướt ra, dùng sức xoa xoa trên mặt đối phương, “Tớ thơm cậu một cái, cậu đừng khóc được không?”

Chân Lãng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, chậm rãi, có chút chần chờ —— gật gật đầu.

Cổ Thước hé ra một nụ cười ngọt lịm, bưng hai má búp bê trước mặt, từ từ tiến tới gần, hôn ra một tiếng rõ to: “Chụt! ! !”

Chân mụ mụ vỗ vỗ đầu Chân Lãng: “Người ta cũng đã thơm thơm con rồi, con có phải cũng nên thơm người ta hay không?” Chân Lãng hít hít cái mũi, nhìn nữ oa mũm mĩm đã sớm cười không thấy đường trước mắt, mân mê miệng ừ ừ khuất khuất áp sát, hai tay vẫn nắm lấy chỗ đau, nước mắt còn lớn vòn trong hốc mắt.

Một nam một nữ, trần truồng ôm chặt ở chung một chỗ, thỏa thuận với nhau hợp đồng bằng ‘miệng’ đầu tiên, lúc này, bọn họ ba tuổi.

Chương 2: Nữ nhân thô bạo

Trích lời Cổ Thước —— “Cũng nói nam nữ ban đầu một thể lưng tựa lưng, sau khi bị chia tách trong biển người tìm lẫn nhau, nếu như tôi nhất định phải tìm đến anh, tôi đây thà không bao giờ phải chia tách, ít nhất tôi có thể dùng cái miệng để đối diện anh mà không phải nhìn cái mặt của anh.”

Khu vực phồn hoa nhất trung tâm thành phố có một studio tinh xảo thanh nhã dành cho nữ giới, trong thành phố nhộn nháo người đến người đi này lại thanh tĩnh hiếm có, cũng không phải làm ăn không tốt, mà studio này phần lớn là đặt hàng trước, mỗi ngày vào cửa đều là những người có hẹn trước, dù như thế, nhiếp ảnh gia có chút đặc biệt được coi trọng vẫn đáp ứng không xuể, đơn đặt hàng cũng đã kéo dài đến tận nửa năm sau .

Mà người được đặc biệt coi trọng, giờ phút này đang lười biếng ngả trên ghế, tay chống cằm, ngón tay gõ trên bàn thủy tinh phát ra âm thanh thanh thúy. Đôi chân thon dài không có chút hình tượng gác trên băng ghế đối diện, mái tóc ngắn mềm mại thoải mái theo hành động mà tản mạn càng thêm vẻ hoạt bát sinh động.

Áo sơ mi lụa trắng tự do để mở hai cúc áo, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Quần dài màu đen vòng quanh thân hình thon dài, nhìn thoáng qua giống như quý tộc Pháp thế kỷ mười tám, nếu như phối hợp thêm một thanh kiếm thì sẽ hoàn toàn giống một thiếu niên tuấn mỹ từ trong tranh bước ra.

“Ai...” Âm thanh thờ dài có chút bất đắc dĩ, thanh âm thô khan, phá hoại 100% hình ảnh hoàn mỹ, hai mắt trong tròng nhú chặt, phát tán ra tia phần hận, loáng thoáng còn có thể nghe tiếng hàm răng nghiền vào nhau kéo kẹt kẹt.

Cô gái ở một bên lắng nghe phong tình tiến tới, quần lụa dài nhẹ nhàng, mát mẻ mà hoàn toàn nổi bật, đầy hộp kẹo thanh cổ họng trong tay qua mặt bàn, “Thế nào? Cổ họng lại đau? Hôm qua không nghỉ ngơi tốt chứ gì?”

Tay uể oải không chút khách khí bắt lấy hộp kẹo, đào ra một viên ném vào miệng, hắng giọng, vẫn khàn khàn.

“Ngày hôm qua lão mẹ điện thoại đến, nói muốn từ ngàn dặm xa xôi đến thăm tớ.” Từng chữ khàn khàn từ hàm răng phun ra, “Nói thuận tiện kiểm tra xem tớ thế nào! ! !”

“Cho nên cậu lo lắng không ngủ được, nóng cháy cổ họng?” Móng tay loé ta ánh sáng màu ngọc trai dừng trên không trung, Phương Thanh Quỳ cười to, “Có phải nghĩ đến lại phải ở cùng một chỗ với người kia cho nên ỉu xiu, sáng sớm đã ở đây than thở?”

“Ai nói tớ ỉu xiu!” Người nào đó trong nháy mắt như gà bị cắt tiết, mạnh mẽ từ trên ghế bắn lên, tiếng nói xé rách nặng nề ngâm nga: “Tớ đang lo nghĩ như thế nào mới có thể một quyền đánh cho con ma ốm kia vào viện.”

Phương Thanh Quỳ cổ quái nở nụ cười, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa kính, “Người ta không phải đang ở trong bệnh viện đối diện chúng ta còn gì, nếu thật sự muốn đánh người thì chẳng cần quá hai phút, hay là cậu không nữa?”

Một nắm tay giơ trước mặt cô, “Phương – Thanh - Quỳ! Cậu, đừng, kích, tớ!”

Ngón tay không thềm để ý gõ gõ lên nắm tay trước mặt, cô tầm tắc lắc đầu: “Tớ thật không hiểu các cậu, nếu đã như kẻ thù mười tám đời thì cần gì phải lừa dối người lớn hai bên, không nên giả vờ cái gì mà tình cảm thâm hậu, hai người từ nay đến lúc chết già không qua lại nữa, không phải là được rồi?”

Gương mặt tuấn tú lập tức vặn vẹo, “Năm ấy mẹ của anh ta một phen nước mắt một phen nước mũi phớ thác tớ chiếu cố anh ta cho tốt, muốn trở mặt cũng phải là anh ta trước, không phải tớ!”

Phương Thanh Quỳ bất đắc dĩ, “Cái này cũng tính là lý do sao?”

Người trước mặt tròn mắt nhìn, “Cái này không tính là lý do sao?”

“Tính sao?”

“Không tính sao?”

Hai người trừng mắt nhìn lẫn nhau, nhàm chán kiên trì ý kiến của mình.

Phương Thanh Quỳnh không thích tiếp tục tranh cãi, “Hôm nay cậu còn có ít nhất ba cái hẹn trước, sao còn cùng tớ hao tổn vô ích? Còn không mau bắt đầu?”

Tiếng nói khàn khàn không có nửa điểm buông tha ý tứ của cô, “Phương Thanh Quỳnh, cậu và tớ nói rõ ràng, lý do của tớ có vấn đề gì?”

Tiểu thực nữ bắt đầu làm một động tác rất không phù hợp với trang phục của mình, hướng lên trời trợn trắng mắt, “Cậu có thể coi như tớ cái gì cũng chưa nói được không?”

“Không thể! ! !”

Cô cũng biết, chỉ cần nói đến chuyện liên quan đến người kia, người trước mắt lập tức trở nên cổ quái dị thường, bất chấp *dùì sừng bò (ý nói chui vào ngô cụt)*, hơn nữa... Nhìn trong đôi mắt xinh đẹp thỉnh thoảng thoáng qua áp lực đáng sợ hơn cả núi lửa trước lúc bộc phát, cô chỉ cầu vài ngày tới tốt nhất không có ai trêu chọc cái người táo bạo này, nếu không chỉ sợ trong vòng bán kính năm thước đều sẽ bị nổ thành bột mịn.

Nhưng mà lão Thiên hiển nhiên không nghe thấy lời cầu xin của cô.

“Đông!” Cửa thủy tinh bị nặng nề đẩy ra, bật đến vách tường phát ra một tiếng vang không lồ, dư âm ong ong điếc tai. Hai người đang trừng lẫn nhau đồng thời quay sang. Trước cửa lớn, hai bàn tay người đàn ông ôm vai, áo phông bó chặt vào người có vẻ rất sinh động, hai tảng thịt trước ngực, Phương Thanh Quỳnh ánh chừng khoảng B cup. *(giờ ta mới biết tiêu chuẩn này cũng có thể dùng được cho nam nhân. Ha ha)*

“Ai là chủ quán ở đây!” Tiếng rống vừa phát ra, cửa thủy tinh mới dừng lại lại run rẩy một trận, “Nghe nói các người có cái nhiếp ảnh gia nổi danh, suất khí anh tuấn. Ở đâu, ông đây muốn gặp.”

Phương Thanh Quỳnh liếc về phía người đối diện, nuốt nuốt nước miếng, mang theo nụ cười luôn luôn vô cùng ôn nhu ấm áp, “Vị tiên sinh này,

chúng ta ở đây là Studio cho nữ giới, nam khách xin dừng bước, nếu người muốn chụp ảnh, ra cửa quẹo trái hai mươi bước, có nơi chụp ảnh cưới và nơi chụp ảnh nam.”

Gã đàn ông trợn mắt, toàn thân bộc phát ra ngọn lửa khí thế, trên khuôn mặt vằn vẹo viết rõ ràng ‘muốn sống chó tới gần’. Ánh mắt vòng qua Phương Thanh Quỳnh, trực tiếp rơi trên gương mặt thiếu niên tuần tú, “Nam khách dừng bước, nó vì sao lại ở đây?”

Nụ cười của Phương Thanh Quỳnh cứng ngắt, “Cái này, cái này, chúng ta ra ngoài nói, nếu không một lúc nữa có khách hàng đi thay trang phục, sẽ bị ngài dọa.”

Sắc mặt người đàn ông hơi tốt lên một chút, từ từ quay đầu, bước chân còn chưa nhấc lên lại đột nhiên chuyển trở về, ánh mắt gắt gao nhìn chòng chọc bộ ngực của thiếu niên, ách, trên ngực mang theo thứ dùng để làm việc, giọng nói đột nhiên cao lên một quãng tám, “Sao? Nhiếp ảnh gia...”

“Cái này...” Phương Thanh Quỳnh còn chưa kịp nói, thân hình không lồ của người đàn ông đột nhiên nhảy dựng lên, trên nắm tay còn nổi gân xanh, “Được lắm, chính là mày, con chó chết nhất ông đây muốn tìm chính là mày.”

Tiếng rống chấn động căn phòng, một nắm tay to lớn đã hung hăng đánh ra, “Câu dẫn bạn gái của ông, làm cô ấy cả ngày thần hồn điên đảo, còn cời quần áo cho mày chụp, hôm nay ông phải đánh chết mày!”

Trang điểm tinh xảo của Phương Thanh Quỳnh nhất thời biến thành hai bàn tay che mắt, tiếng nói bén nhọn vút lên “Không nên a! ! !”

“Đồng!”

“Oanh!”

“Rầm!”

Thanh âm liên tiếp quanh quẩn trong căn phòng không lớn lắm, giống như động đất cấp năm. Nhanh chóng đem căn phòng mới được sửa sang xinh đẹp biến thành một bãi rác.

“Đồng!” Thanh âm đáng thương do nắm tay đánh vào.

“Oanh!” Bi thảm thân thể rơi xuống đất, nguyên nhân của trận động đất cấp năm mới.

“Rầm!” Mặt bàn thủy tinh bị một cước đạp vỡ, rơi trên người nam nhân. Bức tranh treo trên vách tường bị đụng rơi, cái ghế nằm trong góc tường rên rỉ.

Phương Thanh Quý từ từ mở ngón tay ra rình coi, nhìn thấy một màn trước mắt, lại bất chấp hình tượng đoan trang rụt rè, buột miệng ra tiếng thét càng chói tai hơn, “Tôi đã nói không nên, a! Tiệm của tôi, a! Tranh của tôi, a a! ! Bàn tròn hình thức tiêu chuẩn mới mua của tôi, a! A! A!”

Ngón tay thon dài trắng như tuyết lau lau mồ hôi trên trán, tiếng nói thô ráp từ trong đám người bên ngoài truyền lại, “Tớ đi làm việc.”

Phương Thanh Quý cầm ‘thây tàn’ khóc rống, “Tớ mới mua một tuần lễ, tiền lần trước cậu còn chưa trả cho tớ!”

Người chạy, căn bản không nghe cô nói, cô đáng thương nhất thời đem lửa giận hùng hực chuyển hướng lên cái người trên mặt đất đã lâu còn chưa đứng dậy, “Nói anh không nên đánh, anh không biết nội tình đã đánh đâm lung tung, anh có biết đối thủ của anh là thiên tài thiếu chút đã vào đội tuyển quốc gia tham dự Olympic hay không? Đội tuyển Nhu đạo, đội tuyển Taekwondo, đều muốn tranh giành! ! !”

Người trên mặt đất từ từ ngẩng đầu, ngay giữa gương mặt còn có một vết hồng đang từ từ sưng thành màu tím, một tay còn ôm bụng, khó khăn phun ra một câu, “Có thể giúp tôi gọi xe cứu thương hay không?”

Nữ nhân xinh đẹp khôi phục mỉm cười ôn nhu rất thích hợp với cô, “Có thể!”

Người đàn ông chợt nằm trở về, vẻ mặt thống khổ, “Cám ơn.”

“Nhưng, trước tiên anh phải trả cho tôi, cái bàn này hai ngàn tệ, phí an ủi một trăm tệ, phí quét dọn hai trăm tệ, cộng thêm bốn tệ phí điện thoại.” Nụ cười càng tăng lên, ngón tay gõ gõ trên máy tính, đưa đến trước mặt người đàn ông, “Tổng cộng hai ngàn ba trăm lẻ bốn tệ, bốn làm tròn thành năm, hai ngàn ba trăm lẻ mười tệ.” *(Làm tròn kiểu gì hay a)*

“Vì sao là tôi trả tiền?” Gã đàn ông không khỏe ôm bụng, “Rõ ràng là nhân viên của cô đánh tôi, cái gì cũng là cậu ta đập .”

“Không đưa phải không?” Phương Thanh Quỳnh nhặt lên một cái ghế, vỗ vỗ bụi phía trên, vất lên đôi chân dài tiếp tục ngồi đối diện với gã đàn ông, “Anh không đưa cũng được, cùng lắm thì tôi truyền ra ngoài, một người đàn ông đại học năm thứ nhất như anh cư nhiên bị phụ nữ đánh cho đến mức phải gọi xe cứu thương, nhìn đáng về anh cũng giống đại ca trên giang hồ, không biết truyền đi...”

Cô ngừng nói, hướng về phía gã đàn ông nháy mắt mấy cái.

Mà người trên mặt đất, vẻ mặt triệt để ngây ngốc, “Cô, cô nói cái gì, Cô, Cô...”

“Đàn chị Cô Thuộc anh cũng không biết mà dám đến cửa gây sự?” Ngón tay của cô vươn ra, chọc chọc cái trán của anh ta, “Sự kiện đánh nhau như thế này tôi cứ cách hai tháng lại đụng phải một lần, so với *đại di mục* còn chăm chỉ hơn (*nguyệt sự = _ =! Chắc không có ai không hiểu nhỉ*), mà anh cũng thật bất hạnh, trong lúc nó xúc động nhất mà chọc tới cửa, đáng đời!”

Người đàn ông vẻ mặt càng thống khổ, “Cô ta lại là phụ nữ, phụ nữ dũng mãnh như thế sao không vào đội tuyển quốc gia? Thả ở bên ngoài độc hại người đời thật là không nên.”

Ngón tay Phương Thanh Quỳnh chống cằm, ánh mắt liếc phương hướng người nào đó rời đi, xác định không nhìn thấy thân ảnh người kia, lúc này mới đề thấp thanh âm, “Bởi vì khi nó còn niên thiếu trúng tuyển vào đội tuyển quốc gia, bị một gã hãm hại, dẫn đến vuột mất mất cơ hội.”

Trên trán người àn ông mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, miệng há thật to, một hồi lâu sau mới nghẹn ra một câu, “Người đàn ông kia, còn sống không?”

Phương Thanh Quỳnh dùng sức gật gật đầu, “Sống, sống vô cùng tốt, vô cùng an khang.”

Xa xa xe cứu thương gào rú phóng tới, bác sĩ mặt không biểu tình xách cang cứu thương tới bên cạnh anh ta, nâng anh ta lên, anh ta không bỏ qua cầm tay Phương Thanh Quỳnh, “Cho tôi biết người đàn ông kia là ai, tôi muốn báo su.”

Phương Thanh Quỳ đưa mắt nhìn người trên cáng cứu thương, đưa tay vẫy vẫy, nhìn bệnh viện xa hoa đối diện, *ngữ trọng tâm trường* nói một câu, “Anh yên tâm, sẽ được gặp, nhớ lấy, anh ta tên Chân Lăng.” *(lời nói sâu xa thấm thía)*

Chương 3: Khúc nhạc dạo cuộc sống ở chung

“Bác sĩ Chân.” Tiểu hộ sĩ xinh đẹp đứng ở bên cửa, chớp lông mi không biết bôi bao nhiêu tầng mascara “Vương lão tiên sinh đến khám lại, nói nhất định phải gặp anh.”

Người trước bàn làm việc từ sau bệnh án ngẩng mặt lên.

Mắt kính gọng vàng gác trên sống mũi cao thẳng, vẻ mặt lạnh lùng cộng thêm vài phần nghiêm nghị, áo blouse dài màu trắng mặc trên người anh không có vẻ nói lỏng tùy ý như những người khác mà càng tăng thêm vẻ nho nhã trầm nặng khí chất, ngón tay thon dài cầm bệnh án, ánh mặt trời chiếu vào cạnh bàn, màu vàng lan tỏa như muốn hòa tan anh vào trong nó.

“Được.” Anh khẽ gật đầu, ánh mặt trời trên tấm kính loáng qua một cái, “Tôi đến ngay.”

Thanh âm ấm áp, trong sáng ôn nhuận, giống như ánh mặt trời chiếu qua khe cửa sổ, nhẹ nhẹ ấm áp.

Tiểu hộ sĩ vuốt ve hồ sơ bệnh án, ngây ngốc nhìn bác sĩ đứng dậy, trong mắt một mảnh hâm mộ.

Chân Lăng ngẩng đầu, phát hiện người còn đứng ở bên cửa, nhướng lông mày, “Còn có chuyện gì sao?”

“Ách...” Trên mặt cười bay lên hai đám mây hồng, “Em, em, em muốn hỏi Bác sĩ Chân có muốn ăn chút gì hay không, Vương lão tiên sinh tặng rất nhiều lễ vật, em lấy cho anh một chút?”

Bên môi lướt qua mím cười bình thản, anh khẽ gật đầu, “Được, làm phiền cô.”

Tiểu hộ sĩ bay nhanh xoay người chạy, người bên bàn gỡ mắt kính xuống thuận tay vứt trên bàn, một đôi mắt xinh đẹp nhất thời bớt đi không ít khí chất trầm ổn, đôi mắt hoa đào mê người ở trong cười rạng rỡ rực sáng.

Ngón tay đè xuống khung cửa sổ, ánh mắt anh phóng sang bên kia đường. Vị trí hài lòng ở tầng năm khiến anh dễ dàng đem phố đối diện thu vào đáy mắt. Chỗ đó có quán cà phê phong cảnh tốt nhất thành phố, có nhà hàng cơm tây ưu nhã nhất, còn có —— Girl Studio nổi tiếng toàn thành phố.

Xe cứu thương dừng bên cửa studio, không lâu sau dấy theo những âm thanh xèo xèo oa oa chói tai hướng về phía cửa lớn bệnh viện của anh, bên môi anh biến ra một nụ cười mười phần nghiền ngẫm, con mắt nhỏ dài mị lên.

Không biết lại có tên nào xui xẻo gặp phải độc thủ.

Nhìn đồng hồ trên tường một chút, thời gian còn sớm, không biết cái người kia có thể ghen đến lúc nào? Anh âm thầm suy đoán. Ngay ngày hôm qua, anh nhận được điện thoại của mẫu thân đại nhân của mình, báo cho biết Cổ a di chuẩn bị lên Bắc thăm hai người, chỉ sợ hôm nay người kia sẽ như thùng thuốc nổ bốc lửa lập tức sẽ xuất hiện trong văn phòng mình.

Ngón tay nhắc lên mắt kính, xoay vòng vòng trong tay, anh giữ nét cười tàn mạn, về mặt kia nhất thời làm tiểu hộ sĩ mang bánh ngọt vào nhìn đến ngây người. “Chân, bác sĩ Chân...” Tiểu hộ sĩ lén lén cắn đầu lưỡi của mình, không dám tin vào hai mắt mình.

Mắt kính quay trở lại trên sống mũi, bác sĩ trầm ổn bình tĩnh lần nữa trở về, anh tiếp nhận bánh ngọt trong tay cô hộ sĩ, khách khí mím cười, “Ăn sau đi, tôi đi xem Vương lão tiên sinh một chút.”

Một mùi *Cỏ Long Thủy* nhàn nhạt trong không khí lướt qua bên cạnh tiểu hộ sĩ, bóng người cao lớn trong nháy mắt đã ra khỏi căn phòng, lưu lại tiểu hộ sĩ đang chớp đôi mắt đầy mascara, trong mắt là một mảnh hoa mắt. (*tên một loại nước hoa*)

Nụ cười, vẻ mặt vừa rồi, thật sự là Bác sĩ Chân sao? Người *bất cầu ngôn tiểu*, khách khí hữu lễ Bác sĩ Chân sao? (*biểu tình nghiêm túc, không cười*)

Cô nhất định là nhìn nhầm, nhất định nhìn nhầm.

Chân Lăng đi vào phòng phục hồi, hướng ông lão đang làm kiểm tra gập đầu, “Vương lão tiên sinh, ngài đến tái khám, gần đây có chỗ nào không khỏe không?”

“Rất tốt, đều rất tốt.” Ông lão vẫy vẫy cánh tay, cười nhẹ nhàng, “Phải công nhận cậu là bác sĩ mổ chính ngoại khoa số một số hai toàn quốc, tôi mời cậu là không sai, không sai, tôi nghe nói thủ thuật này có rất nhiều rủi ro, nếu không phải cậu trấn định thì cái mạng già này của tôi đã đi báo danh rồi, tuổi còn trẻ mà năng lực rất tốt, rất tốt...”

Chân Lăng chỉ cười cười, “Hộ sĩ khoa trương mà thôi, không có mạo hiểm như vậy.”

Ông già nhìn Chân Lăng trong ánh mắt hết sức vui vẻ, “Tốt, không kiêu căng không nóng nảy, có khí độ, tôi đã tầm tuổi này người khác không dám chịu trách nhiệm, có nhiều tiền hơn nữa cũng không chịu, cậu được lắm.”

Chân Lăng nói chuyện không kiêu ngạo không siểm nịnh, chỉ thực hiện trực trách của bác sĩ.

Vương lão tiên sinh vỗ vỗ cánh tay cô gái đỡ mình, “Thiếu Hoàn, đây là Bác sĩ Chân, nếu không phải nhờ cậu ta, ông nội cháu đã không có cái mạng già mà theo cháu trở về.”

Vương Thiếu Hoàn dậm mạnh chân, yêu kiều làm nũng Vương lão tiên sinh, “Ông, không được nói lung tung, lão nhân gia ngài sẽ trường mệnh bách tuế, sống đến một trăm lẻ hai tuổi.”

Vương lão tiên sinh cười ha hả, “Bác sĩ Chân đừng chê cười, cháu gái này của tôi mới từ ngoại quốc trở về, đã lâu không thấy tôi, làm nũng đâu.”

“Sẽ không.” Ngón tay Chân Lăng lật duyệt các hạng mục kiểm tra, khách sáo trả lời.

“Bác sĩ Chân.” Vương Thiếu Hoàn đi tới trước mặt anh, “Tình trạng phục hồi của ông nội em thế nào?”

Chân Lăng ngẩng đầu, cô gái trước mặt hai bàn tay cầm túi xách nhỏ để trước người, nụ cười khả ái. Tiến tới trước mặt anh, tóc tơ rủ xuống, cong cong giống như một con búp bê nhỏ tinh xảo.

Chỉ liếc mắt một cái, anh tiếp tục cúi đầu xuống, “Không tệ, nhưng lão tiên sinh không thể mệt mỗi nữa, tốt nhất là có một chỗ sơn thủy thanh tú để dưỡng bệnh.”

Vương lão tiên sinh mỉm cười gật đầu, Vương Thiếu Hoàn đang muốn nói điều gì, ngoài cửa lại truyền tới một trận tiếng hét thô lỗ hòa lẫn với tiếng cú đầu rên rỉ, “Tiện nhân kia, ông đây nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta!” Trong tiếng mắng, tiếng đàn ông rống to truyền tới, “Bác sĩ đâu, bác sĩ sao còn chưa đến? Khinh ông không có tiền phải không?”

Chân Lăng hữu lễ hướng ông già tỏ vẻ xin lỗi, ra khỏi cửa.

Gã đàn ông nằm trên giường đơn một tay che ngực vừa quát mắng, dọa nạt hộ sĩ đang đứng xa xa, anh ta hít vào một hơi sâu, đang chuẩn bị kêu la lớn hơn thì một cánh tay bên cạnh duỗi lại, ấn thẳng lên —— chỗ đau trên ngực hắn.

“Oa!” Năm tay to lớn cung ra bị người nhẹ bắt được, mắt kính gọng vàng lóe ra ánh sáng quý dị, đôi mắt phía sau mắt kính lạnh lùng nhìn hắn

“Mày làm cái gì!” Gã đàn ông dữ dội nảy lên, “Khớp xương ông bị mày ấn đứt rồi, muốn ăn đánh phải không?” Cho dù anh không đánh được người phụ nữ bạo lực kia, đôi lại là thư sinh văn nhược trước mắt này thì không phải là vấn đề.

“Nếu như xương sườn anh gãy, đoạn xương gãy rất có thể cắm vào phổi của anh, vậy anh sống không quá nửa giờ. Nếu đoạn xương gãy dè vào động mạch, anh sống không quá mười lăm phút, nếu đoạn xương cắm vào tim, anh sống không quá một phút.” Chân Lăng nâng cổ tay, nhìn chòng chọc đồng hồ đeo tay, “Nếu muốn chết thì cứ động cho nhiều vào, tôi ghi lại thời gian giúp anh.” *(anh xyz đã tử vong hồi..... Hắc hắc. Anh Lăng chơi quả này hiểm)*

Năm tay to lớn tươi sáng dừng ngay trên không trung, gã đàn ông giống như tượng gỗ, sắc mặt từ hồng chuyển xanh, từ xanh biến tím, cuối cùng trắng bệch, “Tôi, tôi...”

“Còn có.” Đôi môi tuấn lãng gợi lên một độ cong xinh đẹp, “Tôi là bác sĩ, anh đuổi tôi đi chính là tự mình từ chối chữa trị, cho nên bệnh viện không cần chịu trách nhiệm chữa trị quá trễ, nhớ gọi điện báo cho người nhà, tiết kiệm phí tòa án sau này.”

Cánh tay dừng ở khoảng không cứng ngắc, không cong về được, “Tôi, tôi làm thế nào bây giờ?”

Ánh sang phía sau mắt kính thoáng qua một cái, “Xem tiếng kêu của anh vừa nãy cùng biểu hiện lâm sàng, có thể thật sự là gãy xương sườn, nhưng cần phải kiểm tra thêm một bước.”

Hai má thô kệch gần như sắp chảy nước mắt, vắn vẹo biến dạng, “Kiểm, kiểm tra cái gì?”

“Cái này tùy anh quyết định.” Chân Lãng nhìn nắm tay giơ cao kia, vẻ mặt rất nghiêm túc, “Nếu như anh gãy xương sườn thứ nhất hoặc thứ hai, có thể làm gãy thêm xương quai xanh hoặc xương bả vai, còn có thể có cắm vào trong ngực tổn thương động mạch, khí quản hoặc là rách khí quan, còn có thể đâm vào tim, còn có thể tổn thương đến não; nếu như gãy xương sườn bên dưới có thể đâm vào nội tạng, đặc biệt như gan, dạ dày, còn có thể vỡ thận, không cẩn thận có thể đâm vào cột sống hoặc là gãy xương chậu, anh đừng lộn xộn, cẩn thận xương gãy của anh trong động tác của anh không cẩn thận đâm chọc linh tinh.”

“Anh, anh đừng nói nữa...” Nắm tay trong không trung không ngừng run run, “Tôi kiểm tra, tôi kiểm tra toàn bộ, anh khai đơn kiểm tra đi.”

“VẬY ĐI CHIẾU TIA X KIỂM TRA, LÀM TIẾP CT NÃO BỘ, SIÊU ÂM B, CỘNG HƯỞNG TỪ, ĐỂ CHO CHẮC CHẮN KIỂM TRA MÁU NỮ ĐI.”

Không khí thán tư không lạnh không nóng, người nào đó chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản mà lúc này lại đang ướt đầm, mồ hôi từ hai bên má trượt xuống, sắc mặt trắng nhợt tím không được nửa điểm huyết sắc, “Vì sao phải kiểm tra máu?”

“Tôi sợ trong nội tạng anh xuất huyết mất nhiều máu, nếu phải làm thủ thuật lại kiểm tra không kịp, không bằng bây giờ kiểm tra luôn đến lúc cứu anh cũng nhanh một chút.”

“Đi, tôi đi...”

Người nào đó mồ hôi chảy ròng ròng được hộ sĩ nhanh chóng đẩy đi, nắm tay vẫn giơ cao không dám buông xuống, khi xe lăn ào ào vọt vào trong thang máy, bé trai đang mút đầu ngón tay bên cạnh túm lấy áo mẹ ở bên cạnh, tiếng nói ngọt lịm, “Mẹ nhìn, siêu nhân...” *(Há há há *ôm bụng*. Cười chết mất thôi “ta là siêu nhân Gao” ha ha ha)*

“Hộ sĩ...” Người nào đó cho tới gần hạng mục kiểm tra cuối cùng, xác nhận mình sẽ không bỏ mạng, mới dám buông xuống cánh tay đã cứng nhắc không còn cảm giác, túm túm áo ướt nhẹ của mình, “Tôi hỏi một chuyện, bệnh viện các cô có phải có một bác sĩ tên Chân Lăng hay không?”

“Bác sĩ Chân?” Hộ sĩ chớp đôi mắt dày đặc mascara, “Anh nói chính là bác sĩ Chân vừa kê đơn kiểm tra cho anh?”

“Cái người lúc đầu?” Người đàn ông lật giờ tầng tầng lớp lớp đơn kiểm tra trong tay, ở cuối mục cuối cùng cũng tìm được một chữ ký rồng bay phượng múa, yên lặng móc ví da đẹp lép chỉ còn một tầng, nhẹ hít hít cái mũi, phát ra một tiếng than thở buồn bã, “Bọn họ hai cái nếu như liên thủ, một đánh một cứu, so với Hoàng Thế Nhân còn đen hơn, cướp tiền a...” *(kẻ thuộc gia cấp thống trị ngày xưa, chuyên bóc lột)*

Mà lúc này người nào đó so với Hoàng Thế Nhân còn đen hơn đang đứng ở cửa sổ văn phòng của mình, ánh mắt mỉm cười.

Phố đối diện, một bóng người mạnh mẽ ra khỏi cửa hàng, vài bước vượt qua dòng xe cộ, một tay giữ hàng rào chắn, nhảy qua, rơi xuống đất, hai bước nữa tiến thẳng tới cửa bệnh viện, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

“Bác sĩ Chân.” Trên cửa truyền tới hai tiếng gõ.

Trang điểm tinh xảo, nụ cười vừa đúng thể hiện tu dưỡng của cô, tóc dài rơi lả tả làm tăng thêm vài phần phong tình, toàn thân trên dưới không chỗ nào không phải hàng hiệu, Vương Thiều Hoàn lúc này nhìn qua vài phần thành thực, “Ông nội em hai ngày nữa trong nhà mở tiệc chúc mừng bình phục, hy vọng bác sĩ Chân có thể ghé qua.”

Cô nói chuyện khách khí, rất cẩn thận che giấu sự vui vẻ trong mắt, chờ đợi phản ứng của Chân Lăng.

Cô xem xét, đôi môi tuấn lãng kia có một nụ cười rất nhỏ, càng ngày càng lớn.

Cũng biết, không ai không muốn leo lên quyền thế nhà cô, cũng sẽ không có ai cự tuyệt lời mời của cô. (linhlu: chị này có ý đồ xấu với Lăng ca nha....

Sâu: chẹp chẹp. đây là tất nhiên thôi)

Còn chưa đợi được Chân Lăng lên tiếng, phía sau cô bỗng nhiên truyền tới một lực rất mạnh, đẩy thẳng cô áp sát lên cửa, hai cái bánh bao trước ngực cấp tốc dính bẹp dí lên cửa.

“Này!” Tiếng nói thô ráp không chút lịch sự, bàn tay dùng sức đập lên cái bàn trước mặt Chân Lăng, tiếng nổ lớn khiến cho tất cả đồ vật trên bàn này lên một cái, “Tối nay, anh tới chỗ tôi hay tôi tới chỗ anh?”

Mắt kính bị đẩy một cái, thanh âm không nhanh không chậm, “Nhà tôi tương đối lớn, đến nhà tôi đi.”

“Được!” Cổ Thước nắm chặt tay, ánh mắt trũng lớn phát ra ánh sáng sáng chói. Quay đầu phát hiện bên cửa đông đúc thành một đoàn, tiểu hộ sĩ còn có cô gái đáng thương má đã sớm dính vào cửa, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười mập mờ cực kì tiêu sái, ngón tay móng trón trên môi ném cho Chân Lăng một cái hôn gió, “Đêm nay, anh rửa mộng chờ em.” (Ôi mẹ ơi, Hepl me!!!! Đau bụng quá)

Đám người đồng thời hít vào một hơi vang lên ở cửa phòng, nụ cười bên môi Chân Lăng không thay đổi, “Được thôi, thanh âm của em hôm nay rất gợi cảm, kêu lên hử không tồi.” (Hảo, được lắm, đúng là anh Lăng của ta)

Tiếng hít hơi lại một lần nữa nổi lên, Cổ Thước hướng về phía tiểu nữ nhân hôn gió đi qua, ném mị nhãn quấy nhiễu, một ngày ức chế buồn bực cuối cùng cũng hoàn toàn bị triệt tiêu.

~~~~~ | ^o^ / ~~~~~

Chương 4: Ký ức nghĩ lại mà kinh

Trích lời Cổ Thước —— “*Có người gặp thoáng qua biến thành vĩnh hằng, có người vĩnh hằng biến thành gặp thoáng qua, mà tôi, không muốn cùng anh gặp thoáng qua càng không muốn cùng anh vĩnh hằng, tôi căn bản không muốn quen biết anh.*”

Cổ Thước tay phải móc một lóc bia cùng các loại bao lớn bao nhỏ đồ ăn vặt vác trên lưng, chìa khóa vòng vòng quay quanh ngón trỏ tay trái, ngâm nga những câu hát không đầu, một đường tiêu sái đi tới.

Tiểu khu cao tầng rất tốt, hơn hẳn cái chỗ rách rách nát nát cô đang ở kia, không có tiếng mèo gào thét nửa đêm như quý la, không có bài ca chửi gà mắng chó, không khí nhàn nhạt mùi cỏ cây thơm ngát, ánh đèn sáng ngời không chói mắt, đường nhỏ trải đá cuội trắng.

Cô đặc biệt đi tới chỗ để xe phía trước dạo một vòng, ở chỗ dừng xe cố định không thấy xe của cái tên kia, lúc này mới vui vẻ nhảy vào thang máy.

Có nghĩ cũng không nghĩ ra, ba ba Chân Lăng cái năm ấy làm ăn như bão táp, giá trị của bản thân bành trướng nhanh đến mức có thể có thể so với phi cơ phòng không Trung Quốc (*ờ, đại khái là việc làm ăn của bác Chân lên như điều gặp gió, nhanh như phi cơ*). Vậy nên mới có bọn họ đổi lập ngày hôm nay, một người ở tiểu khu xa hoa, một người ở xóm nghèo.

Nhưng đánh chết cô cũng không thừa nhận bọn họ từ lúc tiểu học, trung học, phổ thông, nghiệp duyên cư nhiên lại trà trộn bọn họ vào cùng một trường đại học, lại thật bất hạnh khi bọn họ đều không vui vẻ về nhà kêu ca trong thành phố lẫn lộn quá chật vật, Chân ba ba lập tức mua căn phòng nhỏ này, nói hai người ở cùng nhau, chăm sóc lẫn nhau, coi như để người lớn yên tâm.

Số trong thang máy một đường dọc chạy lên, Cổ Thước thở dài thật sâu, bắt đầu nhìn lên trên trợn trắng mắt.

Quen biết cái tên kia nhiều năm như vậy, giữa hai người chưa từng có một câu nói tử tế, vì sao bốn người lớn lại có thể để họ chăm sóc lẫn nhau? Chẳng nhẽ không sợ hai người ở chung chưa tới ba ngày, một người sẽ tức

nổ phôi, một người sẽ bị đánh thành mặt bánh? *(một phút để tưởng tượng Lăng ca bị đánh thành mặt bánh. Há há)*

Hơn hai mươi năm, cũng chưa thể để bốn người nhận rõ tình huống? Huống chi, bọn họ đều là người lớn, người trưởng thành hơn hai mươi tuổi, cho dù không phải chán ghét nhìn nhau, bọn họ cũng không cảm thấy nên có nam nữ chi phòng sao?

Hơn hai mươi năm, thời đại nhi đồng thuần khiết của cô, thời kỳ thiếu nữ e thẹn, tuổi thanh xuân mộng lung, trong tất cả ký ức đều có một hình ảnh trong trí óc bay qua, bay qua, bay qua, như ma quỷ dây dưa với cô.

Cô không phải chỉ là thơm hắc một cái thôi sao, không phải chỉ là nắm hắc một chút thôi sao, có cần thiết phải không chết không ngừng đi theo cô như thể hay không? *(Nắm người ta suýt hồng còn “một chút” cái gì. Hơ hơ)*

Cô ghét hắc, khinh bỉ hắc, hận hắc, cứ đến lúc tâm tình khó chịu rồi chỉ cần nghĩ đến cái mặt hắc đã muốn một đường chạy đến trên lầu đối diện đánh hắc một trận trút giận, chỉ có không dám phát cuồng trước mặt cha mẹ mình và cô chú Chân.

Nhớ tới mẹ của cô quơ lấy cái nôi, trong vòng hành lang mười gia đình trong khu tập thể nhà ông bà ngoại không buông tha cô, Cổ Thược không khỏi rung mình một cái, cảm thấy sau cổ một trận lạnh lẽo.

Nhưng nói đến thượng sách không chế địch thủ mà không nhúc nhích nửa điểm vũ lực vẫn phải nói đến mẹ của Chân Lăng. Nghe nói Chân mụ mụ bẩm sinh có bệnh tim, khi sinh Chân Lăng thiếu chút nữa đặt cược cái mạng, trên dưới Chân gia cung phụng bà như quốc bảo. Ngay cả nghề nghiệp này của Chân Lăng cũng là dưới mệnh lệnh của lão đầu mà cố gắng thành công, mục đích chính là để tương lai chăm sóc thân thể của quốc bảo. *(chị Cổ Thược này ngôn ngữ cũng rất là giang hồ nhá)*

Thân thể mảnh mai như vậy không thể chịu kích động lớn, Cổ Thược thà bị lão mẹ của mình đánh tới mông nở hoa, cũng không dám chọc cho Chân mụ mụ có chút xiu tức giận thương tâm.

Hết lần này tới lần khác, nước mắt Chân mụ mụ giống như hai luồng nước biển động trong hốc mắt, chỉ cần chạm nhẹ là có thể trôi xuống từng chuỗi, làm bà cười thì có thể toàn mạng, còn nếu ai chọc Chân mụ mụ khổ sở, ba vị

đại nhân tuyệt đối sẽ lần lượt dùng vũ lực sửa chữa, cộng thêm cảm tức một tháng, trừ tiền tiêu vặt, hủy bỏ bất kỳ hoạt động tiêu khiển nào.

Kinh nghiệm bi thảm hồi bé dẫn đến việc cô cùng Chân Lăng dù không đội trời chung cũng không dám biểu hiện trên mặt, ai cũng không chịu nói trước muốn đối phương cách mình xa xa một chút, cái danh hiệu xấu xa này chẳng ai muốn đảm nhận, thế là có hình thức ở chung kỳ quái như thế này.

Cổ Thuộc móc ra chìa khóa đã lâu không dùng đến, nhìn nắm cửa một chút, không chút do dự giơ một chân lên đá lên cửa, cửa lớn trơn bóng nhất thời in lại một dấu giày. (= _ =!!! *Phá hoại!!!- không những ngôn ngữ giang hồ mà hành vi cũng vô cùng thô lỗ nữa...*)

Rút chân lại lưu loát bước qua cửa, nhìn sàn nhà sạch sẽ trước mặt, cô vứt giày ra sau, chân trần chạy vào bếp, quả nhiên như cô dự đoán, trong tủ lạnh cái gì cũng có, chỉ không có bia cô thích nhất.

Nhiều năm quen biết như thế cô ít nhiều cũng hiểu rõ cái tên kia.

Tự hạn chế, nghiêm cẩn, không đụng vào bất cứ thức ăn bỏ đi gì, không uống rượu, không hút thuốc, ngủ sớm dậy sớm, quả thực không có chút xíu ham mê bất lương, trong mắt cô cuộc sống như vậy thật không ý nghĩa. (*Cái này có thể áp dụng làm tiêu chuẩn chọn chồng a. Mà làm gì có ai như Thuộc tỷ, toàn những “ham mê bất lương”*)

Đi vào căn phòng thuộc về cô, ngón tay sát qua mặt bàn, nhìn không thấy một chút xíu bụi bặm, cô hài lòng cong khóe môi. Mình kiên trì thanh toán cho hẳn một nửa phí quản lý, hẳn cũng nên dọn dẹp căn phòng cho sạch sẽ gọn gàng chờ cô thỉnh thoảng giá lâm.

Đem tất cả quần áo dộc ra bỏ vào trong tủ, nhìn qua giống như mỗi ngày đều ở đây cô mới hài lòng cầm quần áo sạch ngâm nga hát tiến vào phòng tắm.

Cô thư thư thả thả tắm, thả ra một ngày mệt mỏi, bên này Chân Lăng đã ở trong một quán cà phê yên tĩnh cùng bạn tốt thoải mái trò chuyện.

Lúc kim đồng hồ chỉ đến 8:30, thùng thuốc nổ hẳn là đã về đến nhà đi? Chỉ hy vọng căn phòng ngăn nắp sẽ không ở dưới sự tàn phá của cô ấy mà biến thành thật đáng sợ, Chân Lăng yên lặng nghĩ, trong đầu hiện lên cảnh Cổ Thuộc đập cửa mang theo giày đầy đất xông vào bồn tắm, tự hỏi ngày mai có nên gọi người đến dọn dẹp chút hay không.

Lâm Tử Thần nhìn Chân Lãng ở đối diện cảm tách cà phê cười nhạt hồi lâu vẫn không nhúc nhích, chặt lưỡi lắc đầu, “Cậu đang nghĩ cái gì, giữ cái vẻ mặt hết sức quý dị kia sẽ khiến người ta hiểu lầm.”

Chân Lãng để cà phê trong tay xuống, nói lỏng ngón tay, “Chúng ta bị hiểu lầm cũng không phải ngày một ngày hai, đến nay vẫn còn đứng đầu bảng xếp hạng nam nam luyện trong trường, cậu có muốn lặp lại cảnh tượng năm ấy lần nữa hay không?”

Lâm Tử Thần rút cổ, trong ánh mắt lộ ra vẻ ‘xin miễn cho kẻ bất tài’, “Ma tinh kia rốt cuộc có phải con gái hay không? Uống nhiều rượu như vậy mà còn có thể đem hai chúng ta lột sạch ném lên giường chụp ảnh, mà tôi muốn báo thù cũng chỉ có thể *theo gió mà về*, đánh không lại a...” (*việc làm vô ích*)

Chân Lãng cười như không cười nhìn cậu ta, “Tôi nhớ năm ấy có người tuyên bố muốn theo đuổi cô ấy, nói coi trọng tính cách phóng túng của cô ấy, so với cô bé yếu điệu cái gì cũng không biết tốt hơn nhiều, đáng về trung tính lại không dễ dàng thu hút đàn ông, để trong nhà an tâm, ứng viên tốt nhất cho lão bà kiêm người tri kỷ.” (*hớ hớ, anh nhớ rõ thế?*)

Lâm Tử Thần ngượng ngùng ho khan, xoa xoa cái trán không cẩn thận thăm ra mồ hôi, “Tôi muốn phụ nữ tự lập tự chủ nhưng tôi không muốn một lão bà đưa tay một cái là có thể xé tôi làm đôi, sau này làm thế nào có nửa điểm tôn nghiêm đàn ông a, nhờ may cô ấy không vui đánh lão công chơi, tôi chẳng phải thảm rồi.”

Nói đến đây, anh không khỏi lắc đầu, lại lắc đầu, cộng thêm tiếng thở dài lặp đi lặp lại.

Năm ấy anh cảm thấy Cổ Thước đặc biệt, không giống những cô bé bên cạnh chỉ biết nói chuyện trang điểm, mua quần áo, vì vậy mà có chút tâm tình, nhưng ngay lần đầu tiên mời hẹn hò lập tức làm cho sự theo đuổi của anh chết từ trong trứng nước.

Có một lần, anh tỉ mỉ lập kế hoạch, còn lôi kéo bạn tốt Chân Lãng giúp đỡ, vốn định trong ngày sinh nhật của Cổ Thước tự tay đưa bánh ngọt, biểu đạt một chút ý tứ theo đuổi, nhất định có thể đại công cáo thành.

Thế nhưng...

Nhớ tới đêm đó, Cổ Thước nhiệt tình kéo hẳn uống rượu, từ cạn chén đến cạn bình, vì không muốn mất thể diện trước mặt người mình thích, anh liều mạng, kết quả...

Ngày hôm sau tỉnh lại, anh và Chân Lãng hai người bị lột trống trơn vứt trên giường, thân mật ôm ấp. Cùng lúc đó, hình ảnh bọn họ ‘ân ái’ trên website trực tuyến của trường trong một ngày đã đến cả nghìn lượt xem.

Anh trong hình ôm cổ Chân Lãng, ngọt ngào liếm bờ trên người Chân Lãng, mon trớn hoa hồng trước ngực cậu ta. Đúng vậy, chính là hoa hồng, hoa hồng mà Lâm Tử Thần vô cùng quen thuộc —— hoa bằng bơ trên bánh ngọt anh đã tự tay kén chọn. *(Ha ha, tội nghiệp anh Thần)*

Trong nháy mắt, hai đại suất ca nổi tiếng của khoa y được biết đến là cặp đôi đoạn tụ, anh thiếu chút nữa đã cởi thắt lưng xiết chết chính mình, ngược lại Chân Lãng trừ một cái liếc mắt thản nhiên thì không có chút phản ứng dư thừa.

Lâm Tử Thần tức giận đến choáng váng tìm Cổ Thước muốn hỏi rõ ràng, ai biết miệng cũng chưa mở đôi phương đã qua một vai ném anh xuống đất, bỏ lại một câu nói mà đến nay anh vẫn khắc thật sâu tại đáy lòng.

“Ai bảo anh quen biết Chân Lãng.”

Chỉ bởi vì quen biết Chân Lãng, lần đầu động tâm của anh lập tức chết non như thế; chỉ bởi vì quen biết Chân Lãng, thanh danh cả đời của anh lập tức bị hủy hoại; chỉ bởi vì quen biết Chân Lãng, anh phải trở thành trò cười cho đến tận bây giờ? Chỉ là quen biết a, có cái gì không đội trời chung khiến cho cô ấy tức giận lớn như thế?

“Còn nói lại chuyện năm ấy?” Lâm Tử Thần cảm thấy lạnh toát sống lưng, “Bạn gái của cậu cũng chia tay, không thấy tiếc sao?”

“Đáng tiếc sao?” Chân Lãng không đáp mà hỏi ngược lại, không nói rõ ràng.

Bạn học kiêm bằng hữu tám năm, Lâm Tử Thần rất rõ Chân Lãng không muốn tiếp tục nói chuyện này nữa, nhưng trong lòng nín nhịn buồn bực nhiều năm như thế thật không vui.

“Cậu có thể cảm thấy không có bạn gái không đáng tiếc, cậu có thể cảm thấy không có thanh danh không đáng tiếc, nhưng còn thanh danh của tôi thì sao?”

Bị ghép với cậu thành một đôi như thế, tôi rất ủy khuất.” Giọng của anh bất giác cao lên dẫn đến vô số ánh mắt bên cạnh, những ánh mắt lộ đủ vẻ phức tạp quỷ dị.

Đè thấp giọng nói, anh hung hăng trừng mắt nhìn Chân Lãng, “Cậu lúc đó có thể giải thích hiểu lầm, thậm chí có thể không giải thích, nhưng cậu có phản ứng gì? Nói ừ, cậu nói ừ! ! !”

“Ừ.” Vẫn là cái chữ uể oải, Chân Lãng khẽ nâng lông mày, “Hôm nay cậu tìm tôi để nói ủy khuất tám năm trước?”

Lý trí bỗng nhiên quay trở về, suất ca phát điên chớp mắt biến trở lại vẻ mặt nghề nghiệp bình tĩnh táo, “Giáo sư mở bệnh viện thẩm mỹ, hy vọng chúng ta lúc rảnh rồi có thể tới hỗ trợ, tôi đến hỏi ý kiến cậu.”

“Thẩm mỹ?” Chân Lãng nhăn trán, trầm ngâm, “Tôi là bác sĩ phẫu thuật lồng ngực.”

“Nhưng cậu đã lấy được chứng nhận...” Lâm Tử Thần không chút lưu tình chọc phá không cho Chân Lãng lấy cớ, “Ông ấy là giáo sư hướng dẫn chúng ta, về tình về lý đều không tiện từ chối.”

Chân Lãng cười cười, “Cậu không phải đã quyết định rồi sao? Vậy còn hỏi tôi, việc này chỉ cần điện thoại cho tôi biết là được, cần gì phải hẹn riêng để hỏi?”

Lâm Tử Thần tức giận trừng mắt liếc anh một cái, “Hai tháng không gặp, cứ nghĩ tôi nhớ cậu là được.”

Ánh mắt quỷ dị lại quét đến lần nữa, Lâm Tử Thần bỗng nhiên choàng tỉnh, bắn lên từ trên ghế, cong người. Túm đuôi chạy trốn.

Cô Thước hất tóc lau lau thân thể, tai nghe điện thoại trong phòng khách đang đổ chuông, cô tùy tiện chụp lấy áo choàng chạy ra ngoài, ngả người trên sofa với tay lấy điện thoại.

Khi Chân Lãng đi qua cửa, trước mặt đối diện với hai chân thon dài, còn có cái mông đang nhô cao, áo choàng rộng thùng thình rũ xuống, phong cảnh trong lỗ hồng nhìn không xót thứ gì. (Ồ !!! *Phong cảnh, chỉ là phong cảnh ý mà. Phù *vuốt trán**)

Chương 5: Một quả đào phát động chiến tranh

Cổ Thước đang tập trung toàn bộ tinh thần để nghe ma âm từ đầu kia điện thoại truyền đến não, tiếng nói khuếch đại khiến cho cô mấy lần nhìn vào điện thoại hoài nghi nó có phải hỏng rồi hay không, căn bản không chú ý tới có người vào cửa đang đứng sau mình, nhìn mình với ánh mắt cổ quái.

“Này, con gái a, lão cha con trật tay rồi, mẹ hai ngày nữa mới đến.” Câu nói nhanh chóng lưu loát rất thích hợp với phong cách của Cổ mục mục, khai báo hoàn tất.

Cổ Thước ngẩn ra, trước khi lão nương của mình ngắt điện thoại vội vã lên tiếng, “Cha đau tay? Có nghiêm trọng không? Có cần tới bệnh viện kiểm tra một chút không?”

“Không có chuyện gì.” Giọng nói Cổ mục mục so với Cổ Thước thoải mái hơn chục lần, “Hôm qua ông ấy cùng người ta chơi mười sáu ván mạt chược, đánh quá lâu cánh tay rút gân.” *(Ồi trời a, Ha ha, lý do.... Há há)*

Đánh mạt chược tới mức cánh tay rút gân?

Đang thuận tay cầm một quả đào mật trên bàn gặm một miếng, Cổ Thước thở phào một hơi, hột đào mắc nghẹn trong cổ họng, ho sặc thật lâu mới phun ra được.

Dùng sức hít một ít không khí trong lành, cô không nhịn được rống giận, “Ông ấy đánh mạt chược làm tay rút gân mẹ làm gì mà phải tới muộn những hai ngày?”

“Bởi vì ông ấy ngày mai còn hẹn người ta đánh tiếp, bây giờ mẹ đánh còn ông ấy nhìn, thật lâu mới có cơ hội, mẹ làm sao có thể bỏ qua?” Đầu bên kia điện thoại truyền tới âm thanh thúc giục ra bài, Cổ Thước giữ điện thoại, chỉ

nghe đầu kia lộn xộn hai ba câu, “Năm vạn, điện thoại đường dài rất đắt, ai ai, tôi xuống bài...”

Đô... Đô... Đô...

Mờ mịt tròng mắt nhìn điện thoại, Cổ Thước khóc không ra nước mắt.

Cô đã sớm qua cái tuổi làm nũng mẹ vội vàng mong được lão nương thăm nom, chỉ là lý do này —— cô quả nhiên là nhặt được ở thùng rác, nào có bà mẹ nào đối với mặt chước nhiệt tình yêu thương hơn cả con gái nửa năm không gặp?

Ném hột đào trong tay nhắm trúng thùng rác đối diện, tư thế xinh đẹp vắng trúng mục tiêu.

Chân Lãng này cũng thật biết hưởng thụ, ngay cả đào nhà hẩn so với cô mua cũng ngon hơn, Cổ Thước khinh bỉ Chân Lãng, tay lại tự động cầm lên một quả đào trên bàn. Bỗng nhiên, mắt của cô quét qua một bóng đen cao lớn, căn bản không kịp phản ứng chân đã vô thức đá ra, “Ai?”

Đối phương dường như đã quen với phản ứng của cô, khi cô xoay người dịch chuyển hai bước, thật khó khăn tránh được bàn chân của cô.

Khi chân xoẹt qua chớp mũi người kia, ánh mắt Cổ Thước cuối cùng cũng dừng đúng chỗ, dừng chân trên không trung, hai đùi tuyết trắng hợp thành một góc một trăm hai mươi độ, “Anh về vì sao không gõ cửa?”

Chân Lãng vẻ mặt vô cùng tỉnh táo, “Tôi về nhà mình vì sao phải gõ cửa?”

“Ách...” Lúc này mới phản ứng lại là mình hình như đang đứng trên địa bàn của người ta, Cổ Thước nhú nhú cái mũi, tâm không cam tình không nguyện hừ giọng, “Vậy anh đứng sau tôi làm gì? Đánh lén?”

Chân Lãng không thèm để ý bàn chân trần ngập uy hiếp trước mắt, lười nhác buông túi trong tay xuống, ánh mắt từ đầu ngón chân cô xẹt qua, khóe môi lộ ra một nụ cười cổ quái, “Cô dám để tôi mặt mũi bầm dập gặp Cổ mục?”

Cổ Thước dùng sức hít hai miệng không khí, cắn giận rút chân về, dùng sức toàn thân ngồi vào sofa, cầm lên quả đào mật, mắt lộ ra hung quang, như thể vào miệng lúc này chính là thịt Chân Lãng.

Chân Lãng mỉm cười nhìn cô sau khi nhúu mày đơn giản là mở mắt đem toàn lực chú ý vút lên TV, nhưng phòng ngự vẫn vô thức quanh quẩn quanh người.

Trong phòng tắm tiếng nước ào ào vang lên cô mới từ từ thư giãn thần kinh, dựa vào sofa. Nghĩ đến lời lão nương vừa mới nói.

Mẫu thân đại nhân kéo dài hai ngày thật là khó xử, sau khi đi cô đã báo cho chủ nhà sửa vòi nước, bây giờ chẳng phải đang bao lớn bao nhỏ rất phiền phức, mà cô trở về rất có thể không có cách nào ngoài tắm trong nhà vệ sinh.

Nếu đã không muốn thì cô cũng chỉ có thể nhịn, dù sao ban ngày không thấy mặt, ban đêm sẽ là hoạt động của riêng mình, hai ngày trôi qua rất nhanh.

Không biết vì sao, vừa nghĩ tới phải ở cùng một chỗ với hắn hai ngày, Cổ Thước lập tức cảm thấy mình như con khi đầy rận, đứng ngồi không yên vô đầu bút tai.

Cho dù lần trước gặp phải báo thù của bọn trộm hại nước hại dân vì ngăn cản bọn chúng trộm ví tiền của một cô bé, đối mặt với ba người cầm dao trong tay cô cũng không có chút xiu sợ hãi, thậm chí có chút ít hưng phấn muốn thử sức, nhưng khi nhìn đến nụ cười của Chân Lãng, cô lập tức sẽ vô thức nâng lên toàn bộ rào chắn, sức lực như cung lên dây, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát. *(có ý thức với lang sói thế là tốt. hơ hơ)*

Nguy hiểm, cô khẳng định, cảm giác nguy hiểm.

Nhất là ánh mắt cái tên kia, khi hắn nheo mắt lại nhìn chằm chằm cô, ánh mắt giống như truy tìm nhược điểm của cô chuẩn bị tấn công một phát để đời, khiến cô phải thường xuyên động chân. *(hảo! hảo cảm giác a. Hắc hắc)*

Nếu đã không quen chạy trốn, vậy thì đừng cảm đánh bại đối thủ, đây là phương châm của cô.

Nhưng huấn luyện viên đã nói, một người đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp như cô thì không thể tùy tiện xuất thủ, bởi vì mỗi quyền cô đá ra đều có thể mang tới cho người khác tổn thương rất lớn.

Cô luôn luôn ần nhẫn, chỉ có cái tên kia mới có thể dễ dàng gợi lên xúc động muốn đánh người trong đáy lòng cô, thậm chí sẽ quên hắn chỉ là người bình thường, cùng một loại với những người tuyệt đối không thể tùy tiện xuất thủ.

(linhlu: tỷ đúng là người tốt.... Sâu = _=!!! Chị có đá xoáy Thược tỷ không vậy?)

Không thể phát tiết bằng tay vậy thì phát tiết bằng miệng!

Cô phun ra hột đào trong miệng, lại duỗi tay mò mò, khi đụng vào cạnh đĩa lạnh như băng mới phát hiện, đào trong đĩa đã bị cô gặm chỉ còn lại một quả cuối cùng.

Ánh sáng từ màn hình TV bị che mất một nửa, trước mắt Cổ Thược tối sầm, chỉ thấy bóng người cao lớn đang đứng trước mặt cô, cúi người đưa tay, mục tiêu đồng thời là quả đào trong đĩa.

Ánh sáng TV lấp lánh hắt vào một bên mặt hấn, gương mặt tuần mỹ thâm thúy trước mắt mờ mờ ảo ảo, giọt nước trên sợi tóc qua tia sáng trong suốt như pha lê, từ trên tóc nhẹ nhàng chảy xuống, rơi trên mu bàn tay cô. *(*phun máu mũi* mỹ nam gọi cảm a!!!)*

Trên người hấn bay ra mùi sữa tắm tươi mát, giống như mùi trên người cô, việc này khiến cô rất không quen.

Vô ích, làm sao có thể không giống, cùng một chỗ mà ra mà.

Áo tắm rộng thùng thình vây quanh thân thể anh mang theo hơi nước. Cần cổ khiêu gợi, lồng ngực rắn chắc cong cong, ẩn trong hai đường viền áo vắt chéo, rất có một loại hơi thở mê hoặc. *(*nuốt nước miếng* Giờ mới biết Cổ Thược nhà ta là sắc nữ như ta)*

Suy nghĩ này lóe lên một cái qua trong đầu Cổ Thược, cô nhanh chóng rút tay về, giữa mấy ngón tay nắm chặt quả đào cuối cùng trên bàn, thắng lợi cười với Chân Lăng một cái.

Đối với Chân Lăng, cô còn cái gì chưa thấy qua? Chẳng phải chỉ là lớn hơn ngày xưa khi gào khóc tưng kinh thôi sao? Muốn làm cô phân tâm, khe cửa cũng không có.

Chân Lăng cũng không nói gì, mà ngồi ở chỗ cách cô xa nhất, tiếng nói bình tĩnh ôn hòa như nước chảy xuôi, “Cô thích loại trái cây này?”

Nhìn đĩa trái cây bị chính mình tiêu diệt một chút, Cổ Thược rút cuộc cũng ngừng cái miệng ăn thịt người thừa thặng thái độ trung hòa của đôi phương

chính là thái độ để hạ con tức, lắm lắm không được tự nhiên, “Mùi vị không tệ.”

Chân Lăng tháo mắt kính xuống, khóe mắt xiên xiên trong cảnh tranh sáng tranh tối hết sức rõ ràng, ít đi trầm ổn ban ngày, nhiều hơn lười nhác ban đêm, “Thích là tốt rồi.”

Người ta cũng đã đánh bài hòa bình trước, cô có vẻ cũng nên khoan hồng độ lượng một chút.

“Anh mua ở đâu? Ngày mai tôi đi mua.” Cô xoa quả đào một chút, định nhét vào miệng.

“Được cho.” Hần tùy ý dựa vào sofa.

“Chắc chắc.” Cô ném quả đào lên cao rồi lại bắt được, “Làm bác sĩ thật tốt, ngày ngày có người tặng quà, hồng bao không dám cầm, nhận hoa quả cũng không tệ.”

“Không phải là tặng.” Chân Lăng lật lật quyển sách trong tay, đầu cũng không ngẩng lên, “Lần trước có bệnh nhân bị ung thư phổi, người thăm bệnh tặng rất nhiều giỏ quà, kết quả ung thư giai đoạn cuối, cầm về cũng không hết, người nhà bệnh nhân để lại, tôi đem về.”

Cái tay cầm quả đào để sát miệng bỗng nhiên ngừng lại, mặt Cổ Thước cứng đờ, đột nhiên ném quả đào về phía Chân Lăng, “Anh làm sao có thể lợi dụng như thế? Ngay, ngay cả đồ của người chết cũng không kiêng kị mang về nhà?”

Bàn tay vươn ra, vững vàng đón quả đào trong tay, Chân Lăng rắc rắc cắn, “Ách, tôi nhớ nhầm, cái này hình như hôm qua tôi mua ở siêu thị.” *(Ha ha. *cười rung rón* cái này gọi là cao nhân ắt có cao nhân trị. Há há)*

“Anh!” Một người trên sofa nhảy dựng lên, chân như gió lốc quét qua, thẳng tới mặt Chân Lăng, “Anh cố ý.”

“Đừng đá vào mặt, mẹ cô sẽ thấy.” Người lật sách vẫn tỉnh táo, khi cuồng phong quét qua mặt vững vàng lên tiếng.

Bàn chân, lại một lần nữa cách chóp mũi hắn hai cm, dừng lại.

“Anh vừa rồi là cố ý.” Cô cắn răng, vặn vẹo khuôn mặt nhìn vẻ mặt vui sướng của Chân Lăng, “Có ma quỷ mới tin lời anh nói.”

Chân Lăng để xuống hột đào đã găm sạch sẽ, môi hồng cong lên một độ cong xinh đẹp, màu môi bị nước trái cây nhuộm một màu đẹp mắt, “Đừng hạ thấp bản thân, cô so với quý đáng sợ hơn, quý còn có thể phân biệt ra quý nam quý nữ, cô có thể phân biệt ra trống mái sao?”

Ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá cô, từ chân cô trượt lên trượt xuống, tấm tắc cảm thán, “Núi xa nhìn có sắc, núi gần nhìn không cong.” *(Nguyên văn: Viễn khán sơn hữu sắc, cận khán hung vô ba) (o_o!!!! *lặng câm* anh nói câu hơi bị đụng chạm nhá)*

Cô Thước: “...”

Ngón tay xiết chặt, xiết chặt, lại xiết chặt, khớp xương kêu rắc rắc hưởng ứng.

Lão nương dù sao cũng chưa đến, cùng lắm thì đánh trước rồi chuồn sau!

Ngay khi cô đang bốc hỏa lập não chuẩn bị liều lĩnh ra quyền, Chân Lăng bỗng nhiên đứng lên, “Đúng rồi, hai cái quần lót trong phòng tắm là của cô phải không? Đi dọn dẹp đi.” *(Há há há.. Khụ khụ *sặc nước miếng*)*

Cô máu đầy não còn chưa khôi phục tư duy bình thường, ngây ngốc tiếp lời hấn, “Vừa nhận điện thoại, quên thu...”

Không đúng, hấn vừa mới nói cái gì?

Hai cái? ? ?

Một cái bẩn, một cái sạch, đúng là hai cái rồi.

Không đúng! ! !

Xuân hạ giao mùa, gió đêm sáng khoái xuyên qua song cửa sổ thổi vào, động vào nửa dưới áo choàng của cô, sờ mó góc vuông chín mươi độ giữa hai chân.

Lạnh lạnh...

Thu chân, mãnh liệt cúi đầu, vén áo dài, mà Chân Lãng trước mặt đã thờ ơ rời khỏi ánh mắt của cô, đi về phía phòng mình.

Cùng lúc với cửa phòng đóng lại, phòng khách truyền tới một tiếng rống giận dữ, “Chân Lãng, lão nương muốn làm thịt mi!”

Tổng kết lại bằng hai từ: “BỈ ỔI”

Chương 6: Nam nam ân ái quý dị

Hôm nay tâm tình bác sĩ Chân rất tốt.

Đây là kết luận của tiểu hộ sĩ sau khi len lén quan sát, bởi vì sáng sớm đã có người thấy bác sĩ Chân ngâm nga hát nhảy qua cửa lớn đi vào bệnh viện, thảnh thơi còn lộ ra một nụ cười quý dị. Mặc dù trong công việc vẫn tỉnh táo như trước, nhưng luôn cảm thấy không giống trước kia.

“Các chị nói xem, có phải liên quan đến đứa trẻ đẹp trai hôm qua hay không?” (*linh lu: Cổ Thược mà còn là đứa trẻ á??? – Sâu: ờ hờ, chắc là nhìn trẻ lắm nhỏ, lại còn xì tin nữa chứ*) Một tiểu hộ sĩ lóe ra ánh mắt phát sáng đầy bất quáí, ở trong đồng người tò mò hỏi.

“Có thể như vậy. Không nghe hôm qua bọn họ hẹn hò cái gì sao, nhất định bác sĩ Chân đã được thỏa mãn cả tình thần lẫn thể xác, cho nên mới vui vẻ sung sướng như vậy.” Vừa vươn đầu qua, vừa nắm tay lại kiên định gật đầu (*linh lu: há há bác sĩ Chân bị hiểu lầm tâm lý có vấn đề kìa.... – Sâu: chị có thôi ngay cái trò dìm hàng anh Lãng của em không thì bảo đây?*).

Lại một tiểu hộ sĩ khóc lóc đau khổ, “Em nói bác sĩ Chân ngày thường vì sao không thân cận với chúng ta, thì ra là anh ấy có cái vấn đề này.”

“Thế giới này quả nhiên không như trước nữa, phụ nữ chẳng những phải cùng phụ nữ tranh đàn ông mà còn phải cùng đàn ông tranh đàn ông...” Một tiếng bí thán, mấy người đồng loạt cúi đầu.

“Nhưng bọn họ ở chung một chỗ cũng thật xứng đôi.” Không biết ai nhỏ giọng lẩm bẩm, mấy người vẻ mặt đang chảy dài lại nhanh chóng ngẩng đầu lên, ánh mắt tóe lửa.

Người nào đó bị một đám tiểu nha đầu bàn luận kia đang viết nhanh trên bệnh án, hoàn toàn không biết mình đã trở thành tiêu điểm trong miệng những người khác, vẫn đang suy đoán bệnh án trên bàn.

Bút trong tay xoàn xoạt, anh nhớ tới sáng sớm nay, người kia đã sớm không thấy tung tích, hiển nhiên là muốn tránh anh, nhìn dáng vẻ tối hôm qua thì tức giận không phải nhẹ.

Một tiếng rống giận cộng thêm rung rung như động đất cấp năm, buổi sáng hôm nay, anh không có chút ngoài dự tính khi nhìn thấy trên bàn trà một vết nứt dài. Là thủy tinh công nghiệp dày một tấc đó a, chắc chắc...

Không biết từ khi nào, anh đã hạ bút xuống, tháo mắt kính xoa xoa khóe mắt, ngón tay thon dài cùng gương mặt tuần lã, khóe môi gợi lên nụ cười ẩn sau lòng bàn tay.

Thật lâu không cùng cô ấy vui đùa một chút, cảm giác không tệ.

Vương Thiếu Hoàn đứng trước cửa, nhìn qua thấy dáng vẻ trong nháy mắt vừa rồi của Chân Lăng, nụ cười nhẹ như không cười cùng yên tĩnh nồng đậm trên người giao hòa với nhau, rất kỳ dị, thật lâu cô mới hốt hoảng định thần lại, cánh tay gõ lên cửa có chút hồi hộp.

“Cốc, cốc...”

Tiếng gõ cửa làm cho Chân Lăng ngẩng đầu, ý cười trong đôi mắt đã thu lại, chỉ còn lại khách khí ôn hòa.

Hôm nay Vương Thiếu Hoàn đã đổi một bộ trang phục văn phòng màu đen bó sát người, thành thực phô bày dáng người mỹ lệ của cô, tóc tơ búi thành một búi, vài sợi rủ xuống bên tai, cần cổ ưu nhã thon dài xinh đẹp, “Bác sĩ Chân, có thể nói với anh vài câu không?”

“Mời vào.” Chân Lãng đưa tay ra hiệu.

Vương Thiếu Hoàn gật đầu, lại không tiến lên, ánh mắt rơi trên đồng hồ tính xảo của mình, “Chuyện ngày hôm qua nói với anh còn chưa nói xong, em bây giờ tới đây lại được hộ sĩ nói anh đang bận, hy vọng không quấy nhiễu giờ cơm trưa của anh.”

Chân Lãng liếc nhìn đồng hồ trên tường, muốn đứng lên, “Thật ngại quá, tôi mời Vương tiểu thư bữa cơm trưa được không?” Vương Thiếu Hoàn lộ ra nụ cười hào phóng, gật đầu ra khỏi cửa.

Thay ra áo choàng bác sĩ thanh mảnh, Chân Lãng càng thêm cao lớn tuấn lãng, đi trên đường luôn dẫn dụ ánh mắt người khác, Vương Thiếu Hoàn đi bên cạnh anh cũng đón nhận không ít cái nhìn chăm chú đương nhiên nảy sinh vài phản thái độ đặc ý.

Chân Lãng chọn một quán cà phê yên tĩnh, giữa ghế dài đều có tay cầm khắc hoa mộc lan phân cách, âm nhạc nhẹ nhàng bay bổng, rất thích hợp thả lỏng nói chuyện phiếm, cũng thích hợp để nói... chuyện yêu đương.

Vương Thiếu Hoàn nhìn một đồng bánh ngọt và đồ uống nhiều ca-lo trên menu, lặng lẽ khép lại, “Cho tôi một ly nước đá.”

Chân Lãng đưa menu lại cho bồi bàn, nhìn về phía Vương Thiếu Hoàn, “Là chuyện tiệc rượu cô nói với tôi ngày hôm qua?”

Vương Thiếu Hoàn gật gù đầu, khéo léo mỉm cười, “Nói là tiệc rượu nhưng chỉ là tụ tập nhỏ trong gia đình thôi, ngày mai là cuối tuần, không biết bác sĩ Chân có rảnh hay không?”

Chân Lãng còn chưa trả lời, Vương Thiếu Hoàn đã hoàn mỹ mỉm cười, “Ông nội đặc biệt hy vọng anh có thể đến tham gia, cho nên mới kén chọn ngày này, bảo em hai lần tới mời, mời anh nhất định phải nể mặt.”

Chân Lãng trầm ngâm một lúc, “Rượu là bác sĩ tối kỵ, cho dù là nghỉ phép bác sĩ ngoại khoa bình thường cũng không uống rượu, vì không biết sau đó có phát sinh chuyện gì khẩn cấp hay không, cho nên...”

Lời cự tuyệt hoàn toàn còn chưa nói ra khỏi miệng, một bóng người như mây đen bay tới đây che ánh đèn trên đỉnh đầu, còn có tiếng nói khàn khàn

khêu gọi truyền tới theo cánh tay vô cùng thân thiết đặt trên vai Chân Lãng, “A Lãng, anh đang ở đây a, tại sao không gọi em cùng ăn cơm trưa?”

Cổ Thước một bên mắt nhìn về phía Chân Lãng, ngoài nụ cười sáng rõ trên khóe môi còn có ánh mắt sắc bén, lấp lánh hung ác chỉ có anh nhìn mới hiểu.

“Em lại biết anh ở đây, thật là trùng hợp a.” Chân Lãng đáp lại ánh mắt của cô, hai ánh mắt của hai người đụng nhau trong không trung, Vương Thiếu Hoàn ngồi đối diện phảng phất như nghe được âm thanh đao thương va chạm, nhìn kỹ lại lần nữa lại chỉ thấy cảnh tượng thân tương ái hài hòa.

Cổ Thước nghiêng răng hàm, vẻ mặt ngọt đến mức như sắp chảy ra mật, “Đôi với người yêu của mình, sao lại có khả năng không biết ở chỗ nào? Cái này chúng ta gọi là thần giao cách cảm.”

Cô đương nhiên biết, bởi vì suốt một buổi sáng hôm nay cô đều ở trong quán —— nguyên rửa hân.

Nửa giờ trước ...

“Đông, đông, đông...” Phương Thanh Quý nhìn bàn trà mình mới mua về bị dùng đầu đụng như thế, không biết nên thương cái bàn đáng thương hay nên thương cái đầu đáng thương bị Cổ Thước đập từ trưa đến giờ.

“Cậu bị nhìn hết rồi?” Từ lời chửi bới tan hoang của Cổ Thước, cô lơ mơ đoán được.

Cái đầu đang đập vào bàn trà lập tức ngẩng lên, mắt tóe ra lửa, “Không có! ! !”

Hắn nói trong phòng tắm có hai cái quần lót, thì ra chỉ để phân tán sự chú ý của cô thừa cơ chạy trốn mà thôi, cô có mặc, có mặc, có mặc! ! ! *(Ha ha ha. Ôi anh Lãng của ta =))*

“Vậy cậu buồn bực cái gì? Chẳng lẽ buồn bực vì không bị nhìn thấy?”
Phương Thanh Quý nhả mở một túi khoai tây chiên, cắn rôm rốp rôm rốp.

“Cậu...” Cổ Thước tức tối giật lấy túi khoai tây chiên, móc ra một thanh nhét vào miệng, “Tớ cư nhiên lại bị hắn lừa, mới một câu đã bị lừa, cái này

mới làm tớ bực, hôm qua coi như hấn chạy nhanh, nếu không tớ sẽ lột da hấn, tháo xương hấn nấu canh.”

“Phốc!” BẠN tốt rất không giữ thể diện mà cười ra tiếng, “Cậu sẽ nấu canh gì?”

“Đừng có coi thường tớ, nếu không...” Cỗ Thước siết chặt nắm tay, ánh mắt uy hiếp nhìn góc bàn trà mới mua vẫn còn nguyên tem.

Phương Thanh Quỳ bấu môi, liếc một cái xem thường, không tranh cãi với cô nữa, gặm khoai tây chiên, ánh mắt nhàm chán nhìn quanh.

Bỗng nhiên, cô túm áo Cỗ Thước, hất cằm ra ngoài cửa, “Kia có phải Chân Lãng hay không? Con bé bên cạnh rất đẹp, bạn gái anh ta?”

Cỗ Thước quay đầu, ánh mắt tìm mục tiêu, dừng lại, nụ cười nổi lên, cổ quái đến mức làm người ta nghi ngờ.

“Huu...” người trước mặt Phương Thanh Quỳ lập tức mất tăm mất tích, chỉ để lại cửa trước mặt cô rung rung đang từ từ khép lại.

“Đúng vậy a, em yêu.” Chân Lãng thu ánh mắt về, cánh tay vòng qua eo Cỗ Thước, khuỷu tay vừa dùng lực, đôi thủ của anh đã ngồi trên đùi anh, anh tới gần bên tai cô, tư thế vô cùng thân mật, “Em muốn ăn gì, em... yêu...”

Cỗ Thước run run một trận, cảm thấy một dòng nước chua từ trong bụng nổi lên, men theo thực quản ngược dòng chảy lên, mắc nghẹn trong cổ họng. Tóc gáy dựng ngược lên, da gà toàn thân đồng loạt cúi chào.

Cỗ Thước đang muốn đánh ra hai chữ ông đáp lễ cái gương mặt kiêu ngạo đang dính bên mặt mình, ngẩng đầu thấy vẻ mặt Vương Thiếu Hoàn ở đối diện đang kinh ngạc hoàn toàn không dám tin.

Người ngày hôm qua ở trong phòng làm việc của Chân Lãng hình như cũng là cô ta?

Cánh tay đang vươn ra của Cỗ Thước ngừng trong không trung, chậm rãi chuyển hướng cầm lên menu, “A Lãng, hôm nay anh mời em?” Cái tay còn lại dao động dưới bàn, hung hăng cấu vào chân anh.

“Đúng vậy a.” Người nào đó một tay thân mật ôm eo của cô, lại tinh táo giúp cô lật menu, “Tối hôm qua em khiến anh rất vui vẻ, hôm nay nên đút cho em ăn no mới được.”

Khi tay Cổ Thước dùng sức, tay anh ôm thắt lưng cô cũng không tiếng động nắm lại thật chặt, hai ngón tay bí ẩn nắm vào thịt non mềm trên eo cô, vẻ mặt hai người đồng thời thay đổi, cũng đồng thời nở nụ cười xán lạn.

Cô cắn răng, không thèm nhìn tới menu, tay lại dùng sức, “Cái này thế nào?”

Chân Lãng cũng đồng thời dùng sức, “Em vui là được rồi, gọi thêm nữa đi.”

Lại dùng lực, xoay tròn bảy trăm hai mươi độ, “Được, cái này thế nào?”

Chân Lãng di trái di phải, di phải di trái, “Cái này mùi vị cũng không tệ, có muốn thử những cái khác không?”

Cổ Thước bấm lấy một ít da, móc vào móng tay, “Cái này mùi vị thế nào?”

Chân Lãng nói lỏng tay, lại mạnh mẽ nắm một bên eo khác của cô, “Rất tốt, em thấy sao?”

Anh chàng bồi bàn trên trán đầy mồ hôi, tay trên giấy viết như bay, nháy mắt đã một list dài, mà hai người ‘đàn ông’ tình thâm chân thành trước mặt vẫn nhìn nhau có vẻ không có ý dừng tay, vẫn còn tiếp tục. *(tiếp tục hành xác nhau, hớ hớ, kể thôi đã thấy đau rồi)*

Vương Thiếu Hoàn hoàn toàn bị lờ đi ở trong cái không khí quý dị này có chút không được tự nhiên, thật vất vả tìm về giọng nói của mình, “Vậy, chuyện tiệc rượu...”

“Rượu?” Ánh mắt Cổ Thước bỗng nhiên sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Vương Thiếu Hoàn, “Cô mời uống rượu?”

“Ách...” Vương Thiếu Hoàn đối với gã đàn ông bỗng nhiên nhiệt tình trước mắt có chút không chống đỡ được, gạt đầu cũng không được mà lắc đầu cũng không xong.

Ngược lại Chân Lãng lại ha hả cười một tiếng, “Đúng vậy a, nhà Vương tiêu thư mở tiệc rượu, đều là rượu ngon, ngày mai có muốn đi nếm thử hay không?”

Nghe có rượu, Cổ Thước hoàn toàn quên người nói chuyện là ai, trong đầu chỉ có một câu —— rượu ngon, ngày mai có rượu uống (*linhlu: Chị này là ma men a— Sáu: đừng nói, đừng chạm đến em*).

“Vậy thì được, ngày mai...” Chân Lãng nhìn hai mắt hoàn toàn thất thần híp thành hình trăng khuyết của người nào đó, hướng về phía cô gái đang cố giữ vững ưu nhã trước mặt gật đầu cười, “Chúng ta nhất định sẽ đúng hẹn.”

“Ngày mai? Chúng ta?” Cổ Thước nhất thời hoàn hồn, lông mày nhướng thẳng dậy, phòng bị như nhím, “Vì sao phải..”

Còn chưa kịp chất vấn, một đồng bồi bàn đã đi tới, tỉ mỉ đặt mấy thứ trong tay xuống trước mặt cô, “Tiên sinh, đây là đồ ngài gọi.”

Cổ Thước nhìn mấy thứ màu sắc sắc sỡ, mềm mềm mịn mịn, cả bơ cả mứt trước mặt, khoe miệng giật giật, “Cái này, là cái gì?”

Bồi bàn cầm menu, “Ngài vừa mới gọi —— thung lũng Loire, công chúa xứ Viên, ga tô hoàng gia Charlotte, tháp trái cây, bánh que cà phê Giáng sinh, trà sữa băng lộ, bánh Creole, bánh quy táo, bánh chanh Kateka, bánh hạt dẻ Shanti, bánh Pháp Bulie.” (*Mấy loại bánh này, nghe thì thèm mà chẳng biết nó là cái gì nữa*)

Cô choáng váng đầu, ngửi thấy mùi trái cây lẫn với mùi bánh ngọt, sắc mặt xanh mét, thân thể cứng nhắc, “Những thứ này là cái gì?”

Tay Chân Lãng không biết từ lúc nào lại ôm lấy eo cô, ngón tay cầm một cái thìa nhỏ múc một khối bánh ngọt bơ, “Mấy món bánh ngọt em gọi, anh nhớ đều là thứ em thích muốn chết đi.”

Thích muốn chết? Muốn mạng cô là thật, còn thích thì...

Cô mới mở miệng, một khối bánh bơ đã lấp miệng cô, mấy thứ mềm mềm mịn mịn tan trong miệng, nước chua nghẹn trong cổ họng lại suýt phun ra, mà phóng đại trước mặt là nụ cười đắc ý của Chân Lãng cầm cái thìa đầy bơ.

Tên khốn kiếp, kể từ sau sự kiện lần đó, cô cự tuyệt tất cả những đồ ăn có đường, mà hăn lại...

Cô dùng hết sức lực, xé mở đồ tây của Chân Lãng, hai cúc áo trên cùng bay mất trong nháy mắt, sau đó hung hăng cúi đầu của mình.

“Oe...” (~~~~>””<~~~~ Ghê quá cơ!!!)

~~~~~ | ^o^ / ~~~~~

Chương 7: Nha đầu đáng chết, người dám cường thượng Chân Lãng?

(Há há. Cường thượng =)))

“Oa!” Phương Thanh Quỳnh nhìn Cổ Thước xách về một túi đồ ăn phát ra tiếng cảm thán thật lớn, “Bánh ngọt quán cà phê ‘Tuyệt sắc’ ở góc đường? Cậu có phải nhặt được tiền trên đường hay không? Bình thường ngay cả cái bánh nướng cũng ít thấy cậu gói cho tớ một cái, hôm nay lại là mười mấy cái bánh ngọt đắt tiền như thế? Hay là...”

Mặt của cô đưa đến trước mặt Cổ Thước, không tự chủ dò xét trán của cô rồi lại đo với nhiệt độ cơ thể mình, “Không bị sốt a, tại sao cậu lại mua đồ ngọt? Cả đời cậu không phải hận nhất đồ ngọt sao?”

Ánh mắt Cổ Thước tà tà liếc cô một cái, “Đây là Chân Lãng mời tớ.”

Phương Thanh Quỳnh mở một cái hộp, cẩn thận lấy bánh ngọt ra, cắn một miếng, lộ ra mỉm cười cực kì ngọt ngào thoải mái, “Thật là mỹ vị.”

Hiển nhiên là bạn tốt đã bị cậu đi toàn bộ hồn phách, căn bản không chú ý tới cô đang nói cái gì, Cổ Thước cúi đầu đến bên tai cô dùng sức rống to, “Cái này là Chân Lãng mua cho tớ.”

“Chân Lãng?” Cô gái nhỏ xinh đẹp nuốt miếng bánh ngọt trong miệng xuống, tròn tròn mắt, “Anh ta muốn chết a?”

Suy nghĩ một chút, lại rất rất nhanh lắc lắc đầu, “Không đúng a, với tính cách của anh ta phải nhét toàn bộ vào trong bụng cậu mới đúng, sẽ không để cậu có cơ hội gói về cho tớ ăn.”

“Bởi vì...” Cổ Thước cười phì một cái như nghĩ tới cái gì, hai tay chống hông đứng trong đại sảnh ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, hai vai run run rất đắc ý, “Bởi vì tớ phun ra, ối trên người hắc, thừa dịp hắc dọn dẹp mà đóng gói chạy. Cái này gọi là có thù tất báo, thật là thoải mái.” (Ác ~~~~)

“Cậu thật độc ác.”

“Cái này có thể trách tớ sao?” Cổ Thước tức giận bất bình, “Năm ấy nếu không phải tại hắc, tớ sẽ vì ăn bánh ngọt mà nằm viện sao? Cậu đã từng bị liên tiếp một tuần lễ thải ra toàn màu trắng lại còn thơm mùi sữa chưa?” (=))) *Cười đến chết mất thôi. ‘Áy’ của chị thơm quá cơ*)

Phương Thanh Quý đang vui vẻ nhai chọt ngừng lại, im lặng bỏ bánh ngọt trong tay xuống, sa sầm mặt trừng mắt nhìn Cổ Thước.

Người nào đó vô tri vô giác còn xoa xoa bụng, vẻ mặt vui vẻ, “Phun xong, bây giờ bụng thật đói, tớ đi gọi cơm chiên ăn.” Để lại người đáng thương nào đó ngẩn người với mười mấy cái bánh ngọt.

Quen biết Cổ Thước khi còn đang học đại học, khi đó cô cũng biết Cổ Thước có một kẻ thù không đội trời chung là Chân Lăng, cũng có nghe qua trận chiến mười mấy năm ân oán của họ, ngay cả nguyên nhân Cổ Thước không ăn đồ ngọt, mặc dù không tận mắt nhìn thấy cũng từ trong miệng bạn tốt gián đoạn biết một chút, với tính cách mạnh mẽ cứng rắn của Cổ Thước sẽ không tiết lộ quá nhiều.

Nghe nói năm ấy Cổ Thước mười hai tuổi, quang vinh đạt được danh hiệu vô địch Teakwondo thanh thiếu niên toàn quốc, dẫn tới sự chú ý của nhiều nơi, đội tuyển của tỉnh lại càng coi cô là trọng điểm bồi dưỡng.

Nhưng biểu hiện thời thiếu niên không ổn định, thiên tài lớn lên tài trí có thể cũng chỉ bình thường, ít nhất phải ổn định hai năm nữa mới có tư cách vào đội tuyển quốc gia.

Trong năm thứ hai thi đấu, trước đó một tuần chính là sinh nhật Cổ Thước, Cổ mục muốn con gái vui vẻ đã đặt riêng một chiếc bánh ngọt mười tầng (*linhlu: Oa, cao quá cơ*), nhưng chỉ vì một câu nói vui vẻ của Chân Lăng rằng thích bông hoa hồng lớn trên bánh ngọt kia, Cổ Thước thế nhưng lại thừa dịp mọi người không chú ý liếm hết toàn bộ bơ trên bánh ngọt, cộng thêm một nửa cái bánh ngọt, đến tối thì vinh quang nhập viện, ở lại một tuần lễ.

Sau đó, cô không thể tham gia cuộc thi.

Sau đó nữa, cô mất tư cách vào đội tuyển quốc gia.

Sau đó nữa nữa, cô vẫn tham gia thi đấu, vẫn thắng vô số giải thưởng lớn nhỏ, được làm ngôi sao hy vọng dự bị đội tuyển Teakwondo quốc gia.

Nhưng sau đó, lần thứ hai có cơ hội vào đội tuyển quốc gia, một câu nói của Chân Lăng lại một lần nữa khiến số phận cô xoay vần.

“Vào đội tuyển quốc gia sẽ chịu rất nhiều chấn thương, còn phải uống thuốc định kỳ vân vân, nếu sau này không ra nam không ra nữ sẽ chẳng ai muốn.”
(Thế này mà cũng tin. Trời ơi!!! Há há)

Một câu nói của đứa nhỏ lại khiến ba ba mẹ mẹ của Cổ Thước lo lắng, con gái từ nhỏ đã nghịch ngợm như con trai, nếu lớn lên biến thành loại người như đàn ông thì làm thế nào?

Thế là, Cổ Thước từ nay trở đi từ giã mộng tưởng, cuộc sống chỉ còn lại một sứ mạng ——đội địch Chân Lăng: lấy phá hoại tất cả hạnh phúc của Chân Lăng làm nền tảng, lấy hãm hại Chân Lăng làm nhiệm vụ, lấy đánh bại Chân Lăng làm mục đích, lấy bôi nhọ danh dự Chân Lăng làm cội nguồn hạnh phúc.

Mà khi Cổ Thước ở năm cuối trung học, hưng phấn theo con đường nghệ thuật chuyên nghiệp, ma xui quỷ khiến thế nào lại khiến cô mơ hồ theo thiên hạ đi thi đại học *(thế mà cũng đỗ. Giỏi!!!— Sâu: giỏi như em thôi ấy mà. Hớ hớ)*, trèo lên cuối bảng vàng đại học của Chân Lăng, lại một lần nữa quang vinh oán hận lẫn nhau bước lên con đường xa nhà.

Phương Thanh Quỳnh nhìn bánh ngọt trước mắt, chống cái cằm khéo léo thanh tú, như đang tự lẩm bẩm, “Cổ Thước, thật ra tớ cảm thấy Chân Lăng không có lỗi. Ăn bánh ngọt đến mức vào viện là tự cậu làm, liên quan gì tới người khác?”

Cổ Thước đang ở bên ngoài mua cơm chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, rùng mình một cái.

Ngày hôm sau, tiệc rượu được tổ chức trên bãi cỏ của biệt thự nhà họ Vương, khi Chân Lăng và Cổ Thước tới đã sớm đèn đóm sáng choang,

người đến người đi, cảnh tượng lớn như thế không giống tiệc rượu của gia đình bình thường mà giống sự kiện của một công ty lớn.

Trên bàn dài bày đầy các loại hoa quả, hải sản, thịt nướng, bánh ngọt loại gì cũng có, bồi bàn lượn lờ xung quanh mời mọc, còn có bartender thảnh thơi tay điều chế cocktail, có thể thấy nhà họ Vương đã tốn kém tổ chức rất long trọng.

Hai người vừa mới xuất hiện đã thu hút không ít ánh mắt, một người cao lớn trầm ôn, một người cao cao suất khí, mỗi người đều có sự độc đáo, rất khó phân cao thấp.

Cổ Thước cũng không cố ý ăn mặc không ra nam không ra nữ, chỉ là công việc cùng thói quen từ nhỏ, cộng thêm ưu thế chiều cao, cô cũng không thích mặc váy, cũng không thích giày cao gót, trên người rõ ràng là áo sơ mi kiểu nữ có đăng-ten lại cực kỳ dễ khiến người ta hiểu lầm.

Đương nhiên, cô chết cũng không thừa nhận cô dễ bị hiểu lầm là vì dáng người quá cứng nhắc.

Hơn nữa, cô đến uống rượu chứ không phải đến bán nụ cười, trang phục đẹp để làm gì?

Xa xa, Vương Thiếu Hoàn đã nhìn thấy hai người tới cửa, bước đến từ từ trên giày cao gót, nhiệt tình vòng tay qua cánh tay Chân Lãng, “Bác sĩ Chân, bạn nam đi cùng em hôm nay có việc bận không đến được, có thể mượn anh một buổi tối không?”

Không đợi Chân Lãng trả lời, tiếng cười của Vương lão tiên sinh đã truyền tới, “Tiểu Hoàn, có phải bác sĩ Chân đến hay không? Mau lại đây, mau lại đây...”

Chân Lãng nói chuyện giữa đám người, ánh mắt thảnh thơi tìm kiếm, phát hiện người nào đó đã sớm nhảy tới trước bàn, không chút lịch sự bùng lên một ly champagne uống một hơi cạn sạch, cái đĩa trong tay bay lượn, chớp mắt trong khay đã nhiều thêm một tảng thịt bò.

Anh phát hiện, cô ăn vô cùng chăm chú nhưng động tác lại vô cùng nhỏ nhẹ, bất kỳ lúc nào nhìn vào cũng tuyệt đối phù hợp lễ nghi bàn ăn, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát giác tốc độ của cô cực nhanh, sức ăn cực lớn, tuyệt đối không ai có thể so sánh.

Cô làm cách nào có thể kết hợp lịch sự cùng tốc độ như thế?

Còn rượu! Người này như bướm bay lượn xuyên qua đám người, mang theo nụ cười tiếp thị, thỉnh thoảng cạ chén nói chuyện với người khác, theo như anh đếm được thì cũng đã hơn mười ly.

Xem ra yến tiệc như vậy, người nào đó hoàn toàn tự đắc vui thích, không có chút không thích ứng.

Vương lão tiên sinh là ngôi sao sáng trong giới doanh nhân, là nhân vật đập tay hạ chân là có thể khiến giới doanh nghiệp đại chiến thế giới thứ ba, đến tham gia cũng đều là nhân vật tinh anh trong giới doanh nhân, mà Chân Lãng bị Vương Thiếu Hoàn quán lấy, lập tức khiến anh trở thành tiêu điểm trong đám người, một buổi tối bên cạnh dòng người đi đi lại lại không ngừng, không cách nào thoát thân.

Chỉ có Cổ Thước ăn no uống đủ, bụng chén rượu đứng dưới cây cô thụ tán gẫu vui vẻ cùng một đám tiểu thư, thỉnh thoảng móc danh thiếp trên người ra phân phát, từng trận tiếng cười từ trong đám người nổ ra.

Mượn cơ hội vào phòng rửa tay, Cổ Thước lặng lẽ móc di động ra, bấm mấy chữ gửi đi: “Mấy người ngày mai cầm danh thiếp của tớ đến quán hẹn lịch, giới thiệu tập chân dung cao cấp nhất.”

Một lúc sau di động rung rung, tin của Phương Thanh Quỳnh nhanh chóng bay trở lại, “Giá chúng ta đặt ra ba năm trước, bắt đầu từ ngày mai tất cả tăng năm mươi phần trăm.” (*Đầu óc kinh doanh ghê quá*)

Cổ Thước xấu xa nở nụ cười, chuyển lại bốn chữ, “Rất hiệu ý tớ.” (*Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã*)

Cô ở đây *phong thanh thủy khởi*, khoái lạc vô cùng. Cực kỳ vui vẻ, không nhận được lại uống một chén rượu xuống bụng, hải sản cũng được chọn lựa cẩn thận lại không mất tiền, cắn trong miệng cảm giác ngon khó tả. (*bắt đầu có tiếng tăm*)

Tuy nhiên, người nào đó ăn nhiều cũng chưa hẳn là chuyện tốt.

Khi hai người đã trở về, nửa đêm Cổ Thước bắt đầu cảm thấy từng trận ngứa trên người, càng gãi càng ngứa, càng ngứa càng phải gãi, một buổi tối trở qua trở lại không cách nào yên giấc.

Ngày nghỉ, nửa đêm Chân Lãng nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, chỉ cho là người nào đó hưng phấn không ngủ được, nửa đêm náo loạn, cho đến khi tiếng nước vẫn kéo dài đến bình minh mới cảm thấy có chút kỳ quái.

Cửa, bỗng nhiên bị người dùng lực đẩy ra, người nào đó trên người còn mang theo hơi nước đứng trước cửa, “Thú y, có thuốc không, trên người thật ngứa.” *(Há há, anh Lãng nhà ta trong mắt chị sao lại trở thành bác sĩ thú y rồi? – Thế thì bệnh nhân của bác sĩ thú y là gì nhỉ???— Sâu: =_=!!!! *câm nín*)*

Anh ngoắc ngoắc tay, đôi mắt nhấp nhèm sáng sớm nhú lại, “Lại đây tôi xem?”

Bất chấp phải tiếp tục tranh chấp với anh, Cổ Thước biết điều một chút bò lên giường của anh, vén hai tay áo lên, giơ ra cần cổ dài.

Chân Lãng nhìn qua làn da lộ ra khỏi áo của cô, nổi lên những vết mẩn đỏ lớn, trên gương mặt sạch sẽ có hai vết như ẩn như hiện, trên cánh tay nhiều hơn chút ít.

“Hôm qua cô ăn cái gì?” Ngón tay sờ soạng, không nổi lên, chỉ hồng hồng.

Cổ Thước dùng sức gãi, trên da lại thêm mấy vết cào, “Không biết, dù sao cũng là cái gì đấy trong tiệc rượu.”

“Có thể dị ứng với cái gì đó trong ly cocktail, cũng có thể dị ứng hải sản.” Anh đưa tay chụp di động trên đầu giường, “Đợi tôi gọi điện thoại rồi đem cô đến bệnh viện kiểm tra nguyên nhân dị ứng.”

Ngón tay Cổ Thước không ngừng, trên người bị gãi một vết lại một vết, “Thú y, bây giờ ngươi có thuốc không, ngứa muốn chết .”

Chân Lãng cân nhắc chút ít, từ trong ngăn kéo đầu giường rút ra một tuýp thuốc, “Bôi lên trước, ít thôi.”

“Ừ.” Cổ Thước bắt lấy tuýp thuốc vội vã chạy vào phòng tắm, rõ ràng coi lời anh nói như gió thoảng qua tai, mà Chân Lãng đang hạ giọng gọi điện giải thích gì đó.

Đang nói, cái người đang bôi thuốc lại vội chạy lại, “Thú y, phía sau tôi bôi không tới, giúp tôi.” *(Sao lại dè dặt miệng hồ thế nhỉ)*

Chân Lăng bóp thuốc ra lòng bàn tay bôi lên sau lưng cô, thuốc mờ mát mát tạm thời giảm bớt cảm giác ngứa, Cổ Thước phát ra một tiếng thở dài.

Không ai chú ý lúc này ngoài cửa đang có một chiếc chìa khóa tra vào ổ...

“Này, còn muốn nữa.”

“Không được, cái này đối với thân thể không tốt.”

“Tôi mặc kệ, anh không cho thì tự tôi lấy.”

“Cô không cần đã man như thế có được hay không?”

“Tôi cứ đã man như thế đây, anh có cho tôi hay không?”

Cái gì đó trong tay Cổ mục mục rơi xuống đất, như bão táp tiến vào phòng, mắt thấy con gái mình ngồi lên giường, cả người ngồi trên người Chân Lăng, nắm cổ tay Chân Lăng, quần áo xóc xệch, trên cổ có vết hồng hồng khả nghi, còn có không ít vết móng tay cào kịch liệt, Chân Lăng đáng thương nằm trên giường, bộ dáng thê sống thê chết bi tráng chống cự.

“Cốc...” Hàng long thập bát chương phi lên đầu Cổ Thước, mang theo cả tiếng sư tử rống giận, “Người cái đồ nha đầu đáng chết kia, cường bạo Chân Lăng! ! !”

Chương 8: Lòng tốt của kẻ thù không thể nhận

Người quen của nhà họ Cổ đều biết, mạnh mẽ hung hãn nhất Cổ gia không phải người đàn ông làm chủ gia đình hiện nay, cũng không phải cô con gái vô địch thiên hạ, mà là nữ chủ nhân mạnh mẽ hung hãn, cũng là lão mẹ của Cổ Thước.

Có người nói Cổ mục mục khi còn bé xuất thân trong gia đình săn bắn, từ nhỏ đã đi lại trong núi, tay không bắt rắn, một mình đánh sói, những việc trong

truyền thuyết đối với bà đều là chuyện cơm bữa, nếu ai dám trêu chọc, kết cục sẽ chẳng khác gì những dã thú kia.

Đương nhiên, trên người Cổ mục mục còn có một tính chất đặc biệt, chính là dã tính. Nhìn không thuận mắt lập tức động tay động chân, mở mồm là mắng, tinh thần cực kỳ trọng nghĩa khí.

Lúc này, tinh thần trọng nghĩa của bà đang đứng về phía Chân Lăng, đối tượng trừ bạo an dân của bà chính là con gái nhà mình.

“Cái tên lưu manh nhà ngươi, mẹ đánh chết mày...”

Trong tiếng rống giận dữ, Cổ Thước đáng thương bị một quyền đập vào trong lòng Chân Lăng, không đợi quyền thứ hai của lão mẹ hạ xuống, Cổ Thước nhanh nhẹn né tránh, hai chân thon dài lướt qua đầu giường, rơi đẹp xuống đất, chạy trốn chết, không quên quay đầu lớn tiếng giải thích, “Con không cường bạo hấn.”

Cổ mục mục đuổi theo phía sau, rút ra một thứ gì đó trong túi đồ của mình, xé gió vù vù lao tới, “Mẹ tận mắt nhìn thấy, mày đứng lại cho mẹ!”

“Mẹ đừng đánh con thì con sẽ đứng lại.” Cổ Thước chống hai tay lên sofa, nhảy qua, quay đầu trừng mắt nhìn lão mẹ của mình.

Trong tay Cổ mục mục giờ cao con gà ướp muối sấy khô (*bạn thề là bạn đã hỏi bên tàng, đây đúng là món gà ướp muối sấy khô, chứ không phải bạn chêm giò à nha*), tay cầm ở chỗ đùi gà, trừng mắt nhìn Cổ Thước, “Mày đứng lại mẹ sẽ không đánh mày.”

“Con không tin!” Cổ Thước nhắm phía cửa, đưa tay mở rộng cửa muốn lao ra ngoài, bên tai bỗng truyền đến giọng nói nhàn nhã thản nhiên, “Cô không mặc quần lót.” (=)))))) *Chết mất thôi*)

“Có mặc!” Siêu cấp tức giận trả lời lại, đá đá hai chân trần, người nào đó ngang bướng đứng lại cãi vã, sau đó đầu bị một cái gì đó cứng nhắc gõ lên.

Một mùi vị quái lạ như mùi đậu hũ thịt xông lên từ sau gáy, Cổ Thước oai oái kêu lên một tiếng rồi ngồi chồm hồm trên mặt đất, ôm đầu mình, “Con với hấn chẳng có gì cả!”

Đầu lại bị gõ hai cái thật mạnh, Cổ mục mục tức giận gõ xuống bằng con gà trong tay, ngẫm nghĩ thấy khó chịu lại gõ thêm hai cái nữa.

“Mẹ đang đập chuột chắc?” Cổ Thước cúi đầu, khi con gà bay qua rất nhanh đã tránh thoát, chỉ một ngón tay vào người nào đó đang nhàn nhã dựa vào tường, “Không tin mẹ hỏi hân.”

Sớm đã rửa mặt xong xuôi, cà phê cũng đã nấu xong đang cầm trên tay, vừa nhắm nháp, trong mắt vừa lóe lên một ánh sáng như đang xem kịch vui, gật đầu.

“Anh gật cái rắm a, nói đi, nói rõ ràng!” Ánh mắt Cổ Thước tức giận trừng lên với anh, lại vừa phải nhảy tránh truy sát.

Con gà mang theo tiếng gió gào thét thê lương mỗ xuống, “Mày còn dám uy hiếp nó?”

Chân Lãng uống cà phê thơm nồng, hưởng thụ một màn gà bay chó sủa trước mắt, cho đến khi cốc cà phê đã nhìn thấy đáy mới ra mặt, “Dì Cổ, da Cổ Thước bị dị ứng, cháu đưa cô ấy đi khám, trong nhà nhờ dì vậy.”

“Sao?” Cổ mục mục dừng động tác đuổi đánh, Cổ Thước nhân cơ hội lên đi rất nhanh.

Con gà trong tay hạ thấp xuống, vẻ mặt Cổ mục mục kinh ngạc, “Con gái của dì mà cũng bị bệnh? Thật quá kỳ quái, dì nhất định phải kể với bên kia một chút.”

Bên kia, hay chính là chỉ lão công của bà và ba mẹ Chân Lãng.

Chân Lãng bình tĩnh mỉm cười, “Chỉ là dị ứng, ăn kiêng là được, dì tới vừa đúng lúc chăm sóc cô ấy.”

Cổ mục mục vỗ vỗ vai Chân Lãng, thăm thía nói: “Trận này vất vả cho cháu.”

Vẻ mặt Chân Lãng hoàn mỹ đến mức nhìn không ra nửa điểm sơ hở, “Nên làm vậy, dì đừng khách khí.”

Cổ Thước mặc xong quần áo giống như gió lốc vọt ra từ trong phòng, với tay kéo tay áo Chân Lãng lôi ra ngoài, còn không quên ném cho anh một cái nhìn xem thường.

Ngồi trên xe Chân Lãng, cô ghen hồi lâu cuối cùng cũng thốt ra, “Vì sao vừa rồi anh không giải thích?”

Chân Lãng lái xe, không thèm nhìn cô, “Cô cho là dì Cổ cần giải thích sao? Nếu thật sự là tôi chiếm tiện nghi của cô, hiện tại người bị đuổi theo gà bay chó sủa nhất định là tôi, dì ấy chỉ muốn biểu thị kích động với con gái lâu ngày không gặp thôi, cô để dì ấy bộc phát hết là được rồi.”

Cổ Thước bóp bụng, hữu khí vô lực, “Sáng sớm đã cùng mẹ vận động, tôi thật đói.”

“Kiểm tra xong rồi ăn.” Vẻ mặt Chân Lãng không có chút biểu tình, một câu nói đã phá hỏng hết mong đợi của Cổ Thước, “Cẩn thận ăn phải cái gì đấy sẽ lại càng ngứa hơn.”

Cổ Thước là kẻ tham ăn, tiêu tiêu chuẩn chuẩn tham ăn, đã đói bụng thì yêu cầu không cao, hơn nữa lại hoạt động nhiều tiêu hóa nhanh, chỉ cần không cho cô ăn sẽ giống như quả bóng bay phình lên trong chốc lát rồi lại ỉu xiu.

Lúc này, người đáng thương nào đó đang không ngừng đưa tay lên gãi trên người, nhảy lên nhảy xuống tại chỗ ngồi, “Anh đừng có nhắc tới có được không, vốn không ngứa, bị anh nói đến lại càng ngứa.”

“Nếu trong một giờ cô kiểm tra xong, có thể sang quán cà phê góc đường đối diện dùng bữa sáng.” Khóe mắt Chân Lãng đảo qua Cổ Thước, “Muộn hơn nửa tiếng người ta sẽ không bán nữa.”

Đang nói, anh rất tự nhiên nhấn phanh xe, quả nhiên ngay sau khi xe vừa dừng lại, cửa ghế phụ mở ra ngay lập tức, con khỉ ngứa đã đứng ở bên ngoài xe, một bàn tay gõ gõ nóc xe, “Nhanh một chút, nhanh một chút, nhanh kiểm tra rồi còn đi.”

Người nào đó không có ý định xuống xe, bình thản nở nụ cười, “Chờ hai mươi năm, khó mới nhìn thấy kỳ cảnh cô bị bệnh, hôm nay đình chiến, tôi đi mua bữa sáng.”

Cổ Thước nghi ngờ nhìn anh, vẻ mặt phòng bị.

Chân Lãng chuyển hướng tay lái, “Dì Cổ đang ở đây, bắt nạt bệnh nhân cũng chẳng phải cảm giác vui sướng gì.”

Được rồi, lý do này nghe có vẻ không vấn đề gì, cô bấu môi, trực tiếp đi vào cửa bệnh viện, còn Chân Lãng nhún chân ga phóng đi.

Người lớn đang ở đây, không tranh đấu.

Đây là luật bất thành văn giữa bọn họ, thậm chí còn có thể hữu hảo hơn cả thường ngày, lúc này bọn họ rất ăn ý, giống như lúc hãm hại lẫn nhau, đều thuận tiện và tự nhiên vô cùng.

Khi vừa làm kiểm tra vừa đánh giá vô số khả năng, Cổ Thước xác nhận Chân Lãng không thể ở phía sau hạ độc thủ với cô, vì vậy thừa dịp chờ kết quả xét nghiệm lên vào phòng làm việc của Chân Lãng.

Chân Lãng không ở đây, hai phần ánh sáng trên bàn phát ra mùi thơm trong veo hấp dẫn toàn bộ hồn phách của cô, túi đựng lại là của cửa hàng nổi tiếng càng làm cô thêm nhỏ dãi.

Tuy cửa hàng này cách phòng trọ của cô không xa, nhưng sáng sớm mỗi ngày đoàn người xếp hàng dài dằng dặc làm cho cô trời sinh tính hiếu động chỉ có thể mỗi lần nhìn hàng người lại một lần than thở, hôm nay không cần đợi mua bữa sáng, con mắt của cô phát sáng như bóng đèn một trăm watt.

Cẩn thận mở túi đựng ra, một bát cháo, một bát canh hầm thịt heo, cô không chút nghĩ ngợi, nâng bát canh lên trước uống một ngụm.

Không hổ danh là cửa hàng nổi tiếng, mùi canh thơm nồng, thổi mấy cọng hành xanh trên mặt nước, dạ dày lập tức phát ra những tiếng kêu to vui vẻ. Cổ Thước cầm chiếc muỗng nhỏ, ngồi trên ghế của Chân Lãng ăn đặc biệt ngon miệng.

Khi Chân Lãng cầm báo cáo xét nghiệm của cô xuất hiện ở cửa, người nào đó đã không có chút hình tượng ôm bụng nắc một cái.

Nhìn thấy Chân Lãng, cô nhảy dựng lên từ trên ghế, “Có vấn đề gì không?”

“Cô ăn nhiều hải sản, uống nhiều rượu, còn có...” Chân Lãng tầm tắc, “Ăn nhiều hoa quả, vốn là chỉ một thứ thì không gây dị ứng nhưng dưới tình huống với số lượng nhiều như thế, hơn nữa en-zim trong cơ thể phân bố không đồng đều, tất cả những thứ trước đây cô chưa từng dị ứng, hỗn hợp lại một chỗ sẽ xuất hiện hiện tượng dị ứng bất ngờ.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Cô nghiêng nghiêng đầu, cảm giác trên người lại bắt đầu ngứa.

“Ăn nhẹ một chút, không uống rượu, ăn hải sản...” Nói đến đây, Chân Lăng bỗng dừng lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cái bàn.

Trên mặt bàn, một bát cháo trắng tản ra hương thơm tươi mát, hơi nóng lượn lờ bay bay, một cái bát rỗng khác nằm trong thùng rác chứng minh sứ mạng đã hoàn thành.

“Cô...” Khóe miệng Chân Lăng co giật có chút cổ quái, “Cô vừa ăn canh?”

“Mùi vị không tệ.” Cổ Thước tùy tiện lau miệng, “Chỉ là hơi ít một chút, thêm một bát nữa thì tốt.”

Chân Lăng không nói gì ngẩng đầu nhìn lên trời, không, nhìn trần nhà. Khóe môi gợi lên một nụ cười kì dị, sau đó nụ cười càng lúc càng lớn, kèm theo cái lắc đầu bất lực, tiếng cười trong sáng trôi trong phòng.

“Anh cười cái gì?” Cổ Thước chống hông trừng mắt nhìn cái người đang cười gằn như gục xuống bàn, có chút khó hiểu.

“Không có gì.” Chân Lăng cầm bát cháo trắng, vòng qua cô ngồi xuống ghế của mình, nhàn nhã uống cháo, “Bát canh kia là hầm thịt cua.”

“Hầm thịt cua thì sao?” Người nào đó xì một cái, “Thịt cua có độc chắc...”

Lời nói còn lời vờn ở đầu lưỡi, đầu của cô đột nhiên đưa đến trước mặt Chân Lăng, “Hầm thịt cua biển, hải sản?”

Chân Lăng bình tĩnh uống cháo, trịnh trọng gật đầu, “Nhà hàng này hàng thật giá thật, nói thịt cua là thịt cua, tuyệt không giả dối.”

Có một cảm giác ngứa, từ sâu dưới da truyền đi, một bước lại một bước bò trong da thịt, như có hàng vạn con kiến xuyên qua da thịt, loại ngứa này từ lòng bàn chân mọc lên, một đường trèo lên tới cổ, sau đó lên mặt, Cổ Thước chỉ cảm thấy ong một tiếng, miệng cũng bắt đầu mất kiểm soát.

Sau khi người nào đó sung thành đầu heo ở trong nhà suốt ba ngày, tỉnh lại từ trong cháo loãng đưa muối.

Kẻ thù vẫn là kẻ thù, lòng tốt của kẻ thù vĩnh viễn không thể nhận, tất cả mọi thứ của kẻ thù đều khó tiêu hóa, canh của kẻ thù sẽ —— dị ứng. (Tự làm tự chịu giờ còn kêu ai =))))))

Chương 9: Kẻ thù đỏ mắt nhìn nhau

Không được ra khỏi nhà, không được gặp gió, nghĩ là mặt heo thật dễ dàng bị người khác để ý, cô thành thành thật thật ở trong nhà ba ngày.

Không được cào, không được gãi, cô còn phải bọc cả vuốt mèo của mình lại để đảm bảo an toàn.

Những bi thảm này cô nhin, bởi vì thiên uy của lão mẹ không thể xâm phạm.

Không được uống rượu, không được ăn cay, không được ăn thịt bò thịt dê tôm cua cá, kiên trì thì kiên trì, chí ít thịt lợn còn có thể ăn chứ? Chí ít thịt gà còn có thể ăn chứ?

Cô ôm cái đầu sưng của mình, cố gắng hé mắt nhìn một màu đỏ sẫm trước mắt, vì mùi thịt lan tỏa bốn phía bốn phía mà nuốt nước bọt.

Nhìn lên bóng dáng lão mẹ đang bận rộn trong bếp, Cổ Thước len lén lộ ra *Lộc Sơn chi thảo*, mục tiêu là món thịt kho tàu cách đó không xa.

*Lộc Sơn chi thảo = móng vuốt Lộc Sơn. Dương Quý Phi nhận An Lộc Sơn làm con nuôi để có thể dễ dàng gian dối tới lui chơi đùa. Một hôm An Lộc Sơn để lại trên cặp nhũ phong của Quý Phi hai vết xước do tay cào, Quý Phi sợ Huyền Tông phát hiện, nên mới làm cái yếm bằng gấm che trước ngực. Đây là nguồn gốc áo ngực, và cũng do đó thành ngữ “Lộc Sơn chi thảo” hình thành.

Hai ngón tay khó khăn lắm mới kẹp được miếng thịt, đồng thời cũng bị hai cái gì đấy từ bên ngoài bay tới kẹp lấy.

“Á!” Kinh ngạc nhiều hơn là đau đớn, Cổ Thước từ ngón tay nhìn đến hướng kia, bóng người cao lớn không biết đã xuất hiện ở bên bàn từ lúc nào, đôi đũa trong tay có vẻ vô tình nhưng lại cực kỳ chuẩn xác kẹp lấy —— ngón tay cô.

“Chân Lãng!” Hai chữ phun ra từ hàm răng nghiến chặt trong khi vẫn giữ chặt thịt kho tàu, cô nhe ra hàm răng trắng, “Buông tay.” *(Sao cảm giác giống chóa giành ăn nhỡ?)*

“Được.” Hắn cực kỳ thức thời buông lỏng chiếc đũa ra, cũng rất nhanh cao giọng, “Dì Cổ, Cổ Thước ăn vụng thịt.”

Rõ ràng đã nghe một hai chục năm, vì sao vẫn có thể kích cô bộc phát động tay động chân?

“Một miếng thịt, có cần thiết phải thế không?” Cô cắn giận mở miệng, không quên nhanh chóng rút tay lại, nhét thịt vào miệng, “Đều là người trưởng thành rồi, có cần giống trẻ con kiện cáo như vậy không?”

Thịt mới nhập khẩu, cô oa một tiếng, liên tục phun ra, lấy tay quạt gió, thổi đầu lưỡi thiếu chút nữa đã bị nóng chín.

“Ai ăn vụng thịt?” Bóng Cổ mù mù giờ cái muỗi đứng áng ở cửa, uy hiếp khủng bố.

Cổ Thước che miệng, nhăn mặt lắc đầu, tiện thể cúi đầu làm miếng thịt đã tới bên miệng rơi ra.

Trong tay Chân Lãng cầm cốc nước đá, nở nụ cười thản nhiên, im lặng để cái cốc trong tay xuống.

Bất chấp thứ gì đó của kẻ thù có dị ứng hay không, Cổ Thước cầm cốc nước lên uống một ngụm lớn, đầu lưỡi vẫn tê tê đau, tiếng nói hàm hồ, “Không, không có ai ăn vụng.”

Có Chân Lãng giám sát, ăn vụng là không có khả năng, Cổ Thước nằm bẹp trên bàn, ngửi ngửi mùi thịt, nuốt nước miếng.

“Của con!” Cổ mù mù tiếng nói thô ráp thả cái bát trước mặt Cổ Thước, nửa điểm thương cảm cũng không có.

Một câu nói của Chân Lãng, nói cái gì mà cô bị dị ứng vì trong thân thể có quá nhiều độc tố, phải thanh lọc thật tốt cho cô. Vì vậy, Chân Lãng cùng Cổ mộ mộ cùng ăn thịt cá, còn cô ngồi cùng bàn trước mặt chỉ có một bát cháo trắng.

Váng thịt không có, váng dầu không có, dĩ nhiên ngay cả hành cũng không có, cô chỉ có thể dùng ánh mắt ngập nước lấp lánh như một con chó nhỏ xin ăn nhìn chăm chú mấy miếng thịt.

“Có thể cho thêm dưa muối không?” Cổ Thước hữu khí vô lực nhìn mẹ của chính mình, cảm thấy dạ dày đang thắt lại kháng nghị.

“Tự mình lấy.” Cổ mộ mộ không thèm nhìn tới con gái mình, bê bát canh trong tay cẩn thận đặt trước mặt Chân Lãng, “A Lãng, uống cái này đi, dì đã đun một ngày một đêm đấy.”

Chân Lãng vẫn mang theo nụ cười ôn hòa, Cổ Thước khịt khịt mũi, có vẻ rất khao khát, “Mẹ, đây là canh gì?”

“Canh thận lợn!” (**phụt* Một người khỏe, hai người vui?*)

“Phốc!” Cháo văng đầy một bàn, động tác Cổ Thước dẫn đến một phát cốc đầu, Cổ mộ mộ mau lẹ di chuyển bát canh, “Mẹ nấu riêng cho A Lãng, suýt nữa đã bị con làm hỏng.”

“Không sao.” Nụ cười của Chân Lãng vẫn bình tĩnh không có nửa điểm thay đổi, “Cháu không cần bỏ thận.”

“Cần chứ, cần chứ.” Cổ mộ mộ cười tươi như hoa, “Con gái dì khó hầu hạ, ngày mai đun cho con cháo gà, ngày mốt đun cho con canh đuôi lợn, được không?” (*=)))) khó hầu hạ =)))) Bỏ thế thì tối anh Lãng của cháu ngủ sao được?*)

“A...” Đôi mắt Chân Lãng xao động một chút, rồi lại cười gật đầu, “Được ạ.”

Cổ Thước che miệng, khóe môi sắp kéo đến mang tai, nụ cười dào dạt nhiệt tình, “Chân Lãng, mẹ tôi đun một ngày một đêm đó, anh cũng không thể làm bà buồn nha, uống một bát, một bát nữa đi...”

Chân Lãng nhả nhận uống, bỗng nhiên quý dị cười, cúi đầu hạ thấp giọng, “Cô muốn tôi uống thêm một bát?” (*Há há há. Đầu óc đen tối, cái đầu óc đen tối của ta. Hì hì*)

“Đương nhiên.” Cổ Thước dùng sức gật gật đầu, cầm bát cháo trong tay, nhờn nhờ hưởng thụ, cháo nhạt nhẽo lúc này cũng đặc biệt thơm, “Tôi mong anh bỏ bỏ hơn một chút, đại bỏ, đặc biệt bỏ.”

Tốt nhất là bỏ đến mức sung huyết não, bỏ đến mức thận anh nổ tung.

Cô vui vẻ uống cháo, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt thăm dò của lão mẹ chuyển từ mặt mình tới trên mặt Chân Lãng, rồi lại từ mặt Chân Lãng chuyển về.

Tiếng chuông điện thoại di động thanh thúy vang lên, Chân Lãng đứng lên đến góc phòng thấp giọng nói gì đó, vừa nói vừa cầm lấy áo khoác trên sofa.

Ngắt điện thoại, anh cười cười xin lỗi với Cổ mục mục, “Dì Cổ, bệnh viện có một ca phẫu thuật cần hội chẩn, cháu đi trước.”

“Được, được.” Cổ mục mục liên tục gật đầu, “Công việc quan trọng hơn, công việc quan trọng hơn.”

Đi tới cửa, Chân Lãng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, “Dì Cổ, vài ngày này có thể cháu sẽ về muộn, không cần để phần cơm cho cháu.”

Cổ mục mục gật đầu, phất tay với Chân Lãng, ánh mắt Cổ Thước rơi vào bát canh chưa động một ngụm, trong khi Cổ mục mục phía sau đang dùng khẩu hình vẽ ra hai chữ, nham hiểm. (*Há há, hai dì cháu nhà này, Cổ mục mục bán đứng con gái. Hơ hơ*)

Ánh mắt Chân Lãng lướt qua gương mặt cô, cười nhàn nhạt, ra khỏi cửa.

“Làm bác sĩ cũng thật vất vả, ngay cả bữa cơm cũng không để người ta ăn ngon.” Cổ mục mục cắn nhai liên miên, “Canh mới uống có hai ngụm, thân thể làm sao chịu nổi?”

Hai ngụm? Hẳn chưa uống một ngụm mà?

Cổ Thước nhăn mũi, “Mẹ xác định anh ta thật sự đi bệnh viện hội chẩn, chứ không phải bị canh của mẹ dọa chạy mất?”

Lại một tiếng hạt dẻ nứt vang dội quanh quần trên đỉnh đầu cô, Cổ mụ mụ kiên định hừ một tiếng, “Từ nhỏ Chân Lãng đã là đứa bé ngoan, con nghĩ đây là con sao?”

Cổ Thước nâng một bên má dính đầy cháo từ trong bát lên, thật sự hồi hận vì sao không quần cái miệng của mình cho tốt.

Hình tượng Chân Lãng ngoan ngoãn trong lòng các vị đại nhân thâm căn cố đế không gì phá nổi, cho nên Chân Lãng căn bản không sợ cô cáo trạng, không sợ cô vạch trần chân tướng, bởi vì căn bản không ai tin.

Rốt cuộc là thành công của anh ta, hay thất bại của cô?

Cô yên lặng xoa xoa cháo trên mặt, không có cảm giác ngon miệng, vào phòng làm tổ.

Người nào đó đói bụng, một buổi tối nghe bao tử gào thét, công hiệu của hai ngum cháo còn chưa đủ cho nửa giờ tiêu hóa của cô, lúc này đã sớm phát ra âm thanh kháng nghị thật lớn.

Cô vô lực ngã lên giường, TV đã bị cô chuyển từ một lên một trăm, lại từ một trăm chuyển về một, vòng đi vòng lại vô số lần, cái gì cũng không xem vào nổi.

Duy nhất nhớ được là quảng cáo mì ăn liền, bánh bích quy, hoa quả đông lạnh, càng xem càng đói, càng xem bụng kêu càng lớn.

Nhắm mắt lại, trước mắt bay qua từng loại thức ăn, vịt nướng nóng hôi, lòng đỏ trứng thịt mềm mại, còn có, còn có cháo trứng muối thịt nạc yêu nhất...

Khịt khịt mũi, Cổ Thước mở mắt ra, lại hung hăng vùi đầu vào gối.

Cô quả nhiên là đói phát điên rồi, lại ngửi thấy mùi cháo trứng muối thịt nạc, ảo giác, nhất định là ảo giác...

Người nào đó không biết nấu cơm, không có cách nào lén chuẩn bị cái gì đây lấp đầy bao tử, chuồn ra ngoài sao, cái đầu này thật sự không dám ra ngoài dọa người.

Lúc này, lão mẹ hình như đang ngủ, tử lạnh, tử lạnh...

Người nào đó đợi một buổi tối mới rón ra rón rén chuồn ra khỏi phòng, lão đảo chạy về phía nhà bếp, một chân vừa mới bước qua cửa, đầu đã vang lên một tiếng, va vào cái gì đó.

“A!” Cô đau đớn che cái mũi, đưa tay mò mẫm.

Êm êm, không mềm không cứng, xúc cảm rất tốt, trong nhẵn nhụi còn có vài phần rắn chắc, trơn trơn nhẵn nhẵn.

Tay cô sờ sờ, gãi gãi, cọ cọ, lại chạm chạm, sát sát bên trên, dịch dịch xuống dưới.

“Xuống chút nữa, tôi lập tức tố cáo cô quá nhiều tình dục.” Cái đụng vào cô cuối cùng cũng lên tiếng, bình tĩnh không có một tia dao động, thuận tiện bật đèn nhà bếp lên. *(Cóa mà anh sợ anh không chịu được, ăn sạch con gái nhà người ta thì có)*

Móng vuốt gây rối của người nào đó lập tức dừng lại, đôi mắt vì đói mà mờ mờ cuối cùng cũng lấy lại tiêu cự.

Trước mặt cô, Chân Lãng một tay bưng một cái bát đang đứng trước cửa bếp, hơi nước tươi mát, mùi thơm bay ra từ sợi tóc mới gội, còn có —— áo tắm lộn xộn.

Tay cô đang dính trên vị trí dưới ngực người ta, xuống thêm hai cm nữa sẽ là bụng.

Cô làm như chẳng có chuyện gì rút tay về, chững chạc dàng hoàng vòng qua Chân Lãng, “Sau này đừng có để thân trần đi lộn xộn trong phòng nữa, ăn mặc cẩn thận chút.”

Ánh mắt Chân Lãng nhướng lên, không phản ứng lại cô mà đến bên bàn ngồi xuống, thanh lịch cầm thìa lên ăn.

Hương dầu vùng nhân nhật, mùi hành thanh thanh, pha với mùi thịt trứng muối thơm nồng, bao tử của cô không đúng lúc kêu to một tiếng, cô nghe được từ người bên bàn truyền đến một tiếng cười ghen.

Cầm giận liếc anh một cái, cô giơ nắm tay quơ quơ trước mặt Chân Lãng, “Không muốn chết thì đừng có đi cáo trạng.”

Ánh mắt Chân Lãng lướt qua nắm tay cô, ánh mắt hơi hơi lạnh, dưới ánh đèn mờ mờ hết sức xinh đẹp, giống như còn mang theo hơi nước sau khi tắm.

Thấy anh thông minh không lên tiếng, lúc này cô mới chạy về phía tủ lạnh, tâm tình cũng nhanh chóng vui trở lại.

Bia của cô, khoai tây chiên của cô, đồ ăn vặt của cô...

“Sao!” Cô kinh ngạc lật qua lật lại, tầng trên, tầng giữa, tầng dưới.

Bia, không có; khoai tây chiên, không thấy; tất cả đồ ăn vặt, mất tiêu.

Cô mở to hai mắt, lại mở to hai mắt, vẫn chẳng thấy gì, trong thùng rác cũng không có. Trong tủ lạnh chỉ có rau xanh, thịt sống, không có thứ gì có vẻ lấp đầy bụng được.

Cô tức giận lao ra khỏi bếp, “Này, anh có thấy đồ của tôi không?”

Chân Lãng chậm rãi nuốt xuống ngụm cháo cuối cùng, thần nhiên liếc nhìn cô một cái, chợt đứng lên cầm bát bỏ vào chậu rửa, rồi lại thần nhiên liếc nhìn cô một cái, tiếp tục đi vào phòng.

Cổ Thước ngóc ngách đi theo sau, chờ anh mở miệng, kết quả chờ đợi là suýt chút nữa bị cánh cửa đóng lại đập lên mũi.

“Phanh!”

Trước mắt, chỉ có một cánh cửa cứng nhắc, cô ngơ ngác đứng trước cửa, đang định đến gần cánh cửa đã khép lại thì loáng thoáng nghe được câu trả lời.

“Vất rồi.”

Cô không nghe nhầm chứ? Chân Lãng nói đã vất? Vất rượu, vất đồ ăn vặt của cô???

Vậy hôm nay cô ăn cái gì, uống cái gì?

Đưa tay muốn đập cửa, nắm tay vươn ra lại ngập ngừng dừng lại.

Đập cửa dễ, nhưng đập lung tung đánh thức mẹ cô, tình hình có vẻ, có chút, khó khăn...

Xoa xoa bụng, cô thê thảm trở lại nhà bếp, chưa từ bỏ ý định kiếm thứ gì đó trong tủ lạnh, nhưng người ta thật sự quá khôn khéo, một chút cũng không để lại cho cô.

Cô cầm rau xanh trong tay, gắng sức suy nghĩ, rau xà lách có thể ăn sống, rau xanh chắc cũng có thể chứ?

Nhưng cô không phải thỏ, sao lại phải ăn rau xanh?

Buồn chán xoay qua xoay lại trong nhà bếp, người nào đó đói mờ mắt lướt qua cái nồi đặt trên bếp còn đang bốc hơi nhẹ nhẹ, từng trận mùi thơm từ mũi chui vào trong bụng.

Cô nhanh nhẹn mở nồi, không khỏi cười trộm.

Tên Chân Lãng này quên bỏ nồi vào chậu rửa, nhìn đáy nồi còn một lớp cháo trứng muối thịt nạc, cô cười đến mức đôi mắt thành một đường kẻ.

Ngay cả khi chỉ cạo bằng một cái thìa, cô cũng cạo ra hơn một nửa bát cháo, Cô Thước vui vẻ ra mặt cầm cái bát, nhắm nháp từng ngụm, thơm đến nỗi thiếu chút nữa cô nuốt luôn cả đầu lưỡi vào bụng.

Chân Lãng a Chân Lãng, anh vất đồ ăn của tôi lại vẫn không làm tôi đói chết được? Hắc hắc hắc hắc

Người nào đó nghĩ như thế, cảm thấy cháo hôm nay hương vị ngọt ngào hơn bình thường.

Chương 10: Con nhất định phải lắc ngực lớn đến cho anh ta nhìn!

(=_=!!!!!!)

“Độp!” Một cây xương gà bị ném vào thùng rác, Cổ Thước ngồi xồm trong góc phòng bếp, tay vặt đùi gà, Cổ mục mục đứng trước mặt giờ giờ cái muống.

“Cổ Thước, con với Chân Lãng thực sự không có gì?”

Cổ Thước cúi đầu khẳng định, mí mắt cũng không nâng lên, hàm hàm hồ hồ dạ một tiếng.

“Thực sự không có?” Tiếng chất vấn thứ hai lớn hơn một chút.

“Không.” Cổ Thước nuốt miếng thịt trong miệng xuống, thở một hơi thật dài, vừa mút ngón tay ánh mắt vừa di chuyển, tập trung lực chú ý vào một cái đùi gà khác.

Vừa vươn tay, người nào đó vụng trộm đã bị cái muống hung hăng đập vào cánh tay, Cổ Thước xoa xoa cánh tay, cực độ bất mãn, “Chân Lãng không ăn đùi gà, để lại cho hấn làm gì!”

“Mày chỉ biết có đùi gà!” Cổ mục mục giận dữ, “Chân Lãng là đàn ông tốt như vậy lại không gặm, gặm đùi gà gì?”

“Gặm Chân Lãng?” Đầu óc như sỏi đói chỉ có thịt, chưa hoàn toàn tỉnh táo, “Toàn thân anh ta toàn là xương, gặm có gì ngon đâu?”

“Đông!” Cái muống hung hăng gõ lên đầu của cô, “Hồi bé không cần mày gặm thì mày cứ gặm. Lớn rồi bảo mày gặm thì mày lại không gặm!”

Cuối cùng Cổ Thước cũng trộm được một cái đùi gà nữa đến tay, hung hăng cắn một miếng, lúc này mới chậm rãi tiêu hóa lời nói vừa rồi của lão mẹ...

“A!” Cô kêu to một tiếng, tròn tròn hai mắt như gặp quỷ, ngón tay chỉ lão mẹ của mình không nhìn được run run, “Mẹ, mẹ vừa nói cái gì, bảo con, bảo con theo đuổi Chân Lãng?”

Đột nhiên, tất cả cảm giác thềm ăn tan biến, cái đùi gà gặm dở trong tay cũng mất hết lực hấp dẫn, cô vồ vồ vào mặt, đặt đùi gà vào trong đĩa, cầm máy tờ quảng cáo trên bàn lên bắt đầu im lặng gấp gấp xé xé.

“Nha đầu chết tiệt kia, nói chuyện mau.” Cổ mù mù trừng mắt nhìn con gái đang ngẩn người, “Chị họ mày phải đi làm, bảo mẹ về chăm sóc Đậu Đậu cho nó, hai ngày nữa mẹ đi rồi, mày cũng đã hai mươi lăm tuổi, nếu không tìm một thằng đàn ông mà gả đi thì sẽ thành phế phẩm.”

“Vâng.” Cổ Thước uể oải trả lời, căn bản là không chú ý lắm mẹ đang nói cái gì, hết sức chăm chú vào máy tờ giấy gấp trong tay.

Cô gấp rất tỉ mỉ, cũng rất chăm chú, yên tĩnh đến mức làm cho Cổ mù mù nhất thời không nắm bắt được suy nghĩ, đứng bên cạnh cô há hốc mồm nhìn.

“Mẹ.” Cổ Thước bỗng nhiên ngừng đầu, cực kỳ cực kỳ chăm chú nhìn mẹ của mình, “Ngực mẹ phẳng như thế, sao có thể hấp dẫn ba con?”

“Mày muốn chết a!” Thuận lợi cốc một cái, vang vọng.

Đáng ngạc nhiên là Cổ Thước lại không né tránh, mà cúi đầu nhìn ngực của mình, “Vì sao mẹ lại truyền cái này cho con?”

Bộ mặt Cổ mù mù dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi, “Hay mày muốn di truyền ngực ba ba mày, mày sẽ càng phẳng hơn!”

Cổ Thước thở dài, “Mẹ, làm thế nào để ngực lớn hơn?”

“Lớn hơn a!” Cổ mù mù suy nghĩ một chút, buông cái muỗng trong tay xuống, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, sau một trận âm âm rầm rầm tiếng vang, vui vẻ chạy vọt ra, “Nha đầu, cái này, dùng cái này chắc chắn sẽ lớn hơn.”

“Cái gì?” Cổ Thước đứng lên dưới con mắt thần bí của mẹ, tò mò nhìn lại, trong tay Cổ mù mù cầm một cái gì đó.

Cột bằng gỗ, cao su màu đỏ, tròn tròn. (*Chuẩn bị cười té ghế*)

“Mẹ cầm cái cây thông công làm gì vậy?” Cô nhớ không lầm thì cái này có vẻ là cây thông nhà vệ sinh.

“Con nhìn này!” Cổ mụ mụ cầm cây thông cống trong tay, nhún hai cái trong chậu nước, sau đó nhổ ra, ba một tiếng vang vọng, tất cả những thứ bên trong ống đều trôi tuột xuống.

“Lực hút lớn như vậy, ngay cả nhà vệ sinh cũng thông được, nếu đặt trên ngực con, mỗi ngày hút hai cái, khẳng định sẽ lớn hơn, nhất định lớn hơn.” Cổ mụ mụ đuỗi tay ra, nhét cây thông cống vẫn còn nhỏ nước vào trong tay Cổ Thước, “Nhìn cái đáy này xem, tròn tròn tiêu chuẩn, hút vào cũng ra hình dạng rất đẹp.” (*Há há há, ôi mẹ ơi, bỏ ỏi không đỡ được. un-đỡ-able*)

Cổ Thước giật giật khoe miệng, nhìn cây thông cống trong tay, trong đầu hiện ra hình ảnh mình lấy sức mạnh thông bồn cầu để nhổ cây thông cống đang dính trên ngực mình, trên trán thấm ra một giọt mồ hôi lạnh.

“Còn có biện pháp tốt hơn không?” Cô thở dài, bỏ cây thông cống trong tay xuống, bắt đầu nghi ngờ có phải mình hỏi sai đối tượng rồi hay không.

“Vận vận động đi.” Cổ mụ mụ ghen nửa ngày mới nói ra được mấy chữ.

Uể oải quay lại trên cái ghế, Cổ Thước tiếp tục giày xéo tờ giấy trong tay, “Vận động gì có thể làm ngực lớn?”

“Bơi!” Cổ mụ mụ đề nghị.

Ánh mắt xem thường, “Từ khi nào mẹ thấy bơi lội giúp ngực lớn? Vai rộng chân thô thì có, ngực lớn con chưa từng thấy qua, chỉ sợ lực cản lớn bơi không nổi.”

“Vận chạy bộ!” Cổ mụ mụ lần thứ hai hăng hái dạt dào.

Tiếng cười nhạo, “Mẹ đã từng thấy trong số vận động viên chạy bộ có người ngực lớn sao? Mỗi người phải giống que diêm chạy mới nhanh được.”

“Tập thể dục có vẻ cũng không làm ngực lớn a.” Cổ mụ mụ bắt đầu tỉnh lại, “Chẳng lẽ lúc đó mẹ để con học Taekwondo làm ngực con nhỏ đi?”

Cổ Thước cúi đầu, thở một tiếng thật dài.

“Có rồi!” Ánh mắt Cổ mụ mụ sáng lên, liếc liếc con gái mình, “Con tìm một tên đàn ông kết hôn, mỗi ngày để nó xoa xoa bóp bóp, đảm bảo sẽ lớn hơn.”

“Gạt con.” Cổ Thước cúi đầu, ánh mắt từ quần áo mình chạy thẳng xuống rốn, không có bất kỳ trở ngại nào chạy thẳng xuống chân.

“Lừa con làm gì.” Cổ mụ mụ kiêu ngạo ưỡn ngực, “Khi còn trẻ mẹ cũng chẳng lớn hơn của con, sau khi gả cho ba ba con, trong vòng một năm lớn hơn gấp 2 lần.”

“A!?” Cổ Thước đứng lên, cúi đầu nhìn lão mẹ, “Thật sự không gạt người?”

Cổ mụ mụ anh dũng gạt đầu, “Tuyệt đối không lừa con.”

Đương nhiên, đó là vì mang thai Cổ Thước mới bỗng nhiên lớn hơn. Ánh mắt Cổ mụ mụ len lén chuyển động, quyết định giấu diếm chuyện sau khi Cổ Thước ra đời, ngực sẽ lại càng phẳng hơn.

“Con sẽ đi xem mắt, con sẽ lập gia đình, con muốn vì ngực lớn mà cố gắng phấn đấu.” Vừa mới giống như cà tím bị sương quét qua nay đã đứng thẳng ngạo nghễ.

Cổ mụ mụ hắc hắc cười, “Không cần tìm ở bên ngoài, ở đây chẳng phải có một người hay sao?”

“Mẹ nói Chân Lãng...?” Người nào đó nheo mắt lại, trong mắt lóe lên tia lửa điện, còn có —— sát ý.

“Nếu con phải gả cho anh ta, con thà cả đời để ngực phẳng!” Cô rống to một câu, “Gả cho hắn, không bằng con đi tìm phụ nữ.”

“Con nhất định phải làm ngực lớn hơn, biến lớn hơn!!!” Cổ Thước vẫn chìm đắm trong thế giới của mình, “Sau đó, sau đó phải để Chân Lãng nhìn!!!”

(*phụ* *OMG!!!! Say what???*)

Cổ mụ mụ có chút *không sờ được suy nghĩ của Trọng Nhị hòa thượng*, thậm chí hoài nghi thần kinh con gái có vấn đề, “Không lấy nó thì không lấy nó, ngực lớn của con sao lại phải cho nó nhìn?”

*Nguyên văn “□□□□□□□□” = “Trọng Nhị hòa thượng mặc bất trí đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trọng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sở không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “□□□□□” (sở không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

Nhét tờ giấy gấp vào trong tay lão mẹ, Cổ Thước sáng khoái hát đầu, “Mẹ đi hỏi Chân Lăng.”

Cổ mục mục cúi đầu nhìn máy bay giấy trong tay, Cổ Thước chạy vội tới cạnh cửa, nhanh chóng thay giấy, vui sướng ngâm nga.

“Này, con đi đâu?”

Hất hất tóc một cách đẹp trai, Cổ Thước sôi nổi ấn nút thang máy, quay lại cười với lão mẹ một tiếng, “Sở hôn giới! Con muốn đi xem mắt, sau đó gả đi, rồi lắc ngực lớn về cho Chân Lăng nhìn.”

Cổ mục mục còn chưa kịp nói xong, Cổ Thước đã vào thang máy, vẫy vẫy tay với bà, tiêu sái đi mất.

Khi Chân Lăng trở về thấy Cổ mục mục vẽ mặt quái dị chờ ra nhìn máy bay giấy, thỉnh thoảng lẩm bẩm hai câu, “Con gái của ta nhất định là ngớ ngẩn rồi, nhất định là ngớ ngẩn rồi.”

“Dì Cổ?” Chân Lăng cúi đầu, không cách nào xác định vẽ mặt Cổ mục mục rốt cuộc là khóc hay cười, một hai giây sau lại là vẽ mặt u sầu.

“A Lăng đã về rồi?” Cổ mục mục ngẩng đầu, cười vô cùng vui vẻ, “Cổ Thước nói muốn đi xem mắt, con gái nhà dì cuối cùng cũng muốn lập gia đình, rốt cuộc dì không cần lo lắng không ai thêm lấy nó nữa.”

“Nhưng mà...” Nụ cười vừa vung lên lại ngưng kết trên mặt, “Nó nói phải để con nhìn ngực nó, không biết có phải đầu óc nó có vấn đề hay không, còn có còn có...” *(Hai mẹ con nhà này, đau bụng chết được)*

Máy bay giấy trong tay đưa tới trước mặt Chân Lãng, “Cái này, nó bảo dì đưa cho con, con có biết có ý gì không?”

Chân Lãng nhìn máy bay giấy, khóe môi tuấn lãng kéo lớn đến vô hạn, trong ngực truyền tới từng trận bóp chặt.

Anh ho nhẹ, “Dì Cổ, tính cách Cổ Thước nửa ngày nắng nửa ngày mưa, dì còn không biết sao? Bảo đảm buổi tối sẽ lại bình thường thôi.”

Cổ mục mục suy nghĩ một chút, gật đầu, “Cũng đúng, điên điên khùng khùng. Mặc kệ, hai ngày nữa dì phải đi, con trông coi nó thật tốt giúp dì.”

“Yên tâm, cháu sẽ trông coi cô ấy thật tốt.” Nói tới mấy từ cuối cùng, anh bất giác tăng thêm ngữ khí.

Cổ mục mục bận rộn chạy quanh, Chân Lãng chìm trong sofa, tay cầm máy bay giấy, đường cong bên môi chưa bao giờ hạ xuống, một tia sáng xẹt qua trong đôi mắt hoa đào.

Nhiều năm như vậy, cô lại vẫn còn nhớ rõ.

Chương 11: Mời vạn tộ, rời khỏi anh ta

Hạnh phúc nhân sinh, chính là có người hầu hạ, ví dụ như, mỹ nữ bê bữa sáng, thổi cho nguội rồi mới đưa đến miệng, ôn ôn nhu nhu lại thêm một chút cẩn thận.

Cổ Thước lúc này, đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế, ưỡn ẹo như rắn, híp mắt hưởng thụ mỹ nữ phục vụ như vậy.

“Cậu đi xem mắt?” Phương Thanh Quỳnh đánh giá người trước mặt từ trên xuống dưới, tay cầm đôi đũa run lên, cái bánh bao dừng lại ngay trước mặt Cổ Thước, “Cái này, hai chúng ta đang ở chỗ nào, cậu còn nhớ không?”

Trong mắt phi ra hai ánh đao, Cổ Thước hừ một tiếng, “Cậu có ý gì? Cho là tớ bị quỷ nhập chắc?”

Phương Thanh Quỳnh khôi phục sự ưu nhã thích hợp nhất với cô, đẩy bánh bao vẫn còn tỏa nhiệt đến bên miệng Cổ Thước, khi thấy đối phương cắn vào bánh bao, không lạnh không nóng nói một câu, “Anh ta ở khoa ngoại, không phải khoa tâm thần, không cần tự đem mình vào đấy.”

“Phốc!” Một miếng bánh bao phun ra, mỹ nữ ưu nhã bình tĩnh chống tay nhìn cảnh tượng phía trước, thong dong lắc đầu, nhìn Cổ Thước thê thảm ho sặc, không có nửa điểm thương cảm.

“Cậu có ý gì?” Cổ Thước cầm cốc nước trên bàn vội vàng uống một hớp lớn, thông cổ họng, “Chuyện này chẳng có một chút xíu buồn cười nào cả.”

“Cậu cũng biết?” Phương Thanh Quỳnh nhặt một cái bánh bao, tiếp tục công việc vừa nãy, “Chuyện này và chuyện cậu vừa dọa mình mức độ như nhau.”

Người nào đó liếc một cái xem thường, “Ai nói, hành vi của mình là bình thường, cậu nhập anh ta và tớ ở chung một chỗ mới là hành vi không bình thường.”

Phương Thanh Quỳnh giờ giờ bánh bao tròn tròn ngay trước mắt Cổ Thước, thu hút ánh mắt phát sáng của người nào đó quay tròn theo, giọng nói giống như thôi miên vang lên, “Nói đi, nói đi, vì sao muốn đi xem mắt, vì sao muốn đi a...”

Cổ duỗi ra, cắn bánh bao nhỏ nhỏ vào trong miệng, giọng nói thỏa mãn hàm hàm hồ hồ thở dài, “Ừ, ăn xong rồi nói, ăn xong rồi nói.”

Một cái bánh bao lại sáng ngời bay bay trước mắt, “Nói ngay bây giờ, nói ngay bây giờ...”

Cổ Thước nuốt nuốt nước miếng, “Được rồi, nói ngay bây giờ, nói ngay bây giờ.”

Một chiếc xe cao cấp chậm rãi dừng lại trước cửa quán, hai người đồng thời quay đầu, trong mắt phát tán ra nồng đậm hình tiền vàng, ngừng đùa giỡn lẫn nhau.

Cô gái trang điểm tinh xảo ưu nhã xuống xe khi tài xế mở rộng cửa, vẻ mặt mỉm cười hoàn mỹ chậm rãi đi tới Studio.

Phương Thanh Quỳnh bỏ lại đôi đũa trong tay đứng lên, thông dong tiêu sái tiến lên tiếp đón, mà Cổ Thước nhìn loại xe nhãn hiệu nổi tiếng một chút, lại nhìn cô gái từ trên xuống dưới ngấp trong hàng hiệu một chút, tiếp tục cầm lấy đôi đũa Phương Thanh Quỳnh bỏ lại, vui đầu ăn.

“Xin chào, xin hỏi ngài tới đặt lịch hẹn hay đã chỉ định nhiếp ảnh gia?” Chỉ cần liếc mắt một cái Phương Thanh Quỳnh lập tức xác định cô chưa từng thấy qua cô gái này, nhưng xuất phát từ lễ phép, trên người đối phương còn long lanh phát sáng một đồng hàng hiệu, cô quyết định khách khí thăm hỏi một chút.

Ánh mắt cô gái quét ngang studio, dừng lại trên người đang cúi đầu ăn đặc biệt nhiều, hoàn toàn xem nhẹ mấy câu hỏi của người bên cạnh.

Phương Thanh Quỳnh không tiếp tục nhiệt tình hỏi han, dưới nụ cười tiềm ẩn ánh mắt nhạy cảm bắt được thái độ xoi mói và khinh thường của đối phương, cô nhìn Cổ Thước, quyết định tiếp tục vui vẻ tận hưởng bữa sáng của hai người.

“Chờ một chút.” Ngay lúc cô định bước đi, giọng nói dẫn đo của cô gái truyền tới, “Nơi này của cô có phải có một nhiếp ảnh gia tên Cổ Thước hay không, không biết đang ở đâu?”

Phương Thanh Quỳnh nhìn phía trước không xa, người kia đang cầm bánh bao, thổi phù phù, sau đó hung hăng cắn một miếng, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn giống như không nghe thấy cái gì.

Vì vậy, cô cũng lựa chọn lờ cô ta đi, sau đó đi tới bàn tiếp tân, cầm điện thoại trong tay cúi đầu nói chuyện, vẻ mặt như đang bận rộn không rảnh để trả lời.

Cô gái đứng trong phòng khách, lại không có người đáp lời, cũng không có ai bắt chuyện, ngượng ngáp nhìn trước sau, khí thế ngạo mạn nhưng khó xử.

Ăn bánh bao vẫn tiếp tục ăn bánh bao, gọi điện thoại vẫn tiếp tục gọi điện thoại, sau khi cô đứng tại chỗ năm phút, rốt cục cũng nhấc chân đi về phía Cổ Thước.

Cổ Thước thổi bánh bao trong nước canh, không nhìn người trước mặt, đang chuẩn bị nhét vào trong miệng, bỗng nhiên cô gái duỗi ra một tờ giấy trắng, nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt cô.

Cô cắn bánh bao, ánh mắt quét qua...

Một, hai, ba, bốn, năm

Tổng cộng có năm số không, cái này làm cho Cổ Thước ngừng động tác trong tay.

Cô không phải chưa từng thấy qua chi phiếu mười vạn tệ, cũng không phải studio chưa từng nhận một vụ làm ăn cao giá thể này, một chuyến chụp ngoại cảnh trọn gói cũng rất có thể lên đến con số này, còn chưa nói đến những đồ vật mây tiêu thư nhà giàu tặng cô, toàn là lễ vật cao cấp.

Cô chỉ không rõ người trước mặt này, không, đơn đặt hàng này, không xếp theo thứ tự mà trực tiếp đưa tiền tới là có ý gì.

Cho nên, cô chỉ liếc mắt một cái rồi lại tiếp tục đại nghiệp ăn sáng của cô.

Cô gái kia thích ngồi thì ngồi, bánh bao lạnh thì sẽ mất ngon.

Bánh bao đưa đến bên miệng, cô đang muốn thổi cho nguội bớt, cô gái trước mặt cuối cùng cũng nói chuyện, “Nếu cậu rời khỏi Chân Lãng, mười vạn tệ này sẽ là của cậu.”

Đôi mắt to chỉ nhìn chằm chằm bánh bao cuối cùng cũng từ trên đôi đũa chuyển tới trên mặt của cô gái kia, Cổ Thước ăn đã ngang dạ cuối cùng cũng phục hồi lại được năng lực suy nghĩ, cô cuối cùng cũng nhớ ra cô gái có vẻ cao quý sang trọng này đã gặp qua ở đâu.

Lần trước trong quán cà phê ‘Tuyệt sắc’, khi cô và Chân Lãng đang câu véo lẫn nhau, ngồi đối diện hình như chính là cô gái này, còn có một lần, khi cô đi tìm Chân Lãng, cô gái bị cô đẩy bẹp dí trên cửa hình như cũng chính là cô ta.

“Chân Lăng là một bác sĩ có tiền đồ, ông nội tôi rất coi trọng anh ấy, xí nghiệp Vương Thị cũng làm ăn trên phương diện y dược, nếu anh ấy tới với tôi, tương lai sẽ *bất khả hạn lượng (không thể đo đếm, rất có tiền đồ)*, nếu cậu chịu rời khỏi anh ấy, mười vạn này sẽ là của cậu.”

Cổ Thước vẫn gơ đôi đũa, tròn mắt nhìn người trước mắt, trong đầu chỉ cảm thấy thiên lôi cuồn cuộn, *tinh thiên phích lịch (sét đánh giữa trời quang)*.

Cô ta đọc quá nhiều tiểu thuyết hạng ba, hay là bị phim truyền hình tẩy não, một câu chẳng có chút sáng tạo nào như thế mà cũng nói ra được?

“Nếu cậu không đồng ý, tôi sẽ truyền ra ngoài chuyện tình cảm nam nam của hai người, phải biết rằng trong nước đồng tính luyến ái là cấm kỵ một khi bị người ta phát hiện tình xảm giữa hai người, không chỉ tiền đồ của cậu bị tiêu hủy, cả đời Chân Lăng cũng sẽ bị hủy, nếu cậu thật sự yêu anh ấy, để anh ấy đi đi.”

Lúc này Cổ Thước mới thật sự tin đầu óc cô gái này có vấn đề, hơn nữa vấn đề còn không nhỏ.

Nhưng...

Ánh mắt Cổ Thước nhìn chằm chằm tám ngàn phiếu, suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển.

Cô gái này làm thế nào có thể hiểu lầm cô với Chân Lăng, cô không quản được, dù sao cô với cái tên kia cũng chẳng có nửa điểm liên quan, mười vạn tệ này với cô mà nói chỉ là vô ích, vô ích thì không nên nhận.

“Nhìn cậu như vậy có vẻ đã qua lại với không ít đàn ông, nếu cậu thích tôi có thể giới thiệu cho cậu, nhưng sau này cậu đừng gặp Chân Lăng nữa.”

Thấy cô do dự, Vương Thiệu Hoàn hất cằm, “Chỉ cần cậu buông tay, anh ấy chắc chắn sẽ thích con gái.”

Cổ Thước gằn như gặp ảo giác, mình là nữ diễn viên đáng thương bị ép buộc bị ức hiếp bị chà đạp trên TV, lúc này cô nên rung rung cầm ngàn phiếu, hay nên im lặng xé nát, cắn môi run run nói —— tôi thật sự yêu anh ấy, tôi không cần tiền của cô nhưng tôi sẽ rời khỏi anh ấy.

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy toàn bộ tóc gáy đứng nghiêm chào, từng đợt lạnh lạnh.

Liếc mắt nhìn sang Phương Thanh Quỳnh đứng bên cạnh điện thoại, đang quăng cho mình ánh mắt dò hỏi có muốn trợ giúp không, cô lắc lắc đầu rất nhẹ, Phương Thanh Quỳnh hiểu ý tiếp tục nói chuyện điện thoại, trong mắt đã ánh lên tia giận dữ.

Cổ Thước thuận tay cầm lấy máy tính trên bàn, nói rất nhanh, “Đây là cái giá tốt nhất để tôi rời khỏi Chân Lãng?”

“Đúng!” Vương Thiệu Hoàn đã không muốn giấu đi cường thế của mình nữa, nhìn chăm chăm vào mặt Cổ Thước, “Các người ở cùng nhau cũng chỉ là vui đùa một chút thôi, không thể là cả đời, tình cảm đồng tính luyện ái tối đa cũng chỉ được ba năm, cho cậu mười vạn cũng đã đủ để cắt đứt rồi.”

“Đủ để cắt đứt?” Ngón tay Cổ Thước phi như bay, chỉ nghe thấy tiếng máy tính lách cách vang lên, “Cô có biết Chân Lãng một tháng kiếm được bao nhiêu không?”

Vương Thiệu Hoàn sửng sốt, con mắt Cổ Thước lóe sáng, giống như đang cười chế giễu, “Chân Lãng bây giờ đang là bác sĩ mổ chính ngoại khoa sô một toàn quốc, không chỉ biết làm thủ thuật gan thận mà còn biết phẫu thuật tim, những người phải làm thủ thuật như vậy đều là những bệnh nhân bệnh nặng, đừng nói ba hay năm vạn, ngay cả mười, hai mươi vạn để mời bác sĩ động dao cũng bỏ ra được, đúng không? Mà mười hay hai mươi vạn đối với nhiều gia đình bây giờ cũng chưa là gì, chỉ cần có thể mời được bác sĩ mổ chính. Một tháng Chân Lãng chỉ cần làm hai ba cuộc giải phẫu như vậy, ít nhất kiếm được hơn hai mươi vạn, cộng thêm tiền lương tiền thưởng vân vân, cứ coi là một năm ba trăm vạn, ba năm kiếm được một nghìn vạn.” Cô bỗng nhiên dừng lại, đẩy máy tính tới trước mặt Vương Thiệu Hoàn, “Anh ta có tiền đồ không tệ, tôi cùng với anh ta ba năm, cũng lấy được một nửa tài sản của anh ta, khoảng tầm năm trăm vạn. Mà cô nói là giá tốt nhất, chắc cũng phải vượt qua con số này tôi mới để mắt đến, tôi cộng thêm ba trăm vạn, tám trăm vạn. Cô trả được nhiều như vậy, tôi lập tức rời khỏi, còn đảm bảo sẽ lột sạch Chân Lãng buộc nợ đưa đến trên giường cô.”

Cô càng nói càng thoải mái, còn Vương Thiệu Hoàn trước mặt lại vẻ mặt xám ngoét, nhìn chăm chăm vào chữ số trên máy tính của Cổ Thước, nửa ngày vẫn chưa có phản ứng.

“Anh ấy...” Thật lâu sau, Vương Thiếu Hoàn mới miễn cưỡng ghen ra được một chữ, sau đấy thì nói không nổi nữa.

Cô nghĩ rằng mười vạn với một nhiếp ảnh gia là một khoản tiền không nhỏ, mà cô cũng nghĩ rằng đồng tính luyến ái cũng rất nhanh thay đổi bạn tình, cô nghĩ chi nhiều như vậy Cổ Thước nhất định sẽ đi, mới có thể chắc chắn như vậy mà đến tìm đối phương, không nghĩ tới lời nói của Cổ Thước vào tai lại làm cô không cách nào cãi lại. Tám trăm vạn cho một người đồng tính luyến ái, nếu bị ông nội biết, cô căn bản không cách nào ăn nói.

Cổ Thước gấp bánh bao, “Được rồi, nói xong, chi không nổi thì xin mời đi đi.”

Vương Thiếu Hoàn hít sâu một hơi, “Tôi đã điều tra qua về Chân Lăng, ở bệnh viện nhiều năm như vậy anh ấy chưa từng kết giao với những người đàn ông khác, nói cách khác, chỉ cần cậu biến mất anh ấy sẽ khôi phục lại bình thường, mà với địa vị thân phận của tôi, làm cho một con người lớn như cậu biến mất cũng chưa chắc đã là chuyện khó khăn gì.”

Phim tình cảm lãng mạn biến thành phim thù tình xã hội đen?

Cổ Thước không thèm quan tâm đến cô ta, dùng sức cắn bánh bao nhỏ.

“Phốc...” Một vệt canh từ trong bánh bao bắn ra ngoài, đèn ngay giữa ngực Vương Thiếu Hoàn.

Ngày hôm nay Vương Thiếu Hoàn mặc một bộ váy ngắn bó sát, bó quanh vòng eo nhỏ, thân hình kiêu mị, hai chân thon dài, cần cổ trắng như tuyết, không có chỗ nào không hoàn mỹ.

Nhất là bộ ngực, hoàn toàn khít chặt không có nửa khe hở, cố tình để cho người ta nhìn thấy phần da thịt kia mà có vài phần mơ màng.

Mà nước canh bánh bao nóng hổi của Cổ Thước, không sai không lệch, không xiên không vẹo, bắn lên chính giữa ngực của cô ta, trên bộ đồ đen quý giá để lại một dấu vết kỳ quái.

“A!” Cũng bất chấp rụt rè, Vương Thiếu Hoàn bị nóng thét chói tai nhảy dựng lên, ngón tay kéo quần áo mỏng manh không ngừng rung rung, cố gắng làm nước nóng kia cách ra khỏi làn da của mình, hai chân nhảy nhảy, giống như con tôm bị nhúng vào nồi nước sôi.

Cổ Thước cũng không nghĩ tới một miếng vô tình của mình lại tạo ra hiệu quả như vậy, vẻ mặt thương hại đứng lên đưa tay ra, ngẫm nghĩ lại lại rút trở về, khoanh tay nhìn cô ta.

“Bịch...”

“Bịch...”

Hai cái gì đó trong động tác kịch liệt của Vương Thiếu Hoàn rớt xuống, nặng nề rơi xuống bên chân hai người, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của Cổ Thước. *(Hớ hớ, bắt đầu đoán xem nó là cái gì)*

Tròn tròn, chất liệu mềm mại như bóng nước, hai cái trên mặt đất, rung rung lắc lắc.

Cổ Thước đưa tay chọc chọc, cảm giác không tệ, còn lưu lại nhiệt độ cơ thể ấm ấm. Lại ngẩng đầu, người nào đó đã hai tay che ngực, cứng nhắc. Quên luôn sức nóng, quên luôn kêu thét, quên luôn nhảy lên, cũng ngơ ngác nhìn hai vật hình cầu trên mặt đất đầy bụi.

Khóe môi Cổ Thước kéo ra một nụ cười thật to, ánh mắt đỉnh đạc dừng trên bộ ngực đối phương, giống như muốn nhìn xuyên qua, “Thì ra cũng là đồng loại a.” *(Chết mất thôi, tác giả có vẻ nhạy cảm cái chuyện này nhỉ. Hì hì)*

Sắc mặt Vương Thiếu Hoàn từ xanh chuyển hồng, từ hồng thành tím, rồi lại biến thành trắng bệch, ánh mắt tức tối nhìn chằm chằm Cổ Thước, máy móc xoay người cất bước về phía cửa.

“Chờ một chút.” Cổ Thước liếm liếm môi, thờ ơ lấy di động ra, “Cô vừa nói cái gì? Tôi ở cùng với Chân Lăng nhiều nhất là ba năm?”

Không đợi Vương Thiếu Hoàn đáp lời, cô đã nối thông điện thoại trong tay, ấn vào nút loa ngoài, “Thú y, hai ta quen biết bao lâu rồi?”

Người bên kia trầm ngâm, tiếng nói rõ ràng truyền đến, “Hai mươi hai năm.” *(Chả biết gì mà cứ trả lời như đúng rồi =)))))*

“Tốt.” Cổ Thước cười gập điện thoại lại, nhướn mày nhìn Vương Thiếu Hoàn, “Tiểu thư, có muốn mượn phòng thay đồ hay không, để cô cất kỹ bóng của cô trước đã?”

Vương Thiếu Hoàn sa sầm mặt, trong mắt cháy rực ngọn lửa, không nói một lời, hai chân cứng nhắc chỉ muốn nhanh chóng ra cửa lên chiếc xe cao cấp của mình, cô bảo tài xế rời đi nửa tiếng, lúc này chắc cũng đã về.

Ngay khi tay cô vừa chạm vào cánh cửa, phía sau truyền tới giọng nữ ngọt ngào, “Vừa nãy tôi thấy có người dừng xe trước cửa quán chúng tôi rồi đi mất, nơi này là khu vực cấm đỗ, tôi cũng không biết là xe nhà ai, chỉ có thể gọi người tới kéo xe đi rồi.” (*Há há, đòn này hiểm*)

Ngoài cửa, tài xế nhà họ Vương quay đầu nhìn xung quanh, tìm kiếm chiếc xe hàng hiệu màu bạc.

Chương 12: Công tác hoành tráng chuẩn bị xem mắt

“Này!” Phương Thanh Quỳnh lén lút trườn tới bên bàn, một đôi mắt đẹp phát sáng ngời ngời.

Cô Thược vỗ vỗ cái bụng đã ăn no, thu vể mặt bạn tốt vào trong mắt, dường như trong trí nhớ của cô, Phương Thanh Quỳnh chỉ có lúc nhìn tiền mới có thể phát ra ánh mắt như vậy, tiện tay ném hộp cơm vào thùng rác, “Gi?”

“Chân Lãng thật sự có tiền như thế?” Hai con mắt đều đã thành hình \$_\$, Phương Thanh Quỳnh chống cằm, giọng nói hết sức chờ đợi.

“Đại khái vậy.” Cô Thược bĩu môi, “Chỉ nhiều chứ không ít.”

Quen biết nhiều năm như thế, cô tuy chưa từng hỏi nhưng tốt xấu gì cũng là quan hệ thân thuộc, có lẽ cũng dự đoán được một cái đại khái đi.

“Vậy đây chẳng phải là *Vương lão ngũ* kim cương rồi còn gì?” Phương Thanh Quỳnh cảm thán, tấm tắc khen, “Đàn ông tốt như vậy, nếu như gả cho anh ta, vậy thật là tốt.”

* Vương lão ngũ: cách nói dân gian TQ: 5 tiêu chí

1. Đầu tiên là nhiều tiền, có sự nghiệp; thứ hai là thừa kế tài sản giàu có của gia đình.

2. Đẹp trai, anh tuấn, độc thân.

3. Có bằng cao học, hoặc học cao học ở nước ngoài.

4. Có khả năng giải quyết các vấn đề, kiên trì, tích cực, tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh.

5. Không nói ra những việc quan trọng, cố gắng ẩn mình trong những người bình thường, tránh những thị phi của thế giới xung quanh.

(theo blog của Vio & Bino)

“Cậu đi mà theo đuổi!” Cổ Thước rất phóng khoáng chỉ chỉ cửa lớn bệnh viện đối diện, “Nếu sẵn sàng té gãy hai cái sừng xù, cậu còn có thể đuổi tới chỗ làm việc của anh ta đấy.”

Ánh sáng trong mắt Phương Thanh Quỳnh lưu chuyển, tràn ngập kiêu mị, “Cậu chưa nghe nói qua là tính cách quá giống nhau thì không thể ở chung một chỗ sao?”

“Vậy sao?” Cổ Thước nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Ngẫm lại, thật sự là một bụng hại nước hại dân như nhau thì cũng giết người không thấy máu như nhau.”

“Người đàn ông lý tưởng của tớ là người có thể bị tớ kêu đến hét đi, mà không phải cái loại đàn ông vừa liếc mắt đã biết tớ suy nghĩ gì vân vân.” Phương Thanh Quỳnh chu môi rất khiêu gợi, “Nhưng còn cậu, nếu chúng ta có thể hợp phách như thế, cậu cùng Chân Lãng chẳng có lý do gì lại không hợp, đúng không? Hơn nữa nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, sau này cậu giặt được tiền sinh hoạt phí hay gì đó, tớ còn có thể giúp cậu đếm tiền.”

“Cậu đếm còn ít sao?” Cổ Thước tức giận trừng mắt liếc cô, “Chụp ngoại cảnh trọn gói cao cấp nhất, cậu đã hét giá đến mười vạn, xếp hàng đợi cũng đã đến ba tháng sau, cậu còn giả nghèo giả khổ cái gì.”

“Là sao?” Phương Thanh Quỳnh trêu trọc cuốn cuốn lộn tóc xoắn, từ chối cho ý kiến, “Niềm vui cuộc sống là mỗi đêm có thể đếm không hết tiền, hưởng chỉ trong số tiền tớ đếm còn có một phần của cậu, thật ra sống để đếm tiền

cũng mệt chết đi được.” *(Thích cái ý kiến này của chị TQ nhớ, sống để đếm tiền a, niềm vui cuộc sống a \^o^/)*

Một tiếng xì khinh bỉ, “Chụp ảnh là tở, đi ngoại cảnh là tở, dạy bọn họ làm động tác chính là tở, tở lại là tở, cậu còn mệt?”

“A...” Phương Thanh Quỳnh chột nhốt tới cái gì, lắc lắc vòng eo mảnh khảnh đi tới trước bàn, rút ra một tờ giấy hẹn, “Có người đặt cậu nửa tháng sau chụp ngoại cảnh, cảnh sông thành F, khoảng trước bảy ngày, bàn bạc tốt với người ta nha.”

“Tới địa ngục đi.” Cổ Thước rất không nể tình nói tục một câu, “Tở đã nói nửa tháng sau về nhà thăm lão ba.”

“VẬY thì hoãn lại vài ngày đi.” Phương Thanh Quỳnh cười phong tình, “Đơn đặt hàng này là hàng đầu, chỉ định rõ cậu, vì chen ngang mà còn trả thêm hai vạn tệ, cho nên...”

“Cho nên cậu bán tở đi chứ gì?” Cổ Thước hiểu rất rõ phong cách của bạn tốt, đứng lên duỗi thắt lưng, “Đã biết, vậy một tháng sau thả tở đi, tở muốn nghỉ ngơi một tuần.”

Gương mặt Phương Thanh Quỳnh lập tức cười tươi như hoa hướng dương, “Biết rồi, biết rồi, đi thôi đi thôi.”

Cổ Thước cũng không biết quen biết cô nàng này rốt cuộc là hạnh phúc hay bất hạnh, từ khi đi học, phần lớn cuộc sống ngoài nhiếp ảnh thì chính là Teakwondo, các phương diện khác đều ngu ngốc như đứa nhỏ liều mạng, vĩnh viễn không biết trên người mình có bao nhiêu tiền, vĩnh viễn lười đi kiểm tra số dư trong tài khoản tiết kiệm là bao nhiêu, mà con bạn tốt này, thì trời sinh có tính thích sưu tập.

Người khác sưu tập đồ cổ trân bảo, tem hiếm, chỉ có Phương Thanh Quỳnh trực tiếp thăng thần, sưu tập —— tiền.

Cô keo kiệt, nhưng không keo kiệt với chính mình, ăn mặc trang điểm không thể có nửa điểm qua loa, Cô keo kiệt chính là mua thứ gì phải trả giá thấp tới đất, bán cái gì phải tăng giá lên trời, không từ bất cứ thủ đoạn nào, cho dù lãng phí cả giờ đồng hồ cho một thứ đồ bé tẹo, bởi vì đây chính là gốc rễ vui sướng, suối nguồn vui vẻ của cô.

Mức độ nhạy cảm của cô đối với trang điểm lại càng khủng khiếp, quỳ da xoa cũng có thể hóa thành tiên nữ, cộng thêm Cổ Thước nắm bắt ống kính, “Hoa hướng dương màu vàng” có thể trong hai năm ngắn ngủi trở thành studio nổi tiếng nhất cũng không phải vô lý.

Phương Thanh Quỳnh quản lý, Cổ Thước bán kỹ thuật, hai người phối hợp khăng khít. Thậm chí người nào đó còn trực tiếp vắt luôn cả sổ tiết kiệm cho Phương Thanh Quỳnh, hàng tháng có một con số gửi đến là được, đến liếc mắt kiểm tra một cái cũng lười, dù sao thiếu tí xúi giục Phương cô nương cũng sẽ giật trở về cho cô.

Công việc chụp ảnh cũng không tính là quá mệt mỏi, thỉnh thoảng thừa dịp người ta thay đổi trang phục còn có thể ăn gì đó rồi nghỉ ngơi, trong một ngày tối đa cũng không chụp cho quá ba người.

Người nào đó làm việc xong uể oải nằm dài trên ghế, “Thật đói bụng, có muốn ăn món hấp của quán đối diện không?”

“Tự mình đi mua.” Ngón tay Phương Thanh Quỳnh gõ lách cách trên máy tính cũng không ngẩng đầu lên.

“Đói, không muốn di chuyển!” Ánh mắt chùng xuống, toàn thân hữu khí vô lực, “Không nói nữa, nếu không sẽ đói chết.”

Ánh mắt bay nhanh đến đồng hồ treo tường, Phương Thanh Quỳnh hừ một tiếng, “Ở đây đã không còn việc của cậu, cậu có thể tan tằm về nhà rồi.”

“Không muốn về nhà.” Nói đến đây, giọng nói lại càng thêm uể oải, “Rõ ràng là mẹ của tớ, vì sao lại giống mẹ của anh ta hơn?”

Cô bây giờ, có thể lê la lâu hơn một chút thì lê la, chỗ kia là nhà Chân Lăng, cô không muốn về sớm như vậy để lại phải gặp mặt anh ta.

“Vậy thì tiếp tục đói đi.” Không có nửa điểm thương cảm, Phương Thanh Quỳnh tiếp tục bắt tay vào việc, không thèm nghe cái giọng nói suy yếu của người nào đó nữa.

Cái chuông trên cửa truyền đến mấy tiếng lanh lảnh, Phương Thanh Quỳnh chưa kịp ngẩng đầu đã phát ra tiếng nói chuyên nghiệp, “Kính chào quý...”

Chữ khách còn chưa ra khỏi miệng, cô đã thu được dung mạo của người kia vào trong mắt, dứt khoát dừng lại, thiếu chút nữa làm chính mình bị sặc.

Cẩn thận nhìn lại một chút, xác nhận cái năng lực đã nhìn thấy ai là không quên được của mình không nhìn lầm người đang đứng ở cửa, lại dùng lực chớp mắt mấy cái rồi mới thử mở miệng, “Chân... Chân Lãng?”

Người ngoài cửa còn chưa nói gì, người nằm lệch trên ghế đã tranh trước một bước, lằm bằm, “Đã nói với cậu, không có việc gì thì đừng nhắc đến cái tên ấy trước mặt tớ, tớ đã thề nếu như tớ với anh ta có gì mờ ám, tớ sẽ cả đời ngực phẳng. Huống chi, lấy đàn ông sinh lý bình thường là rất quan trọng, tớ thật sự tội nghiệp cho lão bà tương lai của anh ta.” *(*phụt* anh uống nhiều canh thận rồi bạn CT ạ, tâm sinh lý anh đảm bảo bình thường, mà còn hơn người nữa á)*

Cậu cho là cậu đã hai mươi lăm tuổi, ngực còn có thể lớn hơn? Về phần Chân Lãng nhỏ hay không, Cổ Thước cậu đã nhìn thấy lúc nào? Thật đáng để tưởng tượng một phen.

Phương Thanh Quỳnh nghiêng ngẫm, nhìn Chân Lãng giả lả cười, “Cái này, để tôi rót cho anh cốc nước.”

Chân Lãng vẻ mặt không đổi, bình tĩnh lắc đầu, “Cảm ơn, không cần.”

Người nào đó úp mặt giả chết theo phản xạ ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn mờ mờ lung lung như trước, “Vì sao tớ lại như nghe được giọng nói cái tên kia, tớ nhất định là đói đến váng đầu rồi.”

Phương Thanh Quỳnh xin lỗi cười gượng với Chân Lãng, “Cô nàng đói bụng, phản ứng ngu ngốc.”

Vẻ mặt vẫn không đổi như trước, ánh mắt Chân Lãng thân nhiên quét qua cái người đang nằm úp sấp như chó chết kia, “Tôi biết.”

“Huych!” Người vừa mới hữu khí vô lực mạnh mẽ nhảy dựng lên như điện giật, đứng xa xa, ánh mắt phòng bị hung hăng rơi trên người Chân Lãng, “Anh tới đây làm gì?”

“Cùng nhau về nhà.” Chân Lãng nở nụ cười, cảm giác trầm ổn bao trùm không khí, nụ cười trong sáng trong mắt Cổ Thước lại tràn ngập nồng đậm quỷ dị.

“Không!” Kiên quyết và thẳng thắn từ chối, Cổ Thước cau mày, hất cằm.

“Dì Cổ nói vậy.” Bốn chữ ngắn gọn, đâm chọc vào khí thế đang phình lên của người nào đó, lần thứ hai khôi phục lại trạng thái vô lực.

“Tôi còn có việc...” Nghện ra một câu, không hề có sức thuyết phục.

Nụ cười nhàn nhạt của Chân Lãng không thay đổi, “Vậy tôi chờ cô là được.”

“Anh...” Bất luận cô nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt dữ tợn như thế nào, đáp lại cô đều là nụ cười tuần mỹ sáng lạn.

Chân Lãng đi tới chỗ cô vừa mới ngồi thoải mái ngồi xuống, ngón tay thon dài cầm lên một quyển sách, rộng lượng gật đầu với cô, “Còn có gì phải làm, làm cho xong đi.”

“Tôi... phải...” Người nào đó vắt hết óc nỗ lực nghĩ ra một lý do hợp lý, bỗng nhiên toàn thân cứng đờ, “A, tôi hẹn người ta xem mắt.” *(=.=!!!! Hợp lý đấy, nhưng mà ngu dễ sợ)*

Nếu lời nói vừa rồi là kiếm cốt, thì lúc này cô rút cuộc cũng nhớ được chuyện bị vu trong trí nhớ mình là gì.

Ngón tay cào cào tóc, túm túm áo sơ mi nhắm nhúm, Cổ Thước nhắc chân bước ra ngoài.

“Chờ một chút!” Mới ra cửa đã bị một giọng nói yếu điệu giữ lại, Cổ Thước khó hiểu nhìn Phương Thanh Quý, thuận tay lau lau bên miệng.

Không dính nước canh, không có thức ăn thừa, cũng không có nước miếng, cậu ấy gọi cô lại làm gì?

Ngón tay kiên quyết chọc chọc trên quần áo đầy vết nhăn của cô, “Cậu định mặc thế này đi xem mắt?”

Không đợi cô trả lời, mũi giày cao gót mảnh nhỏ đã đá đá giày thể thao thoải mái của cô, “Cậu định đi đôi giày như thế này đi xem mắt?”

Ánh mắt ghét bỏ dừng trên quần Jean của cô, “Cậu nhìn xem, đen không ra đen, tốt xấu gì cũng phải chuẩn bị cái gì đấy chứ.”

“Làm gì?” Cổ Thước có chút phiền toái, “Không phải là gặp mặt, không thành công thì bái bai sao.”

Thân thể mang theo mùi hương quyến rũ nghiêng đến bên tai cô, “Nếu không thành công, cậu sẽ bị Chân Lăng cười đúng không, cho nên phải trang điểm thật đẹp, tranh thủ túm một con *kim quy*, tức chết hẳn.” (*Đại khái là zai đẹp nhiều tiền đi :D*)

Túm được kim quy hay không chưa nói tới, nhưng việc này đã bị Chân Lăng biết...

Cô liếc mắt nhìn người đang yên lặng ngồi trong góc, anh dừng gật đầu, “Được, cậu lấy trang phục cho tớ!”

Chương 13: Lần đầu xem mặt của Cổ Thước (1)

Trong Studio “Hoa hướng dương màu vàng” từ trước đến nay luôn luôn dùng thái độ tốt nhất để phục vụ, thỉnh thoảng truyền ra từng trận khóc thét thảm thiết.

“Oa, đau quá oa, không cần túm tóc tớ...”

“Ai nha, đừng có xé da mặt tớ...”

“Này, cậu bôi lên lông mi của tớ cái gì vậy...”

Chân Lăng cúi đầu lật quyển sách trên tay, hoàn toàn không bị những thanh âm đáng sợ kia quấy rầy, mà người trong phòng hai tay nắm cái bàn thật chặt, vẻ mặt tỏ vẻ rất chí khí xả thân, vẫn lay lắt chút hơi tàn giấy dựa, “Cậu không cần bôi lông mi tớ thành chân ruồi, cậu không cần bôi má tớ thành má người chết, cậu không cần bôi mắt tớ thành đen như mắt yêu quái...”

Vẻ mặt ưu nhã của Phương Thanh Quỳ trong tiếng khóc thét của cô cuối cùng đã biến thành hung ác, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn cô, “Kỹ

thuật của tớ kém vậy sao? Còn rống thêm một tiếng nữa tớ sẽ bơi cậu thành geisha Nhật Bản!”

Cổ Thước cuối cùng cũng không dám rống to lên nữa, chỉ rì rầm tỏ vẻ bất mãn, tùy ý để phấn quét đến quét đi trên mặt, hoàn toàn không tự nhiên, lại không dám mảy may cử động.

Cô ấy là một thùng thuốc nổ, Phương Thanh Quỳnh nổi danh tính tình tốt, nhưng tất cả nhân viên của “Hoa hướng dương màu vàng” đều biết, Cổ đại nhiếp ảnh gia không sợ trời không sợ đất của bọn họ, một mình đối diện với lão bản nướng lại không dám khua môi múa mép trùng mắt, nguyên nhân trong đó đến nay còn chưa rõ.

Phương Thanh Quỳnh thoải mái ngâm nga hát, Cổ Thước trước mặt là một vẻ anh dũng hy sinh vì nghĩa, vẻ mặt bí tráng nghiêm trang, không dám nhìn chính mình trong gương.

Trên mặt bị phấn làm cho ngứa ngứa, trên lông mi chuốt mascara làm cho cô cảm thấy đôi mắt nặng nề vô cùng, Cổ Thước rón ra rón rén bước từng bước, ngừng lại một lúc lâu rồi mới lại nhẹ nhàng nhón nhón đầu ngón chân, đầu ngẩng thẳng băng, cổ không dám động một cái.

“Cậu làm gì vậy?” Phương Thanh Quỳnh quay đầu ra từ trong đồng quần áo, thấy động tác của cô bạn tốt như ăn trộm, mắt mở to, ném cho cô một vẻ mặt không còn cách nào khác.

Nghiêm mặt, Cổ Thước rất nhẹ rất nhẹ phun ra một câu, “Tớ sợ phấn rớt!”
(*phụt* nghe cũng có lý nhở =))))))

Một bộ quần áo hung hăng đập lên mặt cô, “Mặc kệ cái mặt phấn của cậu, nhanh lên, thay quần áo ngay cho tớ.”

Cầm bộ quần áo mỏng manh trong tay, Cổ Thước tâm không cam tình không nguyện bước vào phòng thay đồ, trên mặt Phương Thanh Quỳnh lộ ra nụ cười quái dị, cầm lấy máy ảnh Cổ Thước vừa tiện tay vứt một bên.

Quả nhiên, không bao lâu phòng thay đồ truyền ra một tiếng kêu kì quái, cửa phòng thay đồ bị mở ra, Cổ Thước che ngực, “Cái này mặc thế nào a.”

Phương Thanh Quỳnh nhàn nhạt mở miệng, “Cởi sạch ra rồi mặc xuyên qua.”
(cái này là cách mặc chung cho tất cả các loại quần áo nha)

“Ồ!” Câu trả lời ngu ngơ, Phương Thanh Quỳnh túm lấy bộ quần áo, “Tớ giúp cậu.”

Không nghi ngờ gì, Cổ Thước lập tức giống tượng gỗ mặc người ta bố trí, tùy ý Phương Thanh Quỳnh loay hoay.

“Như vậy được không?” Cổ Thước sờ sờ cặp đùi lạnh lạnh của mình, nhìn vạt áo chỉ vừa che đến hông, lại sờ sờ vào khoảng không trên đầu vai, phía sau lưng lại một mảnh lạnh lạnh, “Phía sau lộ nhiều như vậy, không cần thận tụt xuống thì làm sao bây giờ?”

“Cậu không đánh nhau thì sẽ không tụt được.” Phương Thanh Quỳnh tức giận trả lời, sửa sang lại bộ tóc xoắn giả trên đầu Cổ Thước, xé ra một đôi giày cao gót mảnh nhỏ, “Đi vào.”

“Đi cái này?” Đôi mắt to hình hạnh nhân của Cổ Thước chớp chớp hàng mi dài lại càng thêm vẻ xinh đẹp, vô tội xuyên qua giày cao gót, “Tớ chưa đi bao giờ!”

“Đi nhiều sẽ quen.” Phương Thanh Quỳnh kiên quyết làm Cổ Thước không dám nói nhiều, rầu rĩ đi vào, lưng la lung lay bước bước đầu tiên.

Dây đá lóe sáng trên hai gót chân thanh mảnh, giày cao gót tạo cho đôi chân nhỏ một vòng cung hoàn mỹ, váy bó sát người khó khăn lắm mới che được cặp đùi đầy phong tình, ôm lấy cái hông cong nhỏ, vòng eo thon nhỏ được bó chặt, phong cảnh trên đầu vai tuyết trắng trượt quanh co xuống xương quai xanh để lộ hồ hấp hồi hộp của chủ nhân. Lọn tóc gọn sóng rơi trước ngực, như ẩn như hiện che chắn lồng ngực phập phồng. Đôi mắt to mờ ảo lấp lánh nổi bật an, môi đỏ mọng hé mở, đôi mi thanh tú nhíu lại.

“Bingo!” Phương Thanh Quỳnh hoan hô một tiếng, “Tớ đã nói cậu là một mỹ nhân, cuối cùng tớ cũng nhìn thấy dáng vẻ sau khi trang điểm của cậu, thật tốt quá...”

Mỹ nữ thanh thoát chậm rãi đi xuống cầu thang, ngón tay trượt theo lan can màu trắng, trong thanh lịch còn lộ vẻ đoan trang, làm cho cảnh đẹp ý vui, đi về phía người đàn ông đẹp trai dưới ánh đèn mờ mờ, sau đó...

“Ai nha...”

Trong một tiếng kêu đau, dưới chân mỹ nữ lão đảo nhảy hai bậc thang, một người quần quýt ngã xuống cầu thang, may mà thân thủ không tệ, hai tay giang ra, lưu loát lộn mèo đỡ cho má cô khỏi phải nguy hiểm hôn đất, bóng người vể vạng tiếp đất. *(Thật biết cách sát phong cảnh nha)*

Nhưng hình như cô đã quên, dưới chân đang đi lúc này, không phải giày đế mềm thoải mái quen thuộc, mà là giày cao gót mười phân, trong nháy mắt bóng người tiếp đất, cô lại hung hăng bước về phía trước hai bước, hai tay vươn về trước, thẳng tắp ngã vào —— quần tây của Chân Lăng.

Tất cả những chuyện này xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi Phương Thanh Quý còn chưa kịp kêu một tiếng, nhanh đến nỗi Chân Lăng còn chưa kịp vươn ra, mỹ nữ đã anh dũng lầy lùng ngã xuống.

Ngón tay Chân Lăng đặt bên quần, loáng thoáng còn có thể cảm nhận được chất liệu mềm mại khẽ lay động, Cổ Thước che ngực, vể mặt thống khổ nằm úp sấp, chỉ có thể bất khuất ngẩng cao đầu, “Chết tiệt, lớn đầu như vậy rồi mà còn có thể té thảm như vậy!”

Khóe miệng Chân Lăng kéo dài, kéo dài, cuối cùng không nhịn được cười ha hả, tiếng cười thu hút lan tỏa trong phòng.

Anh cúi đầu nhìn đôi giày cao gót lóe sáng trên đùi, đưa tay nhắc lên, gót giày sớm đã nứt ra, thân giày thê thảm, sau mấy cái lắc lắc, rớt cuộc cách cách một tiếng, mỗi thứ một nơi rơi xuống đất.

“Mười cm!” Anh sợ hãi than, đưa đôi giày đã bị hủy hoại tới trước mặt Cổ Thước, “Cô đã một mét bảy ba, lại thêm mười cm nữa, đến một mét tám ba, đi cái này đi xem mặt, nhờ đối phương không cao như thế thì làm sao bây giờ?”

Cổ Thước tức tối, cắn môi, hung hăng trừng mắt nhìn Chân Lăng.

Trên sàn trải thảm, sự tự vệ nhạy cảm của cô cũng không làm cô ngã đau, nhưng lần này, lòng tự trọng của cô bị ngã quá đau, bởi vì ở ngay trước mặt Chân Lăng.

“Ái khanh không cần đại lễ như vậy, bình thân!” Chân Lăng vươn tay, lại bị Cổ Thước hung hăng hất đi, vịn vịn cái mông bò dậy.

“Cẩn thận sau lưng cô.” Một câu lạnh lạnh từ phía sau, làm cho động tác đứng lên của Cổ Thước nhất thời đông cứng lại, hai tay gắt gao kẹp chặt nách, sống chết không dám nhúc nhích.

Ngay khi cô đang rụt rè, đoan trang, cao nhã muốn chậm rãi đứng lên, lại một tiếng nói nhàn nhạt lại truyền tới, “Tóc của cô bị lệch.”

Rốt cục không nhìn được nữa, không quan tâm cái gì xấu hổ, cái gì mất mặt, cô nhảy người lên, một tay chống hông, một tay chỉ vào chóp mũi Chân Lãng, “Anh là cái đồ sao chổi, cầm miệng ngay cho tôi!!!”

Nụ cười nhàn nhạt lơ lửng trên khóe môi, Chân Lãng nhè nhẹ gật đầu một cái, quả nhiên là không thèm nói nữa.

Nắm tóc giả bị lệch, hung hăng xê dịch, cô quơ lấy đôi dép của Phương Thanh Quý ở bên bàn, sải bước hướng ra cửa.

Mới đi được hai bước, cảm giác được chất liệu tơ mịn trên đầu vai, Cổ Thước cúi đầu nhìn, áo choàng thanh lịch mềm mịn rủ xuống khuỷu tay, che được hơn phân nửa phần lưng và đầu vai lộ ra ngoài, cuối cũng cũng để cho cô có thể thả lỏng hai cánh tay.

Không khỏi nhẹ nhàng thở hắt ra, liếc sang bên nhìn Chân Lãng cách cô nửa bước chân đằng sau, Cổ Thước không khỏi bước nhanh chân, gập hấn đúng là xúi quẩy, đây là tôn chỉ mà cô luôn tôn thờ.

Bóng dáng như gần như xa phía sau luôn mang đến cho cô áp lực rất lớn, cô túm lấy áo choàng, tư thế hùng hồn không sợ chết bước vào quán cà phê trước mặt.

Thời gian cơm tối, trong quán cà phê hỗn hợp đủ các loại mùi, dạ dày Cổ Thước nhất thời phát ra tiếng kêu lớn, cô bóp bụng, nhắc lên một nụ cười giả tạo, nhìn về phía cái bàn đã hẹn trước.

Bên bàn, đã có một người đàn ông ngồi từ lâu, ngón tay buồn chán gõ gõ mặt bàn, vẻ mặt không kiên nhẫn, thỉnh thoảng còn nhìn đồng hồ đeo tay.
(Không có lòng kiên nhẫn ~> loại)

Ngay khi anh ta định đứng lên chuẩn bị rời đi, Cổ Thước ngăn lại, “Xin hỏi anh là...”

Là cái gì? Hấn họ gì nhỉ? Chết tiệt, cô lại quên rồi.

“Là tôi, là tôi!” Trong mắt người kia ánh lên một tia cảm thán kinh diễm, không ngừng gật đầu, “Cô có lẽ là Cổ tiểu thư.”

Trong khi khách sáo gật đầu, Cổ Thước đã tương đối đánh giá đối phương một lần.

Chiều cao, bình thường, không cao ngất như Chân Lăng.

Tướng mạo, phổ thông, không anh tuấn như Chân Lăng.

Khí chất, tầm thường, không ưu nhã như Chân Lăng.

Toàn thân, bình thường không thể bình thường hơn, không suất khí như Chân Lăng có thể liếc mắt một cái là nhận ra ngay dù trong đám đông.

Chết tiệt, cô so sánh người ta với sao chổi làm cái gì? (*Há há há....*)

Quên đi, ai bảo đàn ông cô đã từng gặp qua nhiều năm như thế, chỉ có anh ta để lại ấn tượng nhất, chẳng cách nào so sánh được.

Dù có so sánh thế nào đi nữa, chỉ cần không phải là sao chổi làm cô gặp toàn xui xẻo, vậy là được!

Ép chính mình lộ ra nụ cười rụt rè, Cổ Thước cười ngồi xuống ghế, khéo mắt bỗng nhiên liếc đến một bóng đen cao ngất ngồi xuống phía trước mình.

Nụ cười thiếu chút nữa không khống chế được mà biến thành rống giận, hấn ta chờ thì cứ chờ, tới gần như thế làm cái gì?

Khéo mắt co giật, cô nỗ lực bảo trì phong độ trong khi đang cảnh cáo đối phương cách xa xa mình ra một chút, người kia lại cúi đầu nhìn menu, căn bản là không cảm nhận được tiểu vũ trụ đang âm u của cô.

“Cổ tiểu thư, cô có lẽ còn chưa ăn cơm tối, có cần gọi chút gì không?” Người đàn ông đối diện có vẻ thập phần ân cần, liên tục đẩy menu tới trước mặt cô.

Cổ Thước nhìn thực đơn, trong đầu biến ảo đủ các loại thức ăn tươi đẹp, luân phiên nhau bay qua trước mắt.

Mỳ Ý, cơm rang hải sản, bít tết thịt bò chín bảy phần, rồi lại bánh bao tôm, đây phải gọi là hoàn mỹ trong hoàn mỹ.

“Nhớ kỹ, cậu đi xem mắt không được ăn gì, không được để cho người ta biết hình tượng nhét đồ ăn đáng sợ của cậu như thế nào, chỉ được uống nước cho tở, uống nước!!!”

Hình ảnh Phương Thanh Quỳ chống nạnh nhượng mảy trước khi đi trong nháy mắt bay qua, ánh mắt vui vẻ sung sướng của Cổ Thược dần dần trầm xuống, hạnh phúc phát tán ra nhất thời bay lên trời.

“Tôi... uống nước.” Hai chữ cuối cùng, nói ra cực kỳ bi thương.

“Như vậy sao được!” Người đàn ông hào phóng cầm menu qua, “Cô không cần khách khí với tôi, bữa cơm hôm nay tôi mời.”

Ánh mắt người đàn ông lướt qua menu, lật qua một trang lại một trang, thẳng cho đến trang cuối cùng, rồi lại từ trang cuối lật một trang lại một trang, đến trang đầu tiên một lần nữa.

Mà ánh mắt Cổ Thược, lúc này lại một lần nữa thất thần, bay đến trên bàn một góc bốn lăm độ phía trước, sương khói mờ mịt, mùi thơm từng trận truyền đến, chính là những thứ vừa mới hiện lên trong đầu cô.

Mỳ Ý, cơm rang hải sản, bít tết thịt bò

Nhìn tỉ lệ này, đảm bảo là chín bảy phần như quen thuộc!

Còn có hai cái bánh bao tôm.

Cô nhếch mép, một người gọi nhiều như vậy, ăn hết được sao?

Hắn cố ý, nhất định là cố ý!

Sát khí, từ phía sau bốc lên, lao thẳng tới người kia.

Người nào đó ưu nhã cầm dao ăn, trượt lên trượt xuống trên tảng thịt bò, cắt ra một miếng nhỏ, thẳng tắp đưa vào miệng.

Cổ Thược tươi sống nuốt xuống một ngụm nước miếng lớn, ai oán thương hại miếng thịt bò càng lúc càng nhỏ đi, biến mất ngay trước mắt.

Bên tai, cuối cùng cũng truyền đến giọng nói của người đàn ông “hào phóng”, “Cho tôi một đĩa khoai chiên, hai cốc nước đá! Như vậy đã.” (hào phóng đừng hỏi =)))))))))

Chương 14: Lần đầu xem mặt của Cổ Thước (2)

Người nào đó đang chậm rãi ăn bít tết ho nhẹ một tiếng, buông dao nĩa trong tay xuống, cầm cốc nước nhấp một ngụm.

Sao không ghen chết hần đi?

Cổ Thước phi ra mấy ánh mắt khinh thường, làm như không có gì rút ánh mắt lại, cười cười lấy lại tư thế đoan trang, nhìn lại người đàn ông trước mặt.

Trong đĩa nhỏ tinh xảo, mấy miếng khoai chiên đẹp nhưng rất thừa thớt, người đàn ông tay mắt lạnh lẽo đưa tay về phía cái đĩa nắm lấy, chờ cho tới khi cái tay kia thu lại, trong đĩa chỉ còn lay lắt hai ba miếng tàn.

“Cổ tiểu thư, không cần khách khí với tôi, bữa này tôi mời, cô muốn ăn gì cứ thoải mái gọi.” Người đàn ông đẩy menu về lại trước mặt Cổ Thước.

Đang đói lại có mỹ thực trước mặt, thông thường chỉ có thể đầu hàng, nhất là người như Cổ Thước. Ánh mắt cô luôn bất giác bắn về phía trong góc kia, hai mắt hung hăng nhìn miếng thịt bò trước mặt Chân Lãng.

Ngón tay lướt trên thực đơn, dừng lại tại vị trí bít tết.

“Cái này thật sự là rất đắt.” Ngón tay người đàn ông chỉ menu trước mặt Cổ Thước, lông mày nhíu chặt, “Cô xem, có mấy miếng mà những tám tệ, tổng cộng có mấy miếng khoai chiên a? Tám tệ, ở ngoài có thể mua cả cân, có thể ăn được nửa tháng.”

Ánh mắt Cổ Thước phi tới, trừng lớn. Phát hiện một bên mặt của bồi bàn đứng bên giật giật, nhưng rất nhanh lập tức bình tĩnh lại, duy trì nụ cười chuyên nghiệp.

Trong đầu, chỉ có hai chữ Phương Thanh Quỳ ấn thật sâu, thanh lịch.

Đúng vậy, thanh lịch, nhất định phải thanh lịch.

Quên đi, cứ uống cốc cà phê đã, đợi lát nữa ăn sau.

Cô lật qua hai trang, ngón tay chuyển sang vị trí cà phê, gạt đầu với bồi bàn...

“Một tách *cà phê 25.*” (*hình như đây là cà phê espresso với lượng nước là 25ml, không rõ lắm. Ta ghét cà phê >”<. Càng uống càng buồn ngủ = =!!!*) Gã đàn ông nhắc cốc nước uống một ngụm, “Một cốc cà phê từ tám đến mười tệ, nếu ta mua một hộp cà phê hòa tan, một hộp có mười gói, có thể uống được cả nửa tháng.” (*>”< này thì bỏ cho một nghìn, phải mong đi thẳng, loại đàn ông thế này, cấp thêm tiền bạn cũng không thêm! Nhớ!*)

Nụ cười thanh nhã của Cổ Thước cứng nhắc trên mặt, ngón tay chỉ vào menu chậm rãi rút lại, trong khi bồi bàn cầm bút, ánh mắt dò hỏi nhìn Cổ Thước.

“Không cần.” Cổ Thước lắc đầu, không thể không nhìn thấy đằng sau người bồi bàn, một người nào đó đang nói một cái gì đấy với một người bồi bàn khác đang cúi đầu, sau khi bắt được ánh mắt cô, người nào đó tao nhã cười, nâng lên một tách cà phê trong tay, nếm một ngụm, thoả mãn dựa vào lưng ghế.

Trong lòng có ngọn lửa không tên, Cổ Thước trấn định đem ánh mắt mình trượt khỏi người hắn, nỗ lực dùng lực chú ý của mình trên người trước mặt, yên lặng mỉm cười bảo trì tư thái thực nữ. (*Bạn nhỏ Cổ Thước này mà làm thực nữ được thì có mà lợn biết bay. Há há*)

“Cô nhìn chỗ này xem, trang trí không cách điệu, phong cảnh bình thường, âm nhạc cũng không trang nhã.” Ánh mắt người đàn ông trước mặt đi dạo xung quanh, ngón tay chỉ góc lớn góc nhỏ, “Một chỗ kém như vậy mà còn dám xưng là quán cà phê tinh xảo nhất, khăn trải bàn cũng đã là cho người ta nhìn không vừa mắt.”

Cổ Thước chú ý tới, về mặt bồi bàn đứng bên cạnh mình không xa cứng đờ, khóe miệng nhếch nhếch lên, hết phận sự rồi mà vẫn đứng tại chỗ không nói gì.

Cổ Thước cười gượng, thật sự không biết nói gì, chỉ cảm thấy như có mũi nhọn chọc phía sau lưng.

Ánh mắt của bồi bàn như có như không, làm phần lớn các dây thần kinh của cô bắt đầu cảm thấy xấu hổ, nhưng người đàn ông trước mặt hiển nhiên không hề chú ý tới điểm này, vẫn còn nhìn xung quanh.

“Cổ tiểu thư, cô có thấy không ...” Người đàn ông hát cầm, ý bảo Cổ Thước nhìn về phía bên, “Cô nhìn người kia, diện mạo rất kỳ quái, quán không đẹp nên ngay cả khách cũng xấu xí.”

Cổ Thước nhướng cao lông mày, một câu ‘liên quan đến anh cái rắm’ thiếu chút nữa thốt ra, ngón tay nắm lấy góc bàn, cực kỳ mất tự nhiên gật đầu, dùng sức để chính lông mày của mình không nhú lại.

“Khụ khụ...” Người nào đó phía trước lần thứ hai che miệng, ho nhẹ, ánh mắt rơi vào tập tài liệu trước mặt, chăm chú nhìn, hoàn toàn không biết một cử động vô tình của anh lại một lần nữa trêu chọc sự chú ý của người ta.

Cô có tính tình nôn nóng, nóng nảy, mọi việc sáng tỏ dứt khoát, ghét nhất là có người dài dòng lắm điều, chỉ chỉ trỏ trỏ, mà cái người trước mặt này, có đủ điều kiện để cô bỏ đi ngay lập tức.

“Cô nhìn bọn bồi bàn kia, cao cao thấp thấp, không có chút tiêu chuẩn...” Người đàn ông căn bản không phát hiện khóe miệng Cổ Thước đã hạ xuống, về mặt ghét bỏ lớn tiếng nói.

“Thật ngại quá, tôi...” Cổ Thước cắt đứt lời căn nhắc liên miên của người trước mặt, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Ngay khi câu nói của cô mới ra khỏi miệng nửa vời, khuôn mặt Chân Lãng ở đối diện quay sang, trong đôi mắt có ý cười thích thú, thần thái thoải mái, làm lời nói của Cổ Thước cứng nhắc nơi đầu lưỡi rồi phải nuốt trở lại, thiếu chút nữa còn cắn phải lưỡi của mình.

“Chúng ta nói chuyện khác đi.” Mặc dù dưới móng đã khó chịu như ngòi bàn chông, cô vẫn gượng gượng, trong lòng âm thầm suy tính.

Theo khoảng cách giữa bọn họ, Chân Lãng hẳn là không nghe được bọn họ nói gì? Hẳn là như vậy.

“Cũng được, nói chuyện khác.” Người đàn ông cuối cùng cũng rời ánh mắt xoi mói khỏi đám bồi bàn, dừng lại trên người Cổ Thước, “Không biết có thể hỏi hay không Cổ tiểu thư thu nhập một tháng bao nhiêu?” *(Bốp, một cái tát. Biến ngay!!!)*

Một tháng thu nhập bao nhiêu?

Cổ Thước chớp chớp mắt, trong đầu nỗ lực đào bới ký ức, muốn nhớ lại con số Phương Thanh Quỳ báo cho mình từng tháng.

Thật lâu cô mới tìm thấy một con số có khả năng, đang chuẩn bị mở miệng, người đàn ông trước mặt đã giành trước một bước, “Cổ tiểu thư không tiện nói vậy thì thôi, tôi có thể biết cô đang làm tại doanh nghiệp hay tổ chức nào không? Là nhà nước hay tư nhân? Ổn định hay không ổn định?”

Doanh nghiệp? Tổ chức?

Nhà nước? Tư nhân?

Vấn đề này làm Cổ Thước lại một lần nữa lâm vào suy tư, cô cố gắng tự định vị cho công việc của mình.

“Cái này...” Thật vất vả mới nghĩ thông suốt, vừa mới mở miệng, người đối diện diện đã hắt cằm, “Có phải không có công việc gì?”

“A...” Lại chỉ kịp phun ra một chữ.

Người trước mặt đã thừa dịp uống mấy ngụm nước, “Không có công việc cũng không lo, thu nhập của tôi có thể nuôi tốt lão bà, sau khi kết hôn ngồi nhà hưởng phúc cũng không sao.”

Ngồi lâu như vậy, vậy nên những lời này mới có thể nghe lọt vào tai, Cổ Thước nghĩ như thế.

“Nhưng mà...” Ánh mắt của hắn dừng lại trên quần áo của Cổ Thước, “Tôi nghĩ, phụ nữ không nên tốn quá nhiều tâm tư vào trang phục quần áo, nếu không rất lãng phí, rất nhiều phụ nữ một tháng mua mấy bộ quần áo, giày

dép, túi xách, quá lãng phí, như túi xách với giày dép, dùng còn chưa hỏng sao lại phải mua nữa.”

Cổ Thước chống má, trầm nghĩ, nếu hôm nay ngồi đây là Phương Thanh Quỳ, tình hình sẽ như thế nào?

“Còn nữa!” Người đàn ông lại uống một hớp nước lớn, nhìn dáng vẻ thì đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt.

Mà Cổ Thước, bắt đầu rơi vào trạng thái hồn lìa khỏi xác.

Đối mặt với người đàn ông đang bốc phét này, hai tấm môi phi lên phi xuống, cô rất tự nhiên hơi hơi dờn tầm mắt.

Bồi bàn vừa mới rời đi đang đặt mấy cái hộp đóng gói trước mặt Chân Lãng, Chân Lãng gật đầu tỏ ý cảm ơn, vẫn nhìn tài liệu trong tay, thỉnh thoảng lại cầm bút viết lên tài liệu mấy câu.

Đóng gói!?

Cổ Thước bắt đầu âm thầm tính toán —— đợi lát nữa cùng nhau về nhà, Chân Lãng phải lái xe, vậy cô sẽ có cơ hội cướp lấy thức ăn.

Những thứ của hắn, phải cướp mới được, ăn sạch bữa khuya hắn chuẩn bị, làm cho hắn đói bụng!

Đại não bên này nhanh chóng tính kế, bên kia lại cấp tốc tiếp thu lời nói của người đàn ông, “Ví dụ như, rất nhiều phụ nữ thích trang điểm, một đồng lớn chai chai lọ lọ, quá tầm thường. Hôm nay một lọ mai một lọ, lãng phí. Bôi loạn lên mặt, hư vinh. Phụ nữ nên ở trong nhà chăm sóc con, không nên nghĩ đến dạo phố, nghe nhạc. Đúng rồi, nói đến nghe nhạc, tôi ghét nhất là mấy chỗ như quán bar, KTV, cực kỳ lãng phí tiền bạc, Cổ tiểu thư có hay đi không?”

“Không đi!” Vô thức tiếp lời, tâm tư Cổ Thước đã sớm thăng thiên, bắt đầu tính toán nên ăn bánh bao nhân tôm trước hay nên ăn cơm rang hải sản trước.

“Nếu sau này tôi cưới lão bà, mỗi tháng sẽ cho cô ấy hai trăm tệ tiền tiêu vặt, cô thấy thế nào?” Ánh mắt của gã đàn ông lấp lánh dò hỏi, chỉ chờ Cổ Thước ở đối diện lên tiếng.

“Vậy sao.”

Hắn cho lão bà nhiều hay ít liên quan gì đến cô?

Tên kia vô cùng vui mừng, vươn năm ngón tay, “Tôi đã tính qua, một cái áo không quá năm mươi tệ, một cái quần không quá năm mươi tệ, một đôi giày cũng không quá năm mươi tệ, vẫn còn lại năm mươi tệ, hơn nữa phụ nữ biết tiết kiệm thì không thể tháng nào cũng mua quần áo, không nên tiêu tiền vào những chỗ không đáng tiêu.”

“Còn nữa, tôi không thích phụ nữ hút thuốc uống rượu, Cổ tiểu thư chắc không có ham mê này chứ?”

Ánh mắt Cổ Thước, gắt gao dính vào mấy cái hộp trên bàn Chân Lãng, sau đó hai cánh tay thon dài giơ lên, cô cũng không tự chủ được đứng lên, dưới chân bước nhanh.

“Ai...” Người đàn ông đứng lên, đuổi theo Cổ Thước, “Cổ tiểu thư...”

Cánh tay ngăn trước mặt hắn, bồi bàn lại một lần nữa thực hiện hết trách nhiệm, “Tiên sinh, ngài còn chưa trả tiền.”

Người đàn ông vội vàng lấy tiền ra, thỉnh thoảng nhìn về phía thân ảnh càng lúc càng xa của Cổ Thước, có chút không vui, “Các anh phục vụ quá kém, đến cả tính tiền cũng lâu như vậy, mới ngồi chưa đến nửa giờ đã lấy của tôi hai mươi tệ, tiền này có thể mua mấy chục cái bánh bao, ăn cả tuần cũng không vấn đề gì.”

Đếm kỹ mấy đồng tiền lẻ, gã đàn ông lúc này mới than thở cất tiền vào, trên mặt tràn đầy đau lòng.

“Tiên sinh.” Bồi bàn chậm rãi lên tiếng, “Tôi khuyên ngài nên đi tìm một người đàn ông, không thích mua quần áo, không thích trang điểm, không để ý đầu tóc, móng tay, thậm chí chẳng có cả *đại di mu*, tính đến cái này, đồ dùng vệ sinh cũng tiết kiệm rất nhiều đấy.” (*Ồ, nguyệt sự ấy mà*)

Người đàn ông: “...”

Đói quá... Cô nương nhà họ Cổ, một đường nhìn chăm chăm hộp cơm trong tay Chân Lãng, gần như là vừa mới chạy vào xe anh, khi Chân Lãng vừa

mới buông lỏng tay ra, đã bị cô một phát giật lấy. *(Super mắt hình tượng, ta chán nản với bạn nhỏ CT này, không cải tạo được)*

Hít khụt khịt, người nào đó hai mắt phát sáng lấp lánh về mặt cực kỳ giống chó con tìm được thức ăn, lập tức xé mở túi đựng, rút ra hộp bánh bao tôm, cầm lên một cái bỏ vào miệng, vui sướng cắn nuốt tỏ vẻ rất thỏa mãn.

Chân Lãng thuần thực chuyển hướng xe, “Đó là đồ ăn khuya của tôi, trả tiền đây.”

Trả lời anh là động tác nhét vào miệng càng thêm cấp tốc, Cổ Thước vừa vỗ ngực vừa cố sức cắn, trong khi đó không quên ném lại cho anh hai ánh mắt khinh thường, “Không có tiền!”

Chân Lãng dừng xe lại, đưa tay muốn giật hộp cơm lại, bị Cổ Thước nhảy bén tránh được, lại nhét một cái bánh bao nữa vào mồm, vẻ mặt tươi cười thị uy.

“Cỏ tiêu thư...” Gã đàn ông từ trong quán đuổi tới, hướng về phía xe kêu la, Cổ Thước nhai bánh bao tôm, hơi nhìn thoáng qua phía ngoài xe, vẻ mặt có chút mê man.

Khi người đàn ông chỉ còn hai bước nữa là tới bên cạnh xe, xe bỗng nhiên chuyển động, dính sát bên người hắn rồi đi mất.

Tất cả lực chú ý của Cổ Thước đều đặt trên bánh bao tôm trong tay, căn bản không có nửa điểm phản ứng.

Chân Lãng không chớp mắt, nhìn thẳng về phía trước, “Lần sau nói với sở hôn giới, đừng giới thiệu đàn ông lảm lời cho cô!”

“Phốc...” Bánh bao vừa mới vào mồm rất không có hình tượng mà bay ra ngoài, Cổ Thước ngây ngốc quay đầu, “Làm sao anh biết?”

“Nhìn nét mặt của cô, đoán vậy.”

Cắn một nửa cái bánh bao, Cổ Thước ngây ngốc, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một câu nói.

Trên thế giới người hiểu rõ bạn nhất là kẻ thù của bạn!

Chương 15: Lần thứ hai xem mặt của Cổ Thước (1)

“Nói nhanh lên, ngày hôm qua thế nào?” Phương Thanh Quỳnh chống bàn, hai con mắt lấp lánh ánh sáng tò mò, kéo người đối diện đang vui đầu ăn.

“Ngày hôm qua?” Cổ Thước cắn mì, nhét đầy miệng căng phồng, phát ra âm thanh hàm hồ, “Hôm qua cái gì?”

Ngón tay thon dài chỉ đến quán cà phê gần đó, Phương Thanh Quỳnh nháy nháy mắt, làm ra vẻ mặt cậu biết tứ biết.

Người nào đó chưa ăn no trí nhớ rất kém, hỏi lại một câu ngớ ngẩn, “Cái gì?”

Mắt hạnh trừng lớn, “Hôm qua cậu ở kia, đã xảy ra cái gì?”

“Xảy ra cái gì?” Cổ Thước miệng hút mì, ký ức duy nhất còn lại trong đầu chỉ có hai cái bánh bao tôm cô đã ăn. “Hôm qua trong bánh bao tôm bọn họ kẹp vào là rau, không phải rau thơm.”

“Ai hỏi cậu bánh bao?”

Cổ Thước nuốt miếng mì cuối cùng xuống, sờ sờ bụng đã lưng lửng no, “A, cơm rang hải sản hôm qua của bọn họ không tệ.”

Thật sự không tệ, hại cô ăn một phần rồi mà vẫn còn thèm.

Da mặt bị hai ngón tay ngọc dài và nhỏ cố sức kéo ra, “Cậu đùa với tớ phải không? Tớ hỏi cậu chuyện xem mặt hôm qua thế nào rồi? Đối phương thế nào?”

Cổ Thước ném hộp cơm trống không vào thùng rác, vỗ vỗ bụng, ngấn gọn rõ ràng trả lời bằng ba chữ, “Không nhớ rõ.”

“Không nhớ rõ?” Giọng nói Phương Thanh Quỳnh nhất thời cao lên một quãng tám, “Cậu nhớ được cái gì?”

“Ồ...” Cổ Thước cố sức hồi tưởng, “Thịt bò bít tết hôm qua nhìn vô cùng ngon.”

Đáng tiếc, bị tên Chân Lãng kia ăn.

Bạn tốt nhiều năm như vậy, Phương Thanh Quỳnh dễ dàng đoán ra từ trong phản ứng của Cổ Thước, người kia ăn chưa no.

Cô thanh lịch đi về phía trước vài bước, không lâu sau cầm một cái bát trở về, cổ tay đưa đến dưới mũi Cổ Thước chuyển vòng vòng, “Tới đây, Cổ Thước ngoan ngoan, nhanh nghĩ lại xem, người hôm qua thế nào?”

Hương thơm từ sữa đậu nành trắng nõn trong bát nhất thời hút mất hồn Cổ Thước, con mắt nhìn chằm chằm theo phương hướng cái bát xoay xoay, “Hôm qua người kia nói tớ không có việc làm cũng không sao, anh ta nuôi tớ.”

“Oa!” Phương Thanh Quỳnh phát ra một tiếng cảm thán thật lớn, “Gặp được kim chủ?”

Trong mắt Cổ Thước chỉ có mỗi sữa đậu nành trong bát đang lắc lư đầy thu hút, hoàn toàn vô thức trả lời, “Mỗi tháng cho tớ hai trăm tệ, bảo tớ tiêu tiết kiệm.”

“Phụt!” Phương Thanh Quỳnh rất mất hình tượng cười to, “Hai trăm?”

“Ừ, hai trăm.” Thừa dịp Phương Thanh Quỳnh đang thất thần, Cổ Thước vươn tới uống một ngụm lớn, vui sướng nheo nheo hai mắt, “Thật là thơm!”

Phương Thanh Quỳnh lảo bảo nhìn chằm chằm người đang khò khè uống, “Người keo kiệt như thế mà cũng mời cậu ăn cơm hải sản với bánh bao tôm? Không phải là cậu trả tiền chứ?”

“Không phải a!” Ngốc ngếch ngẩng đầu lên, Cổ Thước bỗng nhiên hài lòng nở nụ cười, “Com là tớ cướp được, bữa khuya của Chân Lãng, đêm qua hấn đối bụng.”

“Sao?” Mặt Phương Thanh Quỳnh chợt lóe sáng, “Hôm qua Chân Lãng có phản ứng gì?”

“Hừ!” Cổ Thước liếc một cái khinh thường, “Biết tớ muốn duy trì tư thái, lại ngồi đối diện tớ ăn bít tết, tiểu nhân!”

“Sau đó thì sao?” Phương Thanh Quỳnh có chút sáng tỏ, “Sau đó cậu chỉ quan tâm đến miếng thịt bò chín mấy phần, nhìn người ta gọi com hải sản, quên mất xem mắt?”

Cổ Thước bĩu bĩu môi, không muốn thừa nhận bị người chọc đúng chân tướng.

Phương Thanh Quỳnh chống tay lên trán, không khỏi thở dài, “Cậu quả nhiên là một đứa không có một chút xú đầu óc, cậu không nghĩ tới Chân Lãng đang đùa cái gì?”

“Hắn đang đùa cái gì?” Cổ Thước khó hiểu, “Không phải là đi theo tớ tới chỗ đây ăn gì đó, làm tớ thêm nhỏ dãi, làm tớ khổ sở sao?”

“Con heo!” Phương Thanh Quỳnh không nhịn được hung hăng mắng, “Anh ta đang dùng đồ ăn thu hút hết lực chú ý của cậu, làm cậu căn bản không thể từ tế nhìn kỹ đối tượng, làm cậu không ai thêm lấy!”

Cổ Thước chớp chớp lông mi dài dài, vẻ bình tĩnh trên mặt bắt đầu vẩn vơ, nắm tay từ từ bóp chặt, bóp chặt...

Phương Thanh Quỳnh rút cuộc cũng bắt chập cái gì mà thanh lịch, cả người nằm dài trên bàn tròn tinh xảo của cô, “Lần trước tớ đã nhắc nhở cậu rồi, không được phá bàn của tớ!”

“Không phá!” Cổ Thước cắn răng, ánh mắt hung hăng chuyển về hướng tòa nhà bệnh viện phía đối diện, “Cậu nói xem, hấn vào nằm viện tại bệnh viện của hấn, có phải mất mặt lắm không?”

Phương Thanh Quỳnh nằm úp sấp trên bàn, tay chống má, che mắt vẻ mặt rất muốn cười của mình, “Không bằng lần sau trước khi cậu đi xem mắt ăn nhiều một chút, chẳng phải anh ta sẽ không dụ dỗ được cậu sao?”

Cổ Thước: “...”

Khi Chân Lãng lại một lần nữa bước vào cửa “Hoa hướng dương màu vàng”, trước mắt anh vung vãi bảy tám loại đồ ăn trên chiếc bàn tinh xảo, mà Cổ Thước đang và vào mồm đĩa cơm rang thập cẩm, rồi lại cầm lên một xiên thịt viên chậm rãi cắn.

Nhìn thấy anh tiến đến, Cổ Thước ngẩng mặt lên, động tác ăn bỗng nhiên cứng lại, mãnh liệt nhảy dựng lên, nhồm nhoàm nói, “Lại đến đây làm cái gì?”

Vẻ mặt không đổi, Chân Lãng nhẹ nhàng phễu một hạt cơm dính trên bộ đồ tây, “Tìm cô có chút việc.”

“Ha, muốn chết sao.” Nhai cơm rang, Cổ Thước giờ que xiên trong tay, quơ quơ trước mặt Chân Lãng như vũ khí, “Tránh xa ra”

Phơi ra nụ cười mỉm đẹp mắt, Chân Lãng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hắn lại muốn giống như ngày hôm qua, tiếp tục ngồi đối diện cô ăn cái gì đó, dùng đồ ăn thu hút sự chú ý của cô? Cửa cũng không có.

Nhìn toàn bộ bữa tối vì cửa hàng tăng ca mà gọi đến trước mặt, trong đầu cô bỗng nhiên ra một quyết định.

Cô chu cái miệng đầy mỡ, nhếch mép ra một nụ cười vắn vẹo, hung hăng nhét đầy mồm chỗ thịt viên còn lại, “Hôm nay, đừng hòng dụ dỗ được nha.”

Chân Lãng nâng lông mày, thuận tay kéo một cái ghế bên cạnh ngồi xuống, tự nhiên vắt chéo chân, nhìn Cổ Thước.

Mà người nào đó thì không bị anh dụ dỗ, chộp lấy khay đồ ăn, tươi cười như quỷ chết đói đầu thai.

Đồ ăn trên bàn thoáng chốc bị quét sạch, Cổ Thước sờ sờ bụng, cảm thấy mình sắp ói ra đến nơi.

Vừa nãy hình như ăn hơi nhiều một chút.

Người nào đó phát hiện muộn màng nhưng có đánh chết cũng không muốn cho Chân Lăng biết sự thật, cô no sắp chết rồi.

Dùng vẻ mặt vui sướng lau lau mồm, hướng về phía anh nhe răng nhạo báng, “Bây giờ có thể đi rồi đây.”

“A.” Chân Lăng giống như vừa tỉnh lại từ trong suy nghĩ, nhẹ thở ra một hơi, “Tôi quên mất, hôm nay tôi có hội chẩn, xuống đây nói với cô một tiếng, một mình cô đi đi.” (=)))))) lol.... *Chơi quá hiểm thế là cùng)*

Cái, cái gì?

Cổ Thuộc ghen một hơi trong họng, thức ăn vừa nuốt xuống thiếu chút nữa biến thành máu tươi phun ra.

Hắn không đi theo mình? Sẽ không dùng đồ ăn mỹ vị dụ dỗ mình? Vậy vừa rồi cô làm mình no suýt chết là vô ích rồi?

“Anh...” Trong hai mắt phát ra đám lửa, hàm răng nghiến vào nhau kéo kẹt, “Vì sao vừa rồi anh không nói?”

Chân Lăng vô tội cười cười, “Không phải vừa rồi cô không để tôi nói sao?”

“Oe!” Cái này không phải là hơi, là thật sự thiếu chút nữa phun ra.

“Chặc chặc.” Chân Lăng lắc đầu, “Lúc đó bánh ngọt làm cô từ nay về sau không ăn đồ ngọt, chẳng lẽ sau này cô cũng không ăn cơm nữa?”

“Tôi đánh chết anh!” Cổ Thuộc nhảy dựng lên, chân đã duỗi ra trên không trung.

Chân Lăng bình tĩnh đứng dậy, nhìn chân của cô càng lúc càng gần, nhắm về phía mặt anh.

“Rầm!”

...

.....

Khi Phương Thanh Quỳnh kinh hoàng lao xuống lầu, đã nhìn thấy một tình cảnh như thế này.

Chân Lãng dựa vào tường, hai tay ôm vai, khoe miệng có một nụ cười thần nhiên.

Trên tường bên má phải anh, có một cái chân quý dị, bức tường trắng như tuyết lấy bàn chân làm trung tâm, lớp sơn bên ngoài nứt ra, bột phấn rơi xuống, rơi trên đầu vai Chân Lãng.

Một cm, chỉ một cm nữa thôi, dung mạo suất khí kia có thể phải trở về tái tạo lại.

Nụ cười dần dần lớn hơn, Chân Lãng nhìn chăm chăm Cổ Thước, “Còn việc gì sao? Nếu không có thì tôi đi trước.”

Bộ ngực kịch liệt đập phồng, nắm tay Cổ Thước cũng rắc rắc hưởng ứng, nhìn chăm chăm vào nụ cười kia, hận không thể xông lên xé nát vạt xuống dưới chân dẫm lên một vụn lần.

Chân lưu loát thu hồi, “Chờ mẹ tôi đi, chúng ta sẽ lại từ từ tính toán.”

Không thèm nhìn người kia nữa, cô nhanh nhẹn xông lên lầu, trong nháy mắt lướt qua sát bên người Phương Thanh Quỳnh, nghe thấy bạn tốt phi nhanh ra mấy tiếng, “Không được đập tường, không được đập cửa, không được phá hư bất kì thiết bị nào nữa, dưới lầu mà còn một lần nữa tung tóe bụi bặm sẽ trừ vào thu nhập của cậu.”

Đáp lại Phương Thanh Quỳnh là tiếng vang như động đất trên lầu.

Bụi bặm rơi vù vù xuống từ trên trần, Phương Thanh Quỳnh ở trong bầu trời bụi mù lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp, “*Học trưởng...*” (đàn anh cùng trường?)

Cổ Thước rất no, đến mức mỗi bước đi cô đều cảm giác dạ dày xóc nảy một cái, những thứ vừa nhét vào có thể phun ra bất cứ lúc nào.

Cô nâng cằm, cố gắng để chính mình luôn giữ vững một đường thẳng tắp, bởi vì chỉ có như vậy, dạ dày của cô mới dễ chịu được một chút.

Cẩn thận bước một bước, tư thế như vậy người khác nhìn sẽ nghĩ là ung dung, là đoan trang, chỉ có mình cô biết, đây là vì không để thức ăn trong bụng nhảy ra.

Vốn chỉ định ăn hai miếng để lưng lưng bụng, nhưng vì Chân Lãng đến mà rối loạn kế hoạch, cô lại quét hết bữa tối của bảy người tăng ca nhét hết vào trong bụng, nhìn vẻ mặt ngạc nhiên cùng ánh mắt vô cùng bội phục của mọi người, cô cảm thấy trên mặt mình in thật sâu hai chữ —— thùng com.

Nhịn một chút là được, qua hai giờ tiêu hóa sẽ không khó chịu như thế nữa.

Cổ Thước an ủi chính mình như vậy, nhưng sau khi đặt chân vào quán cà phê trên mặt biển sắc.

Ngay đúng thời gian com tối, các loại hương vị món ăn trộn lẫn chung một chỗ, truyền vào chóp mũi của cô, chỉ cảm thấy càng thêm kinh khủng, hung hăng nuốt xuống hai cái mới nén được thứ mới vọt đến họng trở lại.

“Cổ tiêu thư.” Người đàn ông đối diện ôn hòa cười, “Bít tết thịt bò ở đây rất nổi tiếng, tôi thay cô gọi một phần, không sao chứ?”

Lông mày sợ hãi giật giật, mùi hạt tiêu đen từ từ dâng lên, càng kích động dạ dày không bình thường bốc lên, Cổ Thước dùng tất cả lực chú ý của mình tập trung vào làm cách nào để không buông lỏng cổ họng mình, căn bản không rảnh để tỉ mỉ quan sát người trước mặt.

Đặc biệt là, khi người đối diện cắt một miếng thịt đưa vào trong miệng, dạ dày Cổ Thước bỗng nhiên thắt lại, kiên quyết dờ mắt.

Cô phải đi, bằng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi chỗ này, trong vòng 3 ngày cũng không muốn nghĩ đến mùi thịt.

“Cổ tiêu thư, có phải tôi gọi không đúng không? Có muốn gọi một phần khác không? Cô thích kiểu Trung Quốc hay kiểu Tây?” Người đàn ông trong hiên hòa cũng không mất phần nhiệt tình hỏi làm cho Cổ Thước không kìm được.

“Không cần!” Thanh âm không khống chế được làm bàn tay đang đặt món điểm tâm ngọt của bồi bàn run lên, người đàn ông đối diện kinh ngạc nhìn cô.

Món điểm tâm ngọt!!!

Đầu Cổ Thước lại choáng váng, máy móc cầm lấy dao nĩa, cắt vào tảng thịt bò trước mặt, trong nụ cười vui mừng của người đối diện bí tráng để miếng thịt vào miệng, đau khổ nhai nuốt.

Cô cắn, cô cắn, cô cắn cắn cắn

Thế nhưng phản ứng sinh lý lại không thể chống lại, một miếng thịt này nuốt thế nào cũng không trôi, người đối diện lại ngược lại, ăn rất vui vẻ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Cổ Thước, bình thản mỉm cười.

So với cái người lăm lờ lần trước, anh ta có vẻ không tệ, Cổ Thước nghĩ như vậy.

“Cỏ tiểu thư, lần đầu tiên gặp mặt, xin thứ lỗi cho tôi đi thẳng vào vấn đề...” Hai tay người đàn ông đặt dưới cằm, cúi đầu tới sát Cổ Thước mở miệng, “Cô là xử nữ chứ?” (*phụt* Say whattttt?)

Tròng mắt Cổ Thước suýt chút nữa rơi ra, rơi trên miếng thịt bò.

Người đàn ông tiếp tục dè dặt giọng nói, “Cái này, thật ra tôi cũng không quá để ý, nếu cô nói không phải, cô có đồng ý tu bổ lại không?” (*ngát*)

“Phốc...” Một miếng thịt Cổ Thước nhai đã lâu, rốt cuộc cũng tìm được đường phát tiết, tất tần tật phun ra.

Vừa rồi hình như cô đã kết luận quá sớm!!!

Chương 16: Lần thứ hai xem mặt của Cổ Thước (2)

Nhìn gương mặt người đằng trước một chút, Cổ Thước không có nửa điểm áy náy mở miệng, “A, thật sự ngại quá.”

“Không sao.” Người đàn ông luống cuống lau.

“Tôi đi trước, làm lỡ thời gian của anh thật ngại quá.” Cổ Thước bị một câu nói làm cho phun ra, lại càng thêm luống cuống.

Xem mặt chết tiệt!!!

Vì sao cô phải ăn no như vậy để mà xem với chẳng mặt?

Dạ dày khó chịu, chân cũng khó thụ, chân răng càng khó chịu!

“Cổ tiểu thư.” Người đàn ông một bên lau mặt, một bên vội vàng đứng lên, “Là sở hôn nhân theo lời cô yêu cầu có chuyện gì nói thẳng, không dài dòng, tôi ngắn gọn sáng tỏ, cô có để ý không?”

“Không để ý.” Bởi vì căn bản không liên quan đến chuyện của cô, lúc này cô chỉ muốn nhanh nhanh ra ngoài, hít thở một ít không khí trong lành.

Ánh mắt người đàn ông sáng lên, “Tôi rất muốn tiếp tục gặp gỡ với cô, nhưng cô còn chưa trả lời vấn đề của tôi.”

“Trả lời cái gì?” Khẩu khí của cô thập phần không tốt, “Trước khi yêu cầu người khác, có phải nên nói chính mình trước hay không, anh thì sao? Có còn xử hay không?”

“Đàn ông sao có thể so được?” Người đối diện sững sốt, “Thế giới này ai lại yêu cầu đàn ông là xử nam?”

“Mình không phải thì đừng yêu cầu người khác!” Cổ Thước lạnh lùng hừ một tiếng, “*Chủ nghĩa sô-vanh.*”

Chủ nghĩa Sô vanh (chauvinism) là một chủ nghĩa sùng bái tinh thần bè phái cực đoan, mù quáng

Không cần phải tiếp tục nói nữa, ánh mắt Cổ Thước hướng ra cửa, bất ngờ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Chân Lãng!!!

Cô huych một tiếng đứng lên, hướng về phía ngoài cửa đi tới.

Không phải chứ, nếu bị Chân Lãng nghe được câu hỏi của người đàn ông này, chỉ sợ cô sẽ lại bị mất mặt trước mặt anh ta.

“Cổ tiểu thư!” Tay người kia chụp vào Cổ Thược, vội vàng lên tiếng, “Cho dù cô không phải xử nữ, tôi không ngại, chỉ cần cô chịu sửa, cùng lắm thì tôi bỏ tiền.” *(*tinh lại* *đập bàn* BÀ CẮT!!!!!!)*

Không biết từ lúc nào, nhạc nhẹ trong quán cà phê đã ngừng lại, tiếng nói cao vút đột ngột càng làm cả phòng thêm im lặng, ánh mắt không tự chủ được quét về bên này.

“Sửa cái đầu anh!!!” Hùng hực lửa giận của Cổ Thược buổi chiều bị Chân Lãng khơi lên rốt cuộc kìm nén không được, cánh tay nhạy bén rụt lại, tránh được bàn tay người đàn ông, thuận thế đẩy một cái, người đàn ông vừa đứng lên dưới chân không vững, bị cô đẩy ngã lại trên ghế.

Ánh sáng màu bạc lóe lên, dao ăn để cắt miếng thịt bò trên bàn trượt một đường vòng cung chói mắt, thẳng tắp cắm xuống.

Người đàn ông xòe hai chân ra, giữa hai chân có một con dao cắt thịt thẳng đứng, cắm vào trong ghế, cán dao lạnh lẽo dính vào quần hắn, cảm giác rét lạnh truyền tới da, tóc gáy dựng thẳng đứng. *(Ấy ~~~~ Sao không thiết đi, dọa nhau thế này làm gì. Hắc hắc)*

“Tiền cái ghế này ngày mai tới ‘Hoa hướng dương màu vàng’ lấy!” Cổ Thược bỏ lại một câu, như gió cuốn ra cửa.

Người đàn ông đứng dựa vào cửa dùng nửa bàn tay che bên môi, nhẹ ho một tiếng, rồi mới cất bước, không nhanh không chậm đi theo.

Không ngoài dự đoán, Cổ đại tiểu thư trang điểm tinh tế đang đứng trên đường, ngón tay lục lọi, lông mày thất lại. Nhìn cái xe trước mặt, Cổ Thược không nhịn được duỗi chân đạp một cái.

Cô luôn luôn không thích túi xách, theo thói quen để chìa khóa, ví tiền và điện thoại trong túi quần áo, nhưng hôm nay xem mặt mặc váy, toàn thân trên dưới căn bản không có túi, khi đứng bên đường muốn bắt xe về nhà, người nào đó mới giật mình muộn màng phát hiện đã vứt chìa khóa ví tiền và di động trong Studio.

Không tiền, không di động, chẳng lẽ để cô đi giày cao gót này đi bộ về nhà?

Dính vào Chân Lãng, thật sự chẳng có chuyện gì tốt.

Tiếng còi báo động ầm ỹ vang lên, người đàn ông phía sau nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn tiểu nữ nhân xinh đẹp mặc lễ phục bó sát người, váy bên dưới làm chân không thể phát lực, chỉ có thể đá đá cái xe mấy cái cho hả giận.

Ấn điều khiển từ xa, tiếng kêu kinh khủng rớt cục ngừng, Cổ Thuộc quay đầu lại, trên mặt vì tức giận chưa tiêu, trong ánh mắt dâng lên ánh lửa, “Anh tới làm gì?”

“Làm việc xong, muốn tới uống cốc cà phê rồi về, về sớm quá đối mặt với cô có cảm giác một ngày bằng cả năm.” Chân Lãng mở cửa xe, “Không nghĩ tới đi đến chỗ nào cũng đụng đầu với cô.”

Cổ Thuộc rất tự giác tới vị trí phó lái, đặt mông ngồi xuống, “Tôi trả tiền xe.”

Chân Lãng nhìn cô, thoải mái đóng cửa xe, lưu loát chuyển xe ra đường.

Cổ Thuộc ngồi trong xe càng nghĩ càng buồn nôn, trong xe yên tĩnh chỉ có tiếng thở hổn hển của cô. *(xin thú tội với các tình yêu là khi edit đến đây ta đã nảy sinh ý nghĩ đen tối. Hớ hớ)*

“Thế nào, no quá khó thở?” Một tiếng trêu chọc, làm cô càng thêm tức giận.

“Cách xa tôi ra một chút!” Rõng ra miệng rồi mới nhớ, lúc này mình đang ngồi trong xe của hắn, không nhịn được lại cúi đầu bổ sung một câu, “Ngày mai bắt đầu.”

Chân Lãng không trả lời, ngón tay chỉ chỉ ngăn kéo, “Giúp tôi tìm xem hộp chiếu có ở kia không.”

Cổ Thuộc thô tay thô chân đập mở ngăn kéo trước mặt, tìm loạn bên trong.

Khi cô mở ngăn kéo, một hộp thuốc tiêu hóa và một túi táo chua nằm bên trong, ngoài ra còn có một chai nước chưa mở. *(A~~~~ Bạn phát điên vì anh Lãng)*

Ánh mắt sáng lên, cô nhìn một chút, “Không có!”

“Ồ.” Ánh mắt Chân Lãng nhìn phía trước, không để tâm đến bên cạnh.

Cổ Thước thật cẩn thận đưa tay ra, lại lén nhìn trộm Chân Lãng, sau khi xác định hẳn hoàn toàn không chú ý tới động tác mờ ám của mình, thần tốc cầm lên lọ thuốc dốc ra hai viên, vặn mở chai nước, uống hai ba ngụm. Rồi lại như bay xé mở túi táo chua, lấy một quả cho vào miệng.

Hương vị ngọt ngọt chua chua, trong nháy mắt vị mỡ ngấy quanh quẩn trong miệng bị xua tan, cô dương dương tự đắc giơ cái túi về phía Chân Lãng, “Anh dù sao cũng không ăn đồ ăn vặt, cái này mở, thuộc về tôi.”

“Trả tiền.”

“Không đem theo.” Cực kỳ thuận tay cho táo chua vào miệng, quên mất luôn chính mình vừa mới nói sẽ trả tiền xe.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cổ Thước người luôn luôn ngủ nướng khó có được một ngày dậy thật sớm, bởi vì cô nhớ rõ, sự thật đau khổ là ví tiền của mình vứt ở studio, giữa sự lựa chọn mượn tiền lão mẹ với ngồi xe Chân Lãng miễn phí, cô thông minh chọn cái đằng sau.

Dù sao lựa chọn giữa áp bức Chân Lãng với bị lão mẹ lai nhai, cô còn chưa có gốc như vậy.

Cô đi chậm chậm, mãi cho đến khi ra cửa, vẫn không thấy Chân Lãng đi ra, Cổ Thước không khỏi thò đầu dò xét, nhìn ngó cửa phòng đóng chặt.

“Chân Lãng đi rồi, nói là có cuộc phẫu thuật, nửa đêm hôm qua đã đi rồi.” Cổ mục mục dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn Cổ Thước, “Ai giống con ngủ như heo, có người ra ngoài cũng không biết.”

Cửa phòng đóng chặt, cô làm sao biết được?

Vấn đề là, bây giờ Chân Lãng không ở đây, ai đưa cô đi làm? Lẽ nào thật sự phải hứng sự oanh tạc của lão mẹ để mượn mười tệ?

“Cái kia... Mẹ...” Cổ Thước lắp bắp mở miệng, chợt nhìn thấy một cái túi nhỏ bên trên tủ giày.

A, ví tiền chìa khóa của cô, còn có di động của cô. (Ôi ~~~ Anh Lãng của em. Đỡ đi)

Cổ Thước nhảy qua, mở ra, tỉ mỉ nhìn.

Không sai, chính là túi của cô.

Nhưng mà, mình rõ ràng nhớ đã vứt trên bàn ở studio, sao lại ở nhà?

“Làm gì vậy?” Cổ mù mù khó hiểu hỏi lại.

Vẫy vẫy tay, “Không có việc gì, không có việc gì.” Chạy ra cửa, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng, để lại Cổ mù mù đứng ở cửa, giọng nói vẫn với theo, “Nha đầu, chị họ con thúc giục mẹ về, ngày mai mẹ đi a.”

Đáp lại bà, là tiếng trả lời rầu rĩ truyền ra từ trong thang máy.

“Tớ đưa cho Chân Lãng đây.” Phương Thanh Quỳnh đào một thìa kem cho vào miệng, cắn cái thìa trả lời, “Dù sao anh ta ở ngay đối diện, bảo anh ta đưa cậu cũng tiện.”

“Vì sao không tự đưa cho tớ?” Cổ Thước bóp ngón tay, khớp xương kêu răng rắc, “Cậu biết rõ tớ không muốn thiếu nợ ơn người khác mà.”

“Vậy cậu muốn nợ ơn anh ta hay muốn tự mình về nhà?” Phương Thanh Quỳnh liếc mắt nhìn cô, cúi đầu tiếp tục đào bóc hộp kem của mình.

Cổ Thước nịnh nọt chồng má, “Thanh Thanh, cậu có thể đưa tớ cho tớ, sau đó thuận tiện đưa tớ về nhà a.”

“Đưa cậu về nhà?” Phương Thanh Quỳnh trừng con mắt, “Hôm qua bọn tớ tắm ca, luống cuống tay chân, cậu còn ăn sạch cơm của bọn tớ, hại bọn tớ đói bụng cả đêm.”

“A...” Cổ Thước ngượng ngùng cúi đầu, “Hôm qua bận rộn đến muộn như vậy? Vậy cậu có thể chờ tớ về lấy, sao lại bảo hắt đưa?”

“Không nghĩ đến.” Phương Thanh Quỳnh trả lời ngắn gọn rõ ràng, làm Cổ Thước không biết nói gì.

Vứt cái hộp đã ăn sạch, Phương Thanh Quỳnh vẫn có chút chưa thỏa mãn, “Nói tình hình ngày hôm qua một chút chứ?”

“Có gì tốt mà nói!” Cổ Thước liếc một cái xem thường, “Cứ đừng phải sao chổi, ma quỷ đây là lại không có chuyện gì tốt, cậu có thể giúp tờ trừ tà hắt không?”

“Thật ra...” Giọng nói Phương Thanh Quỳnh ngừng lại một chút, “Cái này cũng không phải không có khả năng.”

Ánh mắt Cổ Thuộc sáng lên trong nháy mắt, “Thật sự?”

“Thử một lần xem.” Phương Thanh Quỳnh cười meo meo, “So với cậu không gả được cũng tốt hơn.”

“Bằng cách nào!?” Cổ Thuộc gần như nhào vào trong lòng Phương Thanh Quỳnh, “Thanh Thanh, mau nói cho tớ biết...”

Nhìn hai tay mình bị cô ôm, mắt to vụt sáng tràn đầy vô tội, Phương Thanh Quỳnh hắc hắc mở miệng, “Không phải cậu hiểu rõ anh ta hơn tớ sao?”

Hiểu rõ, cô hiểu rõ, nhưng Chân Lãng kia, có nhược điểm sao?

“Cậu nói xem, tớ chụp hôn mê hấn rồi trời lại có được không? Dù sao ngày mai mẹ tớ đi rồi.” Cổ Thuộc có chút ý nghĩ kỳ lạ.

“Vậy mỗi lần xem mặt không thành công, cậu đều quay về chụp hôn mê anh ta?” Phương Thanh Quỳnh xì một cái thật mạnh, tỏ vẻ khinh thường cô.

Hình như cũng đúng, vậy cô nên làm gì bây giờ?

Vỗ vỗ bàn tay Cổ Thuộc đang ôm chặt mình không tha, Phương Thanh Quỳnh cảm thán một tiếng, “Cậu đối phó với tớ thế nào thì đối phó với anh ta như thế, hấn là không tệ.”

Đối phó với cô ấy thế nào thì đối phó với hấn như thế?

Lẽ nào nói...

Cổ Thuộc nhìn động tác đang cọ cọ Phương Thanh Quỳnh của mình, vẻ mặt bắt đầu run rẩy, “Cậu, cậu không phải đang bảo tớ ôm Chân Lãng cọ cọ đấy chứ?”

“Có thể thử một lần” Phương Thanh Quỳnh mở tay Cổ Thuộc đứng lên, “Lấy lòng luôn luôn không tệ.”

Bảo, bảo cô đi lấy lòng Chân Lãng?

Cái này quả thực là *tình thiên phích lịch!!! (sét đánh giữa trời quang)*

Càng thêm tình thiên phích lịch chính là, cùng một ngày khi Cổ Thước cung nghênh hoàng thái hậu lão gia đẹp đường hồi phủ cũng chính là lúc chuẩn bị trở về ổ chó, cô nhận được tin tức của chủ nhà, phòng trọ cô ở hai năm, âm ỉ gà bay chó sủa, phải ——dỡ bỏ và dời đi.

Trong một đêm, cô trở thành người vô gia cư bi thảm.

Ở cùng Phương Thanh Quỳ? Hình như người ta vẫn còn ở cùng cha mẹ và ông bà nội.

Vậy...

Đứng ở cửa tiểu khu cao cấp, cô thật không có chí khí nhấc chân bước vào, dù sao cũng đã ở lâu như thế, lại bám thêm mấy ngày chắc là không sao đi?
(Vâng, không sao, chỉ là mấy ngày này đặt dấu chấm hết cho chị thôi. Chị cứ từ từ mà tận hưởng)

Chương 17: Cổ Thước lấy long

Khi Chân Lãng mở cửa nhà, nghênh đón chính là khuôn mặt tươi cười cứng nhắc, hai hàm răng trắng như tuyết dưới ánh đèn lập lòe phát sáng, vẻ mặt ngây ngốc như tượng.

“Trên mặt cô thoa kem định hình à?” Chân Lãng đánh giá người trước mặt từ trên xuống dưới, thuận tiện đóng cửa lại.

Túi xách trong tay lập tức bị người ta giật lấy, sức lực lớn đến mức suýt chút nữa giật cả người anh theo, Cổ Thước cầm theo túi xách của anh, chân chó hể hể nhìn anh, đồng thời chớp chớp đôi mắt lấp lánh, nhìn thế nào cũng giống cún con xin ăn.

Chân Lãng cúi đầu nhìn chính mình, rồi lại nhìn cô, “Cô muốn nói cái gì?”

Theo quán tính nhảy nhanh ra sau một bước, Cổ Thước hắng giọng một cái, “Ồ... Tôi muốn mời anh ăn cơm.”

Cặp lông mày tuấn lãng nhướng lên, “Mời tôi ăn?”

Người nào đó rất chân chó nhanh chóng gật đầu.

Nụ cười bỗng nhiên nở rộng, Chân Lăng lắc đầu, “Cô nấu? Vậy quên đi, tôi còn muốn sống lâu thêm vài năm.”

Vẻ mặt nịnh hót nhất thời biến thành hung ác, thân thể Cổ Thước không khỏi giật giật, giống vận động nào đó làm nóng cơ thể theo thói quen.

Nhưng chỉ rất nhanh, vẻ mặt chân chó lại trở về trên mặt, Cổ Thước hắc hắc cười, “Tôi mời anh ra ngoài ăn.”

Vẻ mặt suy nghĩ hiện lên trên mặt, Chân Lăng nhìn chăm chăm Cổ Thước, nhìn đến nỗi cô toàn thân không được tự nhiên, “Nói đi, cô rốt cuộc có chuyện gì tìm tôi?”

Cái này có được tính là bị nhìn thấu rồi không?

Nhìn thấu thì nhìn thấu đi, dù sao cô cũng quen rồi.

“Cái phòng nhỏ tôi thuê kia bị phá đi, mượn anh chỗ này ở vài ngày, tìm được chỗ lập tức chuyển đi.” Cô suy nghĩ một chút, “Tôi trả anh tiền thuê nhà.”

“Chỉ có cái này?” Trong ánh mắt Chân Lăng lộ ra vài phần thăm dò, “Lúc trước cô ở đây ra ra vào vào, chẳng thấy một chút xíu xấu hổ, hôm nay sao tự nhiên lại khách khí như vậy?”

Hắn sao lại sắc bén như thế? Lại nhìn, lại nhìn nữa cô sẽ không giả vờ nổi nữa.

“Được rồi, tôi tạm thời không muốn đấu với anh, hòa giải được chưa?” Cô bĩu bĩu môi, giọng nói lí nhí.

Chân Lăng không nói một lời, chỉ nhìn vẻ mặt của cô, như có điều suy nghĩ.

“Anh rốt cuộc có ăn cơm hay không?” Cổ Thước trừng hai mắt, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Chân Lăng lại một lần nữa buông xuống đáng vẻ ngang ngạnh, “Tôi đói bụng nha.”

Người ở cửa không có nửa điểm ý định mở cửa đi ra ngoài, ngược lại chăm rãi đi đến, Cổ Thước đáng thương đi theo sau mông anh, chỉ chờ thái thượng hoàng đại nhân lên tiếng.

“Oc oc...” Trong bụng truyền ra tiếng trống rỗng, lần này không lừa người nha, cô thật sự rất đói.

Cô cúi cúi đầu, ánh mắt đuổi theo Chân Lăng.

Chân Lăng cởi áo khoác, đồ tây, ngón tay chậm rì rì cởi cúc áo sơ mi, nhìn đáng vẻ không có ý ra quyết định.

Đưa tay cầm lên một quả táo, Cổ Thước rộp rộp rộp rộp cắn.

“Muốn ở lại đây, phải làm việc.” Tay áo Chân Lăng xắn đến khuỷu tay, đứng cạnh cửa nhà bếp ngoắc ngoắc cô, “Biểu hiện tốt tôi sẽ cân nhắc.”

Người gặm táo vọt tới trước mặt anh, cắn một miếng thật to, vẻ mặt kinh ngạc nhìn động tác thái thức ăn của Chân Lăng, “Không phải anh muốn tôi nấu cơm sao?”

Anh đâu có muốn đổi phòng, hay sửa chữa? Để cô đốt, sau đó đền tiền sửa lại sao?

Đáp lại cô, là một củ khoai tây và một con dao gọt ấn vào tay, “Hôm nay cuối tuần kẹt xe, tiệm cơm bên ngoài đều chật cứng, nếu cô ra ngoài ăn, ước chừng một tiếng cũng không ăn được cái gì, ở nhà ăn nhanh một chút.”

Có ăn, vạn sự đều dễ thương lượng.

Cổ Thước vui vẻ gọt khoai tây. Rất nhanh sau đó, vỏ khoai tây bay cuồn cuộn, lấy thùng rác là trung tâm, trong vòng một mét toàn bộ đều là vỏ.

Hai tay đưa củ khoai tây đã gọt xong tới trước mặt Chân Lăng, Cổ Thước tràn đầy tươi cười, “Được chưa?”

Trả lại cho cô, lại là một củ khoai tây, sắc mặt Chân Lãng trầm tĩnh, nhìn không ra nửa điểm tâm tư.

“Vừa rồi vì sao không nói?” Cô lầm bầm.

“Tôi không nghĩ khi qua tay cô, củ khoai tây cứng trắng lại có thể biến thành bở tũn như thế, đành phải gọt thêm nữa.”

Lại một lần nữa do vỏ bay loạn xạ, vỏ khoai tây bị gọt ra bắn đến trên quần Chân Lãng, Cổ Thước không chút do dự vươn tay qua.

Bóng người màu đen chuyển động, tay cô tất nhiên rơi vào khoảng không.

Người ngồi chồm hồm trên mặt đất, ngửa đầu cười ngây ngô, chỉ chỉ giữa hai chân anh, vị trí dưới thắt lưng, “Vỏ!” (=)))))) *có phải vì ta đen tối không nhỏ? Tội nghiệp anh Lãng. Há há)*

Chân Lãng đưa tay gạt đi, mặt không thay đổi tiếp tục động tác thái thức ăn, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước, “Lát nữa gọt xong cô quét rác.”

“Được!” Người nào đó biết điều gạt đầu, không chú ý tới trong ánh mắt màu đen sâu thẳm chợt lóe qua một tia bất đắc dĩ.

“Ăn xong cô rửa bát.”

Người nào đó cúi đầu chìm đắm trong niềm sung sướng gọt vỏ không chút nghĩ ngợi, “Được!”

“Cô thu dọn phòng bếp.”

“Được!”

“Hôm nay phòng khách còn chưa lau, ăn xong cô làm.”

“Được!”

“Tắm xong cô dọn dẹp phòng tắm.”

“Được!”

“Lát nữa tôi nấu canh ăn khuya, cô bùng tối.”

“Vì sao tôi phải bưng cho anh...” Người nào đó rút cục ngẩng đầu lên, bắt mắt rõ ràng hiện lên trên mặt.

“Là cô muốn hòa giải.”

Một lúc lâu sau, rút cục chậm rãi gật đầu, “Được...”

Động tác Chân Lãng rất lưu loát, một bên hầm canh, một bên nhanh chóng hạ chảo xào rau, thỉnh thoảng còn có thể nhìn nhìn nồi cơm điện.

Cổ Thược chống chọi nhìn động tác như nước chảy mây trôi của anh, không hiểu vì sao cùng một loại chuyện mà mình làm lại làm cho gà bay chó sủa cộng thêm lửa cháy tận trời.

Từ nhỏ đến lớn, cô hình như chưa từng thấy anh cố gắng học cái gì, nhưng sao lại có thể làm thuận tay như thế nhỉ? Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có thiên tài?

“Rau!” Bàn tay thả trước mặt cô, ngón tay chỉ vào rau trong bồn rửa.

Từ trong trầm tư tỉnh lại, Cổ Thược ba chân bốn cẳng mò rau trong bồn rửa bỏ vào trong rổ, nước tí tách vẩy qua, nhất thời làm ướt quần áo Chân Lãng.

Chân Lãng nhìn một chút, Cổ Thược đang vụt sáng đôi mắt to, thêm thường nhìn nồi thịt hầm khoai tây, không nhìn được thò đầu lưỡi liếm liếm khoe môi.

Mỉm cười, anh lắc lắc rổ rau, để ráo nước, “Giảng hòa, cô lau nhà.”

Vứt chổi xuống, Cổ Thược hồng hộc cúi trên mặt đất lau nước, thỉnh thoảng lại dừng lại, nhìn rồi nghĩ nghĩ, nghĩ nghĩ rồi lại nhìn.

Lúc ăn cơm người nào đó lại rất ngoan ngoãn lấy bát, nịnh nọt đưa đến trong tay Chân Lãng, nụ cười thật to từ đầu tới cuối chưa từng biến mất.

Cổ Thược phải thừa nhận, món ăn của Chân Lãng cực kỳ hợp khẩu vị của mình, tận cho đến khi thả lòng trên ghế, vẫn còn đang sống trong dư vị.

“Giảng hòa, rửa bát đi...”

Một câu nói, phá hoại hoàn toàn sự thoải mái của cô, Cổ Thược ưỡn ẹo như mèo đứng dậy, chạy ào vào nhà bếp.

“Rầm...”

“Bịch...”

“Ầm...”

Các loại tiếng vang liên tiếp thành một dãy, Chân Lãng dựa vào sofa thản nhiên mỉm cười, nhìn bóng người không ngừng nhảy loi choi trong nhà bếp và những tiếng kêu sợ hãi thỉnh thoảng truyền ra.

Đầu, từ trong nhà bếp thò ra, “Này, thú y...”

Chân Lãng làm ra mấy động tác theo thói quen, lông mày nhướng lên, ánh mắt thâm trầm.

Nuốt nuốt nước bọt, Cổ Thước hì hì cười ngây ngô, “Cái kia, bát đã đánh vỡ hết, ngày mai tôi lại rửa được không?”

Cô từng bước từng bước di chuyển bước chân, rất tự giác cầm cây lau nhà lên, không đợi Chân Lãng mở miệng đã nhảy dựng lên, “Tôi đi lau nhà.”

Trong phòng khách to như vậy, bóng người khỏe mạnh chạy từ đông sang tây, đẩy cây lau nhà trong tay, vui vẻ ngâm nga, lại từ tây chạy sang đông, cả phòng khách tràn tràn ngập sức sống bùng bùng.

“Rắc...”

“Ai da...”

Ánh mắt Chân Lãng lóe lên, ngón tay đặt trên cánh mũi một cách tự nhiên, nhưng khóe mắt liếc sang bán đứng tâm tư của anh.

Cổ Thước đáng thương giờ nửa đoạn cây lau nhà lên, “Tôi, tôi ngày mai mua đèn cho anh một cái, ngày mai tôi cũng lau nhà nữa.”

Chân Lãng đứng lên, đi qua bên người cô, “Tôi đi tắm.”

“Tôi chùi bồn tắm!” Không đợi Chân Lãng mở miệng, Cổ Thước như gió xoáy chạy ào vào phòng tắm, trong tiếng nước ào ào, Chân Lãng không thể làm gì khác hơn là lại một lần nữa ngồi lại lên sofa.

“Uych!”

“Rầm!!”

“Oa!!!”

Lại là một phản ứng dây chuyền từ trong phòng tắm truyền ra, Chân Lãng chống cằm, bình tĩnh chờ đợi.

Người từ trong phòng tắm vọt ra, tóc dính trên trán, trên tay áo nhỏ nước, trong tay Cổ Thước giơ lên cái gì đó mờ ảo giống như cái vôi sen vẫn cười ngây ngô, “Cái này, tôi thật sự không cố ý, tôi chỉ muốn lau lau bồn tắm, kết quả, hì hì, ha ha, nó rơi xuống.”

“Ngày mai tôi đi mua!” Cô gần như không để Chân Lãng có thời gian mở miệng, cầm vôi phun trong tay ném vào thùng rác, trong chớp mắt, bên cạnh thùng rác đã có một đồng lớn thi thể hài cốt.

Nữ nhân sức lực tràn đầy cầm lấy một quả táo, đưa đến trước mặt Chân Lãng, “Bồn tắm tôi rửa xong vẫn có thể sử dụng, anh ăn quả táo này trước nhé? Có muốn tôi gọt giúp không?”

Lúc này, có người ra tay nhanh hơn cô cầm lấy dao gọt hoa quả, “Tự tôi làm.”

“Tôi đi lấy ít canh để nguội để anh uống nhé.”

Khi Chân Lãng nhẹ nhàng khoan khoái bước ra từ phòng tắm, trước mặt đã thấy một bát canh đưa tới trước mặt anh, ánh mắt như chó nhỏ lấy lòng vụt sáng, “Nguội rồi, anh uống đi.”

Chân Lãng đưa tay nhận bát canh, nhiệt độ ấm ấm vừa đủ để uống, trong ánh mắt mong chờ, anh chậm rãi uống bát canh trong tay, khóe miệng có một tia cười nhạt.

Nhưng nụ cười này cũng chẳng duy trì được bao lâu, nửa giờ sau, trong bụng truyền đến một trận quặn đau cổ quái, Chân Lãng không nói một lời đứng dậy, đi về hướng WC.

Trong nháy mắt ngay sau khi cửa WC đóng lại, nụ cười giả dối cả một buổi tối trên mặt Cổ Thước rốt cục thay đổi, biến thành trong đắc ý mang theo chút tính toán, còn có vui sướng khi thực hiện được ý đồ.

Bóp bóp cánh tay, cô xoa xoa thắt lưng nhếch miệng, nhìn đồng phế phẩm trong đồng rác, tia sáng trong ánh mắt lại càng thêm nóng rực.

Ném lọ thuốc nhỏ trong tay đi, cô ngâm nga nho nhỏ đi vào phòng mình, tùy tiện đá cửa phòng, nhảy lên giường.

Dám sai cô làm việc? Để xem ngày mai hấn còn không đứt ruột a.

Như vậy, ngày mai xem mặt, sẽ không có người đi theo nữa, sao chôi ời là sao chôi, rốt cuộc cũng thoát được khỏi người.

Mang theo vài phần thích ý, vài phần thoải mái, nghe tiếng WC ào ào xả nước, khoe miệng cô không thể khôi phục được góc độ bình thường.

Sáng sớm cuối tuần, Cổ Thước ít khi nào không ngủ nướng mà lại thức dậy thật sớm, nhìn cửa phòng đóng chặt đối diện, cô vui vui sướng sướng rửa mặt.

Ngay khi cô đang ngâm nga kéo cửa trước muốn đi ra ngoài, cửa phòng Chân Lãng bỗng nhiên mở ra, một đôi mắt đen kịt nhìn cô chằm chằm, “Hôm nay lại xem mặt?”

Hấn sao có thể đã trở lại? Cổ Thước có chút bức dọc.

Sớm biết thế này, ngày hôm qua đã đổ ca lọ “*Quả đạo phiến*” vào trong canh của hấn rồi. (*một loại thuốc làm đi tả chậm*)

“Đúng vậy.” Giọng điệu của cô rất thoải mái, giống như cái gì cũng không biết.

Chân Lãng trực tiếp đi vào phòng rửa mặt, trong không khí thản nhiên bay qua một câu, “Cùng nhau đi, tôi đi xem một chút.”

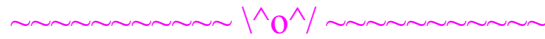
Không phải chứ, hấn còn muốn theo?

Có sao chôi ở đây, cô còn làm ăn được gì a?

“Cho dù mẹ tôi có dặn dò, nhưng nếu mọi người nhìn nhau đã thấy ghét thì cần gì phải đi theo?” Cô có chút bất đắc dĩ, “Anh không theo, bà ấy cũng sẽ không biết đâu.”

“Cô phá hoại lời hứa lúc đó.” Chân Lãng không nhẹ không nặng nói một câu, làm Cổ Thước ngơ ngác không biết nói gì.

Hắn, quả nhiên chưa quên.

Chương 18: Bụi trần giữa lời hứa của hai người

“Không có!” Lời nói vốn nên ngang ngạnh, nói ra khỏi miệng lại có vẻ chột dạ như vậy, “Tôi cái gì cũng không liên quan.”

Chân Lãng không nói chuyện, sắc mặt âm u, “Khi đó là ai nói sẽ không chủ động hãm hại nữa? Đêm qua hình như cô quên rồi.”

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ hắt vào, rơi xuống bên chân hai người, tà tà kéo dài hai hình bóng. Mặt đối mặt, không tiếng động bắt đầu giằng co.

Rốt cục, Cổ Thước hất mặt lên, đón nhận ánh mắt Chân Lãng, “Đúng, tôi hứa không chủ động ra tay với anh, nhưng anh có thể nói anh đi theo tôi đi xem mặt là không có nửa điểm ý định phá hoại không?”

Quen biết nhiều năm như thế, cô tuy ruột thẳng nhưng không phải đồ ngốc, tâm tư của Chân Lãng coi như ít nhiều có thể đoán ra một chút. Nhưng bởi vì năm đó, cô không dám đánh hắn, cũng không dám đối đầu với hắn, việc gì cũng nín nhịn, hai năm này đã nhịn thành chim sợ cành cong, người hơn hai mươi tuổi mà chuyện làm mình ăn quá no cũng có thể làm ra được, phải nói là cô đề phòng Chân Lãng sắp thành bệnh tâm thần đến nơi.

Một câu hứa hẹn, từ nay trở đi rơi vào thế hạ phong, cô đối với Chân Lãng chỉ sợ tránh không kịp, nay nếu hắn chủ động nói ra, vậy thì triệt để giải quyết một lần đi.

“Cho nên...” Cô hất cằm, “Tôi chỉ là phản kích, không tính là chủ động.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI.” Chân Lãng không tiếp tục dây dưa vấn đề này với cô nữa, ngón tay thon dài giơ ra trước mặt cô, “Cô thiếu của tôi một yêu cầu, bây giờ tôi nói.”

“Thật?” Trong mắt Cổ Thuộc xẹt qua tia mừng như điên, không thể tin được chính lỗi tai của mình.

Chân Lãng gật đầu, “Thật, để tôi theo, yêu cầu kia cô không phải thực hiện nữa.”

Cổ Thuộc híp mắt, “Anh xác định? Sau đó tôi không còn thiếu anh cái gì nữa, nếu còn chọc tôi, tôi sẽ không hạ thủ lưu tình nữa.”

“Biết.” Chân Lãng không mặn không nhạt.

Cổ Thuộc nở nụ cười, cười ra một hơi rất dài, cười dỡ xuống tảng đá lớn trong lòng, “Hy vọng anh sẽ không hối hận.”

Chân Lãng gật đầu, xoay người đi vào phòng mình, bỏ lại một mình Cổ Thuộc đối mặt với ánh mặt trời ngoài cửa sổ, ha hả cười.

Lúc này trong mắt cô, chỉ cảm thấy ánh mặt trời kia đều cực kỳ âm áp, thoải mái. Bỏ được gánh nặng trong lòng, rốt cuộc cũng có thể bỏ được.

Cô đã bao lâu chưa ra tay với Chân Lãng rồi?

Cô gắng quay về ký ức, hình như kể từ năm mình chụp ảnh Chân Lãng và Lâm Tử Thần nam nam ân ái truyền ra ngoài làm hấn và bạn gái chia tay, đến giờ phải đến ba năm rồi.

Lúc đó giữa cô và Chân Lãng, dù ác đấu hãm hại thế nào, đều là chuyện giữa hai người, đều không có hậu quả quá lớn, nhưng khi cô đang lén lút trốn bên ngoài ký túc xá nam muốn nhìn Chân Lãng bị người ta pha trò thế nào, lại thấy Bạch Vi che mặt hai mắt đầm lệ, cô rốt cục bị chấn động.

Đêm hôm đó, cô yên lặng nhìn ánh trăng, rót rượu. Trong lòng, là tội lỗi tràn đầy. *(Ha ha, bạn Cổ Thuộc này rất có tinh thần trượng nghĩa)*

Cô và Chân Lãng, đã sớm không còn là nhi đồng có thể tùy ý ức hiếp đối phương, rồi kiện cáo với cha mẹ. Cô tuy không biết Chân Lãng nói gì, nhưng rõ ràng bọn họ chia tay là do mình gây ra, tuy cô ghét Chân Lãng,

nhưng lại không muốn tổn thương người khác, càng không muốn chia cắt tình cảm người khác.

Khi đó cô hạ quyết tâm phải tìm Bạch Vi nói rõ ràng, lại nhận được tin tức Bạch Vi đi nước ngoài du học. Mà bắt đầu từ ngày ấy, Chân Lãng cũng không kết giao bạn gái nữa, đối với bất kỳ ánh mắt ngưỡng mộ nào cũng đều khách sáo xa cách.

Thế là, cô tìm tới Chân Lãng, tỏ vẻ chính mình sẽ không lại chủ động khiêu khích bất cứ chuyện gì nữa, Chân Lãng có gì cần cô bồi thường, cô sẽ tận lực hoàn thành.

Nhưng Chân Lãng vẫn chưa nói, yêu cầu này vẫn trong yên lặng ngậm hiểu với nhau. Ba năm này, Cổ Thước vẫn tận lực tránh né hấn, ần núp hấn, thỉnh thoảng Chân Lãng nói hai ba câu khơi dậy lửa giận của cô, cô cũng sẽ dùng phương pháp khác phát tiết, nhưng phần hận với hấn trong lúc đó vẫn tiếp tục tích lũy.

Hôm nay, Chân Lãng đưa ra yêu cầu, cô không bao giờ thiếu hấn chuyện gì nữa, cô không cần nhịn hấn chua ngoa cái gì nữa, cũng không cần vì nhớ lại thiếu hấn cái gì mà hồ thẹn nữa, càng không cần nín nhịn lửa giận mà không dám động thủ nữa.

Nhưng mà....

Vì sao Chân Lãng lại đưa ra yêu cầu như vậy? Chẳng lẽ hấn thật sự muốn cứ đi theo cô mỗi lần cô đi xem mặt, sau đó phá hoại để báo thù mình năm ấy đã làm bạn gái hấn đi mất?

Trong mắt bay ra tia sáng tò mò, cô muốn nhìn một chút, Chân Lãng có thật sự có bản lĩnh phá hoại tất cả hay không!

Cổ Thước từ trên xe Chân Lãng xuống, nhìn bảng hiệu xinh đẹp trên đầu, mới chợt nhớ tới, ngay ở chỗ này hai ngày trước, cô đã làm âm ỉ một hồi.

Con người có quán tính, ngốc ngốc lâu ở một chỗ ít nhiều sẽ nảy sinh chút ít tình cảm, cũng giống như cô, trời sinh tính trơ lì một khi đã nhận định thì không muốn thay đổi, khi sở hôn nhân gọi điện hỏi cô gặp mặt ở đâu thì tốt, cô thuận miệng phun ra địa chỉ này, chính là quán cà phê gần studio nhất.

Hung hăng hít vào một hơi, Cổ Thước trấn định đi vào.

“Cổ tiểu thư, lại xem mặt a?” Bồi bàn hỏi một câu hơi có chút trêu chọc, làm cô hơi có chút cảm thấy khó xử.

“À...” Nụ cười trên mặt thiếu chút nữa không giữ được, “Chuyện lần trước thay ta xin lỗi ông chủ các anh.”

Bồi bàn cười cười, “Ông chủ chúng ta nói, cực kỳ hoan nghênh cô quay lại, dù sao ở đây cũng muốn sửa chữa lại một chút, nếu cô muốn động thủ, xin thẳng tay một chút, tiền chúng ta sẽ tới ‘Hoa hướng dương màu vàng’ lấy.”

Sự nóng nảy của cô, đã đến trình độ mọi người trong vòng năm km đều biết rồi sao?

Khóe môi, gợi lên một nụ cười mỉm quái dị, cô tới gần bên tai bồi bàn, “Thay tôi hỏi ông chủ các anh, phòng làm việc của ông ấy có cần sửa lại không?”

Vẻ mặt bồi bàn cứng nhắc trên mặt, dưới chân không tự chủ được lùi hai bước, ha ha cười gượng hai tiếng, bỏ lại một cốc nước nhanh chân chạy mất.

Nói thật ra, Cổ Thược với bọn họ coi như là rất quen thuộc, bởi vì cô yêu muốn chết bò bít tết và bánh bao tôm ở đây, tuy rằng chưa từng vui đùa như hôm nay, ít nhất cũng quen cái mặt.

Mà sự tích của Cổ Thược trong quán cà phê này đã thành chuyện lưu truyền kinh điển, bề ngoài suất khí của cô, dung mạo hấp dẫn sau khi trang điểm của cô, cùng kỹ thuật đánh nhau danh truyền của cô, tất cả đều vô cùng mộng lung, làm cho người ta tò mò.

Hiệp thiếu là cô, mỹ nữ cũng là cô, khi hiệp thiếu và mỹ nữ là cùng một người, thế giới bát quái nhất định sẽ triển khai mị lực của nó, Cổ Thược không muốn xuất danh cũng khó.

Bưng cốc nước uống một hớp, Cổ Thược phát hiện không chỉ có người hẹn còn chưa đến, mà ngay cả Chân Lãng đi đỗ xe kia cũng không thấy vào cửa.

Không đến là tốt nhất!

Cô liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã tới thời gian hẹn rồi, mà trước mặt còn chưa thấy ai đến. Không muốn lãng phí thêm nữa, Cổ Thược đứng lên, chuẩn bị dẹp đường hồi phủ.

Mới đứng lên, bồi bàn bung một cái khay tới trước mặt cô, một chén trà sữa bá tước kiểu anh tản ra hương vị ngọt ngào được đặt xuống.

Cổ Thước giương mắt hỏi, bồi bàn vào chỉ một góc, “Tiên sinh bên kia mời ngài uống.”

Nhìn theo ánh mắt bồi bàn, nam tử anh tuấn trong góc giờ tay lên, giờ một ly cà phê lên không trung, gật đầu mỉm cười.

Cổ Thước không nghiên cứu hàng hiệu, nhưng loại khí chất này không lừa người được. Toàn bộ quán cà phê cáo cấp nhất, ngồi đó mà không bị những thiết bị trang trí tinh xảo làm nổi bật cũng không bị che khuất, càng không nói bị áp chế.

Chân Lãng là người hiếm thấy không chỉ có thể đơn giản dung hòa vào trong hoàn cảnh, còn có thể bộc lộ khí chất đặc biệt siêu nhiên, những nơi có hắn, tất cả những thứ bên cạnh đều hóa thành hư ảo, trở thành bối cảnh vì hắn mà sắp đặt.

Người đàn ông này mặc dù không có loại khí chất thần kỳ như Chân Lãng, nhưng trong quán cà phê xa hoa này tuyệt đối không keo kiệt, cử chỉ hào phóng tiêu sái.

Cổ Thước liếc mắt nhìn trà sữa trước mặt, ngoắc ngoắc ngón tay với bồi bàn, ý bảo đem trà sữa trả lại cho người đàn ông kia, đi về phía cửa.

“Cổ tiểu thư.” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên phía sau, “Tôi đến muộn, một cốc trà sữa có thể đền tội được không?”

Cổ Thước dừng chân lại, quay đầu cười nhạt một tiếng, “Anh không phải còn đến sớm hơn tôi sao? Sao có thể nói là đến trễ?”

Có thể gọi tên cô lên, vậy đối tượng xem mặt hôm nay của mình là anh ta?

Anh ta gọi là cái gì nhỉ? Hình như là Hạ Nguyên Hi hay cái gì?

Ánh mắt liếc qua vị trí anh ta vừa ngồi, Cổ Thước đứng yên không nhúc nhích, trong mắt cười như không cười, “Hạ tiên sinh dường như có chút không thành tâm.”

“Có thể xin lỗi không?” Anh ta bung trà sữa lên, trong tươi cười có chút ngượng ngùng vì tâm tư bị vạch trần, “Cổ nhân đều nói mời trà bồi tội, trà sữa cũng là trà, có thể để chút mặt mũi không?”

Cúi mắt nhìn xuống trà sữa trong tay anh ta, nụ cười của Cổ Thước càng tăng lên, “Trong cổ lễ mời trà là có ý tiễn khách, ý của Hạ tiên sinh, tôi nghĩ tôi đã hiểu.”

“A!” Trên mặt người đàn ông có một tia kinh ngạc, “Xin lỗi, tôi sai rồi, tôi mời cà phê được không?”

“Tôi nhận lời xin lỗi của anh.” Cổ Thước lên tiếng trước khi anh ta có ý gọi bồi bàn, “Nhưng ngồi xuống chậm rãi trò chuyện cũng không cần.”

“Ồ...” Hoàn toàn không nghĩ tới Cổ Thước sẽ nói như vậy, anh ta lần thứ hai giật mình ngốc nghếch, “Vì sao?”

Chỉ cần không đối bụng không nhìn thấy Chân Lăng, đầu óc Cổ Thước tuyệt đối bình thường, phương diện giao tiếp lại càng thành thạo, “Hoa hướng dương màu vàng” có thể có thành công như vậy không chỉ dựa vào sự tính toán của Phương Thanh Quý, quan hệ xã hội của Cổ Thước cũng là không thể thiếu.

Cô thu sự kinh ngạc của người đối diện vào đáy mắt, lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Tôi có thể hỏi trước hai vấn đề không?”

Tư thái tự tin, ẩn chứa khí thế bên trong, làm tia sáng xinh đẹp của cô bắn ra bốn phía có thêm vài phần anh khí, người đàn ông cũng không khỏi nói theo lời cô, “Xin cứ hỏi.”

“Thứ nhất, anh muốn là người vợ hiền thê lương mẫu, hay người có sự nghiệp của riêng mình?”

Người đàn ông suy nghĩ một chút, “Tôi tôn trọng quyết định của cô ấy.”

“Thứ hai, anh có yêu cầu bạn gái mình là xử nữ không?”

Người đàn ông đầu tiên là sững sốt, sau đó nở nụ cười, vừa cười vừa lắc đầu, “Thời đại này còn có người có loại yêu cầu này sao? Nói thật, tôi cũng không phải, vì vậy tuyệt đối sẽ không yêu cầu đối phương.”

Trong lòng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, Cổ Thước không khỏi bắt đầu nghĩ, lần này rốt cuộc có thể đụng trúng người bình thường.

“Bây giờ có thể ngồi xuống chậm rãi nói chuyện chưa?”

Cổ Thước luôn luôn có chút không dám xác định, trong khi do dự, bóng người mặc đồ tây đen từ ngoài cửa chậm rãi đi vào, cô chậm rãi vuốt lên tóc gáy đang dựng đứng.

Một cảm giác thật rét lạnh từ sau lưng bò lên, theo mạch máu bò đến khắp toàn thân.

Trong đầu cô thoáng qua một lời thoại cũ trên TV —— tôi có một dự cảm không tốt!

Chương 19: Anh ấy, là anh trai của tôi

Sao chổi sở dĩ được gọi là sao chổi tất nhiên là vì có lực sát thương và phá hoại rất lớn, đặc biệt là đối với cô mà nói, sự tồn tại của Chân Lãng giống như bom đội bất định, còn hứa hẹn của cô thì giống như cột bom trên người bằng dây thừng, ngoại trừ hy vọng người ta đừng làm bom trên người mình phát nổ, cô cái gì cũng làm không được.

Chân Lãng đi qua bên cạnh bàn của cô, thản nhiên ngồi lên cái ghế cách đó không xa, không nhìn cô, vẻ mặt cũng không có bất cứ biến đổi nào.

Sống lưng Cổ Thước thẳng băng, tập trung toàn bộ tinh thần, bị bóng người kia thu hút, theo động tác của anh mà di chuyển

Giống như năm đó cô đứng trên sàn đấu, hết sức chăm chú đối mặt với đối thủ, nhưng hiện tại đề phòng còn hơn cả năm ấy.

Một cốc cà phê, một quyển sách, anh nhàn nhã thả lỏng.

Một cái bàn, hai con người, tâm tư của cô đã rối loạn.

“Thật ra vấn đề cô vừa nói, sở hôn nhân cũng đã nói qua với tôi.” Người đối diện khách khí cười, “Họ nói đó là yêu cầu đặc biệt của cô, xác định không có vấn đề gì mới gặp mặt.”

“A?” Cô Thuộc có chút thất thần, “Vâng!”

Không được, cô không thể đặt lực chú ý trên người người kia, lần này nhất định phải tập trung xem mặt.

“Một cô gái mà trực tiếp đưa ra mấy yêu cầu như vậy khá dũng cảm, tôi rất thích loại phong cách nhanh nhẹn như vậy, cho nên mới yêu cầu gặp mặt.” Người đàn ông có một giọng nói rất tốt, nhịp điệu dẫn dắt cũng vô cùng tốt, nghe cũng thoải mái, “Nhưng tôi chưa từng xem mặt, cho nên ít nhiều có chút cố kỵ, do vậy mới tới sớm nhìn một chút, nếu không hợp ý, sẽ không xuất hiện, việc này tôi xin lỗi cô.”

Chân Lăng một mực đọc sách, không có bất kì chuyển động nào. Đây là tình hình sau vô số lần thất thần quan sát của Cổ Thuộc.

“A, không sao.” Cô cố gắng làm tâm trí chạy rộng quay về vị trí cũ, nâng cốc cà phê trước mặt lên uống một ngụm.

Người đàn ông nhìn túi đường còn chưa mở trên bàn, “Cổ tiểu thư thích uống cà phê đắng?”

“Đúng vậy.”

Trong khi trả lời, cô thoáng nhìn thấy người kia bê cốc cà phê trầm giọng cười, phát ra một thanh âm rất nhẹ.

“Rất ít phụ nữ thích cà phê đắng như thế, Cổ tiểu thư quả nhiên không giống người thường.” Câu khen ngợi nói ra từ trong giọng nói thông thả, không có vẻ là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Không giống người thường cái quỷ, cô chỉ vì bị người ta hãm hại cho nên quên không cho thêm đường mà thôi!

Ánh mắt hung hăng quét sang, thẳng tới tên đầu sỏ.

Chân Lãng bất động như núi, ưu nhã lật sách, giống như không có cảm giác, nhưng một tay còn lại lại nhẹ nhàng sờ lên đuôi lông mày một bên.

Hắn đang cười trộm! Còn đang nghe trộm bọn họ nói chuyện!

Theo hiểu biết về hắn, phía sau động tác quá rõ ràng này là ý nghĩa như vậy.

Về mặt cứng đờ, cô cảm giận mở to mắt, âm thầm thề không bao giờ nhìn nữa, không nhìn, không nhìn...

Cô chống tay đỡ má, mượn cánh tay che đi, che khuất bóng người cứ lơ đãng là lại lọt vào tầm mắt.

“Cổ tiểu thư, trên hồ sơ của sở hôn nhân giới thiệu qua là cô chưa từng yêu đương, phải vậy không?”

Cô thoải mái gật đầu, “Gần như vậy.”

Tiểu học, trung học cô đang suy nghĩ thi đấu như thế nào, vào đội tuyển quốc gia thế nào; cao trung đại học, cô đang nghiên cứu đối nghịch Chân Lãng thế nào; ba năm này, cô bị Phương Thanh Quỳnh tóm đi xây dựng sự nghiệp, đừng nói yêu đương, bên cạnh cô ngay cả con công, con gián cũng không có.

“Hai mươi lăm năm đơn giản nhạt nhẽo, không có gì đáng nói.” Cô nói giọng có chút tự giễu.

“Ai nói vậy.” Trong mắt người đàn ông ẩn chứa gì đó, “Tiểu Long Nữ cũng quanh quẩn chờ mười sáu năm, mới chờ được Dương Quá.”

Tiểu Long Nữ?

Cô?

Có thể sánh ngang với Tiểu Long Nữ, cho dù ngay bây giờ ngã xuống đất, cô có chết cũng không hối tiếc.

“Phụt...” Từ đôi diện truyền tới một tiếng phun nước rất khả nghi, dẫn theo một trận ho khan kịch liệt.

Lực chú ý của Cổ Thước lại một lần nữa bị trận ho khan này dắt đi, lúc này cô không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt nhin cười đến méo mó của Chân Lãng.

Tiểu Long Nữ, cô thật muốn giơ tay tát vào mồm người đối diện, làm hấn đem lời nói vừa nãy nuốt trở lại.

“Cổ tiểu thư có phải cũng đang chờ Dương Quá hay không?”

Cổ Thước lén liếc mắt nhìn Chân Lãng, tiếng cười kia nhẹ nhàng bay bay, Cổ Thước bực mình một trận. Hấn cười xong chưa? Đã được một phút rồi!

“Không, tôi đang đợi Doãn Chí Bình.” (=)))))) *chết ta mất thôi*)

“Phụt...” Cùng một địa điểm, cùng một nhân vật, cùng một sự kiện, phát sinh lần thứ hai.

Nhìn không được buông tay xuống, hung hăng phi sang bên kia hai ánh đao.

Không có tiếng cười, nhưng bả vai kia lại đang run run khả nghi.

Thật vất vả, run run kia mới mới dần chậm lại, Chân Lãng khụ một tiếng, bình tĩnh nâng cốc cà phê trước mặt, nhẹ uống một ngụm.

Cổ Thước lúc này mới thu lực chú ý về, vẻ mặt quái dị của người đối diện làm cô rất xấu hổ, “Thật ra, tôi không có ý kia...”

“Tôi, tôi...”

“Tôi thật sự không có ý kia...”

“Tôi, tôi...”

Cuộc nói chuyện đến đây rơi vào trạng thái không nói gì, Cổ Thước muốn nói, lại sợ thuận miệng nói ra lời nói gì kích thích, đơn giản là ngậm miệng.

Hai người cứ thế nhìn nhau, cười gượng.

Ngay lúc này, ở phía trước, tiếng chuông điện thoại di động lạnh lạnh truyền đến, Chân Lãng lấy di động ra, đặt đến bên tai, cúi đầu nói hai chữ mà lại một lần nữa hấp dẫn thành công sự chú ý của Cổ Thước, “Dì Cổ?”

Mẹ cô?

Vô thức đã nghĩ tiến lên giật cái điện thoại kia, đáng tiếc là cái móng vừa mới giật giật, đã bị áp chế xuống, tiếp tục duy trì nụ cười bình tĩnh, lặng lẽ dựng lên tất cả các dây thần kinh thính giác.

“Điện thoại của dì không ai nhận?” Giọng nói Chân Lăng không lớn, nhưng cô đang dồn hết tâm trí nghe lên nên rất rõ ràng.

Chân Lăng như có như không liếc mắt nhìn Cổ Thước, còn Cổ Thước nhanh chóng đưa tay sờ sờ cái túi nhỏ, sắc mặt nhất thời tối sầm xuống.

Cô, lại quên mang di động.

Từ trên mặt cô đọc được tin tức, Chân Lăng rất tự nhiên mở miệng, “Cô ấy quên mang điện thoại.”

Không biết là điện thoại Chân Lăng âm thanh không tệ, hay cổ họng người đầu bên kia không giống người bình thường, chỉ nghe thấy đầu bên kia một loạt tiếng vang rầm rầm cách cách, dây thần kinh trong đầu Cổ Thước nảy lên, mơ hồ đau đau.

Lão mẹ trước khi đi đã dặn đi dặn lại rằng cô đừng đi tham gia cái gì mà xem mặt vô nghĩa kia nữa, cô cũng chỉ gạt đầu lung tung ứng phó, bây giờ...

“Cô ấy đi đâu ạ?” Ánh mắt Chân Lăng đảo qua, ngừng lại một lát.

Tay Cổ Thước để trên bàn nhanh chóng nắm lại, thân thể không tự chủ được nhồm nhồm lên, có chút nóng nảy.

Nếu bị lão mẹ của cô biết được cô *âm phụng dương vi*, chỉ sợ sẽ lập tức vác dao phay tới tìm cô tính sổ, nhưng lúc này quyền chủ động lại ở trên tay Chân Lăng... *(bề ngoài nghe lời, bên trong thì chống lại)*

Nửa chóng má, Cổ Thước hướng về phía Chân Lăng làm một vẻ mặt cầu xin, giấu giấu điểm điểm ngược lại biến thành thập phần mờ ám.

Ánh sáng trong mắt Chân Lăng chợt lóe lên, nhắc nhắc lông mày, không tiếng động trao đổi ý tứ ngầm giữa bọn họ.

—— giúp cô gạt người tôi có lợi gì?

—— tính là tôi thiếu của anh một cái nhân tình có được không?

—— tất cả việc nhà cô làm?

—— tôi làm!

—— sẽ không quăng quật đập bẻ thứ gì?

—— đảm bảo sẽ không!!!

Chân Lăng khẽ gật đầu, vô cùng tự nhiên lên tiếng, “Chúng cháu đang ở bên ngoài ăn cơm, cô ấy ở trong phòng rửa tay, cho nên không nhận điện thoại được, một lát nữa cô ấy trở về cháu sẽ bảo cô ấy gọi lại cho dì.”

Ba câu nói xạo giải quyết vấn đề, Chân Lăng rất nhanh đã gấp điện thoại, Cổ Thước lúc này mới rút ánh mắt về, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đã không bán đứng cô!

Thừa nhận này không làm cho Cổ Thước thả lỏng, ngược lại càng thêm hồi hộp, đứng ngồi không yên.

“Cổ tiểu thư.” Người bị bỏ qua thật lâu rốt cuộc hấp dẫn thành công lực chú ý của cô, khẽ đẩy danh thiếp trong tay qua, “Buổi trưa, không ngại cùng nhau dùng một bữa trưa chứ?”

“Vâng!” Người đang thoát xác thuận miệng đáp một tiếng, chờ sau khi phản ứng lại đã không còn kịp từ chối nữa rồi, đành phải đem lực chú ý đặt trên khuôn mặt đối phương.

Anh tuấn, suât khí, mũi thẳng, trong dáng cười mang theo chút phóng túng và tiêu sái, chỉ là trong ánh mắt lộ ra chút phong lưu.

Lại nhìn danh thiếp trong tay.

Hạ Nguyên Hi, chức vụ: luật sư

Mấy chữ đơn giản, phía dưới là một loạt số điện thoại, Cổ Thước dường như hiểu ra được cái gì đó.

Tiếp cận thêm một bước —— bạn trai bạn gái —— cô có ngực lớn —— ở trước mặt Chân Lăng kiêu ngạo ngẩng đầu.

Trên mặt Cổ Thước nhẹ nhàng lộ ra nụ cười.

Cái tư duy vẫn còn hấp tấp trẻ con này chờ đợi cái gì đó quá lâu, là nào sẽ co giật mất.

Lại một tiếng chuông điện thoại nữa, nhất thời đánh vỡ bong bóng mộng ảo của Cổ Thước, trợn mắt nhìn cái người quấy rầy kia.

Dưới ánh mắt của cô, Chân Lãng vẻ mặt rất tự nhiên, chỉ khi nhìn thấy số điện thoại mới như có như không liếc mắt nhìn Cổ Thước lần thứ hai, “Dì Cổ, có gì quên nói hay sao?”

Cổ Thước trợn trừng mắt bất đắc dĩ, mẫu thân đại nhân thân ái, liên tiếp lấy mạng con là thế nào?

“Cổ Thước ở cùng một chỗ với cháu?” Đầu kia điện thoại Cổ mục mục nói, “Nó từ WC đi ra chưa, bảo nó nhận điện thoại.”

Chân Lãng vẫn dùng thái độ giọng nói nhẹ nhàng như trước, “Còn chưa ra, dì có chuyện gì cứ nói với cháu, cháu sẽ chuyển lời cho cô ấy.”

Không thay đổi nét mặt, anh lặng lẽ ấn xuống nút loa ngoài.

Giọng nói liên tiếp như hạt đậu chảy ra, nhanh đến mức làm người ta chưa kịp phản ứng, “Nói cho nha đầu chết tiệt kia, mùa hè tới rồi, đừng nhảy loạn ở bên ngoài, về nhà làm việc nhiều một chút. Rửa bát, lau nhà, cọ nhà vệ sinh, dù sao nó cũng thừa tình lực, để nó làm hết đi.”

Trên mặt Cổ Thước hồng trắng biến đổi, âm thầm cắn răng.

Đây có được coi là mẹ của cô không?

“Những việc của con gái trong nhà không biết làm, sau này sẽ không ai thèm lấy, không cho cháu dung túng nó, nhớ là có mua gạo thì gọi nó theo, nó khiêng, cháu nghỉ ngơi.” (= *Không phải chứ?*)

Bàn tay Cổ Thước ở dưới bàn nắm chặt, vặn nút góc bàn cố sức nhẫn nhịn, khóe miệng bắt đầu co rúm lại.

“Còn nữa, bảo nó giặt áo nhỏ, quần nhỏ, tốt nhất là của cháu cũng đưa nó, bảo nó giặt...” (**đập bàn* bác này hay *cười lẫn lộn**)

“Chết tiệt!” Người nào đó rốt cục không nhìn được nữa, nhảy lên, vọt tới bên người Chân Lăng, một tay giật được điện thoại, “Sao mẹ không bảo con tắm cho anh ta, hầu hạ anh ta ăn uống luôn đi? Nói đủ chưa?”

Sự lải nhải của Cổ mục cuối cùng cũng bị cắt đứt, giọng nói có chút bất ngờ truyền tới, “Con thật sự đi ăn cơm cùng Chân Lăng à, vậy con nhớ bảo nó bồi bổ nhiều một chút, phải chú ý thân thể, không được bắt nạt nó, việc nhà cái gì cũng phải làm hết, thay nó giặt quần áo, bít tất,...”

“Thật là dong dài!” Cổ Thước rống một tiếng, “Biết rồi! Con còn giúp anh ta rửa chân, rửa mông, được chưa?”

Cổ mục bị chọc giận, “Nha đầu chết tiệt kia, mày dám nói lão nương dong dài? Mẹ...”

Một tiếng ngắt điện thoại vang lên, giọng nói Cổ mục triệt để biến mất, Cổ Thước cầm điện thoại, ném lại vào tay Chân Lăng, “Hết pin.”

Chân Lăng tiếp nhận di động, ánh mắt hất hất, ý bảo Cổ Thước xoay người.

Ngơ ngác xoay người lại, đối tượng xem mặt đang dùng vẻ mặt ngốc nghếch nhìn Cổ Thước, ánh mắt cổ quái ở giữa cô và Chân Lăng liếc qua, liếc lại...

Cô vừa mới nói cái gì? Trời ạ, để một tia sét xuống đánh chết chính mình đi!!!

Cổ Thước chột với cánh tay Chân Lăng lên, hì hì cười giả dối một tiếng, “Anh ấy, anh ấy là anh trai tôi, anh trai của tôi.”

Chương 20: Xem mặt trở thành ác chiến

Trích lời Cổ Thước — đàn ông đều dùng nửa người dưới để suy nghĩ, nếu anh không dùng nửa dưới để nghĩ, vậy anh không phải đàn ông!

Ngón tay dùng sức, nắm lấy phần thịt bên trong cánh tay Chân Lãng, bấm bấm.

Chân Lãng bình tĩnh vươn tay, “Chân Lãng.”

Nam nhân nhiệt tình nắm lấy tay Chân Lãng, bỗng nhiên có chút nghi hoặc, “Anh họ Chân?”

“Đúng vậy.” Cổ Thước tiếp lời vô cùng trôi chảy, “Anh ấy theo họ ba ba.”

Trung Quốc dùng từ thật sự là rất hay, một câu nói chẳng có gì rõ ràng, dưới những tình huống khác nhau, ý nghĩa cũng sẽ khác nhau.

Người đàn ông bình tĩnh đại ngộ, “Tôi hiểu, tôi hiểu.”

Chân Lãng liếc mắt nhìn Cổ Thước, nhận được một tiếng cười khúc khích đáp lại. Ánh mắt thâm trầm, làm Cổ Thước hoàn toàn không đoán ra được tâm tư của anh.

“Đổi một chỗ khác cùng nhau dùng cơm trưa đi, phía trước có nhà hàng Trung Quốc ‘Thực vị’ cũng không tệ.” Bàn tay Chân Lãng đưa về phía ví tiền, phản ứng bình tĩnh như Cổ Thước đã thấy nhiều lần.

Người đàn ông so với anh nhanh hơn một bước, móc ví ra trước, “Đề tôi đi.”

Chân Lãng không tiếp tục khách khí, thoải mái đón nhận, đổi lại là một cái nhìn kiêu ngạo của Cổ Thước.

Nam nhân đưa tiền cho bồi bàn, ánh mắt Chân Lãng lướt qua trên ví da cao cấp của anh ta, khóe môi đột nhiên gợi lên một nụ cười mỉm cổ quái.

Ba người bình tĩnh xuống lầu, lên xe của mình.

“Thú y, anh đi theo ăn cơm làm gì?” Cổ Thước liếc nhìn xe phía sau, hung hăng trợn mắt nhìn Chân Lãng.

“Không phải cô nói tôi là anh trai của cô sao? Là anh trai đi ăn một bữa cơm cũng không quá đáng chứ?” Câu trả lời của Chân Lãng làm Cổ Thước rất khó chịu, rồi lại không cách nào nói lại.

Chân Lãng không hỏi đánh giá của Cổ Thước về bạn trai xem mặt mới, Cổ Thước lại càng không ngu ngốc đến mức đi hỏi anh, tay đề lên bụng, bắt đầu tưởng tượng bữa trưa ăn những gì.

Trong phòng ăn tinh xảo, Chân Lãng gấp thức ăn bỏ vào trong bát Cổ Thước, nhưng chính mình lại không động đũa, chậm rãi nói chuyện với người đàn ông kia.

“Hạ tiên sinh làm việc tại văn phòng luật sư Hán Xương?”

“Đúng vậy.”

“Là luật sư Chu Hán Xương? Ông ấy gần đây có khỏe không?”

Nam nhân sừng sốt, “Anh biết ông ấy?”

Lão tổng Chu Hán Xương của anh, chính là lão luật sư được công nhận là hàng đầu thành phố, đã hành nghề đến vài chục năm, là nhân vật được cho là thủ đoạn phi thường, không phải án lớn không thể mời được ông ấy, không ngờ người thanh niên trước mặt này lại có một vẻ quen biết, làm cho anh hoàn toàn bất ngờ.

“Cũng có qua lại một chút.”

Thật sự chỉ có qua lại nhỏ thôi, một phẫu thuật nhỏ mà thôi.

Cổ Thước ngẩng đầu, vừa muốn nói gì đó, một đôi đũa tre lại thật trùng hợp rơi vào bát của cô, đi cùng với giọng nói dịu dàng của Chân Lãng, “Ăn của không?” *(Chỉ có anh ấy là hiểu chị nhất =)) Chiêu đánh lạc hướng siêu hạng. Ha ha)*

Người nào đó suy nghĩ một chút, lộ ra vẻ mặt thôi quên đi.

Chân Lãng lấy con cua sang, để con cua xuống cái bát trước mặt mình, rồi tỉ mỉ lột vỏ cua, cạo ra gạch cua và thịt cua, thả vào trong bát Cổ Thước. *(Ôi, thêm cua bẻ quá *nhỏ nước miếng* Có soái nào bóc cho mình ăn thế này có phải tốt không? Ăn cả cua lẫn soái :X)*

Lần này, Cổ Thước không từ chối, gấp miếng thịt cua vui vẻ gặm lấy, đôi mắt cong cong về mặt hưởng thụ, cũng lười để ý lời nói chuyện của hai anh chàng kia.

“A...” Chân Lãng như nhớ đến cái gì đó, quay mặt nhìn Cổ Thước, “Vừa rồi dì Cổ còn chưa nói xong điện thoại đã tắt, dì ấy có nghĩ là em cố tình ngắt điện thoại hay không?” *(Bạn Cổ Thước này nhận Chân Lãng là anh trai con dượng của bạn ấy nhé, không phải anh ruột nha, nên anh Lãng mới gọi mẹ bạn ấy là dì :X)*

Cổ Thước đang ăn gì đó giật mình, thức ăn rớt từ trên đĩa xuống.

Với cách nghĩ của hoàng thái hậu lão gia, tuyệt đối sẽ cho là như vậy, hậu quả này cũng không phải thứ cô có thể tiếp nhận.

“Không được, tôi phải đi gọi điện giải thích với mẹ.” Tính cách nghe gió lập tức có mưa của Cổ Thước làm cô không ngồi nổi nữa, nhảy dựng lên đã định ra cửa, lại bị Chân Lãng đè xuống.

“Anh giải thích có vẻ hiệu quả hơn em, anh đi.” Chân Lãng đứng lên, cười cười với nam nhân ngồi cùng bàn, “Tôi ra ngoài gọi điện cho mẹ một chút, hai người từ từ nói chuyện.”

Chữ mẹ kia nói ra vừa thuận mồm lại vừa thân thiết, ngay cả Cổ Thước cũng gần như cho là thật.

Nam nhân lấy ra điện thoại của mình, “Dùng của tôi đi, bây giờ điện thoại công cộng không dễ tìm.”

“Cảm ơn.” Chân Lãng cầm lấy điện thoại trên bàn, lịch sự rời khỏi phòng, chỉ chốc lát sau đã trở về, trả lại điện thoại cho người đàn ông, ngồi xuống bên cạnh Cổ Thước.

Múc một bát canh cho Cổ Thước, Chân Lãng lại lần nữa nói chuyện với người đàn ông. Ánh mắt hoàn toàn không nhìn Cổ Thước, nhưng mỗi khi cô ăn xong đồ ăn trong bát, lại đúng lúc đưa thêm vào.

“Ăn no chưa?”

Cổ Thước sờ sờ bụng, tỏ vẻ đã no bảy tám phần. Chân Lãng kì quái cười một tiếng, “No là tốt rồi.”

Cửa phòng ăn bỗng nhiên bị đẩy ra, một cô gái dung mạo thanh tú bước vào, “Xin hỏi...”

Vừa mới lên tiếng, cô nhìn thấy người đàn ông ngồi bên bàn, kinh ngạc nói, “Nguyên Hi, anh đã đến rồi a.”

Trên mặt nam nhân bay qua một vẻ vô cùng kinh ngạc cùng quần bách, Chân Lăng đã đứng dậy bắt chuyện trước, “Nếu là quen biết, vậy cùng nhau ngồi đi.”

Chân Lăng đưa tay rút cái ghế ra cho cô gái, cô gái cười, dánh sát vào bên cạnh Hạ Nguyên Hi ngồi xuống, “Sớm biết Nguyên Hi ở đây, tôi đã không đến.”

Chân Lăng cười cười, ánh mắt suy nghĩ đảo qua, “Cô là Hạ tiên sinh ...?”

“Bạn gái.” Cô gái nhẹ nhàng mở miệng, cười nhìn người đàn ông, mà sắc mặt người đàn ông trắng bệch, trở nên khó coi.

Ngay lúc này, trên cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa cách cách.

Anh thuận tay mở cửa, thân mình cố ý che chắn tình hình trong phòng, chỉ nghe một giọng nói nữ truyền vào, “Chào anh, tôi là bạn gái Hạ Nguyên Hi, vừa nghe nói...”

Không đợi Chân Lăng có động tác gì, sức lực từ phía sau đã đẩy anh tới một bên, cô gái thanh tú trợn mắt nhìn ngoài cửa, “Cô là ai, Hạ Nguyên Hi từ lúc nào có bạn gái là cô?”

Sắc mặt kiều mị của cô gái ngoài cửa nhất thời khó coi, không nói hai lời đã tiến lên, thoáng nhìn người đàn ông đang ngồi, “Nguyên Hi, anh nói cho cô ta, em có phải bạn gái anh hay không?”

Cổ Thước cắn trong miệng cái bánh bao nhỏ, đôi mắt to vụt sáng từ trên người hai người kia dờn đến dờn đi, không hiểu đầu đuôi thế nào. *(Chị đang xem kịch miễn phí thì có)*

“Mày quyền rũ bạn trai tao, hồ ly tinh!” Cô gái thanh tú một phát hất bay bàn tay đặt trên người Hạ Nguyên Hi của cô gái kiều mị.

“Mày cũng không nhìn lại dáng vẻ của mình đi, cho thêm tiền cũng không ai thèm lấy.” Cô gái kiều mị cũng không phải người dễ chọc, đáp lại một cách mỉa mai.

Giọng nói hai người càng ngày càng cao, tần suất cũng càng lúc càng nhanh, từ ân cần hỏi thăm thân hình đối phương đến ân cần hỏi thăm người nhà đối phương, lửa chiến bốc lên cực nhanh, tâm tắc khen nhau không ngừng.

“Đứa nhỏ tao cũng đã vì anh ấy mà có một đứa, tao sao có thể không phải bạn gái của anh ấy?”

“Mày mới có một đứa đã là cái gì, tao đã có hai đứa đây này!”

Cổ Thước nguy hiểm ghen nửa cái bánh bao, thời buổi này còn thịnh hành loại so đo thế này sao?

Sắc mặt nam nhân càng ngày càng khó coi, đang muốn mở miệng, trên cửa lại một lần nữa truyền đến tiếng gõ cửa, “Tôi là vợ Hạ Nguyên Hi, tới lấy...”

Lần này không cần Chân Lăng động thủ, hai nữ nhân đã chủ động xông đến, “Mày sinh mấy đứa nhỏ cho anh ấy? Không biết xấu hổ tự xưng lão bà?”

Cô gái ngoài cửa sừng sốt, “Không có!”

“Không biết xấu hổ.” Cô gái thanh tú xì một tiếng, “Nguyên Hi, bọn họ là từ nơi hoang dã đến quyến rũ anh?”

Cô gái kiều mị cũng nhảy dựng lên, “Nguyên Hi, bọn họ là tự động dính vào anh phải không? Bảo bọn họ cút đi!”

“Đây là có chuyện gì?” Cô gái ngoài cửa tiến lên, nhìn người đàn ông ôm đầu trên ghế, “Hạ Nguyên Hi, anh nói rõ ràng cho tôi.”

Nam nhân không thốt được một tiếng, đều là Chân Lăng cười mở miệng, “Bọn họ đều nói là bạn gái của Hạ tiên sinh, còn cô lại nói cô là vợ Hạ tiên sinh, tôi nên tin ai đây?”

“Bạn gái?” Lòng mày cô gái dựng thẳng đứng, “Chúng tôi tháng sau sẽ kết hôn, anh ta còn có bạn gái?”

Giọng nói ba cô gái liú ríu thành một đoàn, âm lượng trong phòng thẳng tắp đến gió giật, Cổ Thước nhìn bóng người lúc ẩn lúc hiện trước mắt. hoàn toàn không hiểu đầu đuôi thế nào (*linhlu: chị này chậm hiểu thế nhỉ. Não thiếu oxi??? \o/ bó tay. Sâu: bạn nhỏ Cổ Thước này chắc là không nhai singum rùi).*

Chân Lãng cúi đầu, ghé vào bên tai cô, lần thứ hai lặng lẽ hỏi một tiếng, “Ăn no chưa?”

Cổ Thước gật đầu, còn chưa kịp nói, tay đã bị Chân Lãng dắt đi, “Ăn no rồi thì chúng ta đi thôi, ở đây đoán chừng sắp khai chiến.”

Con mắt Cổ Thước lấp lánh như sao, “Có náo nhiệt xem.”

“Đi ra ngoài nhìn.” *(Anh chị này hợp nhau nhé. Vui sướng khi người gặp họa, có khi còn cổ vũ cho vui)* Chân Lãng nắm tay Cổ Thước, kéo cái cục cưng cực kỳ hiếu kỳ này ra khỏi phòng ăn, vừa ra đến cửa, Chân Lãng nhìn bà vợ chính quy, “Bọn họ một người nói đã sinh cho hôn phu của cô một đứa nhỏ, một người nói hai đứa, nói với chồng chưa cưới của cô một chút, quá tổn hại thân thể con gái, như vậy không tốt.” *(Sáu: hí hí, anh ý gọi là “cục cưng” kìa)*

Vừa nói xong, anh đẩy Cổ Thước ra cửa, trong phòng nhất thời nổi lên tiếng con gái thét chói tai, còn có tiếng lanh lảnh của bát đĩa rơi xuống đất, rầm huých uých vang vọng thành một đoàn. *(âm thanh đầy tính hình tượng)*

Hai người ở ngoài cửa, nghe chiến đấu hùng hực thắng cấp, còn có tiếng nam nhân vô lực giải thích, Cổ Thước ôm bụng, cười vô tâm vô phé, bị Chân Lãng kéo đi.

Đứng bên cạnh xe, cánh tay Cổ Thước huých Chân Lãng một cái, “Anh làm?” *(Sao giờ chị lại sáng ý thế nhỉ)*

“Cái gì?” Chân Lãng sắc mặt bình tĩnh, hơi có chút vô tội, “Tôi cũng không phải bạn gái anh ta, tôi có thể làm gì?”

Cổ Thước hừ một tiếng, “Người khác không biết anh, tôi còn không biết sao? Anh có phải mượn điện thoại của hắn, sau đó gọi cho một đồng bạn gái của hắn hay không?”

Chân Lãng mỉm cười, rất tuấn lãng, “Luật sư lúc hành nghề tiếp xúc với rất nhiều người, cho nên thông thường sẽ phân loại các số điện thoại, tôi chỉ tiện tay mở số điện thoại thân mật của anh ta ra, rất không cẩn thận gửi đi một tin nhắn, nói là nhật được di động, mời bạn bè chủ nhân tới nhận lại, ai ngờ lại nhiều như vậy.”

Ngồi ở ghế phụ lái, Cổ Thước nghiêng mặt, “Anh sao thấy được? Biểu hiện của anh ta rất có văn hóa giáo dục, cũng chưa nói gì quá lời.”

“Ánh mắt.” Chân Lãng cho một đáp án không cách nào tưởng tượng, “Ánh mắt đàn ông nhìn phụ nữ có rất nhiều loại, là đùa bỡn hay thật tâm, từ ánh mắt đều có thể nhìn ra.”

“Anh dựa vào thứ hư vô như thế để suy đoán?” Cổ Thước không dám tin, “Nhờ may nhìn nhầm thì sao?”

“Khi anh ta lấy tiền ra, trong ví có hai cái bao cao su, nếu bên cạnh anh ta không có phụ nữ, cần gì phải mang cái này theo người.” Chân Lãng cười cười, giúp cô cài dây an toàn.

Trong ví tiền có cái gì cũng có thể thấy rõ ràng, cô có nên nói hắn có hoá nhân kim tinh không?

Chân Lãng đang chuẩn bị chuyển xe, Cổ Thước tung tăng đi tới bên cạnh xe gã đàn ông kia, ngó ngó xung quanh, nhanh chóng cầm lên một tảng đá, hít một hơi nhanh như chớp ném vào (*Chắc, ai bảo dám đùa bỡn Cổ tỷ tỷ*).

Phủi tay, cô lúc này mới bò lên xe, vung nắm tay với Chân Lãng, “Lái xe!”

Xe vững vàng chạy trên đường, Cổ Thước chống cằm, yên tĩnh không nói lời nào.

“Nha đầu.” Chân Lãng gọi cô một tiếng, “Không ít người dùng xem mặt để chiếm tiện nghi người khác, đàn ông tốt nào có ngồi chồm hổm mà đi xem mặt, bị người ta cấp lại đều chẳng có gì tốt, tạm thời không đi nữa chứ?”

Cổ Thước uể oải đáp lời, tiếp tục trầm tư của mình.

Cho dù hôm nay Chân Lãng không nói, cô cũng không định tiếp tục xem mặt, cô trầm mặc, là vì một việc không nghĩ thông suốt.

Đàn ông, có phải đều rất tùy tiện hay không? Ví dụ như có một đồng con gái như hôm nay, sắp kết hôn còn ba thê bảy thiếp. Lần trước cái tên yêu cầu lão bà xử nữ kia, chính mình cũng hoàn toàn không tự hạn chế.

Cô ngẩng mặt lên, “Thú y, anh là xử nam sao? Anh không cần phát tiết sao? Hay anh không bình thường?” (**phụt* *nước nhỏ tong tong* *lau lau* xúi*

quẩy quá, đang uống nước nha >”””< – *cái này thì sau này tở sẽ biết thôi mà)*

“Két... Két...”

Tiếng phanh bén nhọn vang lên, má Cổ Thước hung hăng hôn kính chắn gió thủy tinh một cái.

Chương 21: Mập mờ, quỷ dị mập mờ.

Cổ Thước còn chưa kịp oanh oanh liệt liệt thông báo việc chung thân đại sự của mình với bạn tốt đã bị tấm biển cực lớn trước “Golden Sunflower” dọa cho ngây người.

“Golden Sunflower” là studio thứ nhất thứ nhì toàn thành phố, trang trí tinh xảo tao nhã, hoàn toàn khác với mấy tòa nhà cao tầng rồi mắt, rất dễ làm cho người ta có cảm giác vị trí cao cao tại thượng.

Đặc biệt hơn chính là, “Golden Sunflower” chưa bao giờ treo biển quảng cáo, cũng không chỉ dẫn người ta uốn éo tạo tư thế, chụp ra loại ảnh của ngàn người như một; mà nhiếp ảnh gia sẽ tùy lúc nắm bắt chuyển động của nhân vật, rất có thể đang trong lúc nói chuyện phiếm đã chụp xong.

Mỗi người đều là độc nhất vô nhị, mỗi người đều có một tổ chất riêng, có những cảm xúc khác nhau, có lẽ đây chính là nguyên nhân thật sự để “Golden Sunflower” bước lên thảm đỏ.

Nhưng hôm nay, “Golden Sunflower” luôn luôn không treo quảng cáo đột nhiên trưng ra một tấm biển khổng lồ, người đẹp trong bức ảnh ánh mắt mơ màng, ngón tay che một nửa trước ngực, quay đầu nhìn lại có chút sợ hãi, sống lưng trắng như tuyết một đường quanh co uốn lượn, cuối cùng dừng lại ở phần người ta muốn nhòm ngó nhất, tóc vương vấn trên đầu vai, che che đây đây nét quyến rũ vạn người.

Người qua đường đi tới đây đều không nhìn được mà dừng chân, vô số những âm thanh cảm thán tán thưởng. Hơn nữa là có không ít những cô gái sau khi nhìn đến biển quảng cáo, hưng phấn bước vào “Golden Sunflower”.

Khi Cổ Thước đang mở cửa xe chuẩn bị bước xuống thì từ xa xa đã nhìn thấy tấm biển lớn trước “Golden Sunflower” và cả một đám người vây quanh cửa. Sau khi xác nhận khuôn mặt trên tấm quảng cáo, trên gương mặt mơ màng của cô cuối cùng cũng có một vẻ mặt — vẻ mặt giết người.

“Phương! Thanh! Quỳ!” Cổ Thước tức giận rống một tiếng, chân còn nhanh hơn cả giọng nói. Sau khi Phương Thanh Quỳ nghe thấy giọng nói của cô vừa ngẩng đầu, chớp nhoáng đã thấy cửa kính biến thành hình lưới nhện.

Trong nháy mắt, cửa kính bể tan tành rơi xuống đất, Phương Thanh Quỳ từ trong đám người ngẩng đầu lên nhưng hiếm khi nào không có vẻ mặt đau lòng mà lại cười ra tiếng, “Ha ha, nữ chính của chúng ta đã đến.”

Một đám người quay đầu gần như là cùng một lúc “Sao...”

Nhìn sang Cổ Thước rồi lại nhìn tấm biển quảng cáo vĩ đại trước cửa giống như có một đôi tay vô hình dẫn dắt ánh mắt mọi người, lướt đến lướt đi.

“Mọi người đến xem đi, đây là những sản phẩm của “Golden Sunflower” chúng tôi, người mẫu cũng ở chỗ này. Kỷ niệm ba năm thành lập Studio, chúng tôi lần đầu tiên giảm giá 90%, từ ngày mai sẽ trở lại bình thường...” Phương Thanh Quỳ chớp thời cơ marketing, không ít cô gái ở đó đã có vẻ động lòng.

Nữ nhân suất khí vò vò tóc, căn bản là mặc kệ mười mấy đôi mắt, trực tiếp len vào đám người dùng một tay nhắc Phương Thanh Quỳ lên kéo đi, ánh lửa trong mắt hung ác bắn ra bốn phía, “Cậu làm cái quỷ gì đây? Lợi dụng lúc tớ thay quần áo chụp ảnh tớ? Còn in thành tấm hình lớn lộ liễu trưng bày ra thế này?”

Phương Thanh Quỳ rất vô tội nhún nhún vai, “Tớ cũng không biết a, có thể chính cậu hôm đó trang điểm xong quên không tắt máy ảnh, sau đó tớ vô tình nhìn thấy nên cảm thấy rất hứng thú nha, cậu nhìn xem, tấm quảng cáo này hiệu ứng thật là tốt.”

“Tháo xuống cho tớ!” Cổ Thước hung hăng lên tiếng.

Phương Thanh Quỳnh nhìn tấm biển quảng cáo lớn, trong mắt đầy ánh nhìn khen ngợi, “Cậu thì biết cái gì, khách đèn sáng nay đã hơn cả đơn đặt hàng ba ngày đấy, hủy đơn cũng rất ít, để tớ treo ba ngày nữa tớ sẽ thêm cho cậu ba vạn tệ.”

“Nếu cậu không tháo xuống, tớ lập tức đập nát “Golden Sunflower”. Trong giọng nói Cổ Thước không có một chút xiu thương lượng, ánh mắt quét bốn phía dừng lại trên bàn trà nhỏ Phương Thanh Quỳnh mới mua, khóe môi kéo lên một nụ cười quái dị, nhắc chân định đi qua.

Góc áo bị Phương Thanh Quỳnh nhanh tay tóm được, ngón tay đưa đến trước mặt cô, “Năm vạn, ba ngày, chỉ ba ngày thôi.”

“Hắc hắc.” Cổ Thước nở nụ cười hết sức giả dối sáng chói trong mắt Phương Thanh Quỳnh rồi lắc lắc đầu, “Nếu cậu không tháo xuống sẽ lập tức tổn thất thêm một cái bàn, hơn nữa tớ sẽ không chịu trách nhiệm bồi thường.”

“Một ngày!!!” Phương Thanh Quỳnh vẫn kì kèo mặc cả, giơ ra một ngón tay vẫy vẫy trước mặt Cổ Thước, “Chỉ một ngày thôi.”

“Máy ảnh là của tớ, cậu thật sự cho là tớ không có não như thế? Cậu còn dám giở trò với tớ thì đợi tớ tới tính sổ với cậu.” Cổ Thước nhắc hộp đồ ăn sáng trong tay lên, “Nếu sau khi tớ ăn xong cái này mà cậu còn chưa dọn dẹp sạch sẽ, tớ sẽ giúp cậu sửa sang lại “Golden Sunflower!”

Cổ Thước cầm hộp cơm ung dung lên lầu, còn Phương Thanh Quỳnh than thở một câu, ngón tay phi như bay trên máy tính như đang tự lảm bảm, “Hơn hai mươi đơn đặt hàng ít nhất phải lời được sáu vạn tệ, nếu cậu không cho tớ treo thì tớ chỉ còn cách nghĩ biện pháp đền bù thiệt hại.”

Nhưng những lời này Cổ Thước không nghe thấy, cô đang vừa ăn sáng vừa sờ sờ đầu rồi xuất thần.

_____***_____

“Huych!” một tiếng vang lên, mặt Cổ Thước bất ngờ hôn thật mạnh lên cửa sổ xe.

“A....” Cô ôm cái trán đau đớn kêu.

Một đôi tay kéo vai cô, “Để tôi xem nào.”

Người nào đó thật thảm hại, vẻ mặt nhăn nhó, “Cái tên thú y đáng chết nhà ngươi, có biết lái xe hay không vậy?” Nhưng dựa vào lòng tin từ nhỏ với nghề nghiệp của đối phương, cô vẫn biết điều chìa mặt ra, bàn tay ôm cái trán bị anh nắm lấy, một ngón tay giơ trước mặt, “Nói tôi biết, đây là bao nhiêu?”

Trùng lớn hai mắt, Cổ Thước thiếu chút nữa đâm một đâm về phía trước, “Anh có ý gì, coi cô nương đây là trẻ con sao?”

Ánh mắt Chân Lãng không có ý cười, trong mắt lóe lên một cái, “Trả lời, đây là bao nhiêu?”

Trợn trắng mắt, Cổ Thước tâm không cam tình không nguyện mà lên tiếng, “Một.”

Vẻ mặt nghiêm túc của Chân Lãng cuối cùng cũng thả lỏng một chút, lại duỗi ra một ngón tay nữa, “Đây là mấy?”

“V.” Cổ Thước toét miệng cười, “Nhưng tôi không ngại xoay nó thành S đâu.”

Chân Lãng nhẹ thở ra một hơi, “Có choáng đầu không? Có muốn ới không?”

“Có!” Cổ Thước thành thật trả lời, trong ánh mắt căng thẳng của Chân Lãng từ từ lên tiếng, “Vừa mới ăn quá no, anh phanh gấp như thế không muốn ới mới là lạ.”

“Đây là hậu quả của việc không cài dây an toàn.” Tay Chân Lãng đặt tay lên trán cô, “Tôi giúp cô xoa bóp, nhẫn nhịn một chút.” Mới vừa dùng chút sức Cổ Thước đã kêu lên, thân mình tự động né ra phía sau dính chặt trên cửa.

“Đừng trốn.” Tay Chân Lãng áp sát đến, “Trước kia cô luyện tập bị thương không ít, không phải có chút đau này cũng không chịu được chứ?”

“Tôi không sợ đau, tôi chỉ sợ anh mượn thời cơ báo thù.” Cổ Thước nhìn anh, cả người lại co rúm lại, bất giác trượt xuống, “Này, anh nhẹ tay thôi.”

Sự khác biệt lớn nhất giữa bác sĩ chuyên nghiệp và bác sĩ không chuyên là cái gì?

Câu trả lời của Cổ Thước chính là nhanh, chuẩn, ác độc!

Ra tay nhanh chóng, vị trí chính xác, xuống tay ác độc, vẻ mặt không thay đổi chút xíu giống như sờ trong tay là cái mặt bàn mà dùng sức chà xát.

Cổ Thước không ngừng co lại, Chân Lãng không thể làm gì khác hơn là không ngừng vươn về phía trước. Không biết từ khi nào, hai người đã trở thành một trên một dưới trượt trên ghế. Hơn nữa người ở bên trên, một tay đặt bên cạnh người cô, một tay xoa nắn cái trán cô, hơi thở phả vào trên mặt, nóng nóng.

“Có tốt hơn chút nào không?” Mặt Chân Lãng ở bên trên cô có mười cm nhìn xuống, từ góc độ của cô mà nhìn có vài phần cảm giác xa lạ.

Hơi thở anh lướt qua trán cô, lay động mái tóc ngắn mềm mại, đôi mắt đen sâu như hồ nước, mùi hương đàn ông nhàn nhạt rơi trên mũi cô, trong quen thuộc có đôi chút xa lạ.

Nói quen thuộc, đó là vì cô có thể nhận ra mùi hương của Chân Lãng; nói xa lạ, đó là vì lúc này cô mới phát hiện mùi hương này ở gần lại rất dễ ngủ.

“Thú y, anh đôi nước hoa sao?” Cô lóc lên ánh mắt tò mò, hít hít cái mũi.

“Cái gì?” Chân Lãng theo thói quen nhướn mày một cái, làm cho khóe mắt có thêm một chút hấp dẫn, bàn tay đặt trên trán cô động tác cũng nhẹ dần.

Một lọn tóc rơi xuống trước trán anh theo động tác mà nhẹ nhàng lay động, Cổ Thước đưa tay gạt sang một bên lộ ra vẻ mặt hài lòng, “Thú y, lần sau lái xe anh cẩn thận chút được không? Kỹ thuật thật là tệ.”

Gương mặt ở phía trên lại đến gần hơn không ít, khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng 3cm thôi. Nụ cười Chân Lãng trở nên cực kỳ mập mờ, giọng nói khàn khàn “Cô vừa nói gì?”

Bị áp lực vô hình làm cho khó chịu, Cổ Thước vô thức lùi về sau một chút nhưng không còn chỗ để lùi nữa, hô hấp không hiểu sao trở nên dồn dập.

Ngón tay đặt lên ngực anh đẩy anh ra xa một chút rồi mới tìm được một câu thích hợp, “Tôi nói, tên khốn nhà anh rốt cuộc có biết lái xe hay không? Có muốn lão nương dạy dạy cho lái xe thế nào không?”

“Tôi không hỏi câu này.” Chân Lãng nhếch đôi môi hồng hồng cười một tiếng, “Vừa rồi cô hỏi tôi có phải là xử nam hay không?”

“Đâu có!” Người nào đó rất cố chấp, đánh chết cũng không thừa nhận, “Anh nghe nhầm.”

“Tôi nghe nhầm?” Giọng nói Chân Lãng rất có sức hút, sột soạt rất dễ nghe. Cổ Thước đột nhiên phát hiện hơi thở của mình trở nên dồn dập và nặng nề.

Một nắm đấm đánh ra chạy thẳng tới mặt Chân Lãng, “Tránh ra, anh hút hết không khí của lão nương đây rồi.”

Nắm đấm trượt qua mặt Chân Lãng rơi vào khoảng không, Cổ Thước bật người lên, trán đụng vào tay Chân Lãng, vết tím vừa rồi lại bị liên lụy đến, cô kêu đau một tiếng rồi lại ngã về chỗ cũ.

Chân Lãng cười, lòng bàn tay che lên vết thương của cô, tiếng sột soạt lại phát ra.

Chân nhanh chóng đá ra, nhưng không gian trong xe quá nhỏ, Chân Lãng nghiêng một cái, một tiếng động lại vang lên, đầu gối cô hung hăng đụng lên ngăn kéo.

“Trung thực một chút.” Chân Lãng ấn tay lên đầu gối cô nhẹ nhàng xoa, mà động tác như vậy làm giữa hai người gần như không có khoảng cách, nửa người trên của anh dựa vào cô càng gần.

Cô Thước cảm thấy hô hấp lại càng khó khăn, mở miệng hít không khí, lồng ngực phập phồng phập phồng.

Đôi mắt Chân Lãng híp lại, ánh mắt càng trở nên sâu xa.

“Cạch, cạch, cạch!”

Cửa xe bị người ta gõ ba cái thật mạnh, hai người đồng loạt ngẩng đầu, chỉ thấy cánh tay gõ cửa đã thu về, trên cửa kính có một tờ giấy nhét vào —
□ muốn rung xe mời về ga-ra nhà mình, nếu thật sự rất gấp, cảm phiền đỗ sát vào bên đường. Cảm ơn! *(Phụt!!!! anh cảnh sát này đầu óc đen tối quá cơ)*

Cổ Thước!!!

Chân Lãng...

Chương 22: Tớ phải nâng ngực!

Khi Phương Thanh Quỳnh vào phòng nhìn thấy trước mắt chính là một cảnh tượng như thế này: bánh bao để trước mặt Cổ Thước đã không còn bốc hơi nóng, bát canh bánh bao nát bét, cái thìa trong tay Cổ đại cô nương đang khua loạn xạ, canh bắn tung tóe khắp nơi. Còn người nào đó hồn bay chín tầng mây căn bản là không có chút ý thức, cứ mức rồi lại đổ, đổ rồi lại mức...

“Sao cậu lại giống như trẻ con vậy, ăn mà bày ra cả một bàn.” Phương Thanh Quỳnh chán ghét nhìn đống bánh bao hỗn độn, “Như thế này cậu còn ăn không? Không ăn tớ ném.”

“Ừ.” Cổ Thước vẫn dờ dẩn như thế, thờ ơ trả lời.

“Sao?” Bát cháo trước mặt một chút cũng không động đến, đây hoàn toàn không phải Cổ Thước mà cô quen biết, quá kì quái, “Ngay cả bữa sáng cậu cũng không ăn? Chẳng lẽ bị bệnh?”

Cổ Thước tinh thần hoảng hốt, căn bản không nghe Phương Thanh Quỳnh nói gì, ngón tay vẫn nắm lấy cái thìa, ngây ngốc ngẩn người.

“Cậu rốt cuộc là bị làm sao?” Mặt Phương Thanh Quỳnh đưa đến trước mặt Cổ Thước, “Dáng vẻ này là thế nào đây? Sao lại giống như đang tương tư a.”

“Cái gì?” Cổ Thước đột nhiên sợ hãi bừng tỉnh, nhìn thấy mỹ nữ ngay trước mặt, bị dọa giật lùi về sau, “A, cậu làm gì tới gần tớ như thế?”

Phương Thanh vịn vẹo eo thon nhích tới gần Cổ Thước, ngón tay thon dài lướt đến dưới cằm cô, “Lại đây nói cho tớ biết có phải hôm qua xem mặt gặp

được nam nhân tốt rồi không, làm cho cậu ngay cả hồn cũng không cần như thế.”

“Hôm qua?” Thần trí Cổ Thước lại một lần nữa trở về hiện trường nóng bỏng trên xe kia, vẻ mặt biến đổi một cách kì quái, suy nghĩ lại không cần thận bỏ nhào tới người kia.

Có muốn tự mình kiểm tra một chút không? (Bạn Cổ Thước không muốn nhưng em muốn anh ơi (^O^))

Đây là mấy lời hôm qua Chân Lăng cười như không cười nói ra bên tai cô, thái độ mập mờ kia, đôi mắt hút hồn kia, giọng nói toan tính kia giống như đang khiêu khích thứ gì đó.

“Àm!” Đầu Cổ Thước đập vào cái bàn, vô lực nằm sấp xuống.

Chân Lăng có đôi mắt đào hoa cô đã biết, đôi mắt kia từ khi trung học đã quyến rũ vô số cô gái nhỏ bé cô cũng biết, khi học đại học Chân Lăng phóng điện làm khuynh đảo vô số bạn học khoa trên khoa dưới cô lại càng rõ ràng. Vấn đề là, hôm qua đôi mắt hắc cười cười nói một câu đó, trong mắt lóe sáng, mà cô lại quên không phản bác.

Trong nháy mắt đó, cô lại cảm thấy nụ cười kia của hắn thật là đẹp, thanh danh cả đời của cô a....

“Đúng vậy!” Phương Thanh Quỳnh nắm vai Cổ Thước lắc lắc, thật vất vả mới kéo được hồn phách đang chu du trên trời của Cổ Thước về, “Nói mau, chuyện xem mặt hôm qua thế nào?”

“Hôm qua?” Cổ Thước phản ứng chậm nửa nhịp cố gắng nhớ lại, nhanh chóng kể lại chuyện hôm qua một lần, cuối cùng hung hăng nắm chặt tay cộng thêm một câu, “Tớ thề, không bao giờ đi xem mặt nữa!”

Phương Thanh Quỳnh lộ vẻ suy tư, ánh mắt không ngừng quét sang Cổ Thước, “Vậy có nghĩa là hôm nay cậu không bình thường không phải vì nam nhân xem mặt tốt, mà vì một người khác?”

Câu hỏi của cô lại bị bơ một lần nữa, Cổ Thước đang nhìn trần nhà suy nghĩ câu nói kia của Chân Lăng. Nói một cách chính xác thì từ ngày hôm qua, cô vẫn đang suy nghĩ câu nói này.

Hắn có phải xử nam hay không sao lại muốn cô kiểm tra? Cô kiểm tra thế nào? Chẳng lẽ cái này cũng có tiêu chuẩn hàng giả? (□ || *Hết nói nổi bạn nhỏ này*)

Ngón tay nhỏ nhắn chọc vào trán cô, hai mắt to tròn khẳng định lại lần gần sát trước mặt cô, “Cổ Thước, trong đầu cậu có phải đang nghĩ đến một anh chàng hay không?”

Ánh mắt lóe sáng, rồi lại lóe sáng, Cổ Thước không phủ nhận nha.

Chân Lãng, dường như cũng là đàn ông. ((□)) *Cái này mà cũng phải “dường như” sao.*)

Trong nụ cười của Phương Thanh Quỳnh cở vể quái dị nói không nên lời, hai ngón tay nhéo nhéo hai má Cổ Thước, “Tiểu Thước bé nhỏ, nhìn tớ này, trả lời tớ những câu dưới đây để tớ kiểm tra thử xem cậu có thích anh ta hay không...”

Cổ Thước bị động ngơ ngác ngẩng đầu, bên tai là giọng nói như thôi miên của Phương Thanh Quỳnh, “Thứ nhất, có phải khi cậu nghĩ đến anh ta sẽ cảm thấy ngọt ngào trong lòng, bất giác mỉm cười hay không?”

Vẻ mặt ngốc nghếch run một cái, Cổ Thước hừ lạnh, “Cười? Tớ muốn khóc thì có.”

“Thứ hai, vậy khi cậu nghĩ đến anh ta, có phải cảm thấy nụ cười của anh ta thật đẹp hay không?”

Cổ Thước rất không nể mặt hất hai tay cô ra, “Đẹp? Cho xin đi.”

“Thứ ba, có phải khi cậu nghĩ đến anh ta, trái tim sẽ mềm mại hơn không?”

“Mềm?” Ánh mắt Cổ Thước trừng lớn, “Suy nghĩ giết người tớ cũng có, cậu nói đây có phải mềm hay không?”

“Ồ...” Vẻ bình tĩnh của Phương Thanh Quỳnh đông cứng trên mặt, cô quyết định ra một chiêu cuối cùng, “Thứ tư, vậy khi cậu nghĩ đến anh ta, có phải sẽ hy vọng anh ta lập tức xuất hiện trước mặt cậu, có phải lâu lâu không gặp sẽ nhớ anh ta hay không?”

“Phanh!” Bàn tay Cổ Thước vỗ lên bàn, trừng mắt nhìn thẳng cô, “Tớ hy vọng hần vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tớ, nếu không tớ sẽ xé cái vế mặt cười cười của hần ném xuống chân nghiền thành bột.” ((-^~) *trẻ con thỉnh đừng học tập*)

“A!” Phương Thanh Quỳnh cũng thở ra một hơi, “Chẳng lẽ cậu đang nói cho tớ, người khiến cậu cả buổi sáng ngay cả hồn cũng không cần chính là Chân Lăng sao?”

Trúng ngay tử huyết, Cổ Thước ngán ngẩm lại dựa vào ghế.

Hai tay Phương Thanh Quỳnh nắm chặt vai Cổ Thước, giọng nói đột nhiên cao hơn một quãng tám, “Cậu, cậu, cậu cuối cùng cũng đối với anh ta...”

“Tớ cuối cùng cũng không cần mềm tay với anh ta nữa.” Cổ Thước nháy lên, hai tay chống hông phát ra tiếng cười cổ quái, “Cậu biết không, thứ tớ nợ hần cuối cùng trả xong xuôi, từ nay trở đi, chỉ cần hần còn chọc vào tớ nữa, tớ sẽ ra tay hành hung, không cần nhần nhịn nữa.” ((-3-) *Chị tưởng trước giờ chị nhần nhịn hay sao?*)

Môi hồng thanh tú mở ra, ánh sáng vừa lóe lên trong mắt Phương Thanh Quỳnh nhất thời tắt ngúm, yên lặng quay đầu, bên tai là tiếng cười càn rỡ của Cổ Thước.

Có lẽ không không nên ôm hy vọng quá lớn với cái kẻ này, nếu không nhất định sẽ có ngày tức chết. Để cô thay ông chồng đáng thương nào đó mặc niệm đi.

Cổ Thước hưng phấn khua tay múa chân, nhảy múa tung tăng, Phương Thanh Quỳnh chống cằm trên mặt tràn đầy vẻ nói không lên lời, nghe cô huyền thuyên mà ngón tay nhàm chán gõ gõ mặt bàn phát ra âm thanh lạnh lạnh.

“Cậu nói cái gì?” Phương Thanh Quỳnh bỗng nhiên lên tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào dáng người cứng nhắc của người nào đó, “Cậu nói mục đích xem mặt của cậu là vì làm lớn ngực của cậu?” ((-__-)*bạn nhỏ Cổ Thước thực ngây thơ*)

“Đúng vậy a.” Đầu tiên Cổ Thước dùng sức gật đầu, sau đó lại thở dài cúi đầu, “Bây giờ không đi xem mặt nữa, vậy ngực tớ phải làm thế nào?”

“Đây lại là mục đích của cậu?” Phương Thanh Quỳnh không thể tin vào lỗ tai mình, “Làm ngực lớn hơn sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực trước mặt Chân Lãng?” ($\neg \square \neg$) *≡ hắc hắc, bạn CT này cũng thiệt là bệnh nha*

“Đúng vậy a!”

“Cậu khẳng định con gái hai mươi lăm tuổi ngực còn có thể lớn hơn?” Cô cười nhạo một tiếng, “Đến tuổi này của cậu, trừ khi làm phẫu thuật nâng ngực, nếu không căn bản không thể lớn hơn được.”

“Vậy sao?” Cổ Thước thật sự rất thành thật ngồi nghe, cúi đầu im lặng tự hỏi.

“Đương nhiên!” Phương Thanh Quỳnh cố gắng thuyết phục bạn tốt bỏ cuộc, “Cậu dù thế nào cũng là con gái hiện đại đã học đại học, kiến thức sinh lý không thể nào không rõ, chẳng lẽ không nghĩ ra?”

Cô duỗi ngón tay vạch một đường trên không, “Cho dù có thể lớn hơn chút ít cũng không thể đến mức như thành như lũy trong tưởng tượng của cậu, cho nên...”

“Cho nên tớ sẽ bị Chân Lãng cười nhạo cả đời phải không?” Cổ Thước ngẩng đầu lên, có chút uất ức sau khi bị công kích.

Phương Thanh Quỳnh than thở một tiếng, “Cậu đã khẳng định anh ta sẽ cười nhạo cậu?”

Gật đầu, dùng sức gật đầu, vô cùng dùng sức gật đầu.

Tiếng hàm răng ken két vang lên, gương mặt Cổ Thước vặn vẹo, “Hắc chẳng những cười ngực tớ phẳng, hôm qua còn cười tớ là xử nữ không ai muốn!!!”

Đúng vậy, cô suy nghĩ hết một ngày một đêm, cuối cùng kết luận vì sao nụ cười Chân Lãng cổ quái như vậy, hắc căn bản đang cười nhạo cô không ai thèm lấy.

“Thanh Thanh, tớ quyết định rồi.” Ánh mắt Cổ Thước nhìn ra cửa sổ. Từ tầng hai nhìn xuống, tấm hình lớn kia dưới ánh nắng có chút trong suốt, bờ vai trắng như tuyết kia, bộ ngực đung đưa trong gió như đang phập phồng, “Tớ muốn đi nâng ngực!!!”

“Huych!” Phương Thanh Quỳnh đang ngồi trên bàn loạng choạng một cái ngã xuống, đầu gối đập thật mạnh vào cái ghế Cổ Thước đang ngồi, về mặt kinh ngạc nhìn bạn tốt, “Câu điên khùng cái gì vậy?”

“Thanh Thanh, mỗi người đều có những chuyện đặc biệt cố chấp.” Cổ Thước kiên quyết lên tiếng, trong mắt lóe lên ánh sáng thù hận, “Người kia vẫn luôn cười tởm phăng, tởm sẽ nhất định phải chứng tỏ cho hắn tởm tuyệt đối sẽ không phăng vĩnh viễn.” (￣□￣|| *cái lý do câu huyết gì đây?*)

Phương Thanh Quỳnh há hốc mồm, lúc nhìn đến ánh mắt Cổ Thước lại lặng lẽ nuốt xuống.

Mặc dù bốn câu trả lời lúc trước đều không đúng nhưng cô còn có câu thứ năm, chính là — câu có phải vì một câu nói vô tình của anh ta mà rất dễ ý, để ý đến mức cực đoan hay không?

Cô nghĩ cô đã không cần phải hỏi nữa.

Đương nhiên đối với Phương Thanh Quỳnh mà nói, điên rồ không chỉ có một mình Cổ Thước, ngay cả Chân Lăng công tư rõ ràng, hành động tinh táo trong trí nhớ của cô, lại cũng chọn ngay lúc này xuất hiện trong studio.

Dụi dụi mắt, xác nhận không có nhận nhầm thân hình tuấn tú kia, Phương Thanh Quỳnh lại dụi dụi mắt nhìn về phía đồng hồ treo tường, mới hơn mười giờ, đúng vậy, đang là thời gian đi làm.

Về mặt Phương Thanh Quỳnh đầu tiên là ngẩn ra, sau đó rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt bà tám rất thích hợp, tràn đầy tươi cười: “Anh đến sớm vậy sao, chẳng lẽ bệnh viện không có việc gì?”

Ánh mắt Chân Lăng đảo quanh, dừng lại trên mặt nữ nhân suất khí trong góc phòng, mà Cổ Thước đã một bước nhảy tới, ngẩng lên đối đầu với anh, “Anh đừng tưởng tôi không biết anh đang nghĩ cái gì, tôi sẽ không cho anh cơ hội cười nhạo tôi đâu.”

Không đợi Chân Lăng lên tiếng, cô rất có khí chất vò vò tóc che đi khối tím bầm trên trán, hiên ngang đi ra khỏi cửa.

Sau khi Phương Thanh Quỳnh thanh nhã đưa mắt nhìn bạn tốt ra khỏi cửa, lúc này mới nhẹ cười lên tiếng, “Anh có hứng thú làm ăn không?...”

Sau đó Cổ đại tiểu thư chỉ làm một chuyện, chính là dùng một ngày thu thập tài liệu, chọn một bệnh viện chính hình danh tiếng nhất, kỹ thuật nhất, điền cái rằm á. Cô phải —— nâng ngực!!!

Chương 23: Bác sĩ của cô là anh ta?

“Tiểu thư muốn thực hiện ở phương diện nào?” Cô gái ở quầy tiếp tân nở nụ cười thân thiện, khác hẳn với thái độ phục vụ của bệnh viện nhà nước trong trí nhớ của Cổ Thược.

“Tôi...” Cổ Thược nhất thời không nói ra được, bất giác cúi đầu nhìn ngực mình một chút, cô gái kia lập tức hiểu ra, “Kỹ thuật nâng ngực của chúng tôi ở đây đứng đầu toàn quốc, tiểu thư không ngại có thể nghe chút ý kiến, nếu ngại có thể không cần.”

Cổ Thược ngây ngốc cứng nhắc gật đầu, giống như bà đỡ đôi mắt với cái mông tiểu thư nhà đại quan viên, nghe thấy một loại ma âm tấy não.

“Kỹ thuật của chúng tôi ở đây tiên tiến nhất cả nước, đảm bảo sẽ không để lại sẹo, có thể dựa theo yêu cầu của cô để chọn hình dáng: hình giọt nước, hình quả lê, hình quả đào, muốn loại Cup nào cũng tùy cô quyết định, sau khi cưới cũng tuyệt đối không bị ảnh hưởng. Còn nữa...” Nụ cười của cô gái hoàn mỹ đến mức làm người ta không cách nào cự tuyệt, “Tất cả những bộ phận giả cũng có thể tự mình chọn, thậm chí cô có thể chọn bộ phận ngoại quốc, có xác nhận quốc tế, có thể bảo hành bất cứ lúc nào.”

O,her lady gaga!

Đầu óc Cổ Thược choáng váng, cái này, coi như cô có một bộ ngực —— chứng nhận quốc tế?

Cô gái nhẹ nhàng cười nhìn cô, “Cô có muốn nghe bác sĩ tư vấn kĩ càng hơn không? Việc này không thu phí, nếu có gì không hài lòng, cô có thể chọn bỏ cuộc.”

Nhìn trên tờ quảng cáo một bộ ngực như núi, trong đầu Cô Thước tưởng tượng đến một ngày nào đó mình cũng kiêu ngạo đứng trước mặt Chân Lãng, cô bất giác gật đầu.

“Vậy tiêu thụ theo chúng tôi sắp xếp hay tự mình chọn bác sĩ?” Tiếng nói ngọt ngào như đang dụ người, “Tự chọn bác sĩ thì có thể chọn những bác sĩ tốt nhất của chúng tôi, chỉ là có lẽ phải xếp lịch hẹn.”

“Chọn bác sĩ tốt nhất?” Cô Thước ngẫm nghĩ, “Vây bây giờ có thời gian tư vấn cho tôi luôn không?”

“Xin chờ một lát.” Cô gái cúi đầu xuống quầy tiếp tân lật quyển sổ đăng kí, không lâu sau lại ngẩng lên, “Cô thật may mắn, ca phẫu thuật hôm nay của bác sĩ tốt nhất chỗ chúng tôi dời ngày, vừa vặn tư vấn cho cô, là căn phòng đầu tiên bên trái tầng hai, có cần tôi dẫn cô đi không?”

Lắc lắc đầu, Cô Thước bước chân lên lầu, đếm đếm số trên căn phòng rồi liếc mắt nhìn cái tên trên cánh cửa — Lâm Tử Thần. *(Hắc hắc, có ai nhớ anh này là ai không?)*

Trí nhớ còn chưa kịp nghĩ lại đã nghe đến cái tên này lúc nào, chân cô đã bước vào phòng.

Bệnh viện tư thật sự là rất tốt, phục vụ tận tình, trang trí tinh xảo, ngay cả phòng làm việc của bác sĩ cũng vô cùng trang nhã, tường màu xanh nhạt chứ không phải màu trắng luôn tạo áp lực tâm lý, rèm cửa sổ được vén lên đưa vào phòng từng làn gió ấm áp.

Vị bác sĩ kia đang quay mặt ra ngoài cửa sổ thưởng thức cảnh đẹp, ánh mặt trời rơi trên mặt bàn tạo thành những hình ảnh màu vàng chói mắt.

“Cái...” Cô Thước hoàn toàn không nghĩ đến sẽ là như thế này, bác sĩ trước giờ không phải suốt ngày vui đầu trong đồng bệnh án, trước mặt là một chồng bừa bộn các loại sách, ngoài ra còn dẫn theo một đồng người đi hỏi thăm bệnh nhân sao?

Nào có nhân nhã như thế này?

Người sau bàn xoay cái ghế, chuyển về phía này, ánh mặt trời màu vàng hoàng kim ánh lên sau lưng anh, áo blouse màu trắng giống như trong suốt.

Mọi người đều nói bác sĩ là thiên sứ, trong nháy mắt Cổ Thước cũng đồng ý với lời nói này. Nhưng khi cô nhìn đến gương mặt cùng nụ cười không thể nhầm được của người trước mặt, cô giống như có thể thấy được áo blouse kia biến thành một đôi cánh khổng lồ màu đen.

Thiên sứ?!

Thiên sứ cái đầu hấn, thiên sứ cả họ nhà hấn!!!

Cổ Thước trừng lớn hai mắt nhìn chăm chăm nụ cười của người trước mặt, nắm chặt bàn tay, thật lâu mới tìm lại được giọng nói của mình, “Sao anh lại ở đây?”

Cái gì gọi là ác mộng? Đó là những thứ chỉ trong mơ mới xuất hiện.

Cái gì gọi là oan hồn? Đó là thứ chỉ có nửa đêm mới hiện lên trên người.

Người trước mặt đối với cô mà nói thì còn đáng sợ hơn ác mộng, quân người hơn oan hồn, ban ngày không cần ngủ lúc nào cũng có thể xuất hiện trước mặt cô.

Trời ạ, cho một tia sét xuống đánh chết cô — trước mặt người này đi.

Nụ cười vang vang, vừa trầm thấp vừa âm áp, “Kiêm chúc.”

Kiêm chúc?

“Nhưng...” Cô lắp ba lắp bắp, mấy lần thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình, “Trên cửa ghi Lâm Tử Thần cơ mà.”

“Vậy sao.” Người trên ghế thân nhiên nói, “Có thể y tá bận rộn quên không thay bảng tên.”

Cô nguyên rửa mấy mục y tá đó! Nếu không, bằng cảm giác của cô, chỉ cần trong phạm vi tầm mắt xuất hiện chữ Chân hoặc chữ Lãng, cô nhất định sẽ bắt sống được, tuyệt đối không bao giờ bước qua cánh cửa gian ác này.

Lâm Tử Thần, cuối cùng cô cũng nhớ lại được cái tên này, chính là bè đảng của tên Chân Lãng này xui xẻo bị mình ném qua vai.

“Bệnh viện “Beautiful Rose” này là của thầy giáo tôi mở.” Chân Lãng như biết được cô đang nghĩ gì, ngón tay gõ xuống cuốn sách quảng cáo bệnh viện.

Hôm nay sao ngũ hoàng nhập trung cung, mọi việc không thành. *(Hình như là phong thủy: nghĩa là trong ngày này thì mọi việc kém may mắn, bất lợi)*

Câu này thoáng qua trong đầu Cổ Thước, dưới chân bắt đầu từng bước lùi ra ngoài.

“Cô đến đây làm gì?” Giọng nói Chân Lãng nhanh hơn bước chân của cô, ngay khi cô chỉ còn ba bước nữa là ra khỏi cửa thì từ từ truyền đến, “Đây là thẩm mỹ viện, mà cô là...”

“Tìm nhà vệ sinh!” Cổ Thước không chút nghĩ ngợi nhanh chân vọt ra ngoài, không nghĩ tới vừa ra đến ngoài cửa đã chạm mặt một bóng người màu xanh.

Là cô gái có nụ cười ngọt như đường ở quầy tiếp tân, Cổ Thước phản ứng cực kỳ nhanh, chân bước sang bên cạnh mới khó khăn tránh khỏi hai người đâm vào nhau.

“A...” Cô gái kia kêu một tiếng kinh ngạc, ngẩn người nhìn Cổ Thước, “Tiểu thư không sao chứ? Cô vừa quên không cầm bệnh án, tôi đã giúp cô chỉ định bác sĩ Chân rồi.”

Cô im lặng nhận quyền bệnh án, tuyệt đối chắc chắn người bên trong đã nghe được giọng nói của cô gái này. Hơn nữa thần kinh nhạy cảm của cô còn cảm giác được hai luồng điện vô hình dừng lại trên người mình.

“Đã chỉ định tôi sao còn muốn đi?” Giọng nói kia rất bình tĩnh, trong bình tĩnh lại có một loại cảm giác không cách nào từ chối, “Chẳng lẽ cô nghi ngờ kỹ thuật của tôi?”

Không nghi ngờ kỹ thuật của anh nhưng nghi ngờ nhân phẩm của anh có được không?

Hắn đã ở khoa này, cô lại tìm đến khoa này, cũng đã biết lòng dạ của nhau, cô có chạy cũng vô nghĩa.

Cổ Thước cứng nhắc xoay người, đối diện với người đang đứng tựa vào cửa, vẻ mặt cô vừa hùng dũng vừa đau khổ, cứng nhắc bước vào. Vừa đi vào đã thấy Chân Lãng đang đóng cửa sổ, ra lệnh cho cô, “Khóa cửa.”

Có lẽ mỗi ngày cùng anh về nhà làm cô tạo thành phản xạ có điều kiện với lời nói này, cô vô cùng thuận tay khóa cửa lại.

Trong một thoáng cánh cửa đóng lại, cô loáng thoáng nghe thấy giọng nói nghi ngờ của cô y tá bên ngoài, “Ồ, sáng nay rõ ràng mình đã thay bằng tên, sao vẫn là bác sĩ Lâm? Chẳng lẽ mình lú lẫn rồi sao?”

Khi cửa đóng lại, rèm cũng buông xuống, căn phòng đang bừng sáng cũng bỗng nhiên tối om, bóng tối bất ngờ khiến Cổ Thước cảm giác sau lưng lạnh lạnh.

Chân Lãng thu lại nụ cười nên có thêm vài phần cảm giác xa cách, thần sắc quen thuộc mà Cổ Thước biết đã chuyển sang trạng thái nghề nghiệp, không còn là người mà cô “sống chung” nữa.

Ai biết được câu đầu tiên của Chân Lãng thiếu chút nữa làm Cổ Thước sặc chết, anh nói: “Cởi áo!”

Cúi đầu nhìn áo T-shirt cỡ lớn trên người mình, Cổ Thước lúng túng lên tiếng, “Cái này... hôm nay tôi chỉ mặc một áo.”

Bây giờ đã là tiết trời tháng năm, người bình thường nào mặc mấy lớp chứ? Huống hồ cô thích hoạt động như vậy càng nhanh toát mồ hôi và sợ nóng hơn người bình thường.

“Tôi biết.” Cái điệu bộ phẳng lì như kính này của Chân Lãng cô có biết, mỗi khi làm việc là trở nên trầm ổn, lạnh nhạt, điều này thật ra lại càng dễ làm cô buông lỏng đề phòng, nhưng — “Cởi áo, cởi ra.”

“Làm gì?” Cho dù bọn họ rất quen thuộc nhưng không đến mức trần trụi nhìn nhau chứ, hơn nữa lại chỉ có một mình cô lỏa lồ.

(Chẳng nhẽ chị muốn 2 người cùng ..... Ôi, bạn nhỏ này, vẫn còn ngây thơ lắm =)) Mà cũng chẳng biết đây là ngây thơ hay là mảnh khảnh nữa. Há há há)

“Cô không cởi ra, tôi sao biết được kết cấu khung xương, phân bố bộ phận, hạ dao ở đâu là đẹp nhất?” Chân Lăng trả lời cực nhanh giống như trong đầu đã nghĩ sẵn, “Cô nghĩ bây giờ đang làm gì? Chẳng những phải nhìn trước mà còn phải vẽ ra một thiết kế thích hợp nhất, đẹp nhất. Tôi là bác sĩ, đương nhiên phải có trách nhiệm với bệnh nhân.”

Anh tiện tay mở ngăn kéo, lấy ra một cái bút dạ.

Không phải hấn muốn vẽ bìa ngấm trên người mình đấy chứ?

Người nào đó tưởng tượng ra một cây bút vẽ ra những vòng tròn đen trắng trên người mình, lấy một điểm nào đó làm trung tâm, rộng dần ra ngoài, bên trên viết 10 điểm, 9 điểm, 8 điểm...

Nghĩ nhiều, nghĩ nhiều...

“Thật sự phải cởi?” Cô nàng nào đó đang vùng vẫy hấp hối giữa mối quan hệ bác sĩ và người bệnh, bắt đầu tỉnh ra rằng bước vào cánh cửa của tên Chân Lăng là một sai lầm cực lớn rồi chẳng.

Không đúng, là vào cửa phòng làm việc của hấn.

“Đương nhiên.” Ngón tay Chân Lăng chống cằm nhàn nhã đợi, “Có người lưng dài thì nên chếch xuống một chút, có người lưng ngắn thì lên chếch lên một chút, có người vai rộng thì nên làm lớn một chút, hiểu không?”

Hiểu, nói đi nói lại, chính là nhìn thực đơn chọn món, nhìn thân hình của cô mà đoán trước...

Cô chậm chậm từ từ, khó khăn lắm mới có thể túm lấy áo phông, đầu tiên kéo một bên tay áo, sau khi đau khổ vùng vẫy cuối cùng biến thành một cánh tay ở trong tay áo bị kéo dài.

Tiếp theo, cô bắt đầu túm tay áo còn lại, cũng ra sức vặn vẹo, từ từ rút lại, đau khổ như không phải cô đang cởi áo mà đang xé da.

Người ở bàn đối diện bàn tay đang chống cằm, hai ngón tay cọ cọ cái mũi, im lặng thưởng thức cô vùng vẫy.

Kể từ khi cô bắt đầu cởi áo, tư thế của anh không hề thay đổi.

Trong phòng, chỉ có cô và anh, cùng tiếng hít thở của hai người.

Hai tay cô nắm lấy viền dưới của áo, từng chút từng chút di chuyển lên, cái bụng nồn nà phập phồng theo từng trận hô hấp, eo thon làm cho cô thêm mấy phần đáng thương, lại hướng lên trên...

Cổ Thước mạnh mẽ kéo áo xuống, dùng sức che bụng mình lại, bỗng nhiên nói, “Tôi muốn xin đổi bác sĩ!”

Cô không làm được, đối mặt với Chân Lãng, cô không thể công tư rõ ràng được.

Không nghĩ ngợi kéo áo xuống, Cổ Thước xoay người muốn đi ra ngoài, ngón tay vừa chạm đến khóa cửa thì giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc có thêm chút khàn khàn vang lên phía sau, “Ồ trước mặt tôi cũng không dám cởi, còn dám cởi cho người khác nhìn?”

(không hiểu sao người thấy mùi dấm, phải chăng ý là “em dám cởi áo trước mặt người khác không phải anh?” Há há há. Tưởng tượng thôi, mọi người thích hiểu câu này của anh ý thế nào thì hiểu, Há há há. Không biết đêm nay ngủ anh ý có gặp mộng xuân không. =)))

Ầm, sấm sét từ trên chín tầng mây đen sì phóng xuống, lại lần nữa đánh trúng Cổ cô nương!

Chương 24: Đầu tiên phải để cô thích ứng với bộ ngực cô muốn nâng đỡ

Bàn tay đặt trên nắm cửa từ từ hạ xuống, Cổ Thước nhắm mắt xoay người, vẻ mặt như hận không thể xé anh thành từng mảnh nhỏ rồi nuốt vào bụng, “Tôi sẽ yêu cầu bác sĩ nữ, chỗ các anh không phải ngay cả bác sĩ nữ cũng không có chứ, nếu không tôi sẽ đổi bệnh viện khác!!!”

“Roẹt...” Hai tấm rèm cửa đột nhiên bị kéo ra, ánh mặt trời chiếu vào đến chói mắt, Cổ Thước bất giác đưa tay lên che mắt, né tránh ánh sáng.

“Bác sĩ nữ cũng phải sờ phải nắm phải vẽ.” Chân Lăng uể oải dựa lưng vào ghế, “Mặc dù cô tính cách tùy tiện nhưng bình thường không thích người khác xâm nhập phạm vi cá nhân, cô xác nhận có thể chấp nhận hai bàn tay bò tới bò lui trên người mình? Cho dù là bác sĩ?”

Sắc mặt Cổ Thước biến đổi khôn lường, chuyển thành âm trầm.

Chân Lăng nói đúng, trừ khi là người cô cực kỳ tin tưởng, nếu không cô không thích có người tới gần mình quá thân mật, ngay cả cô cũng không biết tập võ chính là nguyên nhân của vấn đề. Cô có cảm giác mãnh liệt về lãnh địa và không gian cá nhân, bất cứ khi nào có người tới gần đều vô thức né tránh, nếu đột nhiên xông vào không gian của cô, thậm chí cô sẽ vô thức cho ngay một quyền. Cho nên cô không thích đi xe công cộng, thà ngồi xe của kẻ thù cũng không muốn tiếp xúc thân cận với người khác. Đương nhiên bình thường cô sẽ cố hết sức để kiềm chế, cũng chưa từng nói cho người khác cái bệnh nho nhỏ này của mình, Chân Lăng kia từ đâu nhận ra?

“Tôi... có thể nhin.” Ba chữ này cô phải cắn chặt răng mà nói. Không biết đang thuyết phục Chân Lăng hay thuyết phục chính mình.

“Chuyện này có thể thảo luận sau.” Chân Lăng đột nhiên không tiếp tục tranh luận nữa, “Cô kiên trì phải làm thì tôi nhất định phải báo trước tất cả những nguy hiểm cho cô, đầu sao chúng ta cũng ở chung, tôi phải nói cho tường tận.”

Nghe nói vậy, trong mắt Cổ Thước xuất hiện một tia thả lỏng, suy nghĩ một chút rồi lại bước trở về, kéo cái ghế ngồi xuống, “Nói đi!”

“Cái này...” Chân Lăng mở ra một tập tài liệu, rút ra một tờ đưa tới trước mặt cô, “Giấy đồng ý phẫu thuật, tôi sẽ tử tế nói cho cô nghe, coi như quà của bạn bè đi.”

Hắn ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Cổ Thước nhích tới gần, người nào đó kéo dài cổ nhích cái ghế tới gần anh, tựa trên tay ghế của anh, dựng đứng lỗ tai lắng nghe.

“Mặc dù hiện nay đây chỉ là thủ thuật rất nhỏ nhưng không thể đảm bảo hoàn toàn không có gì xảy ra, đúng không?” Giọng nói Chân Lăng rất

nghiêm túc, đôi mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Cổ Thước còn lóe sáng, không có một chút đùa giỡn, “Hơn nữa vì gặp chuyện, ví dụ như tai nạn xe cộ, hoặc bị đánh trọng thương, đều có thể khiến cho bộ phận giả vỡ ra, khi đó sẽ phải lấy ra, nếu không thì sẽ...”

“Sẽ thế nào?” Chưa đợi Chân Lãng nói xong, Cổ Thước vội vàng hỏi tới.

“Một bên hỏng một bên còn nguyên.” Giọng nói Chân Lãng thật đương nhiên, “Một bên A+ một bên D-.”

“Vậy làm sao mà đi được?” Cổ Thước buột miệng, “Không phải là phải đi nghiêng chứ?” *(linhlu: Kịch cỡ kiểu gì mà nặng đến nỗi phải đi nghiêng nhỉ? Bỏ tay với tưởng tượng của chị này)*

Chân Lãng nhún nhún vai, cười có chút bại hoại.

“Không đúng.” Cổ Thước suy nghĩ một lát, “Vậy cũng có thể lấy nốt ra chứ, có phải không?”

“Có thể.” Chân Lãng rất thành thật trả lời, “Nhưng phải lấy ra toàn bộ, lại phải dọn dẹp bên trong một chút để phát triển những tế bào mới. Nhưng...” Anh nhìn chăm chăm vào mặt Cổ Thước, ngón tay nhẹ gõ mặt bàn, “Làn da của một người sau khi bị kéo dẫn ra rồi lại lấy thứ bên trong ra, cô có thể tưởng tượng biến thành loại gì rồi đây.”

Cổ Thước giật giật khóe miệng, “Bóng bay được thổi căng một lúc lâu rồi bị rò khí.” *(liên tưởng hay nhỉ)*

Chân Lãng gật gật đầu, cho cô một vẻ mặt cô thật thông minh.

“Còn có...” Hắn đưa tay nhéo nhéo má Cổ Thước, người nào đó bị nhéo rất khó chịu hất tay anh ra, trừng mắt biểu thị sự bất mãn của mình, không một chút phát hiện cô và Chân Lãng chân đạp tay đạp, hít thở cùng nhịp, không có chút khoảng cách.

“Độ dày của làn da con người là có giới hạn, nếu một lần không thành công cũng chỉ có thể làm thêm một lần nữa, nhưng hậu quả phải chịu thì rất nhiều, luôn luôn phải cực kỳ cẩn thận, nhớ kỹ, sau này không thể mặc áo dây.” Anh đưa tay chỉ chỉ dưới nách, “Sẽ có vết mổ.”

(Tình huống thật là bỉ ổi và BT. Hắc hắc)

Mỗi một câu nói khoe miệng Cổ Thước lại kéo xuống một phân, nói xong một câu, lông mày lại xoắn vào hai tắc, khi anh nói xong toàn bộ, vẻ mặt Cổ Thước đã cực độ vận vẹo biến dạng.

“Tôi khuyên cô, tính toán lại một lần nữa đi.” Giọng nói Chân Lãng giống như đang dụ dỗ, “Dù sao một khi đã nâng lên cũng không phải cô có thể nói lấy ra là lấy.”

Cổ Thước chớp chớp mắt, còn muốn nói gì đó. Chân Lãng mở tập tài liệu, lấy ra một tờ giấy, “Đây là hình của người làm thủ thuật thất bại, tôi thường dùng để bệnh nhân nghiên cứu, cô xem cho kỹ.”

Bức hình kia có thể nói là đâm chọc vào mắt, máu me lẫn lộn, Cổ Thước còn thấy từng vết dao, từng vết sẹo, còn có bộ ngực bị biến dạng, da thịt khô quắt, hai bên mắt cân đối thâm thâm. Hơn nữa màu sắc rất cổ quái, rất giống với hiện trường tai nạn xe cộ, làm cô liếc mắt một cái đã vội quay mặt đi.

Trái tim cô đập một tiếng lại một tiếng, trong bụng không khỏi có cảm giác dịch vị bắt đầu bốc lên, mấy lần dâng đến cổ.

Chân Lãng vẻ mặt bình tĩnh lấy lại tấm hình, “Cái này đều là chụp thật, vừa để cảnh tỉnh phụ nữ thích chung diện, vừa để cảnh giác bác sĩ không thể gây ra nửa điểm lỗi lầm, y học cũng không thể chữa được vết thương trong lòng.”

Cổ Thước ho nhẹ, thật vất vả mới ổn định được tâm trí, trầm tư suy nghĩ, hai ý nghĩ đang đấu tranh với nhau trong đầu.

Ánh mắt rơi vào trên tập tài liệu trong tay Chân Lãng, từng tờ từng tờ bay qua, ký ức thoáng qua, tờ giấy như chuyển động thành một chiếc máy bay giấy.

Ánh mắt vốn đã buông lỏng đột nhiên rực sáng, Cổ Thước bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Chân Lãng, “Anh cố ý phải không?”

“Cái gì?” Bàn tay Chân Lãng đang dọn dẹp trên mặt bàn chợt dừng lại, cực kỳ tự nhiên trả lời câu hỏi của cô.

“Không có gì.” Cô hất cằm, “Tôi vẫn quyết định làm, bệnh viện tư này không phải đã thực hiện hơn một nghìn ca phẫu thuật, chưa từng thất bại

sao? Tôi không tin mình sẽ là một ví dụ thất bại, tôi kiên quyết phải làm. Nếu anh không nhận, tôi tìm bác sĩ khác.”

Tay Chân Lãng dừng lại, vẻ mặt bình tĩnh cười cười, “Đương nhiên nhận.”

“Có cần cởi áo kiểm tra hay không?” Người nào đó đã đặt hai tay lên áo, *thị tử như quy* trêu chọc vén lên, “Tới đi.” (*thị tử như quy: coi cái chết như về nhà, không sợ chết*)

Nhưng áo của cô còn chưa kịp vén lên đã bị tay ai đó đè lại, “Đợi một chút.”

“Chuyện gì?” Cổ Thước mấp máy môi, cúi đầu nhìn áo mình đã bị hai bàn tay người nào đó ép chặt vào eo, ngón tay thon dài bám chặt lấy cô, áo mỏng không ngăn được nhiệt độ ấm áp từ bàn tay anh, nóng nóng truyền sang cơ thể.

Tay của anh thật lớn, lại bám vào eo cô như thế, hai phần ba eo cô đã ở trong lòng bàn tay anh. Cô phát hiện ra lúc này mình so với Chân Lãng có chút cảm giác nhỏ bé.

“Cô nói trước xem, muốn bao nhiêu?” Chân Lãng dùng sức trên tay ấn cô trở lại trên ghế.

Ý của hắn là đồng ý cho cô phẫu thuật rồi?

“Muốn lớn thế này.” Tay Cổ Thước vạch một đường trên không trung, đưa tới trước ngực diễn tả một độ cao nào đó.

“Hai quả lê?” Chân Lãng nói một ví dụ rất hình tượng.

(*cười lẩn lộn* hình tượng vãi)

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lát, vẫn cảm thấy hơi nhỏ, bàn tay lại để lên một độ cao mới, “Lớn thế này.”

“Hai quả dưa hồng?” Đôi môi hồng tà tà kéo lên giống như đang cười. Cổ Thước tưởng tượng ra dáng người mấy người mẫu trên TV, kiên định lắc đầu, lại tăng thêm độ cao của tay, “Lớn thế này!!!”

(Dưa hồng là một loại dưa giống dưa hấu, nhỏ hơn một chút, thường ăn khi còn xanh, muốn biết mặt mũi nó thế nào thì hỏi anh Gúc Gồ nhé :X)

Chân Lãng hiểu ý gật gật đầu, cảm thán một tiếng sâu xa, “Hai quả dưa hấu Kỳ Lân đầu xuân.”

(là quả dưa hấu trung quốc vừa tròn vừa xanh lại cực kỳ to hay thấy ngoài chợ đấy ạ - linhlu: Dưa hay dùng để bày mâm ngũ quả ngày Tết ấy á? Nếu thế thì khi một bên bị xẹp thì đúng là phải đi nghiêng thật.... Sáu: Bạn Cổ Thước này hơi bị quá lố rồi mà)

“Ừ!” Cuối cùng Cổ Thước cũng hài lòng cười.

“Được.” Chân Lãng đáp vô cùng dứt khoát, đứng dậy cởi áo blouse ra rồi dắt tay cô đi ra cửa, “Đi!”

Cổ Thước bất ngờ bị kéo đi có chút khó hiểu, “Cái gì vậy?”

Chân Lãng dừng chân lại, đột nhiên xoay người, gấp đến nỗi Cổ Thước đụng vào ngực anh.

Cầm cô bị nâng lên, gương mặt tươi cười tuấn tú của Chân Lãng phóng đại trước mặt cô, “Dẫn cô đi thích ứng cuộc sống sau này a, phải làm quen trước đã.”

Chuyện này cũng có thể làm quen trước sao?

Cổ cô nương bụng đầy nghi vấn bị Chân Lãng tươi sáng nhét vào trong xe, một đường chạy thẳng tới siêu thị, đến trước khu trái cây.

“Anh định làm gì?”

Cổ Thước đẩy xe nhìn Chân Lãng hứng thú bưng bưng đi lại trước khu trái cây, mờ mịt khó hiểu.

Chân Lãng quý dị cười một tiếng, chọn khoảng bốn cân dưa hấu để vào xe, một cánh tay khoác lên vai Cổ Thước, “Đi thôi, về nhà.”

Khi tính tiền, Chân Lãng mua ba cái túi nhựa lớn, trong đó có hai cái dùng để đựng hàng, một cái còn lại xoắn lại, nối hai đầu của hai cái túi kia lại với nhau.

Nhìn một chút rồi xách lên, dường như vô cùng hài lòng ngoắc tay với Cổ Thước, Cổ Thước ngốc nghếch quay đầu sang, “Chuyện gì?”

Chữ ‘gì’ còn lớn vờn trên miệng cô đã cảm nhận cổ mẫn liệt nặng xuống, thiếu chút nữa kéo mặt cô xuống đất, “Ai da...”

Lúc này mới phát hiện túi nhựa đang treo trên cổ, hai quả dưa hấu một phải một trái ở trước ngực, nặng đến mức cổ cô sắp rút gân.

Vừa định mở miệng, Chân Lăng đã thân mật ôm vai, nói bên tai cô, “Không phải cô muốn lớn như thế sao, phải thích ứng trước, nếu không sau này cô không thoải mái, bắt tôi lấy xuống thì tôi cũng không có bản lĩnh phục hồi lại hình dạng cũ nha.”

(Hào thâm hiểm a~~~)

Không thoải mái? Ai nói cô sẽ không thoải mái?

Lời vừa tới bên miệng lại bị nuốt xuống, cô cố sức kéo đầu, thẳng lưng lên, trong nụ cười của Chân Lăng mà khó khăn bước đi.

Chỉ khoảng cách từ siêu thị tới chỗ để xe thôi, Cổ Thước đã cảm thấy mình sắp thở hết nổi, hai thứ lớn như thế không chỉ đè cô rất khó chịu mà còn đung đưa theo bước chân cô, thoáng một cái đến, thoáng một cái lại đi, rất khó giữ thăng bằng.

“Này, thú y, chờ tôi một lát.” Nhìn thấy Chân Lăng đã đi cách hơn mười bước, cô cất bước đuổi theo, lúc trước chỉ vài bước nhẹ nhàng là đuổi kịp, nay lại thành vô cùng xa xôi.

Mới chạy được hai bước cô đã dừng lại, hai quả dưa hấu đập vào ngực, hít thở rất khó khăn, tư thế cũng vô cùng quái dị.

Cô thẳng lưng nặng nề hít hai hơi, phát hiện Chân Lăng đã đứng cạnh xe, đang nhìn cô cười.

Thở hổn hển chạy đến bên xe, cô thê thảm chống vào cửa xe há mồm thở dốc, bên tai truyền đến giọng nói Chân Lăng, “Ngẩng đầu, ưỡn ngực, người ta là mỹ nhân đều nhã nhặn đoan trang, đâu có ai cong lưng rút đầu như rùa thế này.”

Người nào đó nghe vậy lập tức ngẩng đầu, mắt nhìn phía trước, mở cửa xe ngồi vào.

Xe chạy ra đường, Cổ Thước chỉ cảm thấy đường vốn bằng phẳng bỗng nhiên lại có vô số ổ gà, trùng trùng điệp điệp, hai quả cầu lớn ở trước ngực cũng cộ cộ, hết lên rồi lại xuống, cô gần như thở hết nổi.

Vươn tay nâng hai quả dưa hấu trước ngực lên, cuối cùng cũng cảm nhận được một chút nói lỏng, trên mặt cô nở ra nụ cười được giải thoát.

Chỉ là nụ cười này còn chưa kịp hé mở đã bị một tiếng cười ở bên cạnh đánh gãy, “Sau này cô đi trên đường lớn cũng bê ngực bước đi?”

Về mặt Cổ Thước sưng sốt, từ từ buông tay, hai thứ nặng nề kia lại rơi xuống, cổ vừa mới thẳng được lại cong cong.

Lặng lẽ cuộn tròn người lại, hai quả dưa hấu len lén bị đặt lên trên đùi, Cổ Thước thở gấp, cảm thấy không chỉ cổ mà cả lưng cũng đau.

“Xuống xe!”

Ngày lành còn chưa đến, giọng nói Chân Lãng đã thúc dục làm cô phải nhăn mặt đau khổ.

Dưới chân lắc lắc, trên người loạng choạng, làm thế nào cũng không giữ thăng bằng được.

Quãng đường ngắn ngủi đối với cô lại trở thành cực kỳ khốn khổ, thật vất vả mới đi được vào thang máy, thấy sắp về đến nhà, cô dựa vào tường lộ ra vẻ mặt mong đợi.

Cửa thang máy vừa mới mở ra, người bên cạnh nhẹ nhàng truyền tới một câu, “Dây giày của cô tuột rồi.”

Cô cúi đầu, vốn có thể một đường nhìn từ ngực đến chân, nhưng giờ bị hai quả dưa hấu che nên không thể thấy bất cứ thứ gì.

Tách ra, lại trượt về, lại tách ra, mà cũng chẳng còn thừa tay để buộc dây giày.

Tay chân đang bận rộn vô ích thì thang máy kia đã thông thả khép lại, người đang đứng ở cửa không nhìn được nụ cười nhìn cô bối rối.

“Đợi chút!” Cô nói, chạy nhanh giữ cửa.

Chân trái dẫm lên dây giày chân phải, cả người lão đảo sắp tiếp đất.

Bàn tay nhanh nhẹn chống vào một bên tường, sửa lại tư thế tránh để má hôn đất, Cổ Thước lộn vòng hai ba bước áp sát lên mặt tường.

“Phù...” Cô thở ra một hơi, “Cuối cùng cũng không quá mất mặt.”

“Rắc...” Một tiếng lạnh lạnh truyền tới từ trước ngực cô, chính xác mà nói là từ hai cái túi nhựa giữa cô và vách tường.

Qua túi nhựa trong suốt có thể thấy rõ ràng hai vệt nước từ từ chảy ra, màu hồng của nước dưa hấu im lặng thấm ra ngoài.

“A...” Cổ Thước quay đầu, “Thú y, anh đã từng bỏ dưa như thế này chưa?”

Chương 25: Cô bị Chân Lãng hôn

Cổ Thước liếc mắt nhìn quả dưa hấu nứt làm đôi trên bàn mà không nói thành lời, hoàn toàn có cảm giác thất bại.

Chẳng lẽ cô thật sự không thể có một bộ ngực kiêu ngạo như thế? Suy tính nhiều năm cuối cùng lại bị chính mình đè bẹp?

Một màn hoành tráng ở cửa làm cô chịu đả kích không nhỏ, không nhận được đưa tay vuốt bánh bao nhỏ của mình, thoáng thấy chút đau.

Pha đụng chạm vừa rồi không chỉ đè nát quả dưa hấu mà còn đụng đau cả cô. Ai bảo cô có thói quen chống vào tường, đột nhiên không lý do có thêm hai quả dưa hấu to đùng, thân thể chưa kịp phản ứng.

Không biết ngực vốn đã phẳng có lại càng phẳng hơn không.

“Sao vậy, đau a?” Khi Cổ Thước nghe được giọng nói của hắn, gương mặt phía trước đã phóng đại trước mặt mình, đôi mắt hút hồn ẩn chứa ý cười, giọng nói rất không có đạo đức.

Cô mạnh mẽ ngửa đầu muốn kéo dài khoảng cách giữa hai người lại quên mất phía sau mình là tường, đầu hung hăng đập vào mặt tường thô ráp, nghe thấy một tiếng vang lớn và tiếng kêu bực phát, “Oa...”

Đầu đầy sao, cô ôm đầu ngồi xuống, cảm thấy trong đầu cũng ong ong vang lên.

“Sao rồi?” Thân thể nhẽ hẫng, một đôi tay ôm cô lên, cảm giác được sofa mềm mại, một bàn tay xoa xoa đầu cô.

Xui xẻo, quả nhiên là một ngày xui xẻo.

Bắt đầu từ buổi sáng trong bệnh viện đựng phải sao chổi này, suốt một ngày hôm nay của cô chưa từng yên tĩnh được, cổ mỏi, lưng cứng, ngực đau, giờ còn đựng phải đầu.

Một tay ôm lưng cô, để cô tựa trong lòng mình, tay kia của Chân Lãng nhẹ xoa xoa đầu Cổ Thước, “Công lực của cô thật lùi.”

“Hả?” Người nào đó còn chút choáng váng ngẩng đầu ngây ngốc hỏi.

Tay chậm chậm di chuyển phía sau đầu, tiếng cười từ lồng ngực truyền tới chạm vào khuôn mặt cô, “Tường của tôi lại không nứt.”

Hắn có ý gì?

Ánh mắt tròn tròn lấp lánh, Cổ Thước râm rì phát ra giọng nói đau khổ, “Đều tại anh, để mặt gần như thế làm gì?”

“Tôi gọi cô mấy lần, có mình cô không nghe thấy.” Chân Lãng vòng vòng vuốt ve cô, sức từ ngón tay làm cô rất thoải mái, “Vốn thấy buổi chiều cô chưa ăn gì, đun cho cô một bát canh thịt trứng gà, hỏi cô có uống không?”

“Uống!” Không chút nghĩ ngợi, sức sống bắn ra bốn phía, người nào đó họ Cổ lại tìm được linh hồn trở về, cao giọng nói.

Lúc ngẩng đầu cô mới phát hiện mình đang ngồi trên đùi Chân Lãng, sau lưng là cánh tay của hắn, mà mặt của mình thì đang cách mặt hắn có hai phân.

Mùi hương của hắn thật thơm, mùi kem cạo râu vẫn còn vương vất, mùi sữa mới tắm thơm như của trẻ con, cô khuất phức khuất phức trong lòng a, độ cong của cằm, khóe môi mỏng, đều lay động ngay trước mắt, còn có cần cổ...

A, cô thậm chí có một loại xúc động muốn vươn tới cắn một ngụm.

(Bạn Thuộc nhà mình cũng là sắc nữ như mình. Há há)

Trên miệng bị vỗ một cái không nặng không nhẹ, giọng nói Chân Lãng chảy vào tai cô, “Muốn ăn thì phải tắm trước, chạy nhảy một ngày, thôi muốn chết.”

Cô, cô, cô lại cứ thúì hoắc ngồi trong lòng hắn lâu như thế? Trời ạ...

(Bạn ơi, đây không phải trọng điểm a __!)

Cô Thuộc có một loại xúc động muốn đập đầu chết.

Bật dậy, lắc lắc đầu, đầu không đau. Nhưng, nhưng càng choáng váng hơn.

Yên lặng cảm lấy một quả dưa hấu còn nguyên vẹn trên bàn, người nào đó như u hồn bay vào nhà tắm.

“Nha đầu, cô ôm dưa hấu vào nhà tắm làm gì?”

“À...” Cô Thuộc vô thức đi vào phòng tắm, “Anh nói ngực không rời người, người không rời ngực, tôi vào phòng tắm rửa ngực.”

(Đến chết với bạn Cô Thuộc mắt thôi.)

Trong phòng khách lập tức yên tĩnh. Cô Thuộc bay vào phòng tắm, mở vòi nước, ngu ngơ cởi quần áo, dờ dẫm chìm vào trong nước, trong đầu hoàn toàn hiện lên vẻ mặt đẹp trai của người nào đó.

Cô lại cảm thấy hắn rất hấp dẫn, mùi thơm trên người hắn cũng rất dụ người.

Cô bị đói, nhất định là bị đói.

Hắt nước lên vỗ vỗ má, Cổ Thước bỗng nhiên phát hiện trên mặt nước trong bồn tắm nổi lên một quả cầu hình vằn. “Đây là thế nào?” Cô trừng mắt nhìn quả cầu di động trong nước, cố gắng nhớ lại xem rốt cuộc vừa nãy mình đã làm gì.

Tấm rèm phòng tắm tối sầm lại, một bóng người cao lớn đưa ngón tay vào trong rèm ngoắc ngoắc, “Ngực cô rửa xong chưa?”

“A.” Cổ Thước ba chân bốn cẳng mò quả dưa hấu lên bỏ vào trong tay hắt, tiếng bước chân rời đi, ánh sáng cũng trở lại.

Cô đưa hai bàn tay lên che má, thê thảm thở dài.

Cô lại làm chuyện mất mặt.

Quần một cái khăn lớn trên đầu, cô lê chân ra phòng khách, chờ đợi Chân Lăng ngồi trên ghế cười ngạo nghễ, ngoài dự đoán của cô là hắt chỉ vỗ vỗ sofa bên cạnh, chỉ chỉ bát canh trên bàn. Cổ Thước im lặng ngồi xuống, bung bát canh lên uống một ngụm lớn.

“Nóng...”

“Oa...”

Giọng nói hai người gần như là cùng một lúc, Chân Lăng nhìn nét mặt của cô, yên lặng lắc đầu, cầm lấy khăn trên đầu cô thuận tay lau lau đầu cho cô.

“Hôm nay sao cô lại đăng trí như vậy?” Hắt xoa mái tóc mềm mại của Cổ Thước, lau hết bọt nước.

Rút tờ khăn giấy lau miệng, Cổ Thước cúi kính vớt khăn giấy đi rồi bê bát canh uống từng ngụm nhỏ.

Cô cũng rất muốn biết vì sao hôm nay mình lại đăng trí như vậy.

“Thú y, có phải anh lừa tôi hay không?” Uống xong hai ngụm, cô bỗng nhiên quay mặt, “Tôi càng nghĩ càng thấy không đúng, anh bảo tôi mang hai quả dưa hấu chạy tới chạy lui, tôi không tin hai cái ngực giả lại nặng như thế. Hơn nữa mấy cái đó ở trên người trượt đến trượt đi, nhưng ngực giả cố định trên người, sao có thể lung tung như thế?”

(Giờ mới khôn ra thì muện rùi cung ạ.)

Bàn tay xoa tóc cô dừng lại, Chân Lãng ho nhẹ, “Sự thật là hai quả dưa hấu này mỗi quả hơn hai cân, hai quả mới hơn năm cân mà thôi, theo yêu cầu của cô thì cũng rất có thể.”

“Thật sự có thể nặng như thế?” Cổ Thước nghiêng đầu hỏi, nhớ tới hai quả dưa hấu đáng ghét kia lại cảm thấy cổ và vai càng đau hơn.

Thấy cô uống gần xong Chân Lãng mới vỗ vỗ đùi mình, “Lại đây, tôi bóp vai cho cô.”

Bỏ bát xuống, lau miệng, Cổ Thước từ từ bò tới ngồi trên đùi hấn, để hai bàn tay kia nhẹ nhàng xoa bóp hai vai nhức mỏi. Cô ngoan ngoãn như vậy là vì vội vàng muốn xác nhận một chuyện.

Lén lút áp sát vào vị trí giữa vai và cổ hấn, cô phồng mũi, mùi vị quen thuộc tràn vào mũi, má cô dính trên da hấn, cần cổ hấn ở ngay trước mắt.

Chết tiệt, vì sao cô vẫn xúc động muốn cắn? Cô rõ ràng đã ăn, đã uống một bát canh thật to.

Không được, nhất định là cô ăn chưa no.

Ánh mắt đảo quanh, cô bỗng nhiên ôm lấy nửa quả dưa hấu bị mình đè nát, không lấy một lời bẻ ra một nửa, cầm thìa đào.

“Còn nói cái gì mà trượt đến trượt đi, cô nghĩ xem, một khi lớn tuổi, bộ ngực nhất định sẽ rũ xuống, bây giờ cũng chỉ để cô hiểu trước một chút thôi.” Giọng nói Chân Lãng rất tùy ý, ngón tay nắn nắn huyết trên đầu vai cô, hoàn toàn không phát hiện người nào đó đã bắt đầu đi vào cõi thần tiên.

“Hơn nữa, cô muốn làm lớn như vậy sau này không thể chạy nhảy, sẽ rất khó chịu.” Hấn có “lòng tốt” nhắc nhở, “Cô cũng không thể đi tập Judo cùng các anh em, cô nghĩ xem, vừa mới lên đài, người ta sẽ nắm lấy vạt áo, vậy còn không đụng chạm lung tung.”

“Hè đến, bình thường cô có thể chỉ khoác áo ngoài tùy tiện chạy lung tung cũng không ai biết. Nếu ngực lớn thì cứ đi ra ngoài là không thể không mặc đồ nhỏ, cô sợ nóng như thế, nói không chừng sẽ bị rôm.”

(Anh Chân Lãng hiểu đến “chân tơ kẽ tóc” bạn Cổ Thước ấy nhỉ, há há há)

Mỗi một câu nói của hắn lại làm khóe miệng cô chảy xuống một phân, bây giờ đối với cô không phải là có muốn nâng ngực nữa hay không mà cô đang chứng tỏ một chuyện, một chuyện không thể nào tin được.

“Nha đầu, vẫn là không nên làm như vậy.” Hắn nâng gương mặt người đang buồn bực ăn dưa hấu lên, “Như thế này thật sự là rất tốt.”

“Còn không phải vì anh nói sao?” Khóe miệng dính nước dưa hấu, Cổ Thước tức giận ngẩng đầu, “Anh nói...”

Khóe mắt Chân Lãng nhú nhú, “Tôi nói gì?”

Lời vừa tới miệng lại nuốt xuống, cô cầm cái thìa hung hăng đào dưa, đào được một miếng rất lớn nhét vào miệng, giọng nói không rõ ràng, “Đàn ông không phải đều thích ngực lớn sao, không biết lúc trước ăn cái gì mà giờ thật là phẳng, tôi không muốn bị người ta nói là sân bay.”

Chân Lãng buồn cười, bàn tay vuốt tóc Cổ Thước, “Không phải tất cả đàn ông đều thích ngực lớn.”

“Vậy còn anh?” Cô nuốt dưa hấu trong miệng xuống, khinh thường liếc mắt nhìn hắn, “Anh thích lớn hay nhỏ?”

“Tôi?” Chân Lãng cười đầy hàm ý, “Tôi thích đàn ông.”

“Phụt...” Cổ Thước phát ra một tiếng cười quái dị, không để ý đến lời nói đùa của hắn, “Anh thật sự còn ghi thù? Chuyện hồi đại học đã rõ ràng như vậy, đừng tưởng tôi không biết anh được săn đón thế nào.” *(Haiz... Tiểu Thước nhà ta không biết thế nào là “ý tại ngôn ngoại” a!)*

Hắn cúi đầu, nhìn người đang đào dưa hấu trong lòng, lặng lẽ thu chặt cánh tay, mà cái người đang tập trung ăn dưa hấu hoàn toàn không phát hiện không gian thu hẹp lại, chỉ chăm chú đào dưa hấu.

“Ngọt không?” Hắn tiến sát vào bên tai cô.

Cô rút cổ, cánh tay chống lên ngực hắn, cố gắng kéo ra một chút khoảng cách, “Trên bàn còn một nửa, anh ăn đi.”

“Ăn không hết.” Không biết vì sao hơi thở hắt thổi bên tai cô làm cô có chút hoa mắt chóng mặt, “Cô lấy một miếng để tôi ném thử.”

“A...” Cổ Thước nhìn miếng dưa chỉ còn lại vỏ trong lòng mình rồi lại nhìn một nửa quả còn nguyên trên bàn, cô dịch dịch cái mông, đưa tay muốn lấy.

Nửa người trên vừa mới hướng ra ngoài, phần eo bỗng nhiên bị dùng sức kéo trở lại, cô không hiểu quay đầu...

Gương mặt điển trai phóng đại hết cỡ ngay trước mặt, môi của hắn đã áp sát trên môi cô.

Không mềm mại như trong tưởng tượng mà có chút cảm giác mạnh mẽ, che lấy môi cô. Cô thậm chí còn có thể cảm nhận được nhiệt độ trên đầu lưỡi dao động trên môi mình. *(Chỉ tưởng tượng khi nào vậy nhỉ???? Em cũng rất thắc mắc điều ấy, hóa ra bạn Thước nhà ta không trong sáng như chúng ta tưởng. Chẹp chẹp)*

Không tốn chút sức lực này mở hàm răng cô, đầu lưỡi hắn thuận thế tiến vào, nhẹ nhàng lướt qua lưỡi cô, ngậm lấy, trần trọc cắn mút.

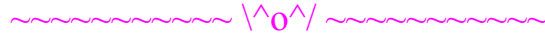
Cô ngây ngốc, cảm giác xa lạ nhấn chìm cô, cô chỉ cảm thấy sự mạnh mẽ của đối phương làm cô không cách nào hít thở, cũng không thể di chuyển, tùy ý hắn tiến vào không gian riêng của mình.

Trong khi hắn kích động, cô cũng vô thức hưởng ứng, bị hắn dẫn vào ranh giới của hắn mà thăm dò.

Sự tiến công càng mạnh hơn, tay hắn nắm sau gáy cô đòi hỏi. Cô mở môi ra, chỉ cảm thấy cơ thể thật mềm, thật tê dại...

Không biết qua bao lâu, lúc này Chân Lăng mới lưu luyến buông ra, vẫn nhẹ nhẹ hôn lên khóe môi cô, “Thật ngọt.”

Mà người nào đó thì hoàn toàn ngây ngốc, cứng đờ, ôm quả dưa hầu chỉ còn vỏ, ngồi trên đùi Chân Lăng — hôn vía lên mây!

Chương 26: Chân Lãng đuổi theo vợ, Cổ Thược “nhảy sông”

Trích lời Cổ Thược — “Qua cùng thuyền phải tu mười năm, nếu sớm biết phải đi cùng anh, tôi đây thà nhảy sông tự vẫn!”

“Anh...” Môi bị người ta hôn tê tê dại dại, nói chuyện cũng có chút khó khăn, “Có ý gì?”

Đầu lưỡi Chân Lãng lướt qua môi, mềm mềm như nước làm cho lòng cô lại không khỏi trùng xuống.

Miệng thật nóng, còn có chút đau, mềm mềm, cô liếm vài cái mới có lại cảm giác, rồi lại nhớ tới nơi vừa bị Chân Lãng cắn.

Dùng mu bàn tay lau lau, chỉ cảm thấy đau hơn. Tay nắm chặt vỏ dưa hấu, cô chỉ muốn đập một cái thật mạnh vào gương mặt đang dương dương tự đắc kia.

“Cô cảm thấy tôi có ý gì?” Hắn cười xấu xa, đầu lưỡi dừng trên môi giống như đang tìm kiếm dư vị.

Cô cảm thấy?

Đả kích cô? Cười nhạo cô? Trêu chọc cô? Hay giống như trước kia, khuấy đảo lên để xem trò vui?

Nhất định là như vậy!!!

Sức lực toàn thân dồn vào lòng bàn tay, ánh mắt Cổ Thược dừng trên mặt hắn.

Vỏ dưa hấu trong tay suýt chút nữa xoay tròn bắn ra ngoài.

“Thế nào? Không dám tiếp tục đấu với tôi nữa?” Một câu nói của Chân Lăng làm cô vốn định ném vỏ dưa hấu ra phải dứt khoát dừng tay.

Biết rồi, hấn muốn thấy mình thất thủ sau đó cười nhạo mình.

“Ai nói?” Cấn cấn môi, Cổ Thước không chút do dự đặt vỏ dưa xuống, một cánh tay vòng lên cổ hấn, áp thật mạnh tới.

Cô cấn môi hấn, hận không thể cấn rút đôi môi xinh đẹp đó xuống.

Dám xem thường cô?

Cô ngốc nghếch mút lấy môi hấn, học cách của hấn lúc này, nạy mở hàm răng hấn tiến vào.

Trong cổ họng Chân Lăng phát ra những tiếng rên rỉ trầm trầm, ngón tay vuốt ve cái gáy của cô, mạnh mẽ ôm cô vào lòng.

Hai người áp càng sát hơn, răng môi giao chiến càng thêm kịch liệt, hơi thở đậm nồng của Chân Lăng phủ trên mặt cô, đầy bối rối.

Hấn chưa từng phản kích, chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cảm nhận cô ngốc nghếch cấn môi của hấn.

Cho đến khi không khí trong phổi cô bị hút hết Cổ Thước mới lùi lại, ngón tay hất hất mái tóc ngắn nhìn Chân Lăng, “Còn muốn so không?”

Chân Lăng liếm liếm môi, thản nhiên nhìn môi Cổ Thước sưng đỏ, còn có tơ máu khế di chuyển, hấn khẽ mỉm cười, “Thua, không thể so được.”

Bò xuống khỏi lòng ngực của hấn, Cổ Thước lắc lắc đầu còn chút choáng váng, nhảy nhót đi vào phòng căn bản không phát hiện người nào đó phía sau vẫn mỉm cười, trong ánh mắt ẩn chứa một chút đắc ý và — dịu dàng.

Người nào đó nằm trên giường, đầu còn chút choáng váng, trong người cũng uể oải, nhắm mắt lại, quần quanh trong đầu đều là đôi môi của Chân Lăng, nụ cười của Chân Lăng, và cảm giác tay Chân Lăng dán trên người mình.

Tay cô hung hăng nắm chặn, Chân Lăng chết tiệt, lại muốn so bì với cô chuyện như vậy, quá thất đức. Vừa rồi hình như là nụ hôn đầu đi?

Không đúng, nụ hôn đầu phải dành cho đàn ông mới là nụ hôn đầu, Chân Lãng được coi là đàn ông sao? Trong mắt cô, có lẽ hẳn không phân biệt giới tính đi?

Quên đi, càng nghĩ càng loạn, dù sao hẳn cũng chịu thua, một ván này là mình thắng rồi?

Trong đầu cô nương nhà họ Cổ đầy hồ dán, hoàn toàn không biết mình đang nghĩ cái gì, sờ sờ môi hơi sưng, yên ổn tiến vào mộng đẹp.

Khi Cổ đại cô nương sáng sớm đã xách va li đi vào “Golden Sunflower”, Phương Thanh Quỳnh tròn tròn hai mắt, “Oa, miệng cậu làm sao vậy?”

Vô tư sờ môi mình, cô nhăn nhăn mũi, “Một kiểu chiến đấu mới thôi.”

Phương Thanh Quỳnh như bị đứng hình, ngơ ngác nhìn cô, “Cuối cùng Chân Lãng cũng ra tay?”

“Không...” Cổ Thước hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của cô, “Chỉ động miệng, không động tay.”

“A.” Trong mắt Phương Thanh Quỳnh lóe lên sự tò mò, “Có cảm giác gì?”

Nhìn xe chụp ngoại cảnh đang dừng ngoài cửa, Cổ Thước quăng hành lí lên, “Hắn tệ hại, tớ cắn xong, chịu thua.”

“Cắn...” Xui xẻo bước hụt đôi cao gót dưới chân, Phương Thanh Quỳnh nhìn cử chỉ ung dung của Cổ Thước, “Không phải cậu không hiểu cái gì đấy chứ?”

“Hiểu cái gì?” Cổ Thước xoa xoa mặt, dậy quá sớm vội vàng đi chụp ngoại cảnh, cô còn chưa tỉnh ngủ hẳn, “Tớ với hắn từ nhỏ đã cắn nhiều rồi, chỉ là mấy năm nay không cắn nữa thôi.”

Phương Thanh Quỳnh lắc lắc đầu, “Chân Lãng không nói gì?”

“Nói gì?” Ánh mắt Cổ Thước truy tìm chỗ bán đồ ăn sáng bốn phía, “Khi tớ ra ngoài hắn còn chưa dậy, không biết hắn muốn nói gì.”

Phương Thanh Quỳnh cuối cùng cũng hiểu ra, “Ý cậu là hôm qua các cậu cắn lẫn nhau, sau đó sáng nay cậu lập tức xách hành lí chạy?”

“Tớ không có chạy!” Cổ Thước chạy đi mua một hộp sữa đậu nành, hung hăng cầm ống mút uống một ngụm lớn, “Tớ đi chụp ngoại cảnh, cái đơn hàng khôn kiếp của cậu chụp ở cảnh sông thành phố F, cậu quên rồi?”

Phương Thanh Quỳnh đương nhiên biết, nhưng...

Chân Lãng nhất định không biết.

Cô cười nhả nhận, cầm lấy một cái ống mút cùng uống hộp sữa của Cổ Thước.

Cổ Thước cắn đồ ăn sáng, lúng búng nói tiếp, “Đừng quên làm xong đơn hàng này phải thả tớ về nhà nghỉ ngơi một tháng, tất cả hẹn chụp đều lùi lại sau.”

Phương Thanh Quỳnh cười nịnh bợ, “Biết, biết.”

Cổ Thước đã ăn uống no say, tất cả các thiết bị cũng đã chuẩn bị xong. Sau khi nhân viên đến đông đủ, xe chuyển bánh đưa mọi người về thành phố F.

Ngay lúc Phương Thanh Quỳnh đang vẫy tay đưa mắt nhìn xe đi xa, một chiếc xe khác dừng trước cửa “Golden Sunflower” mang theo một tiếng phanh chói tai.

Phương Thanh Quỳnh thu ánh mắt về, nhìn người trên xe nhảy xuống như lửa cháy đến mông, ánh mắt cô cười cười.

À há, sơ mi nhăn nhúm, dường như quên chưa thay đây.

Tay áo xắn đến khuỷu tay, không chỉnh tề.

Không mặc áo khoác, hình như không kịp.

Đầu tóc hơi rối, có thể là chưa chải.

Bình luận xong tất cả cô mới cười một cái khách sáo, “Đàn anh, bây giờ mới là bây giờ sáng, hình như chưa phải giờ đi làm, anh đến tìm tôi ăn sáng sao?”

Gọi hắn là đàn anh, thật ra mọi người đều tốt nghiệp cùng một năm, nhưng Chân Lãng luôn luôn tạo cho người ta cảm giác trầm ổn trưởng thành, mọi

người đều quen gọi như thế, chỉ là lúc này phát ra từ miệng cô rõ ràng có vài phần chế giễu.

Không thừa lời, ánh mắt Chân Lăng lướt qua cô nhìn vào cửa “Golden Sunflower”, nhẹ nhàng quét qua một lượt rồi nhấc chân định đi vào.

Cái nhìn kia làm cô kích động trong lòng.

Chắc chắn, Chân Lăng cũng có lúc thất thố, quả nhiên là ngàn đời khó gặp, đáng giá.

“Đừng tìm nữa, nó không có ở đây.” Phương Thanh Quỳnh nhớn nhoe vênh vào đẩy cửa ra, không có ý định ngăn cản, “Đàn anh muốn ăn cái gì, tôi mời.”

“Cô ấy đi đâu?” Giọng nói Chân Lăng trầm trầm, sắc mặt căng thẳng.

Phương Thanh Quỳnh nhún vai, vẻ mặt vô tội, “Không biết, tôi đến đã không thấy nó nữa rồi.”

Chân Lăng nhẹ hít sâu một hơi, ánh mắt hoàn toàn bực bội.

Hôm qua rõ ràng cô ấy còn rất bình thường, thậm chí khi đi ngủ còn có chút đắc ý, nhưng sáng sớm thức dậy đã không còn tung tích, anh còn kinh ngạc phát hiện va li của cô biến mất, quần áo thường mặc trong tủ cũng thiếu hơn một nửa, ngay cả đồ rửa mặt cũng không thấy đâu.

Một Cổ Thước như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh, anh thậm chí còn lần đầu tiên có cảm giác không biết làm thế nào.

Chân Lăng nhẹ hít thật sâu, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu của “Golden Sunflower” một chút, “Cửa hiệu này của cô đã ba năm chưa sửa sang lại phải không? Cô chuẩn bị đi, hóa đơn chuyển cho tôi.”

Phương Thanh Quỳnh cười toe toét, “Vậy thật cảm ơn đàn anh, hôm nay tâm trạng nó không tốt, tôi để nó đi theo chụp ngoại cảnh ở thành phố F một thời gian, nhưng nó xin nghỉ một tháng, cụ thể sẽ đi đâu thì tôi thật sự không biết.”

Khóe môi Chân Lăng hiện lên một nụ cười nhẹ, trong mắt lóe sáng, “Cô còn muốn sửa sang cái gì?”

“Cái này...” Phương Thanh Quỳnh giơ tay chỉ. ““Golden Sunflower” gần đây làm ăn không tệ, tôi muốn mở rộng mặt tiền sang cửa hàng bên cạnh, nhưng nghe nói bên ấy đã bị tập đoàn Vân Lăng mua, đàn anh có thể giúp tôi nghĩ cách không?”

Chân Lăng khẽ gật đầu, bàn tay đưa đến trước mặt cô, “Địa chỉ của cô ấy.”

Ngón tay Phương Thanh Quỳnh rất nhanh đã viết ra một địa chỉ, cuối cùng cũng không quên thêm một câu, “Đàn anh yên tâm, tôi đảm bảo sẽ không để bất cứ ai biết.”

Chân Lăng lên xe rời đi, Phương Thanh Quỳnh nhìn biển hiệu “Golden Sunflower” trên đầu, cười còn sáng hơn cả tấm biển màu vàng kia.

Cô nương họ Cổ say mê với công việc đang điều chỉnh tiêu cự bên bờ sông, nhân viên trang điểm bên cạnh đang vội vàng chỉnh sửa lại cho nhân vật chính.

Hôm nay chụp ảnh cổ trang, đoàn của cô không chỉ bao trọn nơi này mà còn thuê một chiếc thuyền, bố trí phong cảnh cổ trang, khi tiểu cô nương xinh đẹp tuyệt trần như trong tranh bước ra, Cổ Thước đã lặng lẽ nhấn phím chụp.

Dàn cảnh không lồ trái ngược với hai ba dáng người nhỏ bé làm cho những người vây lại xem đoán bọn họ là người mẫu và nhiếp ảnh gia của một tạp chí nào đó, đứng xa xa nhìn, chẳng bao lâu đã vây thành hai ba vòng người náo nhiệt.

Tiểu cô nương lúc đầu còn chút e thẹn, lúng túng nhìn Cổ Thước, Cổ Thước chăm chú bấm máy luôn miệng nói, “Không tệ.”

“Vô cùng tốt!”

“Đúng là vẻ mặt như vậy...”

Tiểu cô nương dần dần thả lỏng cơ thể, động tác cũng ngày càng tự nhiên, chiếc quạt lụa trong tay che một nửa dung nhan nhỏ xinh đẹp, trong nụ cười khích lệ của Cổ Thước lộ ra đôi mắt to tròn trong veo, “Em có thể lên thuyền chơi không?”

Cổ Thước nhìn trời một lúc, ánh mặt trời giữa trưa chói lọi, khung cảnh nhiều điểm nhạt nhòa, chính là lúc chụp ảnh rất tốt.

Nhưng thuyền quá nhỏ, lại có thêm một người quần áo cổ trang rườm rà, nhiều người hơn nữa chỉ sợ không thể chụp được.

Cô gật gật đầu, “Hai người chúng ta lên đi, em cẩn thận an toàn.”

Cổ Thước lên thuyền trước, xoay người chuẩn bị đỡ tiêu cô nương lên, thuyền nhỏ hơi dao động.

Bóng người cao lớn tuấn lãng đập vào mắt, cô tròn tròn hai mắt nhìn, “Anh, sao anh lại ở đây?”

“Trùng hợp chẳng, vô tình gặp mặt.” Giọng nói Chân Lăng trầm thấp, bên môi còn mang theo nụ cười, trong mắt lại có cảm giác vô cùng uy hiếp.

“Trùng hợp cái rắm.” Cô tức giận gầm nhẹ, sao chổi đáng chết, bọn cô đã chạy cách hán cả trăm km mà còn có thể đụng phải nhau, có quỷ mới tin là trùng hợp.

“Đi ra.” Ánh mặt trời giữa trưa của cô sắp trôi qua.

Tay hán đột nhiên nhanh chóng ôm lấy lưng cô, vững vàng kéo cô sát vào mình, “Tốt xấu gì chúng ta cũng sống chung, tối qua cũng vừa mới thân thiết như thế, làm gì mà hung dữ như vậy?”

Trong đám người vây quanh phát ra một trận cười nhiệt liệt, còn có tiếng âm âm bình luận.

Cổ Thước tin chắc một trăm phần trăm hán đến quấy rầy mình.

“Anh còn không đi ra tôi sẽ ném anh ra.” Cô bóp bóp nắm tay, cực kỳ hăm dọa. .

“Tu hành mười năm mới có thể cùng thuyền, chúng ta có duyên phận hai mươi năm, cùng xuống thuyền thì có sao?” Hán vẫn ôm chặt cô không buông, “Chụp xong cùng nhau về nhé?”

Từ khi nhìn thấy cô ôm máy chụp ảnh hán đã biết mình bị Phương Thanh Quý lừa, nhưng cũng đồng thời có một quyết định...

“Chúng ta hẹn hò được không?”

“Nếu như tôi tu mười năm mà lại gặp phải anh, tôi thà nhảy sông tự vẫn!!!”

Câu nói của hắn bị một tiếng rống to đàn áp, Cổ Thước căn bản không nghe Chân Lăng nói cái gì, cô chỉ muốn nhanh nhanh đuổi hắn khỏi thuyền, không muốn làm chậm tiến độ của mình.

Cô đẩy hắn, thuyền nhỏ lắc lắc làm cô đứng không vững, lão đảo nghiêng về phía đuôi thuyền.

Chân Lăng nhanh tay nhanh mắt đỡ eo của cô, cô trợn mắt hung hăng hất tay hắn ra nên ngã xuống càng nặng.

Lui về sau một bước, bước chân dẫn đo của cô lại bước nhâm vào không trung một cái.

Mạnh mẽ quay đầu, cô sợ hãi phát hiện mình đã sớm bước quá đuôi thuyền, một chân đạp ra ngoài.

Dù cô có nhanh nhẹn cũng không cách nào trở lại, càng lúc càng gần mặt nước, bọt nước văng tứ tung, bạn Cổ Thước đáng thương vừa tự mình chứng minh lời thề.

Ngày hôm sau tờ báo địa phương giật tít — “**Một người con trai cầu xin tình yêu từ một người đàn ông khác, đối phương từ chối, đau khổ nhảy sang**”.

~~~~~ \^o/ ~~~~~

Chương 27: Oan oan tương báo, đồng sàng cộng chẩm

Edit: Đông Dạ Phong Hàn

Beta: Sâu

“Anh là đồ sao chổi!”. Vừa mới được mò từ sông lên nên giọng nói của cô có phần ảnh hưởng, nhưng vẫn cảm phần phun ra một câu với người đang vuốt ve mình, lắc lắc đầu tóc, bọt nước văng tứ tung.

Đúng vậy, đối với cô mà nói, hấn chính là sao chổi, tuyệt đối là như vậy!

“Tự tôi có thể lên, anh nhiều chuyện cái gì?”

Mới vừa rồi, hấn vuốt ve cô trong nước, cô tránh né dây dưa với hấn, kết cục chính là uyên ương nghịch nước, uống phải một hai ngụm nước sông đục ngầu.

“Đừng náo loạn”. Chân Lãng nhú lông mày một cái, nước cũng đang rơi tí tách, “Lên xe”.

“Lão tử không lên cái xe tồi tàn của người!” Cổ Thước giận dữ rống lên.

Cô không chút suy nghĩ nói ra sự tức tối trong lòng, đáng tiếc, nếu như biết ngày hôm sau phải đem chính mình ra trả giá thật thảm cho hai chữ tức tối này, cô nhất định sẽ rất hạnh phúc được bóp cổ chính mình.

(Đám người vây quanh, đủ loại thanh âm hỗn hợp vang lên bên tai...

“Ai, tuổi còn nhỏ đừng suy nghĩ không thông a, dù sao tính mạng cũng là quan trọng nhất”.

“Đúng vậy, đúng vậy, mạng của mình là quan trọng nhất, không thể lấy mạng ra đùa giỡn”.

“Tuổi trẻ nông nông nổi nổi, đường đời còn dài nha...”

Một đám người vây quanh, nhìn thì như có lòng tốt khuyên giải, thực ra là đang lên án hai người bọn họ, Cổ Thước muốn lên xe, lại bởi vì đám người tầng tầng lớp lớp mà căn bản không tìm được xe của mình ở đâu.

Gió, từ bờ sông thổi đến, lạnh đến mức làm cô run lên.

Chân Lãng cởi áo khoác ra khoác lên người cô, Cổ Thước ở trong đám người muốn tìm một lối ra, “Làm ơn cho qua, cho qua...”

“Đừng tìm chết nữa.”

“Phải biết quý trọng bản thân.”

“Dù sao sống cũng tốt hơn, đừng nghĩ quẩn nữa...”

Khán giả vẫn luôn mồm nói nhưng lại không có ai nhường đường, mặc kệ Cổ Thước khó khăn tìm đường trong đám người.

Chân Lãng giơ cánh tay ra, ôm Cổ Thước vào lòng, hai mắt quét qua đám người, lạnh lùng quát khẽ, “Tránh đường”.

“Xoẹt...” Đám người lập tức tản ra không ít, Cổ Thước phóng đến xe của mình trước.

Toàn thân nhỏ nước tí tách, cô hất tay Chân Lãng ra, leo lên xe chụp ngoại cảnh của mình, cảnh giác nhìn hắt, “Sao chổi, cách xa tôi ra một chút”.

Chân Lãng không làm cô khó xử nữa, đưa tay mở cửa xe của mình rồi ngồi vào, hai xe đồng thời khởi động hướng về phía nhà nghỉ.

Cổ Thước cởi quần áo trên người, vừa mới cởi, thân xe lại chấn động mạnh, suýt nữa làm cô lăn từ chỗ ngồi xuống.

Tiếng máy hỏng không ngừng truyền tới, tài xế sau vài lần cố gắng, đành bất lực nhìn Cổ Thước, “Hình như động cơ bị cháy, cô chờ tôi sửa xe hay đi xe khác?”

Cổ Thước tức đến nổi mắt phun ra lửa, nhìn thấy một cỗ xe dừng ngay bên cạnh, cửa xe hạ xuống, trên khuôn mặt tuấn mã mang nụ cười nhìn cô thích thú, còn ngoắc ngoắc tay.

Quần áo dính trên người thật khó chịu, thật ra không tính là lạnh, nhưng quần áo giấy dệp ướt sũng nước, dính chặt vào người nên càng không thoải mái.

Tài xế ở bên cạnh lên tiếng, “Cỗ tiểu thư, hình như động cơ có vấn đề, tôi phải gọi người đến mang xe đi, cô trở về thay quần áo trước, đừng để bị bệnh, ngày mai còn phải chụp ảnh nữa”.

Không can tâm tình nguyện xuống xe, cô mở cửa ghế phụ xe Chân Lãng ra, đặt mông ngồi vào, trên ghế lập tức xuất hiện một vệt nước ẩm ướt.

Chân Lãng đạp vào chân ga, hướng về nhà nghỉ, Cổ Thước kéo kéo quần áo, chùi chùi giày, phát hiện hai người mang cả nước lên làm cho xe hắt bị bẩn mới miễn cưỡng bỏ qua mỗi hận trong lòng.

Đến nhà nghỉ, cô bước một chân tiêu sái tiến vào đại sảnh, trong cái nhìn chằm chằm của vô số người, cô lắc lắc tóc ướt nhẹ, rầu rĩ gục đầu trên quầy tiếp tân, “501, thẻ phòng.”

Cô cố gắng làm ra tư thế phóng khoáng nhất, không thèm nhìn về mặt của mọi người, thoải mái ấn nút thang máy, mọi người né tránh, một mình tiến vào giữa cửa thang máy.

Trong lòng, đã đem một người chém ngàn đao vạn quả vô số lần.

Cô cũng biết không thể quá gần hấn, không thể có nửa điểm dính dáng, chỉ cần đụng vào hấn, chuyện kì quái gì cũng có thể xảy ra!

Quét quét thẻ phòng trong tay, không có chút phản ứng, lại quét quét lần nữa, vẫn không chút phản ứng...

Trong lòng cảm thấy kì quái, Cổ Thước đưa thẻ phòng tới trước mắt nhìn kĩ, bất lực thở dài một tiếng, “Không phải chứ...”

Thẻ phòng trong tay rõ ràng viết là 510 mà không phải 501!!!

Lê bước chân nặng nề, Cổ Thước trở lại đại sảnh, thân thể chịu đựng một trận cảm giác lạnh run, chờ đợi nhân viên phục vụ tay bận chân rộn thay thẻ khác, thật khéo làm sao lại đụng ngay Chân Lãng vừa đi đỗ xe về.

Thế là hai con người cùng nhau đón nhận những ánh mắt “quan tâm”, cùng nhau vào thang máy, cùng nhau lên tầng trên.

“Anh theo tôi làm gì?” Cổ Thước bốc mùi thuốc súng nồng nặc, trùng mắt với người nào đó đang đứng bên cạnh, “Có thể cho anh mượn phòng tắm nhưng tôi phải tắm trước.”

Chân Lãng quơ quơ thẻ phòng trong tay, quét mở phòng 503 trước mặt cô, rồi đóng cánh cửa nặng nề cũng trước mặt cô.

Âm hồn không tan!

Oan quỷ quần thân!

Hắn, hắn, hắn, lại cùng tầng của mình, còn cách vách?

Cổ Thuộc nhìn cái cửa đã đóng lại rất lâu rồi mới như bị mộng du, mở cửa phòng mình đi vào.

Thuận tay mở điều hòa xua đi khí nóng, cô lấy một bộ quần áo đi vào phòng tắm, mở vòi nước ra.

Chờ a, chờ a, chờ a...

Đợi a, đợi a, đợi a....

Cuối cùng, Cổ đại tiểu thư trong lòng giận đến cực điểm, một tiếng rống vọng trong hành lang, “Phục vụ, vòi nước của các người bị hỏng, chỉ có nước lạnh!!!”

Không gọi được nhân viên phục vụ mà lại gọi đến một người khác — sao chổi của cô.

Bàn tay kéo cánh tay của cô, lông mày người nào đó nhíu chặt vào nhau, “Sao còn chưa thay?”

Trên người hắn tản ra mùi thơm ngát sau khi tắm, trên người cô còn nước sông; trên người hắn khô ráo sạch sẽ, trên người cô thấm đầy bùn; quần áo hắn mềm mại thơm tho, quần áo cô dính chặt vào người.

“Vòi nước bị hỏng”. Cô có chút nôn nóng, đầu tóc mềm mại ôm lấy khuôn mặt, một đôi mắt to tròn lên, nhìn qua rất là đáng thương.

Hắn duỗi tay ra, trực tiếp đẩy cô vào phòng tắm của mình, “Cô tắm ở đây trước, tôi đi tìm người sửa”.

Cuối cùng, tắm rửa sảng khoái thoải mái ở trong phòng tắm của sao chổi, Cổ Thuộc ý vị ngâm nga, bò về căn phòng của mình, kéo hai rèm cửa, đánh một giấc bù cho buổi sáng.

Hôm đó, khi sắc trời dần tối lại, Cổ Thuộc cảm thấy trên người từng trận lạnh như băng, cơ người lại, vẫn lạnh. Thật vất vả mới ngồi dậy được lại bị một trận hoa mắt.

Cô kéo chăn, cảm thấy trong phòng lạnh lẽo đến kì quái.

Cố gắng mở mắt ra, cô nhìn điều hòa trên tường.

Trong bóng tối, đèn tín hiệu phía trên lóe sáng rất rõ ràng, màu xanh của đèn giống như một cái chuông nhỏ làm mắt cô hoa lên. Con số 18 độ làm cô rùng mình.

Cô, cô, cô rõ ràng bật 22 độ khí nóng, vì sao lại biến thành 18 độ khí lạnh? Lại còn có tiếng gió vù vù thổi tới nữa chứ!

Cô cầm lấy điều khiển, cố gắng điều chỉnh điều hòa, thế này là thế nào, cái điều hòa ở trên không có nửa điểm phản ứng.

Hít hít lỗ mũi, cảm thấy tắc nghẹn, cô không nhịn được ho mấy tiếng, đầu càng đau nhức.

Bước xuống đất, xương cốt toàn thân đau nhức như vừa bị người ta đánh cho một trận, lắc lắc cổ, đầu cũng như phình to ra gấp mười lần, hình ảnh trước mắt loạn xạ, lỗ mũi phun lửa.

Thật vất vả mở cửa, hành lang trống trơn không thấy tới một bóng nhân viên phục vụ, cô mở to miệng, thật khó chịu, gọi không ra tiếng.

Lảo đảo đến cánh cửa bên cạnh, cô không chút nghĩ ngợi gõ cánh cửa phòng cách vách, khó khăn nói ra mấy chữ, “Thú y, mở cửa.”

Cửa rất nhanh được mở ra, làm cô đang đứng tựa vào cửa ngã xuống phải ngã vào trong lòng Chân Lăng.

Tay của hắn rất tự nhiên ôm lấy cô, lông mày nhíu chặt lại, “Sao lại nóng thế này?”

Nóng? Vì sao cô cảm thấy toàn thân lạnh lẽo còn run rẩy nữa? Nhưng, trên người hắn thật là thoải mái, ấm áp, cô tăng thêm lực vuốt ve.

“Phòng của tôi điều hòa bị hỏng, giúp tôi gọi nhân viên phục vụ”. Cô tựa vào trong lòng của hắn, miễn cưỡng cố gắng mở mắt thật lớn, “Anh là cái đồ sao chổi, hại tôi ngã vào nước, làm hỏng xe tôi, làm hỏng vòi nước điều hòa của tôi, chờ tôi tỉnh ngủ sẽ tìm anh tính sổ”.

“Đừng nói nhảm!” Chân Lãng ôm lấy cô, cẩn thận để lên giường của mình, kéo cái chăn bọc cô thật chặt bên trong, bắt đầu tìm kiếm ở trong hành lí của mình.

“Thú y...” Người nào đó không khỏe ôm lấy đầu của mình, “Đầu tôi đau, xương khớp đau quá, có phải anh nhân lúc tôi ngủ đánh tôi hay không?”

“Ngậm miệng.” Chân Lãng lấy kẹp nhiệt độ trong túi ra, cởi áo của cô nhét vào, “Kẹp chặt, sau đó uống thuốc.”

Người nào đó rất đáng thương ngồi cũng ngồi không yên, bướng bỉnh bước xuống. Chân Lãng đơn giản ôm cô trong lòng, hai cánh tay giữ cô thật chặt, để cô ngồi yên trong lòng mình.

Cuối cùng cũng tìm được chỗ ấm áp rồi, Cổ Thước nhẹ nhàng thở dài một tiếng rồi áp sát tới, thậm chí có chút không thỏa mãn chuyển động đầu, cho đến khi dựa vào làn da dễ chịu mới thỏa mãn ngừng động tác vô thức, vui vẻ cong cong môi dưới.

Vừa mới mơ màng tiến vào mộng đẹp lại bị người ta đánh thức, cô xúc động kháng cự lại bị ép uống thuốc hạ sốt, nước đầy trong miệng.

Bên dưới không còn ấm áp, cô lầm bầm tỏ vẻ bất mãn, đưa tay nắm lấy.

Cho đến khi bắt được thứ ấm áp kia về bên cạnh, cô dùng tay chân quấn chặt, một lần nữa tìm được cái thoải mái kia trở về mới vui vẻ vuốt ve.

“Nha đầu, thoải mái không?” Gối ôm thật to truyền tới giọng nói quen thuộc.

Cô hừ một tiếng, ôm lấy gối ôm phía dưới vô thức xoay người, cái móng nhỏ vênh lên cao cao, dính chặt lấy.

“Cô như vậy tôi sẽ rất khó chịu.” Hấn nói bên lỗ tai cô, ngón tay dịu dàng vuốt mặt cô, “Nhiều năm như thế, hiếm khi nào thấy cô bị bệnh lại còn không ngoan ngoãn như vậy.”

Trong lúc ngủ mơ, người nào đó căn bản cái gì cũng không biết, cô chỉ cảm thấy hương vị ngọt ngào trong mơ, trong mơ cô vuốt ve một túi nước ấm khổng lồ, từ dưới lên, ấm áp cũng bao lấy cô.

Nếu sau này ngày nào cũng có thể vuốt ve như thế này thì thật là tốt.

Trong mơ cô nghĩ như thế.

Chương 28: Ngủ cùng tôi, gả cho tôi.

Lúc này, Cổ cô nương đang nhìn chăm chăm vào con vịt nướng trên bàn thềm nhỏ dãi, bụng kêu òng ọc, nước miếng tứa ra trong miệng, cô hung hăng nuốt xuống.

Mang theo nụ cười thỏa mãn, cô vươn tay, hung hăng vồ lấy con vịt nướng.

“Xoẹt...” Ngón tay cô rơi vào khoảng không, con vịt nướng màu vàng ươm đứng bên cạnh cái đĩa, vỗ vỗ cái cánh mập ú, nhìn cô cười khanh khách.

Tiếng cười kia sao lại giống tiếng Chân Lãng như vậy.

“Nha đầu, có đói không a...” Vịt nướng biết nói chuyện nha, “Có muốn ăn gì không?”

Đói? Cô đương nhiên là đói, thứ cô muốn ăn, chính là nó!

Vịt nướng khanh khách cười, cô còn cảm nhận được cơn rung nhẹ nhẹ.

Vì sao, nó cười thì cứ cười, nhưng sao phải cười giống cái tên kia như thế? Đáng ghét!!!

Vịt nướng vẫy cánh, mang theo tiếng cười, vỗ cánh bay đi, rời khỏi tầm nhìn của cô.

Không được đi!

Nó là của cô, cô còn chưa no bụng nha!

“Đừng chạy!” Cô cố gắng chụp lấy, dùng sức nắm lấy cái chân con vịt nướng, sống chết ôm vào lòng.

Vịt nướng phát ra một tiếng rên rỉ khó kìm nén, lùi về sau tránh né, cô cười rất vui vẻ, liều mạng nắm chặt, hướng về phía cái cần một miếng thật mạnh.

“Hừ...” Vịt nướng lại bực bội rên lên một tiếng, vỗ vào cánh tay đang nắm chân nó, lùi lùi lại.

“Của tôi!” Cô nắm thật chặt, dùng sức lực như đang liều chết tỉ thí.

“Của cô, của cô, hai mươi năm trước đã là của cô, hai mươi năm sau vẫn là của cô, nhưng nếu cô còn không buông tay, sau này có muốn cũng không còn.” Vịt nướng dường như bất lực thở dài, không vùng vẫy nữa.

(Há há há.... Trò này nguy hiểm, có ai đoán được là bạn Thuộc nắm cái gì chưa?)

Hai mươi năm? Hai mươi năm cái gì?

Thần trí dần dần trở về, vịt nướng như đang mờ đi trước mắt, Cổ Thuộc cảm thấy dưới má là một luồng nhiệt rất thoải mái, còn phập phồng từng trận.

Cái này là cái gì?

Cô chuyển động, lúc này mới phát hiện hai chân mình hình như đang quán lấy cái gì đó, cũng ấm áp, giống như là...

Giống như sắt được nhưng bao bọc, trong cảm giác mềm mại cũng có cứng rắn như cơ bắp, cô chuyển động chân xác định cảm giác cả mình, chà chà, lại thoải mái leo lên, quán thật chặt.

Trán được lòng bàn tay ấm áp phủ lên, “Quả nhiên là sốt đến hồng đầu rồi, nha đầu, dậy uống thuốc.”

Giọng nói này sao lại có chút quen thuộc? Người nào đó mơ mơ màng màng nghĩ, thật giống như giọng nói Chân Lăng.

Chân Lăng?

Sao chổi?

Mạnh mẽ mở mắt ra, ánh sáng bất ngờ làm cô lại phải nhắm mắt lại thật nhanh, nhưng chỉ trong nháy mắt cô đã thấy rõ, trên đỉnh đầu mình, gương mặt hàm chứa nụ cười, không phải ai khác chính là Chân Lăng!

Tất cả buồn ngủ biến mất trong nháy mắt, cô mở mắt ra lần nữa, người đột nhiên lùi về sau, “Anh, sao anh lại ở trên giường tôi?”

Về mặt Chân Lãng bỗng nhiên nhú lại một chút, ánh mắt hướng xuống dưới, ho nhẹ, “Hiện tại là cô vào phòng tôi, lên giường của tôi, ngủ cùng tôi...”

Cô vào phòng hắn? Lên giường của hắn? Ngủ cùng hắn?

Nửa tỉnh nửa mê nhìn bốn phía một chút, giống như, giống như thật sự không phải giường của mình.

Ký ức từng giọt từng giọt trở về, cuối cùng cô cũng nhớ lại sự hỗn loạn ngày hôm qua, hình như mình gõ cửa phòng Chân Lãng, lên giường Chân Lãng, sau đó...

Cô không nhớ rõ.

Lùi lùi lại, lúc này mới phát hiện thứ hai chân mình đang quăn chặt, hình như là chân Chân Lãng.

Người dưới chân cẩn thận xê dịch, cười cười nhắc cái chân đang quăn lấy Chân Lãng ra, không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, yên lặng lùi vào trong chăn.

“Nha đầu. Tay cô.” Chân Lãng không nặng không nhẹ nhắc nhở.

Tay cô?

Người nào đó khó hiểu giơ tay trái lên nhìn một chút, làm gì có gì nha?

Đang muốn giơ tay phải, cô đột nhiên phát hiện tay phải mình dường như đang nắm cái gì đó...

Cái này là cái gì? Gần như trên người Chân Lãng không có chỗ nào cô không quen thuộc, nhưng chưa từng có cảm giác như vậy nha.

(Yên tâm, những ngày về sau chỗ đó sẽ là chỗ quen thuộc nhất với bạn, bạn nhỏ ạ. Hớ hớ hớ.)

Choáng váng vì chưa ăn cơm cộng thêm bị bệnh làm phản ứng của cô không chỉ chậm hơn nửa nhịp mà đầu óc còn nghĩ không thông, bàn tay cũng không nhàn rỗi, tiếp tục siết chặt, lại siết chặt, kéo một cái, túm một cái.

Cổ tay đột nhiên bị đè lại, trong mắt Chân Lăng bóng tối lảng động, “Nha đầu, đừng động đây.”

Mu bàn tay dính trên chân hắn, lúc này nàng mới phản ứng lại, chỗ bàn tay mình đang đặt, dường như ở giữa hai chân hắn.

(Sâu: Thô bỉ, quá thô bỉ rồi. =]]~)

(Hàn: *Liếc mắt* cô muốn thô bỉ như người ta cũng ko được đấy)

Hít một hơi thật dài, cô liên tục nói lỏng bàn tay, không chút nghĩ ngợi tung mình nhảy khỏi giường.

Nhưng dường như cô đã quên sốt suốt một đêm xương cốt còn đau nhức, toàn thân không chút sức lực để nhắc chân, lần này coi như xong, mạnh mẽ nhảy xuống quên mất mình còn quần chần, vì thế lập tức lăn lóc lóc, nằm úp sấp trên mặt đất.

Cái gì mà *long tinh hổ mãnh*, cái gì mà linh động tránh thoát, ở chỗ này đều trở thành chó chết.

(tinh túy của rồng, mạnh mẽ của hổ)

May mà thảm đủ dày, may mà cô còn quần chần, ngoại trừ người càng ê ẩm ra thì không có xây xước gì.

Một đôi tay lớn túm cô về giường, thuận tay kéo lại cái chần cho cô, Chân Lăng nghiêng nửa người, bàn tay dính trên mặt cô, “Còn đang sốt, nhảy nhót cái gì?”

“Tôi...” Cô nuốt nước miếng, tiếng nói ấp úng, khàn khàn, cô dùng sức nuốt một ngụm, ánh mắt đảo khắp nơi.

Chân Lăng rút tay về, đứng dậy xuống khỏi giường, “Cô nằm yên, đừng nào loạn, tôi đi lấy nước cho cô uống.”

Cô yên lặng nhìn hắn đứng dậy, không muốn nói sự mát mẻ từ bàn tay hắn đối với cô thoải mái khó nói thành lời, thậm chí cô có chút không muốn hắn rời đi.

Ánh mắt không tự chủ mà di chuyển theo từng động tác của hắn, cho đến khi hắn vào phòng tắm, ánh mắt của cô còn dừng trên bức tường bên cạnh, dường như muốn xuyên qua bức tường kia để nhìn vào.

Nằm một lúc lâu, cuối cùng cô cũng hiểu —— mình ngã bệnh.

Hơn hai mươi năm, gần như cô không biết uống thuốc là cái gì, nhưng hôm qua vừa rơi xuống nước, hôm nay đã bị cảm; chẳng những bị cảm mà còn nóng sốt; chẳng những nóng sốt mà còn sốt đến bốn mươi độ.

Khi hắn mang theo mùi thơm sau khi tắm rửa buổi sáng xuất hiện trước mặt cô, trong tay cầm một cốc nước ấm, hắn ngồi xuống cạnh giường, cánh tay đỡ sau đầu cô, nâng con người bé nhỏ còn đang xụi lơ này lên, “Uống hết cốc nước này đi.”

Dựa vào tay hắn, cô uống từng ngụm, cơn ho bệnh sau khi thu hồi móng vuốt giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, ngoại trừ đôi mắt to linh động vẫn không nhin được mà đảo loạn lên thì có thể tìm được một chút vẻ nghe lời.

Áo tắm của hắn vì động tác nghiêng người về trước mà lộn xộn mở rộng, lộ ra một khoảng ngực đẹp mắt, Cổ Thước chột liếc mắt, nhìn trên lồng ngực rắn chắc hai dấu răng lớn.

Vết răng này, dường như có chút quen thuộc nha...

Được rồi, là vô cùng quen thuộc...

Nàng chột nhớ tới mùi vị miếng thịt vịt trong mơ kia, thật sự rất ngon, rất ngon. Cả cái chân vịt kia, cũng rất được...

Xì xì, nghĩ đi đâu vậy.

Chân Lãng nhìn về mặt của cô, thuận theo mắt cô nhìn xuống ngực mình, cười cười kéo áo tắm lại cẩn thận: “Mùi vị có được không?”

Cô đang thoát xác, ngơ ngẩn gật gật đầu.

Không đúng...

Cô lại mạnh mẽ lắc đầu, đầu càng choáng hơn.

“Nha đầu, có dói không?”

Gật đầu.

“Có muốn ăn gì hay không?”

Tiếp tục gật đầu.

“Tôi đi mua cháo trứng muối thịt nạc cho cô ăn có được không?”

Gật đầu, lại gật đầu.

“Tôi hầu hạ cô tốt như thế, dứt khoát gả cho tôi, để tôi hầu hạ cô cả đời có được không?”

Thuận tiện gật đầu, tiếp tục gật đầu, vẫn là gật đầu.

Sao?

(Hàn: Hắc hắc, chính thức sập bẫy.)

Người nào đó một lúc lâu mới phản ứng lại ngẩng đầu, vì choáng váng nên trong mắt tất cả đều xoay xoay, cố gắng nhìn cho rõ người đối diện, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt vì cười mà cong lên, như những đóa hoa đào.

“A...” Cô há miệng, vẫn đang tiêu hóa những lời hấn vừa nói.

Hấn hỏi mình có dói hay không, hấn hỏi mình có muốn ăn gì hay không, hấn hỏi mình có muốn ăn cháo trứng muối thịt nạc hay không, còn tiếp theo thì sao? Hấn hỏi mình có muốn gả cho hấn hay không?

Cô ghen lời, bỗng nhiên vươn tay, nắm má người phía trước thật mạnh, dùng sức nhéo.

Nóng, không phải nằm mơ.

“Khụ khụ, thú y, là tôi bệnh sinh ra ảo giác hay là anh cũng phát sốt rồi?”

“Đều không phải.” Hấn lấy một cái khăn mặt lạnh áp lên mặt cô, “Tôi hỏi một lần nữa, cô có đói không?”

Gật đầu.

“Có muốn ăn cháo trứng muối thịt nạc không?”

Tiếp tục gật đầu.

“Có muốn tôi đi mua hay không?”

Lại tiếp tục gật đầu.

“Có muốn tôi mua cả đời hay không?”

Dùng sức gật đầu.

Ờ...

Khóe môi bị nhẹ nhàng hôn một cái, “Cái này coi như cô đồng ý, chờ hết bệnh chúng ta đi mua nhẫn, coi như đính hôn.”

Đính hôn?

Hấn và cô?

Sự thương yêu nổi rõ lên mặt Cổ Thuộc, “Sao chửi, anh muốn khắc chết tôi để kết thúc chiến tranh hai mươi năm, tôi có thể hiểu được, cần gì phải lấy cớ là đính hôn?”

Mới một ngày cô đã bị khắc đến bị bệnh, chỉ sợ chưa đến mười ngày, hôn cô sẽ có thể bay đến tận trời, tìm lão Diêm Vương đánh cờ nha.

“Tôi đi mua cháo cho cô, ăn cháo xong phải uống thuốc, sau đó ngủ một giấc.” Hấn xoa xoa đầu cô, bên môi cô trộm hôn một cái nữa, rồi thay quần áo ra cửa.

Cô nhìn thấy nụ cười Chân Lãng chưa từng biến mất, còn vô cùng đặc ý.

Hấn, nhất định sau này muốn khắc chết cô, từ nay thoát khỏi sự truy đánh của cô nên mới vui vẻ chẳng?

Cổ Thước bận rộn choáng váng bò xuống, cầm điện thoại trên bàn nhanh chóng bấm số của Phương Thanh Quỳ, “Thanh Thanh, cứu mạng...”

“Sao?” Người bên kia đáp lời mà không có một chút quan tâm. Loáng thoáng còn có thể nghe thấy tiếng bấm máy tính.

“Chân Lãng, hần, hần, hần muốn đính hôn với tớ.” Về mặt Cổ Thước rất tang thương, cầu cứu đối phương.

“?” Phía đối diện bỗng nhiên yên lặng, “Chân Lãng muốn đính hôn với cậu? Vậy nhớ kỹ phải nói với anh ta, phải sang tên tất cả bất động sản của anh ta, cổ phiếu, thẻ ngân hàng cũng phải chuyển hết sang tên cậu mới được đồng ý, tớ giúp cậu tính toán tài sản của anh ta...”

“Thanh Thanh!” Cổ Thước dùng sức ngắt tiếng nói hưng phấn của đối phương, “Gả cho hần tớ sẽ chết.”

“Đương nhiên chết!” Phương Thanh Quỳ nghiêm túc trả lời, “Cậu sẽ giàu chết!”

“Thanh Thanh...”

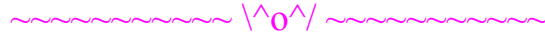
“Nhớ kỹ nha, anh ta không đồng ý chuyển giao tài sản, cậu không được đồng ý gả, ít nhất cũng phải được chín mươi phần trăm, tám mươi phần trăm cũng được...”

“Nhưng...” Cô giật điện thoại lên, run run đứng trên mặt đất, “Hình như tớ đã đồng ý rồi.”

“Cái gì?” Giọng nói đối diện cũng lên cao thêm một quãng tám, “Cái gì cũng chưa đưa mà cậu đã đồng ý?”

“Hình như vậy!”

“Vậy cậu có thể đi chết đi.” Phương Thanh Quỳ không chút tình nghĩa vút lại một câu, “Cho dù cậu không chết, về đây tớ cũng sẽ bóp chết cậu.”

Chương 29: Hình như Chân Lãng rất vui vẻ

“Ai viết bài báo này!” Cổ Thước đau khổ gào thét đến nỗi ho khan mấy tiếng, lớn tiếng nói “Tôi là con gái, vì cái gì lại viết là con trai?”

Đầu tiên là ngã xuống nước cảm mạo, một vị cô nương đáng thương nào đó vừa uống cháo trứng muối thịt nạc vừa nhìn tờ báo Chân Lãng mua về, kết quả liếc mắt liền thấy cái tí, cái tí còn chưa tính, thế nhưng còn có một bức hình lớn, người ngoài nhìn thì không rõ lắm nhưng cô còn có thể không rõ hay sao?

Cô vốn bị cảm mạo, giờ lại càng như ngồi trên đồng lửa, khí xông thẳng vào não. Mà cô chỉ cần tức giận, cổ họng liền phát ra những âm thanh khàn khàn. “Ách...”

“Em còn nói nữa sẽ càng có nhiều người nghĩ em là con trai.” Người đàn ông bên giường sờ sờ khăn mặt trên trán cô, quan tâm lật một mặt khác.

“Đều tại anh!” Đem sức lực có trong người đánh lên người trước mặt, tay trái cô đánh ra một quyền, chạy thẳng tới mặt hắn.

Nắm tay ở trên không trung, cách mặt hắn nhiều nhất là hai tấc đã bị một bàn tay to lớn nắm lấy, người nào đó nhẹ như lông ẩn tay cô xuống, “Bị bệnh, không được náo loạn, uống thuốc xong rồi ngủ đi.”

Hắn đã thấy qua cảm mạo, cũng thấy qua sốt cao, lại càng thấy qua cảm mạo cùng sốt cao gần bốn mươi độ, nhưng chưa từng thấy qua cảm mạo sốt cao bốn mươi độ còn có thể nhảy loạn.

“Không cần, tôi rất khỏe”. Cổ Thước ăn đã no nên đầu không muốn ngẩng, người cũng không muốn động, chỉ có tiếng nói là còn chút khó chịu, “Tôi muốn đến tòa soạn báo, tìm bọn họ tính sổ”.

“Khỏe rồi sao?” Người đàn ông hạ mi xuống, cười mà như không cười, “Vậy tôi ra ngoài mua nhẫn nhé? Em thích nhẫn kim cương hay thế nào?”

“Ách...” Cổ Thước lập tức rất “không khỏe” trở về trong chăn, “Đầu tôi rất đau, xương khớp rất đau, chân cũng rất đau.”

Hắn thừa biết là khi cô chưa ăn sáng đầu óc sẽ trở về trạng thái không hoạt động, vậy mà lại thừa dịp cô choáng váng nói chuyện đĩnh hôn!

“Khó chịu thì nằm yên đi.” Tay của Chân Lãng rất tự nhiên thân mật tiến vào trong áo ngủ đang nới lỏng của cô, từ dưới nách rút ta nhiệt kế, nhìn một chút rồi ngồi lại vị trí đầu giường, lấy tờ báo đặt trên đùi lật qua lật lại.

Cổ cô nương đáng thương trùng đôi mắt to tròn lạnh lợi, làm tỏ trong chăn, hai bàn tay cầm lấy góc chăn, đôi mắt đảo đi đảo lại trên người hắn nhanh như chớp

Thân thể của hắn chỉ cách cô một cái chăn, trong yên tĩnh có một cảm giác trầm lặng làm cô không dám tùy tiện cuộn chăn, chỉ có thể chớp chớp lông mi, vô tội nhìn chăm chăm người bên cạnh.

Hắn ngồi, cô nằm, lúc hắn lật báo, cánh tay thỉnh thoảng chạm nhẹ vào đầu cô, làm cô có ảo giác mình đang ở dưới cánh chim bảo hộ của hắn.

“Thú ý...” Cô nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Chân Lãng buông tờ báo trong tay, bàn tay rất tự nhiên lướt qua má cô, “Không thoải mái?”

Cô lắc đầu, lúc lòng bàn tay hắn rời đi, trong lòng không tìm được mà sinh ra cảm giác quyến luyến.

“Vì sao anh muốn đĩnh hôn với tôi?” Cô chưa ăn thịt heo cũng đã nhìn thấy heo chạy, ít nhất cũng biết kết hôn là khi tình cảm hai người thăng hoa, tự nhiên nước chảy thành sông, ít nhất cũng phải trải qua tình yêu say đắm sâu sắc, nhưng cô và hắn...

Bọn họ yêu nhau? Là kẻ thù thì đúng hơn.

“Cái...” Cô nuốt nuốt nước miếng, cố gắng giải thích cái ý nghĩ kinh khủng của hắn, “Giữa hai vợ chồng muốn cùng chung sống phải có ăn ý, chăm sóc lẫn nhau mới có thể sống chung được, đúng không?”

“Em biết nấu cơm không?”

Nấu cơm? Lắc đầu...

“Em biết rửa bát không?”

Rửa bát? Năm cái còn một có thể coi là rửa không?

Nặng nề lắc đầu...

“Em biết lau dọn không?”

Có thể coi là biết nếu chỉ lau mặt đất thôi...

Thế là, vẫn lắc đầu...

“Em biết giặt quần áo không?”

Cái này cô biết.

Dùng sức gặt đầu.

“Em biết cọ bồn cầu không?”

Biết!

Lần nữa dùng sức dùng sức gặt đầu.

“Rất tốt!” Hấn cúi đầu xuống, khuôn mặt dùng phía trên cô khoảng hai cm, hơi thở nồng nồng phủ lên mặt cô, “Tôi sẽ làm cơm, sẽ rửa chén, sẽ lau dọn, nhưng không muốn giặt quần áo, không muốn cọ bồn cầu, em thấy chúng ta phối hợp vô cùng hoàn hảo, đúng không? Em xem, chúng ta có thể phối hợp tốt đến mức không thể tốt hơn như thế, đương nhiên có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Nghe tới nghe lui dường như có chút đạo lý, nhưng là...

Nếu như hấn đối với người vợ yêu cầu chỉ là giặt quần áo và cọ bồn cầu, yêu cầu đó chẳng phải quá thấp sao, so với yêu cầu tìm bảo mẫu của gia đình bình thường còn thấp hơn, lý do này nghe như để cho có lệ.

Cổ Thước đẩy lồng ngực của hấn, “Anh thật sự coi tôi là tên ngọc sao? Nói thật đi!”

“Nói thật?” Hấn bỗng nhiên hạ thấp người xuống, hôn lên môi cô, không nhẹ không nặng mà cắn, cô mút lấy môi, lại phát hiện rằng trong miệng đã đầy mùi vị của hấn.

Hai tay hấn chống hai bên cô, trong mắt có ý tứ sâu xa mà cô nhìn không hiểu, “Em cảm thấy lý do là gì?”

Cô cảm thấy? Cô làm sao mà biết 9 đường cong 18 khúc ruột của hấn đang nghĩ cái gì?

“Chẳng lẽ anh muốn đặt tôi ngay trước mặt, mỗi ngày tâm tình không tốt đều bắt nạt một chút?” ngoại trừ hành hạ cô để hấn vui sướng ra, cô không nghĩ ra bất kỳ lý do nào nữa.

Hấn rất khinh thường lắc đầu, lại cọ sát với cô một lần nữa, “Tôi chẳng những sẽ không hành hạ em, mà còn rất chiều chuộng em, yêu em, có tin không?”

Tin cái đầu quỷ, tin hấn mới là lạ!

“Bởi vì...” Hấn bỗng nhiên cười, “Có người nói cha và con gái kiếp trước là người tình, nếu như kiếp này tôi thật lòng yêu em, kiếp sau có thể làm ba ba của em.”

Cô tròn mắt há mồm!

Lý do này, quá cổ chấp!

Cổ Thước biết mình hoàn toàn không có năng lực phản kích, vén chăn lên che đầu, bên tai truyền tới tiếng cười của Chân Lăng, trong sáng tự đắc.

Không được, cô tuyệt đối không thể gả cho hấn, cho dù không bị hấn khắc chết, cũng sẽ bị hấn làm cho tức chết.

Mở chăn, cô phát hiện, ánh mắt Chân Lăng thủy chung dừng lại ở trên người mình, cất giấu rất nhiều ý cười.

Nụ cười như vậy, lại lần nữa làm trái tim cô mãnh liệt nảy lên, hít thở không thông.

Cô phát hiện mình càng lúc càng sợ nhìn thấy nụ cười của hắn, mỗi lần vô ý nhìn vào ánh mắt và nụ cười kia, trái tim cô sẽ đập loạn lên, hô hấp hỗn loạn.

Cô bỗng nhiên nhớ lại trước đó không lâu Phương Thanh Quỳnh hỏi mình...

Có phải vừa nghĩ tới anh ta, trong lòng cậu luôn cảm thấy ngọt ngào, bất giác cười hay không?

Lúc nghĩ đến anh ta, có phải thấy nụ cười của anh ta rất đẹp đúng không?

Lúc nghĩ đến anh ta, có phải trong lòng cũng trở nên ngọt ngào không?

Lúc nghĩ đến anh ta, có phải hy vọng anh ta lập tức xuất hiện trước mặt của cậu, có phải một lát không thấy anh ta liền thấy nhớ không?

Cô bị bệnh, nhất định là bị bệnh.

Nhất định là bởi vì bệnh, bởi vì bị cảm, cô mới khao khát có một người ở bên cạnh làm bạn, tuyệt đối không phải vì Chân Lăng.

“Thú y.” Cô nhẹ nhàng nói, “Tôi...”

“Chuyện gì?” Hắn sờ trán cô, lông mày cau lại, “Không thoải mái?”

Không thoải mái, rất không thoải mái, hắn vừa nhíu mày cô đã cảm thấy rất đẹp trai, cũng rất chói mắt.

Chẳng lẽ cô thật sự...

Hắn đưa tay ôm lấy cô, để cô tựa vào trước ngực mình, “Có phải lại cảm thấy lạnh không?”

Lạnh chỗ nào? Cô chỉ cảm thấy nóng, hai má vẫn phất nóng lên, cho dù nhắm mắt lại, trước mắt vẫn hiện lên nụ cười của hắn, ánh mắt của hắn, từng cái nhấc tay nhấc chân của hắn. Dường như tạo thành một bộ phim quay chậm, sinh động có tiết tấu.

Một lúc lâu không thấy Cổ Thước trả lời, hắn cúi đầu xuống, “Thế nào? Không thoải mái sao?”

“À...” Cô chỉ cảm thấy trong lòng có một khát khao muốn đưa tay ôm lấy hắn, dựa sát vào hắn.

“Đói?” Chân Lãng nói lỏng tay ra, “Muốn ăn gì không?”

Một mực lắc đầu, trong trí óc nghĩ lại dấu răng của mình trước ngực hắn sáng nay, nuốt nước miếng, thật mê người.

Cô quả nhiên là bị sốt đến hồ đồ, lại muốn ăn thịt người!

“Vậy em nằm đi, tôi đi mua cho em”. Chân Lãng nhấc tay rời khỏi cô, xoay người đi thay áo.

Cô không chớp mắt, nhìn chăm chăm động tác của hắn, càng nhìn tim đập càng nhanh; càng nhìn càng thấy khó thở.

Đến khi ánh mắt không còn nhìn thấy bóng dáng Chân Lãng nữa, cô mới thở mạnh, đầu óc rất nhanh cũng tỉnh táo lại.

Không chút nghĩ ngợi, cô nhảy khỏi giường, tùy tiện giật bộ quần áo khoác lên, lấy ví tiền của mình, dùng tốc độ nhanh nhất, trong tình huống không báo trước cho ai — chạy.

Khi Phương Thanh Quỳnh tính xong số tiền thu được hôm nay, cửa lớn bị đẩy ra một cách nặng nề, một người đang đứng chật vật trước cửa, quần áo lộn xộn, vẻ mặt quái dị, thở gấp, “Thanh Thanh, tớ phát hiện, hình như tớ yêu một người”.

Sổ sách trong tay Phương Thanh Quỳnh rơi xuống trên bàn, cảm thán, “Cậu, cuối cùng cũng bình thường!”

“Nhưng ...” Cô thọc thật vất vả thở chậm lại, “Người tớ yêu chính là sao chổi”.

Lần này, Phương Thanh Quỳnh không hề ngạc nhiên, “Tớ biết.”

“Làm thế nào bây giờ?” Cô thọc kéo tay Phương Thanh Quỳnh cầu cứu, “Tớ không muốn về, tớ không muốn đối mặt với hắn nữa”.

“Vì sao?” Phương Thanh Quỳnh không hiểu chớp mắt mấy cái.

“Tớ...”

Cổ Thước còn muốn nói gì đó, một người trên lầu vội vã đi xuống, là nhân viên hóa trang Tiểu Tuyết, trong tay giờ một tờ báo, “Sếp, đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện, đây không phải là hình chúng ta treo lên trước sao?”

Tờ báo đưa đến trước mặt Cổ Thước và Phương Thanh Quỳnh.

Khi mở tờ báo ra, trên một vị trí lớn nhất là một người con gái diễm lệ, từ khuôn mặt, thần thái, tư thế, nhìn đi nhìn lại đều giống tầm biển trước cửa “Golden Sunflower” như đúc, chỉ có nụ cười cùng ánh mắt bị xử lý đôi chút, trở nên có chút mập mờ cùng hấp dẫn, quan trọng hơn là hai tay vốn để trước ngực lại bị thủ đoạn PS sửa xuống, thay thành đôi nhũ hoa đứng thẳng, ở chỗ áo ngực che dấu một nửa, lộ ra một nửa bộ ngực thâm thúy.

Phía dưới là một câu quảng cáo rất hấp dẫn — mặc “Đỉnh Lệ”, đảm bảo bạn vừa mặc liền thẳng.

Cổ thước cùng Phương Thanh Quỳnh vừa nhìn, vừa ngây ngốc lâm bầm, “Đây là chuyện gì?”

Cổ Thước nắm chặt tờ báo trong tay, cô vừa đi một ngày đã hai trang báo, một phần mập mờ, một phần hấp dẫn, giờ cô thật nổi danh!!!

“Thanh Thanh! ! !” Cô nghiến răng, “Hình này, trừ cậu ra, còn ai có?”

Trên mặt Phương Thanh Quỳnh cũng mờ mịt, mở miệng ra như đang tự lâm bầm, “Trừ tớ, cũng chỉ có Chân Lãng”.

“Sao chối!!!” Cổ Thước quát lên một tiếng hung hăng đi ra cửa, cửa thủy tinh đáng thương trong nháy mắt đã trở thành hình mạng nhện, như hoa tàn rơi xuống.

Mà lúc này, trong phòng làm việc tập đoàn “Vương Thị”.

Manager cầm lấy tờ báo trong tay, “Tổng biên tập, chúng ta không được sự đồng ý của người ta đã tự tiện dùng hình của người khác, chúng ta có thể bị kiện vì xâm phạm quyền chân dung không? Bây giờ chính thức hợp tác tập đoàn “Vân Lãng”, vẫn không nên làm ra chuyện gì bất lợi.”

Sau bàn, một người phụ nữ lạnh lùng nhìn manager, “Tập đoàn Vân Lãng cùng chúng ta đàm phán hợp tác, còn việc này cùng lắm cũng chỉ là một quảng cáo áo lót, căn bản sẽ không có bất kì ảnh hưởng gì, huống chi hình

này đã thay đổi, ai có thể chứng minh chúng ta xâm phạm quyền chân dung? Yên tâm đi, tôi đã hỏi qua luật sư, nếu cô ta kiện lên tòa án, chúng ta có tổn thất thì cô ta cũng tán gia bại sản!”

Chương 30: Cổ Thước báo thù

Khi Chân Lãng vội vã chạy về nhà, vừa mới ra khỏi cửa thang máy đã thấy bóng dáng của mấy đầu nảo tám chuyện, chính là hai mẹ con bác gái lầu dưới và dì cách vách.

Vừa nhìn thấy anh, mấy người kia đã xoay đầu muốn nói lại thôi.

Anh dừng động tác tìm chìa khóa, mỉm cười chào hỏi, “Chào bác Lý, chào chị Trương, chào dì Triệu.”

“Được rồi, được rồi.” Bác Lý gật gật đầu, “Bác sĩ Chân, cậu muốn tu sửa phòng ốc sao?”

Tu sửa phòng ốc?

Chân Lãng dường như hiểu ra cái gì, bình tĩnh gật gật đầu, “Đúng vậy ạ, cháu mới mời công ty sửa chữa, có phải có người đến rồi hay không?”

“Ha ha.” Bác Lý cười gượng, “Không có gì, không có gì, cậu có thể nói với bọn họ đừng đập sàn nhà trong thời gian ăn cơm không, bụi trên trần nhà cũng rơi xuống bát cơm của tôi, đèn cũng lay động, tôi còn tưởng động đất chứ.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Dì Triệu nhào tới, “Có phải cậu tìm công ty không chuyên nghiệp không, TV treo tường của tôi thiếu chút nữa cũng rơi xuống.”

Chân Lãng nói lời xin lỗi, an ủi mấy người kia về rồi mới đưa tay mở cửa phòng mình.

Cửa mở, căn phòng trang trí tinh xảo thường ngày giống như vừa trải qua lễ tế hay chiến hỏa gì đấy, tất cả đều bị phá hỏng chất thành một đồng, ghé mắt một chân nằm ở góc tường, TV treo tường nằm trên sofa, phía trên còn có một cái đèn trần, bàn ăn chạy từ nhà bếp ra tới phòng khách, trên giá chỉ còn lại mảnh thủy tinh, tình trạng thảm hại không cần nói cũng biết.

Đối với việc này, Chân Lăng chỉ đảo mắt một cái, bước chân hướng về phía phòng Cổ Thước.

Đẩy cửa ra, anh không chút ngoài ý muốn nhìn thấy bên trong trống hơ trống hoác, tất cả quần áo của Cổ Thước đã bị quét đi chứng tỏ đối phương ra đi rất kiên quyết.

Trên cửa phòng, một tấm hình của anh bị găm bằng một con dao trên cánh cửa, lưỡi dao xuyên thẳng qua mặt anh cắm ngập vào cửa, chỉ chừa lại một nửa thân dao, có thể thấy người hạ dao rất tàn nhẫn.

Anh cười, tiếng cười rất đặc ý vang vọng trong căn phòng rách nát.

Bằng sự hiểu biết của anh về cô ấy, hỏa khí lớn như thế nhất định là phải giáp mặt anh phát tiết, đánh anh không tàn cũng phế, lần này lại chỉ chém hình của anh, có thể coi là hạ thủ lưu tình chứ nhỉ?

Anh xoay người, dưới chân dẫm phải một tờ báo nhăn nhúm, một cô gái ưỡn ngực phía trên rơi rõ ràng vào đáy mắt anh. Lông mày nhíu lại, anh cúi người nhặt lên, sau khi xác nhận dung mạo của cô gái kia, khóe môi đang mỉm cười hạ xuống trong nháy mắt, đôi mắt tối đen.

Cổ Thước phát tiết xong, khiêng bao lớn bao nhỏ của mình vào phòng môi giới nhà đất, nói ra một yêu cầu duy nhất là ngày mai có thể vào ở, giá cả không thành vấn đề.

Cô ôm theo một đồng đồ của mình, rúc vào phòng hóa trang của “Golden Sunflower” một đêm, cũng không biết có phải vì vận động phát tiết một lúc nên toát mồ hôi hay không, bệnh cảm của cô lại khỏi một cách thần kỳ.

Quả nhiên, rời khỏi Chân Lăng thì tất cả đều tốt đẹp.

Nhớ tới bức hình trên tờ báo, ngọn lửa trong bụng cô lại bùng cháy, cô rất bức bối, siêu cấp bức bối, hình bị trộm cho qua được, hình bị sửa cũng cho qua được, cái chỗ bị sửa kia chọc thẳng vào mắt cô cũng cho qua nốt, nhưng

cô buồn bức là vì mình lại không dám đối mặt với người kia, lại ỉu xiu thu dọn chạy lầy người giống như mình mới là người làm sai vậy.

Cái gì mà đính hôn, cái gì mà chăm sóc, đều là thủ đoạn của hắn để bùa giỡn mình mà thôi, cả chuyện bức hình này cũng vậy, cũng chỉ là một chiến dịch đấu tranh trong thâm lặng của hai người.

Hắn luôn luôn âm thầm tìm tòi điểm yếu của mình rồi hạ thủ làm mình gặp xui xẻo, từ bé đã như vậy, không phải sao?

Người nào đó uất ức nghĩ, co lại trên chiếc giường được ghép lại từ hai cái ghế, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không yên ổn, miễn cưỡng đến hừng sáng đã mở mắt, Cổ Thước ôm lấy cái cổ cong vẹo của mình, vội vã ra khỏi cửa đã chạm mặt Phương Thanh Quỳ.

“Cậu đi đâu vậy?” Phương Thanh Quỳ chỉ kịp hô lên một câu với bóng lưng của cô.

Vậy vậy tờ báo mới mua được ở góc đường hôm qua, Cổ Thước bỏ lại một câu, “Tìm công ty này tính sổ.”

Cô không dám tìm Chân Lãng, nhưng chẳng lẽ lại không dám tìm cái loại “Đỉnh Lệ” này quấy rầy hay sao?

Mười giờ sáng, trong phòng làm việc của “Đỉnh Lập”, cấp dưới của xí nghiệp Vương thị.

Vương Thiếu Hoàn vuốt hai tay áo tinh xảo, khuôn mặt lạnh lùng cười chế nhạo, “Cô nói người trong hình này là cô, chứng minh thế nào?”

Cổ Thước ngồi trên chiếc ghế đối diện, hai chân gác lên bàn, một câu cũng không nói, chỉ nhìn chăm chăm vào mắt Vương Thiếu Hoàn.

Từ khi bước vào cửa cô luôn luôn giữ tư thế này, không kêu không gào, không ầm ĩ không nhảy nhót, luôn lạnh lùng nhìn lại.

Ở dưới cái nhìn như vậy, Vương Thiếu Hoàn lại cảm giác được một mũi nhọn sắc bén mãnh liệt, tư thế người đối diện rất thả lỏng nhưng lại làm cho cô hoảng hốt.

Cô liếc mắt sang chỗ khác, hít sâu một hơi, vẫn còn cảm giác được hai ánh mắt kia dừng lại trên mặt mình.

Lúc đó, cô không điều tra rõ ràng, cho rằng đối phương là đàn ông, không ngờ một bé trai có vẻ thon dài tuần tú lại là một bà cô hai mươi lăm tuổi.

Sau khi biết sự thật cô lại có chút vui mừng, Chân Lăng không đồng tính luyến ái, mà cô gái này không thể so sánh với cô từ dung mạo đến gia thế, cô ta không thể nào thắng được cô.

Ngày đó cô đang chuẩn bị dùng một số tiền lớn để mua đứt “Golden Sunflower”, ai ngờ mới bước vào cửa đã nghe thấy giọng nói kiêu ngạo của Phương Thanh Quỳ, cô không thể nào ngờ được cô gái xinh đẹp lẳng lơ trên biển quảng cáo lại chính là con nhỏ không ra nam không ra nữ này.

Trong tích tắc đó, cô ra một quyết định.

Phục chế hình, PS, cố ý dùng bộ ngực khoa trương kia để làm quảng cáo áo lót cho mình, cô muốn làm đối phương khó chịu, không đường lựa chọn, bức bối, như mình ngày đó.

Cổ Thước bỏ chân xuống, bỗng nhiên nghiêng người, Vương Thiếu Hoàn vô thức lùi lại, Cổ Thước nở nụ cười như đang trêu đùa, “ ‘Golden Sunflower’ có hình gốc, tôi chỉ cần đối chiếu một chút là có thể kiện cô xâm phạm quyền chân dung, công ty của cô lớn như thế, chỉ sợ bị ảnh hưởng sẽ không tốt lắm đâu.”

Vương Thiếu Hoàn vươn tay lấy một kẹp hồ sơ, chậm rãi mở ra, đưa tới trước mặt Cổ Thước, “Đây là văn kiện đoàn luật sư của xí nghiệp chúng tôi đã soạn thảo, cô xem rõ ràng một chút trước đã.”

Ánh mắt Cổ Thước lướt qua những dòng chữ kia, vẻ mặt Vương Thiếu Hoàn càng vui sướng hơn, “Hình như cô không biết, so sánh ảnh đã bị PS và ảnh gốc không đủ sức thuyết phục, cô nói đây là cô, tôi chỉ cần tùy tiện tìm một người mẫu, mặc trang phục tương tự, tạo tư thế tương tự, ít nhất cũng giống đến bảy mươi phần trăm trở lên, hơn nữa...” Ngón tay cô dừng ở vị trí bộ

ngực người phụ nữ trên tờ báo, “Tôi còn có thể đảm bảo chụp giống hình này như đúc, cô cảm thấy cô kiện ra tòa sẽ có phần thắng sao?”

Dựa lên ghế, dưới ánh mắt của Cổ Thước, cô hắt cằm như đang thị uy, “Làm việc cho xí nghiệp Vương thị chúng tôi có đội nhiếp ảnh và chế tác chuyện nghiệp, cô nghĩ rằng sẽ có người tin tôi trộm một bức hình rất bình thường đến để quảng cáo nhãn hiệu sao? Cổ tiểu thư, tôi khuyên cô về đi, nếu cô kiên trì muốn kiện, một khi cô thua kiện, tôi sẽ phản kiện cô. Đến lúc đó làm hỏng thanh danh, bọn cô sẽ không tồn tại nổi trong giới này nữa, muốn lên tòa án thì xác định dùng mấy năm đến đánh đổi đi.”

Chính xác, ngay cả Cổ Thước cũng không tin công ty lớn như thế, những nhãn hiệu của công ty con dưới quyền là vô số, bọn họ sao có thể làm ra chuyện này.

Nhưng khi cô nhìn thấy tổng biên tập xí nghiệp Vương thị, trong lòng cô đã lờ mờ đoán ra gì đó.

Trong mắt Vương Thiếu Hoàn có chút tàn ác, “Ảnh chụp này là của tập đoàn Vương thị và cũng sẽ chỉ là của tập đoàn Vương thị, mấy vạn tiền lời của chúng tôi năm nay phải dựa vào nó, nhưng Cổ tiểu thư, cô đừng nói lời xảo trá, một xu tôi cũng sẽ không cho cô.”

Ý tứ trong lời nói Cổ Thước nghe đã hiểu.

Vương Thiếu Hoàn muốn dùng hình của mình để quảng cáo, giống như muốn biến chính mình thành công cụ cho người khác, quyền lợi của mình trở thành lợi ích của người khác.

Tiền bạc và danh lợi, đều là của người khác, không có chút liên quan đến cô.

Cổ Thước đột nhiên đứng lên, mạnh mẽ cúi đầu xuống, Vương Thiếu Hoàn giật mình, hoàn toàn bị khí thế của cô lấn áp, quên mất phải né tránh.

“Cô-có-ý.” Ánh mắt Cổ Thước phun ra lửa, nắm tay rắc rắc kêu lên.

Hô hấp của Vương Thiếu Hoàn không còn bình ổn nữa, run run nhưng vẫn ngang ngạnh ngẩng đầu, “Nếu cô dám làm tôi bị thương, tôi lập tức sẽ báo cảnh sát cô xâm phạm thân thể người khác, tố cáo cho cô vào tù mới thôi.”

Cổ Thước hít mắt lạnh lùng nhìn cô ta, rồi bỗng nhiên toét miệng lộ ra hai hàm răng trắng tinh.

Vương Thiếu Hoàn không kìm được mà run rẩy, mãnh mẽ vươn tay đẩy Cổ Thước ra, chạy tới cửa phòng làm việc, “Gọi, gọi, gọi bảo an.”

Ngoài cửa làm việc người người vây lại, bàn tán âm ỉ hỏi nhau đã xảy ra chuyện gì.

Ngón tay Vương Thiếu Hoàn chỉ vào Cổ Thước, “Cô ta, cô ta không những nói mình là người trong hình quảng cáo áo lót, muốn lừa tiền của chúng ta, còn muốn đánh tôi.”

Cổ Thước siết chặt hai bàn tay, nhàn nhã dựa vào bàn, thản nhiên móc máy ảnh từ trong túi ra, “Các người nói xem, tôi có giống người mẫu trên tờ báo hay không?”

Mọi người khó hiểu nhìn cô gái lẳng lơ phong tình trong tấm hình, rồi lại nhìn “cậu sinh viên” áo sơ mi nhăn nhúm, quần bò giày thể thao bạc théch, lập tức lắc đầu, còn có tên cấp dưới miệng lưỡi bén nhọn lên tiếng rất nhanh.

“Cái dáng vẻ này của cô mà muốn làm người mẫu áo lót sao? Cười chết người đi.”

“Bộ dạng này của cô một chút cũng không giống, muốn lừa tiền a?”

“Gọi bảo an, báo cảnh sát, đưa tên lừa đảo này đi.”

Trong tiếng la hét âm ỉ, Cổ Thước không nói một lời chỉ chụp ảnh, thỉnh thoảng chuyển ống kính chụp chính mình, rồi lại hướng về phía đám người phía trước.

Có mọi người ủng hộ, Vương Thiếu Hoàn chỉ ra cửa, “Tôi đã nói rồi, hình tôi đã đăng sẽ không thay đổi, cô có bản lĩnh thì ra tòa, một đoàn luật sư của xí nghiệp Vương thị sẽ chơi với cô, nếu cô thông minh thì đi nhanh đi nếu không tôi sẽ gọi bảo an.”

“Được, tôi đi.” Cổ Thước cất máy ảnh đi như không có chuyện gì, phui phui quần áo, đi tới cửa còn quay đầu nhe răng cười một tiếng, “Cô nói người trong hình không phải tôi vậy thì coi như không phải là tôi đi.”

Sau khi Cổ Thước đi chưa tới nửa giờ, một cô gái lại xuất hiện ngoài phòng làm việc của Vương Thiếu Hoàn một lần nữa.

Cô đi cao gót thanh lịch, lộ ra đôi chân dài trắng nõn, lọn tóc gọn sóng phong tình buông dài, gương mặt khiến người ta mờ mắt, eo thon uyển chuyển làm người ta hít thở không thông, dáng người đầy hoàn mỹ.

Chỉ trong nháy mắt, dáng người tuyệt đẹp này lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người, ngay cả cô gái tiếp tân ở cửa cũng quên mất yêu cầu cô đăng kí, nhìn cô tiếp tục đi về phía phòng làm việc của Vương Thiếu Hoàn.

Khi những người ở trong ô làm việc màu vuông ngẩng đầu, ánh mắt dõi theo từng bước chân của cô, có tên không kìm được mà nuốt nước miếng.

“Cô ấy, là người mẫu quảng cáo áo lót sao?”

“Đúng vậy, thật xinh đẹp, ngoài đời còn đẹp hơn trong hình.”

“Quá đẹp, hình chỉ có nửa người trên, không ngờ tỉ lệ lại hoàn mỹ như thế, không biết tên là gì?”

“Đi phòng kế hoạch hỏi, bọn họ phải biết tên người mẫu chứ.”

Âm thanh náo động không ngăn cản bước chân của cô gái, cô đứng trước cửa phòng làm việc của Vương Thiếu Hoàn, ngẩng đầu nhìn tám biển một chút —— Tổng biên tập.

Tay, vươn ra; không, là nắm tay.

“Rầm!” Trong tiếng vang lớn, khóa cửa trực tiếp bị đập mở, hai cái khóa rơi ra, cánh cửa lung lay, ầm ầm đập lên tường mới không rớt xuống.

Người trong phòng làm việc giật mình ngẩng đầu nhìn mỹ nhân mới bước vào, trong ánh mắt kinh ngạc của Vương Thiếu Hoàn nhẹ răng cười một tiếng, lộ ra một vẻ mặt mà đối phương hết sức quen thuộc, để máy ảnh xuống mặt bàn.

“Cô...” Vương Thiếu Hoàn bỗng nhiên cảm thấy sau lưng lạnh cóng, nụ cười này làm cô cảm thấy rét lạnh như trong hầm băng.

Mỹ nữ tươi cười vươn hai cánh tay ra, trực tiếp vươn về phía Vương Thiếu Hoàn, mò — bộ ngực.

“A!” Vương Thiếu Hoàn hét lên chói tai, có ý né tránh, nhưng đối phương ra tay quá nhanh, tiếng hét của cô còn ở trong cổ họng, hai bàn tay kia đã tóm lấy.

Nhưng hai bàn tay kia cũng không chạm lên người cô mà lại nắm trên một chỗ cao cao nào đó, mười ngón tay dùng lực...

“Bụp...”

“Bụp...”

Trong âm thanh rất nhỏ, trước ngực Vương Thiếu Hoàn bỗng nhiên rủ xuống, hai mảnh ướt nhẹp.

“A!!!” Tiếng kêu đáng sợ vọng trong phòng làm việc, mỹ nữ thân nhiên rút tay về, nhìn Vương Thiếu Hoàn đang hét như điên.

Vương Thiếu Hoàn nhìn trước ngực mình một chút rồi lại nhìn mỹ nữ trước mặt, ánh mắt cuồn cuộn nhìn sang đám người đang tụ tập trước cửa, ngoại trừ hét âm lên vẫn là hét âm lên.

Mỹ nhân quỷ quái cười một tiếng, trong tiếng hét chói tai của cô ta quay mặt nói với những người ngoài cửa, “Báo cảnh sát đi, có muốn tôi giúp cô báo cảnh sát hay không?”

Sắc mặt Vương Thiếu Hoàn trắng bệch, co giật.

Mỹ nhân đứng trước mặt Vương Thiếu Hoàn, “Không phải cô muốn kiện tôi ra tòa sao? Không phải muốn kiện tôi xâm hại thân thể người khác sao? Chậc chậc, nhưng hình như tôi không đụng vào người cô, tôi chỉ bóp vỡ... khụ khụ, túi nước muối, nhiều nhất cũng chỉ kiện tôi phá hoại tài sản người khác thôi, nhưng tổn hại người khác là ai? Cô có dám nói với cảnh sát không? Nhiều con mắt nhìn thấy người mẫu trên tờ báo như thế, vậy mà bọn họ lại nói người mẫu không phải Cổ Thước tôi. Đương nhiên cô cũng có thể nói đó là tôi, nhưng như vậy có nghĩa chính miệng cô thừa nhận đạo hình người khác kiếm lời, không biết xí nghiệp Vương thị sẽ bồi thường bao nhiêu nhỉ? Không bằng tôi không đi, chờ cảnh sát tới, được không? Rồi lại

gọi một cuộc điện thoại để giới quảng cáo toàn thành phố đều biết một chút?”

Cô càng nói, sắc mặt Vương Thiều Hoàn càng trắng, Cổ Thước cúi đầu xuống nói bên tai cô ta, “Tâm hình, cô có thể không tháo xuống, ảnh này chụp cũng không tệ, tôi sẽ gửi lên internet, hai chúng ta cùng nổi tiếng!”

Cổ Thước vênh mặt bỏ đi trong ánh mắt ngây ngốc của mọi người, để lại Vương Thiều Hoàn với bộ ngực ướt nhẹp và bảy tám cấp dưới đang vất vả nâng cô ta lên.

Lúc này, tiếng điện thoại chói tai vang lên, Vương Thiều Hoàn run rẩy vươn tay cầm lấy điện thoại, trong điện thoại phát ra tiếng rống thịnh nộ, sắc mặt cô ta lại càng trắng bệch, cả người run run rẩy rẩy.

Không biết từ khi nào, điện thoại đã rơi khỏi tay, cô ta xụi lơ trên ghế, sắc mặt hoang mang ngốc nghếch.

Sao lại thế này, sao lại thế này, vì sao lại... thế này.

Chương 31: Ở chung lần nữa.

Hôm nay Cổ Thước rất vui, bởi vì sau khi trở về từ xí nghiệp Vương thị, người đại diện của công ty đã gọi điện tới, cô đã tìm được phòng trọ.

Tất cả đồ gia dụng đều đầy đủ, hoàn thiện đủ bộ, trang trí đẹp mắt, quan trọng nhất là đã được rời khỏi “Golden Sunflower”. Thì ra chủ nhà mới ở được hai năm đã ra nước ngoài du học, đi đã được ba năm mới vội vàng giao cho đại diện của công ty cho thuê, kết quả là Cổ đại tiểu thư trục lợi.

Nhìn qua phòng ở, Cổ Thước tỏ vẻ vô cùng hài lòng, thanh toán hẳn một năm tiền thuê. Khi quay về studio lấy đồ đạc, thấy Phương Thanh Quỳ đang

bận bịu trong phòng nên cô viết lại địa chỉ mới của mình, đặt lên bàn rồi vội vã bỏ đi.

Cô ở trong nhà vui vẻ quét dọn, ngâm nga hát, mang đồ dùng của mình sắp xếp ra.

Căn phòng rất lớn, không nhỏ hơn phòng của Chân Lãng là bao nhiêu, đủ không gian cho một mình nàng hoạt động, nhất là cái giường to trong phòng ngủ, vừa nhìn một cái cô đã muốn nhảy lên lăn lộn.

Đối với ăn ở cô không có yêu cầu gì nhiều, chỉ có một ước mơ duy nhất đó là có một cái giường lớn để nửa đêm đang ngủ không lăn xuống đất, giường ở nhà trọ trước rất nhỏ, chật đút ảo tưởng của cô, hôm nay xem như giấc mơ thành sự thật.

Tính toán một hồi rồi đi siêu thị mua sắm, cô mua một lốc bia nhét vào tủ lạnh, lại mua cả một đồng đồ ăn vặt, ánh mắt cô sắp cong thành trăng khuyết trên trời, lại càng đắm chìm trong mơ mộng.

Khấp mình mồ hôi dính dính rất khó chịu, cô rút một cái áo sơ mi rồi bước vào phòng tắm, thông thả đi tắm một cái.

Đang vui vẻ tắm rửa, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông cửa.

Có lẽ là Phương Thanh Quý nhìn thấy địa chỉ, chạy đến thăm cô đây.

Cổ Thước tiện tay túm một cái khăn lông lau lau, cô lên tiếng trả lời, “Đợi một chút, đến đây.”

Nắm vào áo sơ mi để bên cạnh, Cổ Thước mới phát hiện không đúng —— chất liệu cao cấp, sờ trong tay rất thoải mái, nhưng không có đăng-ten, không có cúc áo dạ quang, hình như không phải của cô!

(Cô này mặc loại thời trang gì đây???)

Mở áo ra, không ngoài dự đoán, đây rõ ràng là áo nam.

Sao cô lại thu cả áo của Chân Lãng đến thế này?

Nghĩ đến cái tên này, cô không khỏi cảm thấy khó chịu. Chuyện buổi sáng đã nói rõ ràng cho cô biết việc này hoàn toàn đều xuất phát từ Vương Thiều

Hoàn, không có chút liên quan đến Chân Lăng, cô lại ác độc đập phá phòng của hắn như vậy, còn găm hình của hắn lên cánh cửa, dường như hơi quá đáng.

Nhưng một chút khó chịu này rất nhanh đã bị cô đá bay, nếu không phải vì ảnh hưởng của sao chổi kia cô sao có thể trở thành đối tượng để người ta lợi dụng?

Đều là lỗi của hắn!!! Cô rất kiên định an ủi chính mình.

Ngoài cửa, tiếng chuông càng nóng nảy hơn, Cổ Thước vội vã mặc áo sơ mi lên, chân không vội vàng ra ngoài.

“Thanh Thanh...” Giọng nói nhiệt tình khi nhìn đến người trước mặt lập tức lên cao một quãng tám, “Sao anh lại đến đây?”

Người bên ngoài, ngón tay giữ cửa, hai chân nhàn nhã vắt chéo. Trên sơ mi mở một cúc áo, cổ áo có chút nhăn nhúm, áo khoác tùy tiện vắt trên cánh tay, ánh mắt nhìn cô thâm sâu khó hiểu.

“Có người phá phòng của tôi, tôi đến tìm bồi thường.” Hắn nhìn về mặt biển hóa thân kỳ của Cổ Thước mà không nhìn được mỉm cười.

Chân Lăng cúi người về phía trước, Cổ Thước ý thức lùi về sau hai bước, hắn không chút ngần ngại tiến vào cửa.

“Không phải tôi!” Cô ngẩng đầu lên, rất không chí khí mà nói dối.

Thân hình vì ở trong sơ mi mà càng thêm thon dài, mái tóc tí tách nhỏ nước lại càng bớt đi vài phần khí thế. Nước nhỏ trên đầu vai thấm ướt áo sơ mi, dính trên cánh tay trắng nõn bên trong, hai má vì hơi nước mà càng thêm trắng mịn, môi hồng hơi ửng ra, cô cảnh giác trừng mắt nhìn hắn.

Dưới sơ mi khó khăn lắm mới che được cái mông, hai chân trần thon dài dẫm lên đất, phía sau còn có vệt nước hình bàn chân.

Hắn hài lòng cười, ngón tay vuốt lên áo sơ mi của hắn, “Vậy quần áo của tôi thì sao? Em trộm quần áo của tôi làm gì?”

Cô rụt lại, “Không, không phải trộm.”

“Chúng cứ ở đây mà.” Nụ cười của hắn càng lớn hơn, thuận tay đóng cửa lại, “Tôi nghĩ, giữa chúng ta có rất nhiều ân oán phải từ từ tính toán.”

“Đâu có...” Lời của cô vừa ra khỏi miệng, dưới ánh mắt nghiền ngẫm của hắn lại chuyển sang hướng khác, “Anh, anh đi ra ngoài, tôi muốn ra ngoài mua đồ.”

Hắn ngang ngạnh tiến vào thêm một bước, Cổ Thước lại rất không khí thế thối lui, mắt tròn tròn nhìn hắn đóng cửa.

“Dép của em đâu?” Mặc dù đã là tháng năm nhưng hai chân trần của cô bước trên đất vẫn cực kỳ chói mắt.

Cổ Thước nhìn bên cạnh sofa, trong âm thanh nghiêm khắc của hắn mà chỉ chỉ.

“Sợ gì, còn một...” Chữ ‘đôi’ còn chưa ra khỏi miệng, cô đã phát hiện đôi dép hồ con của cô đã bị Chân Lãng lấy mất.

Cổ Thước phồng má, đôi chân to đùng kia đi vào đôi dép nữ của cô không sợ rách sao?

Chân Lãng rất tự nhiên duỗi tay ra, đưa áo khoác tới trước mặt cô, “Cầm lấy.”

Cổ Thước còn đang ai oán cho đôi dép, hoàn toàn vô thức nhận lấy, cho đến khi ôm vào lòng rồi mới đột nhiên phản ứng lại mình đang làm gì.

Cúi người một cái, hai tay Chân Lãng nâng chân cô lên, ôm cả người cô vào lòng.

Cô nắm chặt áo Chân Lãng, “Anh làm gì thế?”

“Đưa em đi lấy dép.” Bước ba bước đến sofa, để cô xuống, Chân Lãng cầm lấy một đôi dép hồ con khác. Thừa dịp này, Cổ Thước lùi đến một góc sofa khác, ôm áo khoác Chân Lãng trước ngực, tròn đôi mắt lạnh lợi, vẻ mặt vẫn phòng bị.

Cầm đôi dép trong tay, Chân Lãng ngoắc ngoắc tay với cô, “Lại đây.”

Cô lắc đầu, càng lùi ra xa hơn.

Một cánh tay dài vươn ra, mắt cá chân của cô đã rơi vào tay hắn, tươi sống kéo người kia ngã trên sofa, Cổ Thuộc vịn vẹo muốn rút về lại càng làm quần áo nhô lên cao hơn.

Ánh mắt Chân Lãng tối sầm lại, “Còn động nữa tôi sẽ đánh vào mông em.”

(bạn Thuộc, biết lỗi chưa? Quá đáng vừa thôi, người ta kiểm chế có giới hạn nha)

Hai bàn tay rất tự nhiên che lên mông mình, đại tiểu thư dũng mãnh nhà họ Cổ nhất thời mất đi năng lực chống cự, bị đại thiếu gia nhà họ Chân kéo qua.

Đi đôi dép mềm mại lên, hắn lại rất tự nhiên cầm lấy khăn lông trên bàn trà, lau tóc cho cô.

“Hết bệnh chưa?”

“Hết, hết rồi.”

Cho đến khi tóc cô khô được một nửa hắn mới để khăn lông xuống, “Bây giờ tốt rồi, bắt đầu tính sổ.”

“Tôi không đập phòng của anh.” Từ sau khi hắn xuất hiện, tinh thần cô luôn luôn bị vây trong trạng thái hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi đã buột miệng.

Vừa nói ra cô đã muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, cái gì gọi là chưa đánh đã khai, cô chính là ví dụ điển hình.

“Vậy em cũng không chạy trốn?” Chân Lãng hỏi ngược lại, “Cái đồ sốt cao còn không thành thật này, em cũng không nói một tiếng làm tôi chạy xung quanh tìm đến ba vòng, hai ngày không ngủ, phải tính thế nào đây?”

Hai ngày không ngủ a...

Cổ Thuộc hơi hơi cảm thấy tội lỗi, cái miệng vẫn cứng rắn, “Anh không thể trách tôi, di động rơi vào nước không dùng được.”

“Vậy em nghĩ rằng tôi mua hình của em, để tập đoàn Vương thị bôi xấu em, rồi đập phá phòng của tôi phải tính thế nào?” Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Cổ Thuộc, người kia lùì lại một chút, lúng túng không nói nên lời.

Thì ra hắn biết hết rồi a?

“Tôi giúp em đem hành lý về, đi khắp nơi tìm em, em lại găm hình tôi lên tường làm mục tiêu?” Tiếng chỉ trích làm Cổ Thước im lặng.

“Ai bảo anh là sao chổi!” Cô cãi cùn, giận dữ bất bình.

Chân Lãng móc di động trong túi ra, trôi chảy bấm một dãy số, “Tôi nói với dì Cổ, em vô duyên vô cớ đập phá phòng tôi.”

“Đừng...” Cô chụp qua nhanh như bay, túm vào tay Chân Lãng, vẻ mặt cực kỳ nịnh nọt, “Anh sửa chữa, tôi bỏ tiền.”

“Thời gian tới tôi ở đâu?” Chân Lãng nắm cầm cô, “Sửa phòng ít nhất cũng mất hai tháng, chẳng lẽ em để tôi ở nhà nghỉ sao? Tôi lại sắp phải phẫu thuật, nếu nghỉ ngơi không tốt...”

Hắn dừng tiếng, ánh mắt đi dạo xung quanh, “Tôi thấy ở đây không tệ.”

“Không được!” Cổ Thước bực bội cắn môi, “Anh tìm một chỗ mà ở, đây là nhà tôi.”

Chân Lãng kéo mở tay cô ra, nhắc điện thoại lên, “Tôi vẫn nên nói với dì Cổ, em đập phá phòng của tôi làm tôi không có nhà để về.”

“Nói thì nói!” Cổ Thước hừ một tiếng.

Đây là nhà của cô, cô không bao giờ ở cùng một chỗ với sao chổi nữa, lần này cho dù bà mẹ già uy hiếp lột da cô cũng không đồng ý, chết cũng không đồng ý.

“A, tôi quên mất, thuận tiện nói với dì Cổ em đã đồng ý chuyện đính hôn.” Chân Lãng làm như chợt nhớ ra chuyện gì đó, không nặng không nhẹ buông ra một câu.

Lại nhào tới lần nữa, Cổ Thước đè cả người lên ôm chặt hắn, sức lực lớn áp đảo Chân Lãng, tay chụp lấy di động của Chân Lãng, không với tới đành phải bóp chặt tay hắn.

Tình thế như vậy trở thành Chân Lãng ở dưới, Cổ Thước ở trên, tư thế áp sát rất mập mờ. Một cô nương nào đó không có chút rụt rè giang hai chân bên cạnh bụng người ta, hai bàn tay ôm chặt cánh tay người ta kéo vào lòng, “Đừng gọi!”

Chân Lãng lười nhác mặc kệ cô ôm lấy tay mình, đôi mắt híp lại, “Vậy tôi ở đây?”

“Anh ở đây, ở đây!” Cổ Thước không ngừng gật đầu.

“Tôi thật đáng thương, nhà tôi bị đập phá.” Chân Lãng thở dài oán thán, “Tôi đây ở còn phải hầu hạ người ta, chẳng bằng ở một mình a.”

Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Người muốn tới đây là hắn, đồng ý hắn tới cũng không phải điều cô muốn làm!

“Tôi vẫn nên nói cho di Cổ, dù sao từ nhỏ đến giờ tôi cũng chưa từng lừa dối bọn họ.” Trên mặt Chân Lãng đầy vẻ tội lỗi, giọng nói u oán.

“Tôi hầu hạ anh!” Không chút nghĩ ngợi, Cổ Thước vọt miệng, nụ cười giả tạo, “Đã ra ngoài rồi, đâu cần chuyện gì cũng phải báo về nhà?”

Khóe mắt Chân Lãng nhấc lên, “Em quét nhà?”

Gật đầu!

“Em giặt quần áo?”

Sắc mặt cứng đờ, tiếp tục gật đầu.

“Mỗi ngày em theo tôi đi siêu thị mua đồ ăn?”

Khóe miệng co giật, yên lặng gật đầu.

“Mỗi sáng trước khi rời giường em pha cà phê cho tôi?”

Sắc mặt tái nhợt, sau một lúc cân nhắc, khó khăn gật đầu.

“Em ngủ sofa, tôi ngủ giường?”

Cuối cùng, một vị cô nương nào đó không nhịn được bật dậy, “Vì sao tôi phải ngủ sofa?”

Giường của cô, cái giường cô thêm thường lâu như thế, cái giường cô đã trải tấm ga hình hoa, cái giường mềm ơi là mềm để lăn lộn...

“Tôi là bác sĩ, tôi cần được nghỉ ngơi tốt, nếu em không đồng ý, tôi đành phải báo cáo với dì Cổ vậy.”

Đau khô, vùng vẩy, rồi rằm, bi ai, đau lòng, các loại cảm xúc lập tức chảy qua mặt, cuối cùng vẫn —— gật đầu.

“Nhưng...” Chân Lãng vẫn có chút do dự, “Tôi cảm thấy như vậy thật có lỗi với người lớn trong nhà.”

“Không cần nghĩ nữa, cứ như vậy đi!” Cổ Thước ngắt lời hắn, cướp lấy đi động từ trong tay hắn, “Anh ở đây, tôi ngủ sofa, tôi quét nhà, tôi rửa bát, tôi giặt quần áo, mỗi sáng pha cà phê cho anh, buổi tối đi mua thức ăn cùng anh.”

“Vậy, được rồi.” Chân Lãng miễn cưỡng gật đầu, vuốt vuốt khóe mắt mệt mỏi, “Tôi ngủ một lát, lát nữa sẽ cùng nhau đi mua đồ ăn.”

Nghe được đáp án muốn nghe, Cổ Thước hưng phấn liên tiếp gật đầu, hoàn toàn không chú ý tới cái người bị mình đè lên kia khóe môi có một nụ cười nhẹ.

Chương 32: Giở trò với Chân Lãng

Động, lại động, rồi lại động; lui người ra, tay khua khua, cuộn chăn...

“Rầm!”

“A....”

Người úp mặt trên đất mở đôi mắt mông lung, xoa xoa cái đầu đau đớn, hạ giọng rên rỉ.

Đây đã là lần thứ năm trong ngày hôm nay rơi xuống, thêm tám lần của đêm hôm qua, tổng cộng đã là mười ba lần, trên đầu gần như chỗ nào cũng u lên một cục.

Cô xoa xoa đầu, ôm chần lại một lần nữa ngã lên sofa, trong cơn buồn ngủ cô cố gắng hẹn hò với Chu Công lần nữa.

Nhưng ước chừng chưa tới mười phút, một màn bi thảm lại tái diễn lần nữa — người nào đó rất không yên phận lật người một cái thật mạnh, nên nhà lại truyền tới một tiếng kêu bực bội.

Lần này, cô đơn giản là không bò dậy nữa, mơ mơ màng màng giật lấy chăn, đem tất cả chăn thu xuống dưới, hai chân quấn quanh một vòng, cuộn thành một vòng ngủ tiếp.

Một bàn tay to đẩy đầu vai của cô, “Nha đầu, lên trên ngủ.”

“Không cần...” Người nào đó bị cơn buồn ngủ nhấn chìm mà vô thức ú ớ. “Lên rồi lại rơi xuống, ở đây thoải mái hơn.”

Chân Lãng bất đắc dĩ thở dài, “Lên giường ngủ.”

“Ừ.” Giọng nói lười biếng của Cổ Thước kháng cự lại, ngón tay vẫy vẫy, muốn đuổi đi tiếng ong ong bên tai, “Không muốn động dậy.”

Hai tay ôm người đang cuộn tròn cái chăn, Chân Lãng nâng Cổ Thước đã cuộn tròn như tôm lên, hướng về phía phòng ngủ.

Vừa chạm đến giường mềm mại, Cổ Thước thoải mái thở ra, trên chiếc gối còn lưu giữ hơi thở nam tính, chăn đệm còn lưu lại độ ấm, hai chân cô buông ra, tự động vùi vào chăn, thoải mái được hương vị của anh bao phủ.

Chân Lãng lặng lẽ ra khỏi phòng, một lúc sau đã trở về, trong tay có một cốc cà phê thơm nồng, anh dựa vào đầu giường ngồi xuống, uống cà phê, nhẹ nhàng lật quyển sách trong tay, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn người đã ngủ say bên cạnh, một lúc lâu cũng chưa lật được một trang sách.

Trong lúc ngủ mơ màng, cô khịt khịt mũi, mùi thơm nồng làm bụng cô phát ra những tiếng kêu rất rõ ràng, thần trí dần dần khôi phục, cô mở hé ra đôi mắt mơ ngủ, vô thức nhìn về phía phát ra mùi thơm.

Ánh mặt trời chiếu lên một bên mặt của Chân Lãng, hắt ra những mảng sáng tối, ánh sáng đảo qua, cô thậm chí có thể nhìn thấy lông mi anh khẽ động, những tia sáng màu nâu nhẹ nhẹ, loáng thoáng còn xen kẽ mấy tia sáng yếu ớt. Sống mũi cao thẳng, khoe miệng cong cong, thật giống như một pho tượng tĩnh lặng.

Ngay trong khoảnh khắc cô đang ngây ngẩn, pho tượng kia bỗng nhiên quay mặt sang, khẽ mỉm cười với cô, “Đói không?”

Không hỏi tỉnh chưa, chỉ hỏi đói không, đúng là hiểu rất rõ a...

Cổ Thước yên lặng ngồi dậy, ôm chần lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cái cốc trong tay Chân Lãng, vẻ mặt khát vọng.

“Chưa ăn sáng, không được uống cà phê.” Chân Lãng không chút lưu tình đâm nát khát vọng của cô.

Bầu bầu môi, cô xì một tiếng, “Anh cũng chưa ăn sáng mà uống cà phê đây thôi.”

Kẹt xỉ thì kẹt xỉ đi, lại còn lấy cớ!

Chân Lãng cười cười, không tranh luận với cô nữa, đưa cái cốc đến trước mặt cô, “Uống xong rửa mặt đi, chúng ta đi mua đồ.”

Vượt ve cốc cà phê, Cổ Thước vui rạo rức uống một hợp lớn, cho đến khi cái chẳng còn bao nhiêu mới trả về trong tay Chân Lãng, đây sức sống chạy vào phòng rửa mặt.

Chân Lãng cầm cái cốc, nhìn bóng dáng hoạt bát biến mất trong ánh mắt, nghe trong phòng rửa mặt truyền tới một loạt tiếng vang mới đưa cốc cà phê lên miệng, uống nốt ngụm cà phê cuối cùng.

Cổ Thước đẩy xe mua sắm, một chân còn dẫm trên kệ sau của xe, một chân đẩy đẩy trên mặt đất, xe cứ lướt rồi lại lướt về phía trước, cô ở trong siêu thị đùa nghịch quên cả trời đất, thỉnh thoảng còn kéo thứ gì đó đặt vào xe.

Chân Lãng khoanh tay, từ từ nhàn nhã đi phía sau, ánh lướt qua, dừng lại trên dãy đồ dùng hàng ngày.

“Em quen dùng loại bông tắm nào?” Anh rất dịu dàng hỏi.

“Bọt biển.”

Thế là trong xe lại nhiều hơn một miếng bọt biển.

“Em thích dùng loại khăn lau nào?” Anh vẫn tiếp tục dụ dằng hỏi, giống như đang kiểm tra một loạt mặt hàng.

“Lớn.”

Trong xe lại nhiều hơn một cái khăn lau cỡ lớn.

“Em thích dùng bột giặt hay nước giặt?” Anh cười nhẹ nhàng, trong tay cầm hai cái túi, giọng nói rõ ràng dễ nghe.

“Nước giặt.”

Thế là, trong giỏ xe lại nhiều hơn một túi nước giặt nặng nề.

Cho tới lúc này, người nào đó cuối cùng cũng phản ứng lại, “Vì sao anh đều hỏi tôi thích dùng cái gì?”

Lại đặt vào một cái khăn rửa bát, Chân Lãng vỗ vỗ tay, “Bởi vì đều là em làm việc, tôi không đành lòng, ít nhất cũng phải để em mua những thứ hài lòng, thuận tay.”

Một câu nói, vẻ mặt Cổ Thước suy sụp, mãnh liệt trừng mắt nhìn anh, bực bội hừ một tiếng.

“Không muốn cũng không sao, tôi báo với dì Cổ, chuyển ra ngoài.” Chân Lãng lắc lắc dụng cụ đánh giày trong tay, “Dù sao tôi cũng không quen để người khác phục vụ.”

Giật lấy dụng cụ đánh giày trong tay anh ném vào xe, Cổ Thước cắn chặt răng, “Tôi rất quen hầu hạ anh, hầu hạ anh đến chết.”

“Vậy thật là hạnh phúc, nếu em hầu hạ tôi thoải mái, tối nay tôi sẽ cân nhắc nhường giường cho em.” Anh ha ha cười một tiếng, xem nhẹ lời nguyên rủa của cô, chọn mấy món ăn sạch.

Cô cũng biết anh muốn hành hạ cô, tổn thương cô, nhìn cô phát điên, nếu không vì sao lại liều chết tới ở cùng một phòng với cô, không phải là đợi cô có khuyết điểm rồi cười nhạo cô thì là gì nữa?

Cỏ Thước tức giận phồng má, chợt thấy trên giá một loạt bia lon, cười hắc hắc nhấc lên bỏ vào xe, “Chân Lãng, để chúc mừng chúng ta ở chung một lần nữa, hôm nay không phải nên mở tiệc sao?”

“Được.” Anh cầm thịt lên, giống như không nhìn thấy động tác của cô.

Cô mong chờ nhìn anh, “Nếu là tôi chào mừng anh, vậy cách thức chúc mừng tôi quyết định, thế nào?” Dường như sợ đối phương phản đối, cô vội vã thêm một câu, “Tôi khẳng định không dám làm gì đâu, anh sẽ kiện với mẹ già của tôi.”

Chân Lãng suy nghĩ, cầm lấy đồ ăn trước mặt, không lên tiếng, “Tùy ý.”

Cô đẩy xe, cười như mèo.

“Thú ý, sao anh biết địa chỉ nhà tôi?”

Mới một tối cô đã ngã đến mức thắt lưng xương sống đều đau, cuộc sống sau này phải trải qua thế nào a, cho nên cô nhất định phải nghĩ biện pháp làm Chân Lãng không những chủ động bỏ đi mà còn không dám kiện cáo với mẹ già đại nhân.

“Tôi tới “Golden Sunflower”, thấy tờ giấy em để trên bàn.” Trong mắt Chân Lãng thoáng qua nụ cười, không nói đến là tờ giấy này anh phải dùng đến mấy trăm tệ Phương Thanh Quỳnh mới “vô tình” để anh nhìn thấy.

“Tôi muốn ăn thịt luộc, chân giò hầm tương, thịt bò nấu nấm.” Tay cô quơ quơ trước mặt Chân Lãng, thừa dịp đối hương không để ý lại thả một chai rượu nho vào xe.

Khi thanh toán, Cỏ Thước đẩy xe phóng đi, “Để tôi, để tôi...”

Khi Chân Lãng đưa tay muốn cầm túi đồ, Cỏ Thước nhiệt tình giật lấy, “Để tôi, để tôi...”

Hôm nay Cỏ Thước ăn mặc rất đẹp, Chân Lãng thuận tay vút chiếc quần lên đầu giường, cô cũng không nghĩ nhiều, xô vào rồi ra khỏi cửa.

Bên ngoài một siêu thị lớn như vậy, người ta sẽ thấy một gã đàn ông đẹp trai hai tay nhàn hạ, bên cạnh là một cô bé đi theo, trên vai vắt vèo một chiếc túi, trong tay còn mang theo hai cái túi lớn, lắc lư đi tới.

Tình hình này làm vô số đàn ông con trai bên cạnh bóp cổ tay thở dài, không ngừng nuối tiếc.

Nhìn Cổ Thước bên cạnh bước từng bước nhỏ, chạy chậm theo anh, Chân Lãng dừng bước, “Có muốn tôi giúp không?”

Cổ Thước cười ngọt lắc đầu. “Để tôi, hầu hạ anh thôi mà.”

Lần thứ hai làm đám đàn ông bên cạnh ngã ngửa.

Khi Chân Lãng bê chân giò màu hồng ra khỏi nhà bếp, nghênh đón là ly thủy tinh trong suốt, bên trong còn có rượu màu hồng khế phát sáng, và cả một nụ cười càng thêm sáng rực, “Chân Lãng, để chúc mừng cuộc sống ở chung mới của chúng ta, cạn chén.”

Dường như không cho anh cơ hội ngồi xuống, cô nâng cốc nhét vào lòng bàn tay đối phương, nhanh chóng chạm một cái rồi hung hăng đưa lên miệng.

Chân Lãng thâm thúy cười, Cổ Thước lau lau miệng, “Ngày mai anh được nghỉ, ngày kia không có phẫu thuật, vì vậy uống một chút cũng không sao, hơn nữa tôi chọn rượu nhẹ, có thể uống.”

Trong khi do dự, rượu đã bị đổ vào miệng, còn chưa kịp để xuống, cô lại bay nhanh đưa đến hai ly, “Vì hai mươi năm quen biết của chúng ta, cạn chén.”

...

“Vì tôi hầu hạ anh thật tốt, cạn chén.”

...

“Vì duyên phận, tiểu học, trung học, phổ thông, đại học của chúng ta, cạn chén.”

...

“Vì ông bà tổ tiên vĩ đại của chúng ta, cạn chén!”

...

“Vì cuộc sống hạnh phúc của chúng ta, cạn chén!!”

...

“Có phải em muốn chuốc say tôi?” Ánh mắt Chân Lãng sáng ngời, “Rồi lại giống hồi đại học, chụp hình uy hiếp tôi?”

Tay Cổ Thước run lên, rượu trong ly suýt chút nữa sánh ra ngoài, khô khốc cười, “Cùng một chuyện sao có thể lừa được người ta hai lần?”

Chân Lãng từ chối cho ý kiến, Cổ Thước nấc lên một cái đầy mùi rượu, trên má nhàn nhạt hồng, lại nhấc ly rượu trong tay lên, “Vì những món ăn thịnh soạn ngày hôm nay của anh, cạn chén!!”

Cổ họng chuyển động, chai rượu màu hồng nháy mắt đã thấy đáy, Chân Lãng nhú mắt, lắc nhẹ đầu, ngón tay day day trán.

Nhìn thấy động tác này của anh, Cổ Thước nở hoa trong lòng.

Cô biết rõ Chân Lãng không thắng được tử lượng của cô, huống hồ bị cô mãnh liệt rót một lúc như thế, nhìn cái bình đã thấy đáy, Cổ Thước rút ra hai lon bia, “Rượu mừng đã uống xong, chúng ta chuyển sang cái này.”

Ánh mắt Chân Lãng có chút mờ mịt, giữ trán, “Không uống nữa, đầu có chút choáng váng.”

“Uống đi.” Cổ Thước cọ cọ bên cạnh anh, cố ý cản anh gấp thức ăn, “Đã đề lạnh, tỉnh đầu óc.”

Chân Lãng rục rĩ cười một tiếng, nụ cười thả lỏng tùy ý cô chưa bao giờ thấy, “Em tiếp rượu tôi sẽ uống.”

Tiếp, đương nhiên tiếp.

Cô đưa rượu đến bên môi anh, “Tôi tiếp, anh uống.”

Không biết có phải do say hay không, vẻ mặt anh mang theo vài phần trẻ con, lắc lắc đầu, chỉ chỉ cô, “Em uống cho tôi xem.”

Mắt thấy việc lớn sắp thành, cô ngẩng đầu uống một ngụm, vừa mới cúi đầu xuống, Chân Lãng đột nhiên tiến đến, nặng nề hôn lên môi cô.

Trong khi cô còn đang ngạc nhiên, anh thuận lợi mở môi cô ra, đem số rượu cô còn chưa kịp nuốt xuống mút vào trong miệng mình, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng rượu được nuốt xuống.

Còn anh, vẫn lưu luyến không chịu rời đi, đầu lưỡi lại một lần nữa lướt qua không gian của cô, liếm đi tất cả mùi vị của cô, làm cho mùi rượu của hai người cùng giao hòa.

“A...” Trong nháy mắt này, cô giống như bị mùi rượu vọt lên não, ngo ngẩn ngạc nhiên, cảm giác cơ thể nhẹ nhàng bay lượn, nhẹ đến mức không có trọng lượng, toàn thân chỉ có một ý thức, chính là lưỡi anh rất linh động, môi anh rất ấm áp, động tác của anh rất bá đạo, lại rất nhẹ nhàng.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cô cũng được rời đi, còn Chân Lăng đã tựa vào vai cô, hô hấp đều đều.

Ba hôn bảy vía bay lượn trên không trung một lúc lâu thật lâu mới từ từ trở về, Cổ Thuộc đẩy đẩy Chân Lăng bên cạnh, “Này, dậy tiếp tục uống.”

Người kia rất nặng, nặng đến mức sắp đè lên cô, Chân Lăng dựa vào người cô, mặc kệ cô xô đẩy thế nào cũng không có chút phản ứng.

Mắt Cổ Thuộc sáng rực lên, khoe môi lộ ra nụ cười mỉa tã ác, một tay nắm bên xương sườn Chân Lăng, dùng sức nâng anh lên.

Ai nói cùng một chuyện không thể lần hai lần? Chỉ cần có thể thành công là được.

Cô đỡ Chân Lăng, thật vất vả mới lê tới giường, vất người đang ngủ say như heo lên, bóng người đẹp trai nằm ngửa trên giường, giống như hoàng tử đang ngủ trong truyện cổ tích của trẻ con.

Công chúa tà ác đưa móng vuốt ác quỷ túm lấy cổ áo hoàng tử, khí trời thán năm, quần áo cũng chỉ có một lớp, cô dường như chẳng tốn bao nhiêu sức lực cởi quần áo anh ra.

Quần áo lộn xộn vất sang bên cạnh, lộ ra da thịt trắng trẻo bên trong, bờ vai dày rộng, làn da căng mịn, trong mùi rượu thơm nồng nồng càng tỏa ra cảm giác tuần lã.

Tay Cổ Thước không ngừng nghỉ, rất nhanh kéo thắt lưng của Chân Lãng xuống.

Cô nắm có chút khó khăn, không cẩn thận cả người nằm lên trước ngực Chân Lãng, hơi thở đàn ông hòa trộn với mùi rượu, so với mùi nước hoa còn hấp dẫn hơn.

Ngón tay cô chọc chọc ngực anh, cảm nhận làn da ôn hòa dưới tay, có một loại cảm giác kì diệu rất khác lạ.

Lại xoa xoa, vừa xoa, ngón tay nàng vừa lướt qua vòm ngực, vòng qua hai điểm hồng, lướt xuống thắt lưng.

Dưới thắt lưng, bên trên cặp mông đã bị cô tháo thắt lưng, làm cho tay cô không khỏi ngừng lại, ánh mắt tò mò liếc nhìn.

(*đỏ mặt ~ ing. Đoạn này có nói giảm nói tránh rồi, bạn Thước nhà ta thật là sắc nữ trong sắc nữ. *đỏ mặt ~ ing.)

Nhiều năm như vậy, ấn tượng của cô với anh cũng chỉ là bé trai hai mươi năm trước đã lớn hơn một chút, vẫn mềm mại như nước, hôm nay lại phát hiện hoàn toàn không phải như vậy. Hồi đại học, cô cũng vội vàng, bên cạnh còn có Lâm Tử Thần cũng say không còn biết gì, cô căn bản không có thời gian để tử tế cảm nhận, hôm nay lại không có người nào khác.

Kéo lấy quần anh, dùng một sức lực rất lớn cô mới giật quần dài ra, trên tấm khăn trải giường hoa lá, toàn thân hoàng tử hiển hiện trước mắt cô, chỉ còn một điểm che dấu cuối cùng.

Đôi mắt cô ngạc nhiên nhìn chằm chằm điểm che dấu cuối cùng này, cảm thấy trong ký ức khác rất nhiều, cái kia giống như một đồng cút trâu, cô trừng lớn hai mắt, rồi lại trừng lớn hai mắt.

Ngón tay từ từ vươn ra, chọc chọc, cảm giác nói không nên lời, cô tò mò vạch quần của anh lên.

Nhìn, hay không nhìn?

Khua dừng khí, cô lặng lẽ quay đầu, đang muốn nhìn rõ ràng.

“Em có chụp hay không?” Giọng nói thản nhiên bên tai.

A, chụp hình!

Cô bỗng nhiên tỉnh lại nhảy loạn lên, chạy khắp phòng muốn tìm máy ảnh của mình, nhưng vừa mới dọn nhà mới, quá nhiều thứ không biết đã nhét vào góc nào, cô nhất thời không tìm được.

“Trong hộp trên hành lang.” Giọng nói kia lại lần nữa thân nhiên nhắc nhở cô, “Thiết bị hôm qua em xem xong đều để đó.”

“A!” Người nào đó vội vàng chạy ra hành lang, móc ra máy ảnh yêu nhất của mình, vui rạo rực ôm trở về, người vừa nằm ngửa trên giường đã tựa nửa người vào đầu giường, quần áo vắt trên tay, ánh mắt tỉnh táo, “Cần tôi tạo tư thế nào, tôi sẽ phối hợp tốt.”

...

... ..

“A!” Người nào đó làm chuyện xấu cuối cùng cũng nhận ra sự thật mình bị bắt quả tang, giấu máy ảnh sau lưng, cấp tốc phóng đi.

Hắn, hắn không say?

Chuyện này, chuyện này sao có thể?

(Edit chương này thật là nguy hiểm, không thị sắc, sắc tức không, có lẽ Hàn Hàn đã lưu máu mũi mà ngất ở nơi nào đó rồi mới không đáp ứng lệnh triệu tập, may mà bạn Sâu mới chỉ bị mũi chứ chưa ngất, định lực sắc nữ của bạn còn đủ mạnh, nam mô a di đà phật, tổ tiên phù hộ)

~~~~~ \^o^/ ~~~~~

Chương 33: Cô làm cơm, hầu hạ anh ta

!!!

Trần ngập đầu óc Cổ Thước đều là những câu nói ấy, khi nghe thấy giọng nói tỉnh táo của Chân Lãng, cô chạy đi theo ý thức, chưa từng có cảm giác làm chuyện xấu, cho đến khi nhảy bổ vào sofa, tim vẫn còn đập thình thịch.

Cô hồi hộp cái gì? Không phải cũng chưa cầm vào cái gì sao? Có gì đáng lo đâu.

Vậy tim cô đập vì cái gì?

Chìm người vào trong sofa, cô tức tối đâm vào sofa mấy cái, thật buồn bực.

Cô nhắm mắt lại, trần ngập đầu óc là cảnh tượng vừa mới nhìn thấy, cảnh tượng Chân Lãng trần nửa người, cảnh tượng mê hoặc dẫn dụ, mặc kệ cô lắc đầu thế nào cũng không rũ ra được.

Xoa xoa ngón tay, dường như còn có mùi vị lưu lại, Cổ Thước khụt khịt ngửi, dây thần kinh khúu giác căng ra.

Còn hương vị, trộn lẫn giữa mùi rượu và mùi nước hoa nam tính nhàn nhạt, lây dính trên người, đặc biệt tỏa ra.

Xem ra hôm nay lại phải đóng quân ở sofa, người nào đó đau thương nghĩ.

Uể oải bò dậy, cô dường như không có sức lực thu dọn tàn rượu trên bàn, trong lòng mắng Chân Lãng xấu bụng.

Tích nhiều rượu như vậy cũng không sợ đau dạ dày, cầu cho hẩn thùng ruot đi!

“Ọc ọc...” Bụng kêu rất rõ ràng, nhắc nhở một sự thật là cô chưa ăn tối, com nước trên bàn gần như chưa động tới, phát ra mùi thơm ngào ngạt.

Gắp lên một miếng bò nấu nấm đưa vào miệng, trong vị mềm có hương vị ngọt ngào, Cổ Thước hài lòng gật gật đầu.

Mặc dù người kia rất thất đức nhưng tay nghề không tệ.

Đây bàn đều là những món cô thích, Cổ Thước đang gặm chân giò, bỗng nhiên dừng lại.

Không đúng, theo tính cách Chân Lãng, nhất định sẽ chế nhạo cười cợt cô, vì sao lại không có chút phản ứng?

Trong lòng lơ mờ cảm giác không đúng, Cổ Thước bỏ chiếc đĩa xuống, lặng lẽ mò tới trước cửa.

Trong phòng không chút tiếng động, Chân Lãng dựa vào đầu giường, một cái đèn nhỏ chiếu xuống những tia sáng vàng mờ mờ, nhìn không rõ vẻ mặt.

Hình như không làm sao.

Cổ Thước rụt rụt cổ, chuẩn bị rời khỏi.

Lúc này Chân Lãng bỗng nhiên chuyển động, co co người, một tay ôm bụng, vươn về phía ngăn kéo đầu giường.

Bên má, từng giọt mồ hôi trượt xuống, sắc mặt tái nhợt, tay vừa sờ vào ngăn kéo lại rút về, lông mày không khỏi nhíu chặt, nhìn về phía cốc nước trên bàn.

Cổ Thước đẩy cửa ra, “Thú y, anh làm sao vậy?”

Chân Lãng lặng lẽ dời tay, dựa vào đầu giường mỉm cười, “Hôm nay muốn ngủ giường không? Chúng ta đổi chỗ, tôi ngủ sofa.”

Cổ Thước không nói gì, chỉ bước chân lại gần.

Khoảng cách gần nên nhìn rõ ràng hơn, trên trán anh đầy đặc mồ hôi, vạt áo sơ mi ẩm ướt, thời tiết như thế này dĩ nhiên là không nóng.

“Anh...” Cô từ từ nhích tới bên giường, cắn môi, “Anh khó chịu à?”

“Không sao.” Chân Lãng giãn lông mày ra, giọng nói bình tĩnh, vẫn cười nhạt, “Đi ôm chăn lại đây, tôi ra ngoài.”

Cô thẳng thắn, chứ không ngốc!

Giống như một con mèo nhỏ bò lên trên giường, Cổ Thước đưa tay lên trán anh, ánh mắt chợt lóe lên, “Thú y, anh lừa người.”

Chạm tới đầy mồ hôi hột, vẻ mặt cô nhất thời hết sức khó coi, mãnh liệt với lên tay Chân Lãng, “Anh không bị bệnh đấy chứ?”

“Không có gì.” Cổ tay Chân Lãng dùng sức kéo cô đến trước mặt, “Uống nhiều rượu quá mà không ăn gì, dạ dày bị kích thích thôi, muốn tìm thuốc lại không có ở đây.”

“Chúng ta đi, đi bệnh viện.” Cô đột nhiên quyết định, trong lòng đang hò hét loạn xạ.

Không chính xác như vậy chứ, cô vừa mới nói đã linh nghiệm rồi?

“Không cần.” Chân Lãng nhéo nhéo cằm cô, “Cho tôi cốc nước sôi là được rồi.”

Cô nhảy ngay xuống đất, trong bếp truyền tới một loạt âm thanh lộn xộn, Chân Lãng dựa vào đầu giường, khóe môi có nụ cười nhàn nhạt.

Không bao lâu sau, Cổ Thước bung nước sôi, nhẹ nhàng để đầu giường, ánh mắt ngây ngốc, đứng ngẩn người.

Trong ký ức của cô, Chân Lãng chưa bao giờ thất bại, là người mạnh mẽ đến mức không tìm ra nổi một điểm yếu, như thế này làm cô không biết làm thế nào mới tốt.

Chân Lãng vỗ vỗ mép giường, Cổ Thước ngoan ngoãn ngồi xuống, không nói một lời tiếp tục ngẩn người.

Nhấp một ngụm nước nóng, lòng bàn tay ấm áp đặt lên má cô, “Em còn chưa ăn cơm, đi ăn đi.”

A! Ăn cơm.

“Anh không phải vì chưa ăn cơm mới đau dạ dày đấy chứ?” Cô như bị đâm cho một đâm, tỉnh cả người, “Tôi đi lấy cơm lại đây cho anh.”

Cô mới đứng dậy đã bị ngăn lại, “Không cần, đây là bệnh nghề nghiệp thôi.”

Bệnh nghề nghiệp!?

“Hàng năm tinh thần vội vàng, sẽ có lúc phẫu thuật không kịp ăn cơm, bình thường chú ý một chút thì sẽ không có chuyện gì.” Mấy chữ rõ ràng bay tới lại càng làm Cổ Thước cúi thấp đầu hơn.

“VẬY...” Cô sợ hãi giương mắt, “Không phải tôi mời rượu làm anh phát bệnh đấy chứ.”

Anh vỗ vỗ má cô, để cô nằm úp sấp trên chân mình cách cái chăn, “Thân thể tôi đối với cồn phân giải không tốt lắm, có thể bị kích thích, nhin một chút là không có chuyện gì.”

Tội lỗi nổi lên trong lòng, cô sờ lên bụng anh, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa, nhẹ nhàng ắn ắn, động tác kia làm Chân Lăng cười nhẹ.

“Nha đầu, động tác này của em làm tôi nhớ lại ngày xưa.”

Ngày xưa? Cổ Thước bỗng nhiên ngây ngô cười, phồng má thổi thổi, “Đau đau bay đi, Chân Lăng không khóc, Thước Thước xoa xoa.”

Động tác của cô làm Chân Lăng cười lớn tiếng hơn, còn Cổ Thước cũng nằm trên đùi anh, cười khanh khách vui vẻ.

“Ngày xưa anh bị người ta bắt nạt, đều là tôi đuổi chạy.” Cổ Thước nhăn nhăn lỗ mũi, nhẹ hừ, “Còn phải dỗ dành một người đầy mặt nước mắt nước mũi.”

“Sao nữa?” Chân Lăng âm thầm cười, ngón tay chỉ chỉ má, ném một ánh mắt cho cô.

Cổ Thước bò dậy, cong môi, thơm lên hai má thật mạnh, “Đau đau bị Thước Thước thơm chạy mất, không được khóc nữa.”

(*bạo hãn* Tì nhỏ anh đã dùng kế ăn đậu hủ của chị, thật là cao nhân)

Tiếng cười của Chân Lăng càng tăng, khoe miệng cong lên một vòng cung, “Còn gì nữa?”

Cổ Thước suy nghĩ một chút, quỳ lên trên giường, hai tay mở rộng, vòng lên cổ Chân Lăng ôm chặt, “Thước Thước bảo vệ Chân Lăng cả đời, có được không?”

Ánh đèn màu vàng rơi trong mắt Chân Lăng, lấp lánh sáng ngời, “Được.”

“VẬY Chân Lăng phải cho Thước Thước kẹo que.” Cổ Thước cười rất vui vẻ, “Cả kem nữa.”

(Trời ơi, bản mình vì kẹo que và kem. _ _ ”)

Nhớ lại ngày còn bé, cô bỗng nhiên có chút kinh ngạc, trong ký ức mông lung kia, bọn họ yêu thương che chở lẫn nhau, thân thân yêu yêu.

So với hăm hại đặt bẫy lẫn nhau bây giờ, ký ức ngược lại càng rõ ràng hơn.

“Đều cho em, đều cho em.” Hai tay kéo ra, kéo Cổ Thước ngồi trên đùi, “Tôi không sao, em nhanh đi ăn cơm đi.”

Cổ Thước dùng sức gạt đầu, “Tôi mang một bát cơm đến đây cho anh.”

Chân Lãng lắc lắc đầu, “Quá cứng, dạ dày tôi không chịu được.”

“VẬY...” Người nào đó làm chuyện xấu nên muốn cố gắng bù đắp, “Tôi đi nấu cháo cho anh!”

“Em biết sao?”

Một câu hỏi của Chân Lãng làm đầu cô rũ xuống, rồi lại kiên quyết ngẩng lên, “Sẽ biết.”

“ĐƯỢC.” Chân Lãng vỗ vỗ mông cô, “Nếu em nấu được cháo, tôi sẽ tha thứ cho lần chuốc rượu này của em.”

“VẬY anh dạy tôi nấu thế nào.” Cổ Thước thẳng lưng, mang theo chút không xác định, giọng nói cũng nhỏ dần.”

“Dùng thế này gạo.” Ngón tay Chân Lãng phác họa, “Lại cho thế này nước, em dùng nồi áp suất nấu đi, chuẩn bị xong tôi sẽ bảo em cách chỉnh lửa.”

Cổ Thước ngoan ngoãn gạt đầu rồi chạy đi.

Nắm lấy nồi gạo, còn chưa xác định mang đi cho Chân Lãng nhìn một cái, rồi cô mới yên tâm đặt nồi lên bếp.

Ánh mắt đảo quanh, nhìn thấy hai quả trứng muối bên cạnh, Cổ Thước vươn đầu ra, “Thú ý, tôi nấu cháo trứng muối thịt nạc có được không?”

Tiếng cười ha ha từ trong phòng truyền tới, “Em có làm được hay không?”

“ĐƯỢC!” Cô lớn tiếng trả lời.

Bếp lửa phùng phùng, nồi sôi xì xì, Cổ Thước thỉnh thoảng vào phòng thay cho Chân Lãng một cốc nước nóng, rồi lại chạy vào phòng tắm đổ nước, tất cả đều rất tự nhiên, thuận tay.

Thật vất vả mở vung nồi, cô khuấy khuấy cái thìa, cảm thấy có chút gì đó khác với cháo trứng muối thịt nạc yêu thích.

Đúng rồi... thịt, thịt đâu?

Trên cái thớt gỗ, một đồng thịt hình dạng quái dị, kích thước khác nhau, mềm mềm, Cổ Thước tặc lưỡi, nhanh chóng cầm đồng thịt lên cho vào nồi cháo.

Hình như có chút, hình như vẫn có điểm khác.

“Nhớ cho thêm gừng, nếu không sẽ tanh.” Giọng nói Chân Lãng trong phòng tắm nhắc nhở, cô chợt hiểu ra vỗ lên trán mình.

Gừng, gừng đâu?

Người nào đó chưa bao giờ nấu ăn, đầu quay tới quay lui, làm thế nào cũng không tìm được cái gọi là gừng trong truyền thuyết.

Chỉ cần là gừng là được chứ gì? Ánh mắt cô dừng trên bàn trà có một gói kẹo gừng còn chưa mở, không chút nghĩ ngợi mở ra, cho vào nồi.

“Được chưa?” Chân Lãng hỏi một tiếng, tay Cổ Thước giật nảy lên, cả một gói kẹo gừng lớn đều đổ vào nồi, từng chấm nhỏ đầy trong nồi, phát ra một mùi quái dị.

Cô nhắm mắt lại, nắm lấy cái muống, không quấy cũng không mò.

Nuốt một ngụm nước miếng, “Thú y, còn cho thêm gì không?”

“Muối.” Trong tiếng nói của Chân Lãng, cô không chút nghĩ ngợi múc một thìa muối lớn đổ vào.

Sau khi Chân Lãng từ phòng tắm đi ra, cô nương nhà họ Cổ bê một bát cháo đen thui, trong cháo còn có những điểm hồng, chỗ thì vón cục.

Cổ Thước ngẩn người nhìn thấy Chân Lãng đang đợi, còn muốn giấu bát cháo trong tay đi nhưng đã không kịp, chỉ có thể dùng ánh mắt vô tội nhìn, “Cái này, cái này, tôi cũng không biết vì sao lại có màu đen nữa.”

Chân Lãng nhặt lên một sợi gừng hồng, nhướn mày lên, “Kẹo gừng?”

“Kẹo gừng cũng có gừng.” Cô ngoan cố cãi lại.

“Em cho gạo và trứng muối vào cùng nhau?” Chân Lãng gạt gạt cái thìa, nhặt ra một miếng thịt dày phải đến 4cm.

Cổ Thước không hiểu nhìn lại, “Chẳng lẽ phải cho vào sau?”

Chân Lãng cười không đáp, chỉ nhận lấy bát cháo trong tay cô, nhẹ nhàng nếm một miếng.

Trong nháy mắt, lông mày tuấn lãng nhướn lên trên, không mặt vẫn bình tĩnh như trước.

Cổ Thước lóe ra ánh mắt mong đợi, hít một hơi, “Thế nào? Có ăn được không? Lần đầu tiên tôi nấu ăn đó.”

“Không tệ.” Chân Lãng gạt gạt đầu, “Không bằng để lại cho tôi, em ăn cơm đi.”

Người nào đó họ Cổ vui vẻ ngâm nga hát, ăn cơm, nhìn Chân Lãng không chút đổi sắc từng chút từng chút ăn hết bát cháo.

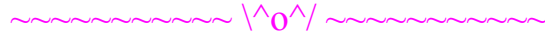
Thì ra cô cũng có năng khiếu nấu ăn, cô vui vẻ nghĩ.

Nhưng sự vui vẻ ấy cũng kéo dài không lâu, sau khi ăn xong cháo cô nấu một tiếng, Chân Lãng toát mồ hôi lạnh nhắc cô từ giường lên, vội vàng chạy tới bệnh viện.

Chẩn đoán nguyên nhân — viêm dạ dày cấp tính, có thể do ăn phải thức ăn biến chất.

Kết quả xử lý — nằm viện điều trị!

Chương 34: Thăm Chân Lãng

Cổ Thước cúi đầu, loanh quanh ngoài cửa “Golden Sunflower” một lúc lâu mới hạ quyết tâm bước vào cửa.

Mới đặt tay lên cửa Cổ Thước đã dừng lại. Phía sau cửa thủy tinh, Phương Thanh Quỳnh đang cùng mấy người đàn ông nói gì đó, nhìn trang phục của những người này, thế nào cũng không giống đến chụp ảnh, đồ tây từ trên xuống dưới, giống như đến nói chuyện làm ăn.

Nhưng thái độ kia...

Cổ Thước nhắm mày, nhìn nụ cười nhẹ và cử chỉ hào phóng của Phương Thanh Quỳnh, còn những người kia thì gật đầu cúi người rất cẩn thận.

Không lâu sau, mấy người kia khách khí đứng dậy rời đi, Phương Thanh Quỳnh đứng lên tiến tới cửa.

Hai người hai đôi mắt, Phương Thanh Quỳnh lướt mắt qua một cách tự nhiên, Cổ Thước cũng không để ý quay đầu vào tường, lấy điện thoại ra nghịch.

Mấy người kia không chú ý tới Cổ Thước, chỉ gật đầu với Phương Thanh Quỳnh, sau khi liên tục dặn dò mới lên xe đi mất.

Cổ Thước đặt điện thoại xuống, vẻ mặt dò hỏi hướng về phía Phương Thanh Quỳnh, cảm hất lên, “Ai vậy?”

“Tìm cậu.” Phương Thanh Quỳnh thu lại nụ cười giả dối, phát một tờ báo đưa tới trước mặt Cổ Thước, “Tự xem đi.”

Xem cái gì?

Cổ Thước khó hiểu liếc mắt về phía tờ báo trong tay, đập vào mắt là một tin xin lỗi, xí nghiệp Vương thị xin lỗi vì đã tự ý dùng ảnh trái phép, văn về thành khẩn, thái độ thành tâm.

“Chắc chắc.” Cổ Thước chất lưỡi, “Xí nghiệp lớn đúng là xí nghiệp lớn, ngay cả tin xin lỗi cũng to hơn người ta, đủ chấn động.”

Sau sự kiện ngày đó, cô sớm đã vất đại tiểu thư họ Vương ra khỏi đầu, căn bản không nghĩ rằng đối phương sẽ nói xin lỗi, lại còn là phương pháp ảnh hưởng đến danh dự bản thân thế này.

Phương Thanh Quỳ bĩu môi hất hất về hướng vừa rồi, muốn cười cũng không cười nổi, “Cậu thật sự cho là cậu có bản lĩnh khiến người ta treo biển xin lỗi? Còn tự mình đến xin lỗi cậu?”

“Bọn họ là người của Vương thị?” Cổ Thước dựa vào ghế, không chút hình tượng gác chân lên, “Nhìn bọn họ gật đầu cúi người với cậu, thật giống như đang cầu xin cậu.”

“Không phải đang cầu xin tớ.” Phương Thanh Quỳ rất không khách khí hất chân Cổ Thước xuống, “Là cầu xin cậu.”

“Cầu xin tớ?” Cổ Thước khó hiểu chớp chớp mắt, “Chẳng lẽ bọn họ muốn lấy lại đoạn video kia?”

Đoạn băng kia quay không rõ ràng, dù Cổ Thước có muốn bộc phát cũng chẳng tạo nổi uy hiếp quá lớn, nếu nói xí nghiệp Vương thị vì thứ đó mà hạ mình như vậy làm người ta thật sự không dám tin, nhưng ngoại trừ cái đó thì còn cái gì đáng để đối phương làm vậy?

“Bọn họ muốn cậu nói với tập đoàn “Vân Lãng” vài câu để hai bên có thể tiếp tục hợp tác.” Trong nụ cười của Phương Thanh Quỳ có chút ít mùi vị rất cổ quái, “Trước vụ này hai tập đoàn đã tung ra tin tức hợp tác, cổ phiếu tăng giá vùn vụt, ngay cả người gặp mặt ký kết hợp đồng tập đoàn Vương thị cũng đã chuẩn bị xong, đột nhiên lại bị “Vân Lãng” đá đít, có vẻ không chỉ đơn giản là mất thể diện nha.”

“Tập đoàn “Vân Lãng”?” Cổ Thước ngẩn người, vẻ mặt cũng trở nên hết sức kỳ quái, hừ ra một câu, “Liên quan đến tớ cái rắm.”

Phương Thanh Quỳ còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên ánh mắt trượt đi, cầm lên cốc nước trước mặt chắc chắc ra tiếng, “Không phải có người nói muốn được phóng thích về nhà sao? Sao còn loanh quanh ở cửa của tớ, chẳng lẽ không lỗ rời xa tớ?”

Sắc mặt Cổ Thước khi đỏ khi trắng, rất khó coi, một lúc sau mới lúng túng nghẹn ra một câu, “Thanh Thanh, cậu có thể dạy tớ nấu cháo thế nào không?”

“Nấu cháo?” Hai mắt Phương Thanh Quỳnh tròn tròn, “Cậu ăn nhầm thuốc quá đất hả?”

Buồn bực lắc đầu, Cổ Thước hít sâu một hơi, lấy một lại tinh thần anh dũng không sợ chết ngẩng đầu lên, “Tớ tổng Chân Lãng vào viện.”

“Phụt!” Một ngụm nước rất mất hình tượng phun ra, “Anh ta ngu ngốc ăn cái gì cậu làm à? Thân làm bác sĩ mà dám làm ra quyết định hiến thân như vậy, tớ có nên ban thưởng huân chương cho anh ta hay không?”

Sắc mặt Cổ Thước hết xanh lại hồng, “Cậu nói ngay, có dạy không?”

“Dạy...” Trong tiếng khụ khụ lộn xộn, Phương Thanh Quỳnh vừa cười vừa liên tục gật đầu, “Nhưng, tớ rất hiếu kỳ, chỉ là làm cơm, cùng lắm cũng chỉ khó ăn mà thôi, thế nào mà lại vào viện?”

“Tớ đâu có biết.” Nhắc tới chuyện này Cổ Thước lại càng thêm buồn bực, đêm qua vào viện làm một đồng lớn các loại kiểm tra, Chân Lãng bị bác sĩ lớn tiếng chỉ trích rằng đã lớn như vậy còn ăn uống linh tinh, làm bác sĩ mà không biết tự chăm sóc mình, vân vân và vân vân, ít nhất cũng phải nói hơn nửa giờ.

Còn Chân Lãng chỉ cười cười, dùng khóe mắt liếc cô, vẻ mặt im lặng kia làm cô càng khó chịu.

Vốn hôm nay muốn cho Chân Lãng biết kế hoạch về nhà, vì chuyện này mà đành gác lại, Cổ Thước yên lặng tìm đến Phương Thanh Quỳnh chỉ vì một câu nói của bác sĩ, dạ dày Chân Lãng không thể chịu kích thích nữa, cần điều dưỡng bằng cháo và đồ ăn nhẹ.

Phương Thanh Quỳnh không hỏi vì sao không ra ngoài mua mà rất tự nhiên cầm lấy túi xách của mình, ngoắt ngoắt tay gọi Cổ Thước ra ngoài, “Đi thôi.”

“A, cháy rồi...”

“Cháo tràn rồi, Thanh Thanh, cứu mạng...”

“Lửa, lửa bị dập tắt...”

Cổ cô nương tràn đầy bị kích ở trong bếp nhà họ Phương hô to gọi nhỏ, dẫn đến bố Phương, mẹ Phương, ông nội Phương, bà nội Phương vây xem chỉ huy. Tập hợp trí khôn của sáu người, sau bốn lần nấu, đập vỡ một cái nồi, một đồng hồ độn cháo bị phun ra, cuối cùng cũng làm ra một bát cháo tạm được.

Thật cẩn thận bảo vệ bình giữ ấm, cô tội lỗi nhìn Phương Thanh Quý, vẫy tay tạm biệt mọi người rồi ra khỏi cửa, bỏ lại thảm cảnh như vòi rồng vừa đi qua cho Phương Thanh Quý thu dọn.

Phương Thanh Quý hì hì cười, cho đến khi bóng người vội vội vàng vàng kia biến mất, cô mới cùi đầu than một tiếng, “Cổ Thước ơi Cổ Thước, tớ nên để cậu nhìn vẻ mặt của chính mình, quen biết cậu nhiều năm như vậy, lần đầu tiên tớ thấy được trên mặt cậu có nét dịu dàng. Nếu Chân Lãng thấy cậu như vậy, dù có phải nằm viện lần nữa cũng sẽ uống cạn.”

Đương nhiên, Cổ cô nương không nghe được cô ấy nói gì, cô chỉ vuốt ve bình giữ ấm chạy về bệnh viện, bên ngoài sắc trời đã tối đen, chậm thêm chút nữa sẽ không kịp cơm tối của Chân Lãng.

Xa xa, dưới tầng một bệnh viện, một cô gái mặc quần dài màu đen, nâng một cái bình giữ ấm như nâng hoa, ngẩng đầu nhìn số đếm trên thang máy, bước chân vào thang máy.

“Đợi một chút!” Cổ Thước chạy như điên tới bên cạnh, được một đoạn mới nhớ tới bình cháo yêu quý trong lòng, lại phanh két một cái.

Mắt cá chân truyền đến cảm giác đau đớn, cô hít sâu một hơi, ngồi xổm xuống ôm mắt cá chân.

“Đợi...”

Chữ phía sau còn chưa ra khỏi miệng, cửa thang máy kia đã đóng lại trước mắt cô, để lại hương thơm trên người cô gái áo đen vẫn lan tỏa.

Cổ Thước vuốt vuốt chân, lắc lắc nhảy lên, lại ấn xuống nút thang máy, ôm bình giữ ấm đứng đợi.

Khi cô tập tễnh chậm rãi đi tới cửa phòng Chân Lãng, mắt liếc thấy bóng người xin đẹp màu đen đang đứng trước giường, chính là cô gái vừa vào thang máy.

Bóng lưng bận rộn ở đầu giường che đi bóng dáng Chân Lãng, Cổ Thước đưa tay đẩy cửa, lại vô thức nghiêng người đứng bên cạnh không đi vào.

“Không phải cậu mới về sao, cần gì vội đến thăm tớ.” Đây là giọng nói rất ôn hòa của Chân Lãng, Cổ Thước nghe rất rõ ràng.

Cô gái ngồi xuống, đưa một bát canh trong tay qua, giọng nói dịu dàng, “Mới về, hôm qua tụ họp với bạn học nghe được số điện thoại của cậu, lại nghe được chuyện này nên đến thăm cậu một chút. Đây là canh thảo mộc sáng nay tớ mới nấu, bổ thân, dạ dày cậu không tốt, thích hợp uống canh này.”

Canh thảo mộc....

Cổ Thước nhìn cháo trong lòng một chút, yên lặng tính toán.

Đồng trùng hạ thảo, ba trăm tệ một lạng; cháo, ngay cả khi cộng cả tiền gas, điện nước cũng chưa tới năm tệ, chênh lệch này...

“Tớ không có chuyện gì, hai ngày nữa sẽ xuất viện.” Chân Lãng nhận lấy cái bát, “Lần này trở về cậu thăm người thân hay định cư?”

Uyển chuyển cúi đầu, mái tóc như tơ chảy xuống, cô gái thở dài, “Ở lại, xem có ai thích hợp sẽ kết hôn.”

“Còn chưa kết hôn sao?” Tiếng Chân Lãng hỏi, theo sau là một tiếng cười lớn bị kìm lại.

“Chân Lãng cũng chưa kết hôn mà.” Tiếng cười trong sáng, lại một bóng người cao lớn xuất hiện ở đầu giường, hai bàn tay cắm vào túi áo, nhàn nhàn lắc đầu, “Hôm qua đã nói sẽ cho cậu một sự ngạc nhiên, vậy mà cậu lại cho người ta một chuyện ngoài ý muốn, làm người ta lo lắng muốn chết.”

Cô gái then thùng, nhẹ nhàng đứng lên, “Cậu nghỉ ngơi cho tốt, tớ không quấy nhiễu nữa.”

Chân Lãng gật đầu nói, “Đi đường cẩn thận.”

Cô gái hướng về phía cửa, Cổ Thước nhảy lùi một bước, vô thức dẫu mình sau cửa phòng chữa cháy, nhìn bóng người xinh đẹp đi qua, hướng về phía thang máy.

Tong nháy mắt khi cô gái đi qua, Cổ Thước nhìn thấy một gương mặt cực kỳ đoan trang xinh đẹp, khí chất cực kì hiếm có, so với những cô gái thành phố hiện đại càng phát ra sự dịu dàng uyển chuyển.

Bạch Vi!

Cổ Thước nhất thời nhớ lại hình như đã từng biết cô gái này, vừa nãy tập trung gọi thang máy nên không tử tế để ý mặt mũi đối phương, lúc này cuối cùng cô cũng đào ra được một chút ký ức trong trí nhớ.

Cô gái này, chính là bạn gái cũ của Chân Lãng, là người duy nhất Cổ Thước nhớ được trong vô số những cô gái vo ve xung quanh hồi đó.

Cổ Thước nhìn bóng lưng Bạch Vi, không khỏi than thở trong lòng.

Thật có khí chất!

Nếu cô có máy chụp ảnh trong tay nhất định sẽ chụp cận cảnh Bạch Vi, người như vậy chụp theo kiểu cổ trang nhất định sẽ rất có khí chất tự nhiên, không chút khuyết điểm.

Cổ Thước ngăn người tập trung cảm thán, tràn đầy đầu óc đều đang tán thưởng người ta, đứng bên cửa xuất thần.

“Lần này cậu dùng một hòn đá trúng hai con chim, vừa trừng trị được khắc tinh lại còn làm cho Bạch Vi đến thăm.” Giọng nói Lâm Tử Thần truyền đến, lẩm bẩm, “Cậu không thấy, hôm qua ở buổi họp lớp, sau khi nghe cậu nhập viện, Bạch Vi biến sắc, nhiều năm như vậy người ta vẫn không quên cậu.”

“Cậu không nói cũng không ai bảo cậu câm.” Chân Lãng đặt bát canh trong tay xuống, bình tĩnh trả lời.

Lâm Tử Thần khoanh tay dạo bước trong phòng, “Cậu lừa được người khác nhưng sao lừa được tớ? Giấy chuẩn đoán của cậu đâu? Đơn thuốc vừa dùng đâu? Người vừa mới nhập viện mà trên tay ngay cả một cái kim cũng không

có, chẳng lẽ bệnh viện thiếu thốn đến mức một bình dịch cũng không truyền cho cậu?”

Anh ta gõ gõ cái bàn, “Cậu chỉ lừa được khắc tinh đầu óc ngốc nghếch kia thôi, muốn lừa tớ đường như còn kém một chút, bình thường chỉ cần rửa ruột sẽ không biến thành viêm dạ dày, sau khi tớ nghe được tin tức này cũng không hiểu cậu đang chơi trò gì. Muốn chinh khắc tinh Cổ Thước kia đúng không?”

Cổ Thước ôm bình giữ ấm đứng bất động ở cửa, trong đầu không ngừng vang lên câu nói của Lâm Tử Thần...

Chinh cô.

Chân Lãng căn bản không có bệnh, chính là đang chinh cô.

Tất cả mọi thứ, đều là lừa cô, chính là đang chờ cô lộ ra khuyết điểm!!!

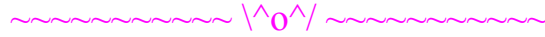
Nghĩ đến đây, Cổ Thước lại không có ý muốn nổi giận, không đập cửa, không đập phòng, mà yên lặng xoay người xuống lầu.

Không có lửa giận cũng không có mất mát, Cổ Thước chỉ yên lặng đi tới siêu thị bên cạnh bệnh viện, đưa tay cầm một túi muối và một túi đường, trong ánh mắt kinh ngạc của nhân viên xé ra, hung hăng trộn hai thứ vào nhau, lúc này mới hài lòng mỉm cười.

Vứt phần còn lại vào thùng rác, Cổ Thước xách cháo trở lại phòng lần nữa, cười nhẹ nhàng để bình giữ ấm xuống, cực kì thuận tay đổ bát canh thảo dược vào nhà vệ sinh, “Cháo này tôi đun suốt một buổi chiều, anh có uống hay không?”

Lại xoay người, cô đưa tay tóm được Lâm Tử Thần đang định chuồn êm, “Anh cũng chưa ăn cơm tối, mỗi người một bát, mỗi người một bát!”

Hai bát cháo thơm nồng đặt vào trong tay hai người, trên mặt Cổ Thước tràn ra nụ cười hung ác, một chân giẫm lên ghế ngồi, “Nếu ai dám lãng phí tâm huyết của tôi, tôi sẽ ném tên đó xuống hai tầng lầu!”

Chương 35: Là tại trúc mã nhiều thanh mai

“Ngao... Ô... Oa... Di...”

“A... Hi... Lạc... Nha...”

Trên sofa, hai người một lớn một nhỏ đang nói với nhau thứ ngôn ngữ chỉ họ mới hiểu, mặt đối mặt cười khúc khích, chỉ khác là một miệng đầy răng người lớn một miệng đầy răng sữa trẻ con.

Cổ Thước vươn tay, cào cào lên cái eo béo tròn của đứa bé, làm bé lộ ra hàm răng sữa, cười khanh khách, lăn lộn trên ghế, cái má non nớt, đôi mắt lạnh lợi, vịn vẹo cái mông mập bò lên đùi Cổ Thước, vùi đầu vào lòng Cổ Thước.

Cổ Thước ôm lấy đứa bé, giống như ôm một cái gối ôm trong lòng, vừa nhéo má vừa vỗ vỗ mông.

Đứa bé đóng bím, trên người mấy tầng thịt tròn tròn, miệng cười nước miếng văng bốn phía, bám trên người Cổ Thước.

Cổ Thước nắn nắn mặt đứa bé, “Tên nhóc này, bây giờ chỉ có dì với cháu là nhàm chán nhất, cháu trung thực một chút, để dì nghịch, không được lớn lên, làm cho dì mất hứng.”

Kể từ sau khi trở về, Cổ Thước cả ngày nhàm chán đóng ổ trong nhà, không có việc gì làm. Bố Cổ ngoại trừ đi làm, toàn bộ thời gian còn lại dâng hiến cho bàn cờ. Còn mẹ Cổ, xoay quanh bếp lò xong cũng chỉ dẫn con của chị họ Cổ Thước đi chơi, nay Cổ Thước trở về, nhiệm vụ này đương nhiên rơi xuống người Cổ Thước.

Nói cũng kỳ quái, Cổ Thước không thích gần gũi với con trai, chỉ duy nhất đối với mấy đứa bé trai mềm mềm này là không có sức chống cự, đặc biệt thích thú nhéo mấy miếng thịt hồng hồng kia, giống như tìm được món đồ chơi, có đứa bé này, cô cũng đỡ nhàm chán.

“Nha đầu, con không làm việc cho tốt, trở về chờ chết à?” Mẹ Cổ lắc lắc bình sữa, không khách khí trừng mắt với con gái đang ngồi trên sofa.

Lại là cách nói chuyện này của mẹ già đại nhân, Cổ Thước cảm giác khóc không ra nước mắt.

Tốt xấu gì nửa năm cô mới về nhà, vậy mà lại bị chán ghét.

Cầm lấy bình sữa, Cổ Thước nhỏ hai giọt lên mu bàn tay thử độ ấm, ôm lấy đứa bé đưa bình sữa ra, “Con nhớ nhà, không được sao?”

“Nhớ nhà thì tự kiếm lấy một cái nhà đi, mẹ thấy con rất thích trẻ con đây chứ.” Tay mẹ Cổ vẫn bóc hành, “Nhớ nhà thì nhớ nhà, nhưng con làm ồ trong nhà đã một tuần lễ không ra khỏi cửa, chắc chắn là đang trốn cái gì, cái tính này của con mẹ già này chẳng nhẽ còn không biết? Trung thực khai báo đi, ở bên kia rốt cuộc con đã chọc ra chuyện gì?”

“Con có thể có chuyện gì?” Cái cổ Cổ Thước lại ngẩng lên, “Con ở đó rất tốt, chuyện gì cũng không có.”

Giọng nói hơi lớn, đứa bé trong lòng bị sắc, liên tục ho khan, Cổ Thước vội vàng để bình sữa xuống, nhẹ vỗ vỗ sau lưng đứa trẻ.

“Mạnh miệng, đánh chết cũng không nhận, từ nhỏ đã như vậy.” Mẹ Cổ không thềm ngẩng đầu, “Không biết có phải con đánh người ta vào viện nên mới trốn về nhà không, mẹ phải gọi điện cho A Lăng!”

“Không được gọi!” Lòng mày Cổ Thước dựng lên, tức giận gầm nhẹ, “Mẹ gọi cho hấn làm gì?”

Mẹ Cổ cướp lấy đứa bé, ôm trong lòng vỗ vỗ, liếc Cổ Thước, “Xem đi, kích động chưa, nhất định là có chuyện gì xảy ra.”

“Không có!” Giọng nói không nhịn được mà đề cao, Cổ Thước nhìn đứa bé sợ hãi trong lòng mẹ, nhẫn nhịn không bộc phát, “Từ một tháng trước con đã nói sẽ về nhà, nếu gây ra chuyện gì sao phải đợi đến bây giờ mới trốn?”

“Cũng đúng.” Mẹ Cổ giờ đưa bé ra, đưa đến trước mặt Cổ Thước, “Ôm đi, lão nương làm cơm.”

Đưa bé toét miệng, tự giác quần lấy Cổ Thước, cười hì hì bi bô kêu, đầu cọ lên ngực cô, nước miếng chảy ròng ròng.

Rút khăn giấy lau nước miếng cho đứa bé, Cổ Thước hoàn toàn bất đắc dĩ, “Cọ cái gì mà cọ a, còn cọ sẽ không cong nữa đâu.”

Đáp lại cô là nụ cười vô tâm.

“Lát nữa con đi thăm huấn luyện viên.” Cổ Thước đưa cháu trai, ngẫm nghĩ cũng đã trở về ba ngày, thật sự nên đi gặp người, “Muộn chút nữa con sẽ đi thăm cô chú Chân.”

Mẹ Cổ vẫy vẫy tay như đuổi ruồi, “Đi đi, đi đi.”

Đối với Cổ Thước, nghe tiếng đám và tiếng hô thật lớn quen thuộc kia làm thần kinh vận động đang ngủ trong người thức tỉnh.

Cô đứng khoanh tay bên cửa, nhìn một đám người đánh đám, nở nụ cười, vô thức cũng động động chân.

Trên sàn tập rộng lớn chia ra từng loại vận động, trên bức tường sơ sài treo tiêu chí hoạt động, tất cả đều đơn giản mà chuyên nghiệp, ngay chính giữa trưng bày đủ các loại huy chương, bằng khen.

Người đàn ông trung niên đứng bên sàn tập, đeo hai cái đệm tay, ánh mắt nghiêm túc đảo qua mấy đội viên, bỗng nhiên khoát tay, bắt được chân một đội viên nhỏ, “Cao hơn một chút, chân trụ ổn định hơn một chút.”

Trợ giảng bên cạnh nhanh chóng ghi chép, giọng nói mạnh mẽ của huấn luyện viên thỉnh thoảng truyền tới, “Dùng sức đá, mềm như bún thì có chút lực nào? Ý chí chiến đấu của mấy người ở đâu? Tập võ quan trọng phải có nhiệt huyết, phải mãnh liệt, phải giống...”

“Phải giống đàn chị Cổ Thước!” Một loạt âm thanh non nớt ráo rào vang lên, sự nghiêm túc của huấn luyện viên bị giọng nói của mấy đứa trẻ đánh bại, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn bọn chúng.

Trợ giảng lặng lẽ kéo má, mỉm cười.

Huấn luyện viên ho mấy tiếng, chừng chặc đang hoảng, “Biết là tốt rồi, tiếp tục tập.”

“Huấn luyện viên.” Một đội viên nhỏ túm túm quần áo của mình, ngẩng gương mặt tò mò, “Thầy nói đàn chị Cổ Thước là đệ tử tâm đắc của thầy, vì sao đến giờ chị ấy vẫn chưa đến thăm thầy?”

Về mặt huấn luyện viên bỗng nhiên đen xì, cắn răng: “Điểm này các em không nên học con bé ấy.”

“Phụt...” Người bên cửa bỗng bật cười, “Em còn định nói ngày mai mời thầy ăn cơm, không ngờ lại làm huấn luyện viên ghét như thế, em vẫn là nên cút thôi.”

Ánh mắt huấn luyện viên đảo qua, dừng trên người Cổ Thước. Cổ Thước cầm hai tay trong túi quần, chậm rãi tiến lại, dừng trước mặt huấn luyện viên không xa, mang theo nụ cười bại hoại, “Huấn luyện viên, mới một năm không gặp, thầy béo lên không ít, không chịu vận động chứ gì.”

“Một năm?” Huấn luyện viên hừ một tiếng, “Tết năm ngoái tôi mang đội tuyển đi thi đấu, trở về chỉ thấy hai bình rượu, người chạy mất.”

Cổ Thước rụt cổ, “Được rồi, là hai năm.”

Trong ánh mắt huấn luyện viên tràn đầy vui mừng, bỗng nhiên vẩy vẩy tay với mấy đội viên nhỏ, “Đàn chị Cổ Thước của mấy nhóc, xem hôm nay ai có thể đánh thắng được con bé.”

Một đám đội viên nhỏ giống như trâu nhỏ húc về phía Cổ Thước, Cổ Thước nhanh nhẹn nhảy tránh hai bước, dẫn một đám bé trai bé gái chạy ra ngoài, xa xa truyền tới tiếng kêu của cô, “Lão già, hôm nay không mời thầy uống rượu nữa.”

Về mặt huấn luyện viên càng thêm nghiêm túc, “Chỉ cần có thể đánh ngã đàn chị Cổ Thước của mấy đứa, ngày mai sẽ được nghỉ.”

Phía sau Cổ Thước kéo theo một đám con dì ghẻ, trên thao trường chạy trốn như bay, quay đầu nhìn huấn luyện viên đứng ở cửa phòng tập, “Lão già, thầy bầy em!”

Huấn luyện viên cười hắc hắc, “Năm ấy mi cũng để thầy chạy mười mấy con phố mới tóm được, chẳng lẽ lớn tuổi rồi không vận động được?”

“Phi!” Cổ Thước phồng má, vui vẻ sải bước, dắt theo một bầy lớn nhỏ, trong đám người thỉnh thoảng cười cười, thỉnh thoảng chạy chậm lại, đến lúc sắp bị bắt được lại chạy nhanh lên.

Huân luyện viên đứng bên lan can nhìn nha đầu vẫn hăm hăm điên điên như trước, trên mặt nở nụ cười vui vẻ.

Con bé vẫn như vậy, vẫn bắn sức sống ra bốn phía, vẫn vui vẻ hoạt bát, vẫn giống như con mèo nhỏ mình đuổi theo ở góc đường lúc đó.

Năm ấy, ông nhận nhiệm vụ tới những trường học tuyển chọn mầm non mới, bởi vì yêu cầu tuổi tác, ông cố định ánh mắt ở mấy đứa trẻ lớp ba trở lên, mặc dù thỉnh thoảng tấm tia được vài người nhưng vẫn không đạt được yêu cầu của ông.

Ngay khi ông định tới trường học tiếp theo, một bé trai xinh đẹp như búp bê thu hút ánh mắt ông, bé trai kia bị một đám trẻ con lớn hơn vây ở giữa, trong đôi mắt to chỉ có lạnh lùng và bình tĩnh, vẻ mặt như vậy làm ông sửng sốt.

Ngay khi ông cho là bé trai kia sẽ bị đám học sinh ức hiếp thì cậu bé bốp bốp trán, phát ra tiếng nói trong trẻo. “Cổ Thước! Đánh nhau rồi!”

Một cái bóng thon dài như con khỉ bỗng nhiên rơi xuống, đứng vậy, rơi xuống. Từ trên cành cây nhỏ trên đầu cậu bé nhảy xuống, hai chân cứng rắn dẫm lên người bạn học lớn tuổi hơn, trực tiếp gạt ngã hai người nữa, một tay nắm lấy cành cây, nhẹ nhàng nhảy ra sau rồi lại đáp xuống.

Mới chạm đất, một chân đã nâng cao, đá lên cầm một người, đồng thời cong người một cái, hai nắm tay cùng lúc tung ra, lại trúng vào hai cái má.

Còn bé trai, lạnh nhạt đứng ở giữa, hờ hững nhìn tất cả, không có một chút sợ hãi, ở trong đám người đang đánh nhau hỗn loạn bình thản lên tiếng.

“Đá cao, đá thẳng vào mặt rồi thu lại, đừng đá vào má.”

“Đừng dẫm vào má, dẫm vào mũi.”

“Đừng nắm tay người ta, cầm một ngón tay, vừa dùng ít sức vừa dễ dàng.”

“Đá bấp chân, đá từ phía sau.”

Bé trai nói rất nhanh, bóng người thon dài kia cũng chuyển động rất nhanh, gần như vừa nói ra là làm xong, hai người phối hợp nhịp nhàng làm ông ngây người.

Cho tới bây giờ ông chưa từng nhìn thấy một bé trai mới mấy tuổi mà có thể phán đoán tinh táo như vậy, càng chưa từng nhìn thấy một bóng người thon dài lại linh động hoạt bát và có — lực phá hoại như thế.

Chỉ trong nháy mắt, bảy tám nam sinh đã bị đánh chạy trốn chết, cái người như con khỉ kia đứng lại, vỗ vỗ mông, kéo nhẹ...

Ông rất cẩn thận nhìn lại, xác định mình thật sự không hoa mắt, kia thật sự là một cái váy hoa. Trời ạ, con khỉ lại là một bé gái.

Cô bé xoa xoa cái mũi, một tay kéo bé trai, một tay duỗi ra trước mặt, “Hôm nay là kẹo que.”

Bé trai cười ngọt lịm, vẻ mặt kháng cự lãnh đạm trong nháy mắt biến mất, ngón tay bóc lớp vỏ bên ngoài rồi mới đưa cho cô bé, “Đi thôi, về nhà...”

Nhìn thấy hai đứa trẻ sẽ bỏ đi, ông gần như khó có thể ép mình không kích động, bước nhanh về phía hai đứa trẻ, mới đi được vài bước, bé trai miễn cưỡng nhìn ông, bỗng nhiên hô một câu, “Cổ Thước, chạy.”

Cô bé cắn kẹo que, không chút nghĩ ngợi bỏ chạy, còn bé trai tinh táo đứng nguyên tại chỗ, mắt lộ ra vẻ đề phòng.

Khi còn cách năm bước, bé trai nhảy cảm nhảy về sau hai bước, “Ông là phụ huynh của ai?”

“Thầy...” Lần đầu tiên ông bị đề phòng như thế, có chút dờ khóc dờ cười, chỉ có thể đứng đó, “Thầy là thầy giáo.”

Bé trai không trả lời, còn cô bé sau khi chạy đi một đoạn dừng lại ở xa xa, cũng đề phòng trừng ông như vậy.

“Thầy là thầy giáo, thật sự là thầy giáo.”

...

“Thầy là thầy giáo dạy thể dục, dạy Taekwondo.”

... ..

“Nếu đi theo thầy, tập luyện chăm chỉ, tương lai có thể tranh huy chương vàng.”

... ..

“Có thể cho thầy biết em tên gì không? Còn cô bé kia, có phải gọi là Cổ Thước không? Có thể bảo cô bé lại đây thầy nhìn chút không?”

Ông dùng vẻ mặt ông hòa, từng bước nhích tới gần bé trai, sau khi ông vừa mới đi hai bước, bé trai cho ông một nụ cười mỉm ngọt ngào, xinh đẹp như thiên sứ.

Nhưng đứa trẻ như thiên sứ này chỉ ở giây tiếp theo đã phát ra âm thanh như ác ma xuyên thủng sân vận động của trường, “Thầy giáo, hiệu trưởng, có người xấu lừa trẻ con, a a a ...”

Ông, một huấn luyện viên bậc nhất, vinh dự cầm được vô số huy chương, vô số giải thưởng, bao nhiêu người đưa con đến để ông kén chọn, lại vì một đứa bé trai mà bị bảo vệ trường học bao vây, còn hai đứa nhỏ một nam một nữ kia lại đứng sau đám người mỉm cười liếc ông, lại còn tay trong tay cản kẻo que bỏ đi.

Nghịch duyên ơi nghịch duyên.

“Huấn luyện viên.” Trợ giảng ở bên cạnh ông nói, “Thầy rất vui.”

“Vui?” Nụ cười của ông bỗng dung biến mất, bóp cổ tay thở dài, “Cậu có biết cái gì gọi là bực dọc không? Không phải không khai quật được ngọc thô, cũng không phải không thể mài cho phát sáng, mà là bị người khác khai quật, mài dũa, rồi lại bị người khác giấu vùi trong đất, không bao giờ có thể tỏa sáng nữa, mà cả đời người, có thể khai quật được bao nhiêu khối ngọc thô như vậy?”

“Thầy chỉ Cổ Thước?” Trợ giảng mới tới một năm, đối với một trong những cái tên thường xuyên treo trên miệng huấn luyện viên nhất này cũng là chỉ nghe danh chứ chưa gặp mặt.

“Nếu chỉ là một lần thì tôi xin nhận.” Huấn luyện viên than dài một tiếng, túm vạt áo trước của trợ giảng thật mạnh, “Nhưng một sai lầm mà tôi phạm phải những hai lần...”

Chân trợ giảng sắp không chạm đất, “Cái này, em biết, nhưng đại nhân ngài tốt xấu gì cũng là vận động viên về hưu, có thể buông tay trước hay không?”

Tay, từ từ nói lỏng, vẻ mặt huấn luyện viên tràn đầy không cam lòng, “Tôi có lỗi với Đảng, có lỗi với gia đình, có lỗi với nhân dân.”

Trợ giảng bắt đầu nhìn trời, chỉ cần nhắc đến chuyện liên quan đến Cổ Thước, huấn luyện viên sẽ có vẻ mặt như thế, một năm nay anh cũng đã quen.

Cổ Thước dẫn mấy đội viên nhỏ chạy ba vòng, có mấy đứa trẻ đã sớm thở hổn hển, còn Cổ Thước vẫn thở đều, tốc độ vững vàng, “Này, lão già, hôm nay thầy có lớp, không mời thầy uống rượu. Ngày mai khi trời tối em tới tìm thầy, thế nào?”

Huấn luyện viên khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nở một nụ cười cổ quái, “Một mình sao? Chân Lãng có về không? Không phải cùng nhau mời thầy uống rượu chứ?”

Cổ Thước sững sốt, đứng đó ngăn người, vừa mới dừng lại, một đám trẻ đã thừa dịp điên cuồng lao tới, bắt chập tất cả hung hăng đè cô ngã xuống đất, mười mấy người cứ thế chồng lên phía trên.

Phía dưới mười mấy người, một giọng nói buồn bực bay ra, “Lão già, thầy còn nhắc đến cái tên ấy em tuyệt giao với thầy.”

Huấn luyện viên cười ha hả, che miệng mình.

Hơn mười năm, vẫn vậy a?

Chương 36: Vì sao anh ta cũng trở về?

Cổ Thước chơi cùng một đám trẻ con rất vui vẻ, thuận tiện luyện quyền cước cùng bọn chúng, phát tiết toàn bộ buồn bực trong lòng đã mấy ngày ra ngoài sau đó mới vui vẻ vẩy vẩy tay với huấn luyện viên.

“Ông già, chiều mai em sẽ đến, lần này mang riêng cho thầy hai bình rượu ngon, thầy còn uống được hay không?” Cổ Thước lau lau mồ hôi, hất hất mấy lọn tóc rủ xuống trước trán.

Huấn luyện viên hừ một tiếng, “Có muốn thử một lần hay không? Xem ai hơn ai?”

Tạm biệt huấn luyện viên, cô đi dạo trên đường lớn, hai bàn tay cầm túi quần đi về phía nhà mình.

Nói nhà mình, thật ra cũng chính là nhà bố mẹ Chân.

Năm ấy nhà bọn họ đối diện, tình cảm giữa mẹ Chân và mẹ Cổ tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa, ngay cả khi ăn cơm cũng bê bát chạy lung tung, Chân Lăng và Cổ Thước lại càng tới nhà đối phương như đi dạo.

Sau này mua được nhà mới, hai nhà vẫn léo dài truyền thống, chỉ là mỗi tầng chỉ có một nhà, bọn họ đành phải phân ra tầng trên tầng dưới, nhà họ Chân ở trên, nhà họ Cổ ở dưới.

Mấy ngày nay Cổ Thước nằm lì trong nhà không dám ra ngoài, còn đặc biệt dặn dò cha già mẹ già không được nói chuyện mình trở về cho bố Chân mẹ Chân, nhưng qua ba ngày, chính cô cũng không nhịn được, quyết định lên thăm một chút.

Xách cái túi trong tay, Cổ Thước bưng bưng khí phách, từng bước đạp cầu thang đi về phía nhà họ Chân. Vừa bò đến cửa nhà mình lại đứng ngay mẹ Cổ đi đổ rác.

“Nha đầu!” Mẹ Cổ ngoắc ngoắc tay với Cổ Thước, “Lại đây, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Dừng bước chân, Cổ Thước khó hiểu nhìn mẹ già nhà mình, “Chuyện gì ạ? Con đi thăm dì chú Chân, có chuyện gì buổi tối nói.”

“Về đây.” Mẹ Cổ rất kiên định gật đầu, “Bây giờ mẹ có chuyện muốn nói với con, việc gấp.”

Cổ Thước ôm túi đồ trong lòng, giờ đến trước mặt mẹ Cổ, “Con không lên nữa, mẹ cầm lấy mà ăn.”

Mẹ cổ phập phồng cái mũi, hai mắt trừng lớn, toàn thân rụt lại, dùng sức một cái, “rầm!!!”

Cửa lớn đã đóng chặt trước mặt, Cổ Thước cười cười, ôm cái túi lại, vui vẻ ngâm nga ấn chuông cửa.

“Tối đây...” Bên trong cửa truyền tới giọng nam trả lời, trên mặt Cổ Thước tràn đầy nụ cười, giờ cao cái túi trong tay.

“Chú Chân, đoán xem con mang cái gì cho chú...” Giọng nói bỗng nhiên ngừng lại, nụ cười Cổ Thước cứng nhắc trên mặt, không thể tin vào mắt mình.

Bóng người cao lớn che mất một mảng ánh đèn phía sau, bóng tối đập vào mặt Cổ Thước, một luồng khí lạnh nồng đậm tràn từ dưới chân Cổ Thước lên.

“Tôi cứ nghĩ là em không được lên đây chứ.” Giọng nói nam tính mang theo ý cười, khoan thai nghiêng người tránh đường, “Bọn họ đang nói em về đã ba ngày mà không nhìn thấy mặt, đang rất đau lòng nha.”

Cổ Thước thật hồi hận nha, hận không thể tự cho mình hai cái tát.

Không nghe lời bề trên, thất bại ngay trước mắt.

Vừa rồi vì sao cô không về nhà? Vì sao không nghe mẹ già nói, vì sao nhất định muốn đến thăm bố Chân mẹ Chân?

Nhảy về sau hai bước Cổ Thước nhìn chằm chằm người trước mắt, “Vì sao anh lại ở đây?”

Người trong cửa áo cuộn đến khuỷu tay, bên dưới nhàn nhã giắt một nửa trong thất lưng, trong nháy mắt nở nụ cười tuấn tú, “Nghỉ phép giữa năm, trở về thăm nhà một chút. Thế nào, em về lại không để cho tôi về sao?”

Nghỉ giữa năm cái rắm ấy! Cô sao có thể không biết khoảng thời gian này trong năm anh ta rất bận rộn sao, còn có thời gian nghỉ phép?

Giống như nhìn thấu tâm tư cô, Chân Lăng cười, “Dạ dày tôi không được tốt phải nhập viện, đây là chuyện ai cũng biết, cho nên lãnh đạo đặc biệt để tôi về nghỉ ngơi hai ngày, em không biết sao?”

Cô sao mà biết được? Hôm đó cứng rắn rớt cháo cho hai người uống xong, cô đóng hành lý suốt đêm trở về, còn nghĩ là Chân Lăng sẽ phải ở trong bệnh viện mấy ngày, anh ngờ thân thể anh ta tốt như thế, mới ba ngày đã về đến đây.

“Bát cháo kia không giết chết anh sao?” Cô cắn răng hừ lạnh.

Chân Lăng cười rất vô tâm, “Mùi vị quả thật không tệ, nhưng nếu muốn tôi chết lần sau nhớ bỏ thêm thạch tín.”

“Tôi sẽ.” Cô cắn răng, “Lần sau tôi sẽ nhớ mà mua thuốc diệt chuột.”

Chân Lăng cúi đầu xuống, vươn đến bên tai cô, giọng nói nhẹ nhàng như mang theo một chút cuốn hút, “Ba ngày không gặp, nhớ tôi không?”

“Nhớ!” Cô cười cười, siết chặt nắm tay, “Tôi nhớ anh muốn chết!!!”

“Vậy có phải nên ôm hôn một cái biểu đạt mong nhớ của em hay không?” Ngón tay Chân Lăng đặt lên môi cô, thuận tiện lướt qua môi mình, chắc chắn thành tiếng, “Tôi không ngại ngay bây giờ biểu đạt ra đâu.”

Cô giờ nắm tay lên, “Muốn hôn nó không?”

Tay Chân Lăng khẽ nâng lên, với lên cổ tay cô, nhẹ nhàng nhận lấy túi quà, nói với căn phòng bên trong, “Bố, nha đầu mang tới thứ bố thích nhất.”

“Ai nha, nha đầu đến rồi?” Trong phòng truyền tới tiếng cười, “Mau tới đây, tới đây, lát nữa cùng ăn.”

Cổ Thước đẩy Chân Lăng ra, cởi giày chạy vào, “Chú Chân, dì Chân, nhớ muốn chết.”

“Nhớ muốn chết mà không thấy con lên thăm, đã về đến ba ngày rồi.” Mẹ Chân ngoắt ngoắt tay với Cổ Thước, Cổ Thước thuận theo chìm vào trong sofa, ngã lên vai mẹ Chân, mềm mại cọ cọ.

Bố Chân nhìn túi quà Cổ Thước mang đến, cười đến mức mặt mày đều cong lên, “Vẫn là nha đầu hiểu chú thích gì, nếu không phải A Lăng nói con trở về cần nghỉ ngơi, chú sớm đã xuống kéo con ra ngoài tìm đồ ăn.”

“Chú Chân, con còn chưa cảm ơn chú.” Cổ Thước chợt nhớ ra cái gì đó, “Lần trước...”

“Bác trai, bác gái.” Tiếng gọi dịu dàng uyển chuyển từ nhà bếp truyền tới, một bóng người xuất hiện cạnh bàn ăn, trong tay bê đĩa thức ăn, “Có thể ăn cơm rồi.”

Cổ Thước nhìn chằm chằm bóng người dịu dàng bên cạnh Chân Lăng, toàn thân đột nhiên chấn động.

“Bạch, Bạch Vi?” Cổ Thước hơi giật mình, nhìn bóng người bên cạnh bàn thân nhiên mỉm cười với mình, trong lòng có loại cảm giác kỳ quái, nhả ra không được nuốt xuống không trôi.

“Có ăn còn không mau tới đây?” Chân Lăng để bát đĩa xuống, “Coi như em có phúc khí ăn ngon, gặp được Bạch Vi xuống bếp, nếu sớm hai ngày chỉ có thể ăn cơm mẹ tôi nấu.”

Cơm mẹ Chân nấu...

Cổ Thước run lên, kỹ thuật kia có thể so sánh với chính mình, cũng may là chưa thiêu rụi nhà bếp mà thôi, có lúc Cổ Thước không khỏi hoài nghi mình mới là con của mẹ Chân, nếu không sao có thể có kỹ thuật nấu cơm thần kỳ giống nhau như vậy?

Vì vậy, bố Chân và Chân Lăng vì muốn cứu cái dạ dày của mình mới luyện được một tài nghệ nấu cơm xuất quỷ nhập thần.

Bạch Vi e thẹn cúi đầu, trong chốc lát đã dịu dàng đến mức làm Cổ Thước rung động một lần nữa, lại cảm thấy khí chất cao nhã, mị lực chấn động trong người cô ấy.

Cái bát, bị gõ một cái không nặng không nhẹ, “Nếu em đói thì ăn cơm, không cần chấy nước miếng ròng ròng như vậy.”

Cổ Thước liếc mắt xem thường, “Có thể trách tôi sao? Tôi là nhiếp ảnh gia, đây là phản ứng rất bình thường khi nhìn thấy con gái đẹp, nếu Bạch Vi chịu để tôi chụp, tôi không lấy tiền.”

Bạch Vi chỉ lễ độ cười nhạt, má khẽ hồng, im lặng ăn cơm.

“Nha đầu, A Lãng nói lần trước con bị bệnh?”

Lời mẹ Chân nói làm bố Chân cũng phải ngạc nhiên ngẩng đầu. Hai mắt hoàn toàn kinh ngạc nhìn cô. “Nha đầu cũng có thể bị bệnh? Quá kỳ quái.”

“Quá mệt mỏi sao?” Mẹ Chân thở dài, “Ngày mai con tới đây, mẹ Chân đun canh cho con uống.”

Điểm khác biệt lớn nhất trong kỹ thuật nấu cơm giữa mẹ Chân và Cổ Thước chính là, Cổ Thước tự biết rõ, còn mẹ Chân — không biết.

Người quanh bàn, ngoại trừ Bạch Vi không hiểu chuyện và mẹ Chân rất đặc ý, toàn bộ đều thần sắc bi tráng, vẻ mặt cung kính, trang nghiêm cúi đầu.

Cổ Thước cố gắng không để khoe miệng mình co giật, “Mẹ Chân, con đã hẹn ngày mai đi thăm huấn luyện viên, ăn cơm với thầy ấy.”

“À.” Mẹ Chân có chút thất vọng, trên gương mặt hiện lên vẻ cô đơn, Cổ Thước lập tức nhận được vẻ mặt cực kỳ “yêu thương” của bố Chân, “Nha đầu, tối ngày kia tới đây ăn cơm.”

Cổ Thước nào dám nói chữ không, nhanh chóng gật đầu.

“Nhưng...” Bố Chân nhìn mẹ Chân, “Cao thủ không cần tự mình xuống bếp, em muốn đun canh gì chỉ cần để lại nguyên liệu, nói một tiếng, anh sẽ ra tay.”

Vẻ mặt Cổ Thước lúc này mới thả lỏng trong nháy mắt, còn chưa đợi cô thả lỏng hoàn toàn, mẹ Chân lại ném xuống một quả bom hạng nặng.

“Ngày kia?” Bà nhìn sang Chân Lãng, lại nhìn Bạch Vi, “Không phải ngày kia các con muốn đi cạy dân chính công chứng sao?”

Cục dân chính? Công chúng?

Cổ Thước kinh ngạc nhìn Chân Lãng, đôi đũa không biết vì sao rơi lủng, xương sườn trên tay rơi vào trong bát.

“Vâng.” Chân Lãng thản nhiên trả lời, ánh mắt như có như không lướt qua Cổ Thước, “Bọn con về đây chính là muốn làm chuyện này, bên kia còn bận rộn chờ con về, vì vậy làm xong rồi sẽ đi.”

“Không ở thêm hai ngày được sao?” Mẹ Chân lại buồn rầu, hít hít cái mũi.

Bố Chân đặt bát xuống, “A Lãng, ở lại ba ngày nữa.”

Vẻ mặt Chân Lãng không thay đổi, giống như còn có chút đắc ý, “Được, ba ngày.”

Anh ta căn bản là đã chuẩn bị ở lại ba ngày, cố ý sao?

Nếu là lúc trước, Cổ Thước nhất định sẽ cười nhạt vạch trần anh ta, nhưng hôm nay cô đang hoảng hốt, hoàn toàn không có tâm tư vạch trần kỹ xảo của anh ta.

Hắn và Bạch Vi đi công chúng? Công chúng cái gì?

Một nam một nữ có thể công chúng cái gì?

Một nam một nữ ở cục dân chính có cái công chúng gì cần làm?

Ngay trong lúc suy nghĩ của cô đang rối như tơ vò, Chân Lãng không lạnh không nóng tặng thêm một câu, “Mẹ, lát nữa nhớ đưa sổ hộ khẩu cho con.”

Sổ hộ khẩu?

Lỗi tai Cổ Thước lại nhạy cảm bắt được một từ nữa.

Một nam một nữ, cần sổ hộ khẩu mới có thể công chúng, cô còn cần nghĩ nữa sao? Đồ ngu cũng biết là cái công chúng gì.

Thật không ngờ, ba ngày trước, Chân Lãng và Bạch Vi vẫn còn gặp lại sau mấy năm xa cách, chỉ ba ngày sau, bọn họ đã đăng ký kết hôn sao?

Cổ Thước a một tiếng, ngốc nghếch cười, “Vậy thì tốt, cuối cùng tôi cũng không cần hối hận về ngày trước nữa.”

“Ngày trước hối hận cái gì?” Bạch Vi khó hiểu hỏi.

Cổ Thước đang muốn trả lời, chân bỗng nhiên bị người ta dẫm một cái không nặng không nhẹ, quay đầu nhìn, Chân Lăng chỉ chỉ bên chân cô, “Nhặt giúp tôi chiếc đĩa.”

Nhặt cái gì mà nhặt, nhặt lên chẳng lẽ anh ta còn ăn? Không biết đi lấy đôi khác sao?

Trong lòng mặc dù bất mãn nhưng cô vẫn ngoan ngoãn cúi đầu xuống, nhặt chiếc đĩa lên đưa qua.

“Cảm ơn.” Chân Lăng khẽ mỉm cười, nhón tay lướt qua mu bàn tay cô, có chút nóng, có chút ngứa.

Cổ Thước nhanh chóng rút lại, toàn thân chuyển động không được tự nhiên, “Con, con ăn no rồi, chú Chân, con đi bỏ đĩa hấu cho chú.”

“Em còn chưa ăn mà.” Cô còn chưa kịp đứng lên đã bị Chân Lăng dùng một tay đè chặt vai, “Có phải em không cho mẹ tôi thể diện hay không, cố ý không ăn?”

Trên mặt mẹ Chân lại tràn ngập vẻ thương tâm, mặt Cổ Thước đen kịt, yên lặng cầm bát lên, hung hăng trừng mắt với anh ta, dùng sức và com.

Món bố Chân nấu luôn luôn làm cô thêm thương đến mức hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi, nhưng lần này cô nhai trong miệng lại không cảm nhận được hương vị.

Đối với người sau khi vận động có thể ăn hết hai bát com như cô, một bát com hôm nay ăn thật khó khăn, cổ họng giống như bị túm chặt, một lúc lâu cũng nuốt không trôi.

Cô dùng sức và com, gần như chỉ bằng hai cái và đã tống một bát com vào trong miệng.

Để bát xuống, Cổ Thước lại đứng lên lần nữa, “Chú Chân, con đi bỏ đĩa cho chú...”

Mà bả vai cô lại bị một đôi tay đè lại lần nữa, “Em ăn nhanh như vậy nhất định là chưa no, ăn thêm một bát nữa.”

“Anh!” Tất cả công kích sau khi gặp ánh mắt mong đợi của mẹ Chân đều hóa thành tro bụi, Cổ Thước yên lặng nhận lấy bát cơm Chân Lãng đưa, tiếp tục yên lặng và cơm.

Ngây ngốc ăn một cách vô vị, mông như ngồi trên bàn châm, Cổ Thước chỉ muốn ăn xong nhanh một chút, rời khỏi đây sớm một chút, từng câu nói giống như phi tiêu lóe lên găm vào trong đầu.

Chân Lãng sắp kết hôn....

Chân Lãng sắp kết hôn với Bạch Vi...

“Tôi đã nói em quả nhiên đói đến hỏng rồi.” Chân Lãng cười thần nhiên, “Một bát cơm, ngay cả một miếng thức ăn em cũng không gấp, đã ăn xong rồi.”

Lần này, cô không nói gì, trực tiếp ôm lấy quả dưa hấu dưới đất đi vào nhà bếp, đưa tay rút dao ra, nhìn quả dưa cười một tiếng quỷ quái.

“Cạch!” Dao phi ra, bằm một cái thật mạnh lên chiếc thớt gỗ, vỏ dưa cứng nhắc kêu một tiếng, hương vị kỳ lạ ngập trong nhà bếp.

“Vì sao tôi cảm giác như em đang chặt đầu tôi vậy?” Một đôi tay từ phía sau đưa tới, thân thể ấm nóng áp sát vào lưng cô, “Sao vậy? Không vui?”

“Không có!” Tóc gáy phía sau đồng loạt đứng nghiêm chào, Cổ Thước bỗng nhiên xoay người, dao bổ dưa còn cầm chặt trong tay.

Cổ tay bị một bàn tay lớn nắm lấy, ánh mắt Chân Lãng giống như có thể xuyên qua lòng người, “Tôi cứ nghĩ là sau khi em bị tôi trêu chọc sẽ rất hận tôi, lại không phải không vui, thế này không giống em nha...”

Bị lời nói của anh làm ghen hòng, Cổ Thước giờ mới nhận ra cô nên tiếp tục cầm hận anh mới đúng.

“Thật lòng?” Chân Lãng cúi đầu xuống, khoảng cách gần đến mức làm cô cảm nhận được áp lực rất lớn.

“Đương nhiên không phải thật lòng...” Cổ Thước quý quái cười một tiếng, “Thật ra tôi rất hy vọng anh cả đời không lấy được vợ, không sinh được con.”

Cô bê cái khay đi ra cửa, đầu vẫn quay quay, chỉ cảm thấy trong lòng hỗn hợp đủ vị.

Chân Lãng và Bạch Vi, năm ấy chính là cô phá hoại, nay người ta hòa hợp, tiêu tan tội lỗi trong lòng cô, cô nên vui vẻ.

Nên vui vẻ...

Nên vui vẻ...

Chương 37: Thù mới cộng hận cũ.

“Biết lần này mi cũng về mà.” Huấn luyện viên Chu mở cửa, nhìn thấy người ngoài cửa ông có chút bất ngờ, “Không ngờ mi cũng đến thăm lão già này.”

Thả hộp quà vào trong tay huấn luyện viên, “Thầy cảm thấy em sẽ không đến?”

Nhìn thuốc bổ trong tay một chút, vẻ mặt huấn luyện viên đen xì, “Mi đúng là không làm người khác vui vẻ, ngay cả quà tặng cũng không làm người ta thoải mái như nha đầu.”

“Tuổi lớn rồi, uống ít rượu một chút.” Người ngoài cửa không thèm để ý đến vẻ mặt bí xị của ông, gương mặt lười biếng có chút ý cười, “Thầy có vết thương cũ, không bằng uống chút thuốc bổ, mùa hè mát mùa đông ấm, sang năm sáng khoái.”

“Àm ỉ muốn chết.” Huấn luyện viên vẫy vẫy tay, “Làm bác sĩ là dạy người, thân thể thầy rất tốt, không cần bồi bổ, sau này không được đem bất kỳ thứ gì như thế này cho thầy, chỉ toàn mắng người.”

Giọng nói hung dữ nhưng trong mắt lại đầy ý cười, nhanh chóng xoay người vào nhà, hai tay ôm chặt hộp quà không chịu buông.

“Em mang theo mấy món ăn thầy thích để nhắm rượu, phiên đại gia ngài cho em một vẻ mặt để nhìn một chút.” Tay giấu phía sau lưng lặng lẽ giờ lên trước, vẫy vẫy.

Huấn luyện viên cầm lấy cái túi, vẫn có chút bất mãn, “Chỉ có thức ăn, không có rượu.”

“Không phải hôm nay cô ấy đã mang rượu đến hiếu kính với đại gia ngài sao?” Giọng nói trả lời vẫn nhàn nhàn, “Em mang đồ ăn đến, không phải vừa vặn?”

Hai gian phòng đã được nối thông, trái thảm thật dày, găng tay bảo vệ, mũ bảo hiểm các loại còn vất lung tung, Chân Lãng cong người nhặt lên một cái găng tay, “Huấn luyện viên, thói quen dạy đệ tử trong nhà của thầy vẫn chưa đổi?”

“Ha ha!” Huấn luyện viên bày mấy món ăn ra, “Có chút bữa bộn, thầy vẫn muốn dạy xem có bồi dưỡng được đệ tử tốt nữa hay không, vẫn có chút do dự không muốn chuyển sang dạy thể dục, vẫn huấn luyện trong nhà, mi còn không biết?”

Ông cười hì hì mở mấy món ăn ra, “Thầy cũng biết hôm nay nhất định mi sẽ đến, đã mua sẵn thức ăn, lát nữa thầy làm cho bọn mi ăn.”

Lấy cái thớt gỗ, tay cầm một con dao, cổ tay hơi run lên lại bị ông dùng lực nắm chặt.

Chân Lãng thuận tay nhận lấy con dao trong tay ông, “Lát nữa để em làm đi, để thầy thử tài nghệ của em một lần.”

Huấn luyện viên gật gật đầu, nụ cười càng lớn.

Chân Lãng lưu loát cắt đồ ăn, “Một thời gian nữa thầy tới chỗ em đi, em tìm cho thầy một y tá không tệ, để ý sức khỏe cho thầy.”

“Mất thời gian.” Liếc mắt một cái, ông lập tức cự tuyệt, “Thầy không sao, không cần thiết.”

“Vậy em sẽ lấy danh nghĩa bác sĩ nói chuyện với hiệu trưởng, bảo bọn họ để thầy nghỉ.” Nụ cười Chân Lãng rất chân thành, bỏ con dao trong tay xuống, ôm vai dựa vào tường, “Là một huấn luyện viên dạy cấp một, thầy nói bọn họ có thể cho thầy nghỉ hay không?”

“Tên nhóc nhà mi sao lại xấu xa như thế?” Sắc mặt huấn luyện viên Chu đen như báng, “Từ nhỏ đã không làm người ta vui vẻ, lớn lên lại càng đáng giận, chẳng trách con bé ghét mi như thế.”

Chân Lãng không thay đổi nét mặt, vẫn cười hì hì, “Hai người ngoan cố giống nhau, tùy hứng giống nhau, nghĩ là làm giống nhau, em vui vẻ theo đuổi cô ấy thì không nói làm gì, dựa vào cái gì mà em cũng phải theo đuổi thầy? Hạn cho thầy một tháng, nếu không em sẽ viết thư cho hiệu trưởng.”

Ông trừng lớn hai mắt, “Mi có tin thầy sẽ đánh mi hay không?”

Chân Lãng chặc lưỡi ra tiếng, “Quả nhiên sư phụ thế nào dạy ra đệ tử như thế, nói chuyện cũng giống nhau, đệ tử bảo bối của thầy mỗi ngày đều nói đến mấy lần, thầy cảm thấy hữu dụng sao?”

Huấn luyện viên Chu giận đến nổi phồng mang trợn má, cắn răng, vẻ mặt muốn ăn tươi nuốt sống thằng nhóc đẹp trai trước mặt. Bỗng nhiên, vẻ mặt ông biến đổi, cũng cười nhẹ nhàng, “Đệ tử của thầy mỗi ngày đều nói mấy lần, chứng tỏ con bé vẫn ghét mi nha, hận mi năm ấy làm con bé không thể tham gia thi đấu. Đáng đời nha, ai bảo mi chia sẻ hai thầy trò chúng ta, nếu không nói không chừng đệ tử của thầy hôm nay đã là quán quân nổi danh thế giới.”

“Em không cần cô ấy thành danh, em cũng không cần cô ấy có tiền, em chỉ cần cô ấy không bệnh không tật, thân thể khỏe mạnh là được.” Chân Lãng ngẩng đầu lên, “Lúc đó chúng ta đã nói rồi, chỉ cần cô ấy bị thương em sẽ không đồng ý để cô ấy đi thi đấu nữa.”

“Con bé bị thương ở đâu?” Ông già Chu rất tức giận, “Thầy bảo vệ con bé rất tốt, mi chỉ biết đùa giỡn.”

“Mất cá chân của cô ấy có vấn đề, chẳng lẽ thầy không biết?” Chân Lãng hừ một tiếng, “Lúc đó cô ấy tham gia thể vận hội bị trẹo mất cá chân, còn

không nghỉ ngơi cẩn thận, tiếp tục luyện tập, tạo thành di chứng, tất cả mọi người đều biết chuyện này, không phải sao?”

Ông bữu môi một cái, “Đây chỉ là chấn thương bình thường, nghỉ ngơi một thời gian là khỏi.”

“Nhưng cái chính là cô ấy không chịu nghỉ ngơi, hơn nữa thầy muốn cô ấy vào đội tuyển, sau này sẽ càng phải cạnh tranh kịch liệt, tính cách của cô ấy rất ngang ngạnh, căn bản không thể tĩnh dưỡng được, như vậy cái chân kia sau này sẽ thế nào ai cũng biết, cho nên em cũng không tính là đùa giỡn.” Chân Lăng cũng không lùi bước, “Bản thân cô ấy không muốn danh lợi, chỉ muốn vui vẻ vận động, em cũng không muốn vì tên tuổi nhất thời mà làm cô ấy có tật, sau này di chuyển cũng rất khó khăn. Thầy nhìn cô ấy bây giờ xem, sôi nổi, không phải rất tốt sao?”

“Không để con bé đi, vậy...” Ông còn đang muốn nói gì đó, trên cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ dồn dập, “Lão già, em mang rượu ngon tới cho thầy đây, mở cửa.”

Hai người đồng thời im lặng, huấn luyện viên Chu cười hắc hắc, vui mừng như điên chạy đi mở cửa.

“Đệ tử thôi!”

“Lão già thôi!”

Hai câu, cùng ngữ điệu, cùng độ lớn, biểu đạt sự thân thiết khác với người thường.

“Em mang cho thầy hai bình rượu ngon, để thầy từ từ uống, em đã gọi một thùng bia ở dưới nhà, lát nữa chúng ta uống.”

“Sợ bị thầy uống cho ngất sao, nha đầu!”

Cổ Thước cười to, “Sợ thầy uống đến không biết trời đất gì sẽ mất thể diện thôi, lớn tuổi rồi đừng cố quá thành quá cố nha!”

“Đến tiếp chiêu!”

“Đến thì đến, ai sợ ai nha.”

Trong âm thanh ồn ào, người trong bếp lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

“Này, lão già, vết thương của thầy có tái phát nữa không?” Sau khi liên tục tấn công, Cổ Thước bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn thoáng qua huấn luyện viên Chu đang ngẩn người, “Thầy không dám chính diện tiếp chiêu em.”

Lão già hừ một tiếng, “Đây là sư phụ nhường đệ tử, sợ một chiêu đã đánh ngã mi, cảm thấy mình dạy ra một người ngu ngốc rất không thú vị.”

Cổ Thước thu chân, đặt mông ngồi xuống trên thảm, “Lão già, tay không tốt thì tới kia với em đi, em bảo thú y giới thiệu cho thầy hai bác sĩ thật tốt, chi phí em trả.”

“Thú y?”

Cổ Thước liếc ông một cái, “Chính là Chân Lãng mà ngày xưa thầy nói mặt mũi xinh đẹp nhưng một bụng hại nước hại dân ấy, quả nhiên từ nhỏ đã luyện thành công phu bại hoại, ngày trước đã vậy, lớn lên còn tệ hơn.”

“Ngày xưa bọn mi chẳng phải rất thân thiết sao? Vì sao sau này lại nghiêng răng nghiêng lợi như thế?” Lão già cười cở quái, “Nhưng mi nói nó một bụng hại nước cũng đúng, nói hay, nói hay, tên này bề ngoài nhìn dễ bắt nạt, thật ra rất thâm hiểm, không phải người tốt.”

“Vậy cũng không phải.” Cổ Thước buồn bực mở một lon bia đưa cho huấn luyện viên, mở cho mình một lon, hùng hục uống một ngụm lớn, “Nói bại hoại cũng không hẳn, ít nhất cũng không tiêu hoang, không rượu chè, không chơi gái, không cờ bạc, biết nấu ăn, biết kiếm tiền, biết làm việc nhà, làm người không tệ lại biết làm ăn, cũng rất đẹp trai...”

Cổ Thước bỗng nhiên ngậm miệng, lùi mạnh về sau, “Lão già, thầy tới gần em thế làm gì?”

“Sao mi hiểu rõ tên nhóc kia như vậy?” Huấn luyện viên bại hoại cười một cái, “Nghe mi nói như thế giống như đang chọn chồng vậy.”

“Em đương nhiên hiểu hẳn.” Cổ Thước nắc một cái, “Từ nhỏ đã thấy hẳn, trên ngực hẳn có mấy cọng lông em cũng biết.”

“Có mấy cọng lông?”

“Cược đi, thua uống rượu.” Cổ Thước cười tinh quái, “Thầy đoán là một hay hai cái đều được.”

Dựa vào trí nhớ mềm oặt của mình, trong đầu Cổ Thước bỗng hiện ra dáng vẻ Chân Lăng mặc áo tắm lắc lư trước mặt mình, làn da mang theo hơi nước, trắng trẻo mịn màng, so với mấy cô gái còn đẹp hơn.

Cô dùng sức lắc đầu muốn hất cái nụ cười làm tim cô đập rộn lên ra.

Nghĩ đến hấn làm gì? Đáng chết.

Gãi gãi đầu, huấn luyện viên Chu bỗng nhiên cao giọng nói, “Thằng nhóc, mi có mấy sợi lông ngực?”

Cửa phòng bỗng nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn, trong tay cầm đĩa thức ăn còn bốc hơi nóng, trên eo còn buộc tạp dề, “Để thầy biết em có lợi gì?”

Tay Cổ Thước run lên, suýt nữa hất văng lon bia trong tay, “Sao anh lại ở đây?”

Anh bê đĩa thức ăn đưa đến trước mặt cô, “Lão già chuẩn bị món ăn cho cô, nếm thử mùi vị thế nào không?”

“Anh có hạ độc không?” Cổ Thước cảnh giác trừng mắt nhìn anh, dè xuống cái tay xúc động muốn giơ lên, “Nói anh đến đây làm gì trước, ông ấy là huấn luyện viên của tôi, không thân thiết gì với anh.”

“Thân thiết, vô cùng thân thiết.” Lão già nhanh chóng uống hết một lon bia, cầm lên mở lon thứ hai, “Ai nói nó...”

“Trước kia tôi thường hay chờ em luyện tập, ông ấy tốt xấu gì cũng coi như nhìn tôi lớn lên, sao có thể nói là không quen?” Chân Lăng liếc nhìn huấn luyện viên Chu một cái như có như không, người phía sau nhanh chóng gấp một miếng bỏ vào miệng, không ngừng gật đầu.

“Giúp huấn luyện viên tìm bác sĩ.” Cổ Thước hờn dỗi bĩu môi.

Chân Lăng còn chưa lên tiếng, huấn luyện viên đã ra vẻ cánh tay mình khỏe mạnh, khuỷu loan lên, “Thầy rất khỏe, không cần.”

Hai đôi mắt khinh thường đồng thời trừng ông, huấn luyện viên đáng thương yên lặng cầm đĩa, tiếp tục ăn, không dám lên tiếng kháng nghị nữa.

“Chỗ nào tốt nhỉ?” Chân Lãng nhìn thấy một giọt nước bên khóe miệng Cổ Thước, đưa tay muốn lau.

Cổ Thước nghiêng mặt một cái né tránh, ngón tay lướt qua môi, cô cảm thấy hai má rất nóng, lấy tay xoa xoa cũng không lau được hết cảm giác kia.

“Tùy ý anh, anh chọn là được.”

Dù sao ngày mai anh ta sẽ kết hôn, còn có thể áp bức cô được bao lâu?

“Vậy tôi sẽ suy nghĩ.”

Một đêm này, Chân Lãng ở trong bếp bận rộn làm đồ ăn, còn Cổ Thước và huấn luyện viên hăm hăm điên điên khi thì ca hát, khi thì cười to, hai người tính cách gần như giống nhau, náo loạn đến không thể vui hơn.

Chân Lãng nhìn vỏ bia đầy đất, còn cả hai người nằm trên thảm lăn qua lăn lại, đưa tay kéo Cổ Thước lên, “Nha đầu, về nhà.”

“Ừ.” Uống suốt một buổi tối, Cổ Thước rất vui vẻ nên cũng có chút say, cô vẫy vẫy tay với huấn luyện viên, dựa vào vai Chân Lãng lảo đảo bước đi.

Hai người đi dưới ánh trăng, trên con đường về chỉ có tiếng bước chân của bọn họ, hai cái bóng trải dài dưới ngọn đèn đường, tà tà, dài dài.

“Chúng ta đã bao lâu không cùng nhau về nhà như thế này rồi?” Chân Lãng dắt tay cô, “Phải đến mười năm đi?”

“Từ sau khi anh hại tôi không thể vào đội tuyển quốc gia.” Cổ Thước oán hận.

“Không phải từ sau khi em lén nhận cho tôi một đồng thư tình và quà tặng, ăn hết quà tặng, đọc một đồng thư buồn nôn xong rồi không dám gặp tôi sao?” Chân Lãng hỏi ngược lại.

“Là từ khi anh nói nữ sinh chơi cùng tôi đều thâm yêu tôi, hại tôi một người bạn là nữ cũng không có.” Cổ Thước cố ý tranh cãi.

“Nữ sinh không để ý tới em, là em nói ai tới gần tôi sẽ đánh người đó, làm chính mình trở thành kẻ thù của mọi người, không phải sao?”

“Ý tôi là chỉ nam sinh, là anh cố ý làm người ta hiểu lầm, hại tôi ba năm trung học ngay cả một người bạn gái cũng không có!”

“Là em lấy tên tôi viết thư tình, làm bên cạnh ba năm cấp ba của tôi đều là con gái.”

“Là anh đã hứa với tôi cái gì cũng là của tôi, tự anh đi thu hút người ta, phá vỡ ước hẹn.”

Hai người vừa đi vừa chỉ trích lẫn nhau, gần như từng hạt vừng hạt kê của hơn hai mươi năm đều bị Cổ Thước lật lên, uống nhiều rượu càng làm ký ức của cô rõ ràng hơn.

“Em đã đồng ý đính hôn với tôi mà còn chạy trốn, chữ tín của em thì sao?”

Một câu nói của Chân Lăng làm Cổ Thước nghẹn lại một lúc lâu không nói nên lời.

Một lúc sau, cô mới lạnh lùng xì một tiếng, “Dù sao cũng tốt hơn anh, mới có mấy ngày đã đi tìm người khác, ngựa giống!!!”

“Ngựa giống?” Đôi mắt Chân Lăng nhú lại, trong ánh mắt bay qua một tia sáng nguy hiểm, hai bàn tay bóp lấy vai Cổ Thước vây cô giữa bờ tường và thân thể mình, “Em nói tôi là ngựa giống?”

Mùi rượu trong cổ họng Cổ Thước vọt lên, cô bất chấp tất cả thẳng đầu, “Chính là ngựa giống!”

Môi, nặng nề đè lên, hung hăng ngậm lấy cánh môi cô, bá đạo mút lấy, mạnh mẽ xâm lược, tiến vào trong miệng cô, đầy kích động.

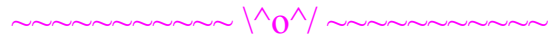
Còn cô, ngây ngốc tùy ý anh hành động, chỉ cảm thấy thân thể thật mềm, thật mềm.

Sau khi cô tỉnh lại, Chân Lăng đã không thấy tung tích đâu nữa, chỉ có mình cô dựa vào tường, bên tai còn vang vang lời nói của Chân Lăng, “Muốn tôi tìm bác sĩ cho huấn luyện viên, đây là tiền đặt cọc.”

Dùng sức xoa xoa môi một chút, Cổ Thược tức giận nắm tay.

Hắn, thật ác tâm!!!

Bạch Vi gả cho hắn, thật phí phạm.

Chương 38: Kết hôn rồi...

Cổ Thược nằm trên giường, giương mắt nhìn trần nhà, ánh mặt trời lóa mắt ở bên ngoài làm cô không cách nào ngủ yên.

Hoặc là nói, từ sau hôm qua về nhà, cô vẫn chưa ngủ được.

Vẫn quanh quẩn trong đầu là ánh mắt ngày hôm qua của Chân Lăng, tức giận, bất đắc dĩ, và cả quyến luyến.

Ngón tay lướt trên môi, nơi bị anh ta cắn vẫn còn cảm giác nóng nóng.

Ký ức lại lần nữa trở về đêm qua, nụ hôn đột ngột kia. Trong nháy mắt bị anh ta hoàn toàn áp chế, không cách nào kháng cự, cô thậm chí cảm thấy khi đó sức mạnh của Chân Lăng rất lớn, làm cô không cách nào phản kháng, cũng quên mất phải phản kháng.

Chân Lăng đáng chết, đã sắp kết hôn còn phát tình loạn xạ!!!

Cổ Thược lật người, vùi đầu trong chăn, hung hăng đắp gối.

Đi ngủ, đi ngủ, không nghĩ bất cứ cái gì nữa!

Cơ mình thành một cuộn, Cổ Thược xoay lại xoay trong chăn, trên người như có rận, làm thế nào cũng không ngủ được, cong cái mông định làm tư thế như đà điểu.

Trên người bỗng nhiên lạnh toát, chần rời khỏi người, Cổ Thước lật người lại, nhìn người quấy nhiễu cô ở đầu giường, vô lực nói, “Mẹ, chuyện gì vậy?”

Người bên giường một tay ôm đứa trẻ, một tay cầm hai cọng hành lớn, củ hành gõ gõ lên đầu Cổ Thước, “Dậy mau, làm việc.”

Xụi lơ trên giường, Cổ Thước mở đôi mắt to vô thần, “Hôm nay mẹ muốn nhào bột hay làm bánh bao? Muốn con rửa rau hay thái thịt?”

“Đều không phải!” Mẹ Cổ cầm hành đâm đâm Cổ Thước, “Hôm nay baby phải tiêm phòng, mẹ không có thời gian, con đi đi.”

“Vâng!” Cổ Thước xoa xoa đầu ngời dậy, nhận lấy đứa trẻ từ trong tay mẹ, baby tựa vào tay cô, đưa lên một loạt cái hôn ngọt ngào.

Hai người chơi đủ rồi Cổ Thước mới rời khỏi giường rửa mặt, đội chiếc mũ hoa nhỏ xinh xắn cho đứa bé, ôm ra khỏi cửa đi tiêm phòng.

“Oa...”

Góc đường, hướng mọi người đang đổ tới, phát ra một tiếng trẻ con khóc xé gan xé ruột, đứa bé gục trên vai Cổ Thước, nước mắt lưng tròng, từng chuỗi nước mắt trượt xuống má, khe hít lỗ mũi thỉnh thoảng còn tuôn ra một bong bóng nước mũi, cọ cọ vào vai Cổ Thước.

Cổ Thước vuốt ve đứa bé, vỗ vỗ lưng, “Ngoan, không khóc nha, dì mua kẹo que cho con.”

Đứa bé ôm lấy cổ Cổ Thước, mở miệng gào khóc, đầy vẻ uất ức, Cổ Thước móc ra một cây kẹo que, xé giấy gói, vẫy vẫy trước mặt thằng nhóc, tiếng khóc kia mới dần biến mất.

Bàn tay nhỏ mập mập nắm trên không trung, hướng về phía cây kẹo của Cổ Thước, bi bô gọi, Cổ Thước lắc lắc cây kẹo trong tay, hoàn toàn thu hút sự chú ý của thằng bé.

Bàn tay nhỏ khó khăn lắm mới bắt được ngón tay Cổ Thước, cái miệng hồng non nớt rướn ra, dùng cả nước mắt nước mũi liếm cây kẹo.

Cổ Thước lấy khăn giấy cẩn thận lau nước mắt nước mũi trên mặt đứa bé, ngẩng đầu tìm thùng rác, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy mấy chữ vàng to đùng sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“ “Cục dân chính” ở đây?” Cổ Thước gãi gãi đầu, ngây ngốc tự hỏi.

Mấy năm nay thành phố quy hoạch lại nhiều, rất nhiều cơ quan chính phủ chuyển sang chỗ khác, thỉnh thoảng Cổ Thước mới nghe bố mẹ nói đến, cũng không để trong đầu, đến giờ mới phát hiện thì ra “Cục dân chính” ở ngay bên cạnh bệnh viện tiêm phòng trẻ con.

Ôm đứa bé ngồi xuống ghế đá trước cửa cục dân chính, Cổ Thước nắm lấy kẹo que để đứa bé từ từ liếm, thuận tiện mở một chai nước khoáng.

“Ăn xong rồi chúng ta về nhà, về nhà gào thét cho bà nghe, bà nhất định thương con chết được, biết không?” Cổ Thước nhéo nhéo má đứa bé, cũng chẳng quan tâm đứa bé nghe không hiểu những gì cô nói.

Sáng khoái hứng gió, ánh mắt Cổ Thước đảo khắp nơi, trước cửa cục dân chính người người đi lại tấp nập, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một đôi tình nhân tay trong tay đi vào, cũng có những người đi ra thì chia đôi đường, có cười có khóc, trăm vẻ nhân sinh, ở cánh cửa lớn như vậy thể hiện đủ loại lâm ly bi đát.

Bỗng nhiên, cô trợn tròn mắt.

Từ xa, một nam một nữ đang từ chỗ để xe đi ra, cười cười nói nói đi về phía cửa cục dân chính, Chân Lãng mặc một bộ đồ tây màu xám bạc, thân người thon dài. Bạch Vi mặc một chiếc sườn xám cách tân màu hồng nhạt, có vẻ rất thanh tú xinh đẹp.

Hai người đi sóng vai, hai bóng người tương xứng, bỗng nhiên sáng đến lóa mắt, làm mờ đi khung cảnh phía sau, làm người ta không nhìn được cúi đầu than thở.

Làm thế nào lại đụng phải bọn họ?

Ánh mắt Cổ Thước di động theo bọn họ, cho đến khi nhìn thấy bọn họ đi vào đại sảnh, biến mất.

Cô không nhìn được đứng lên, không nhìn được đi theo, không nhìn được tìm kiếm bóng dáng hai người kia, ngây ngốc đi theo vào đại sảnh.

Một dãy dài đứng xếp hàng tới chiếc bàn lớn đầu kia căn phòng, sau bàn làm việc có không ít nhân viên đi tới đi lui, có hỏi thăm, có điền đơn từ, các loại âm thanh hỗn tạp.

Đứa bé ở trong lòng Cổ Thước xoay xoay đầu, tò mò nhìn khắp nơi, còn ánh mắt Cổ Thước lại nhìn thẳng về phía trước, nhìn chăm chăm người kia.

Cô nhìn thấy Bạch Vi rút sổ hộ khẩu từ trong túi xách ra, nghiêm túc điền thứ gì đó.

Cứ để bọn họ kết hôn như vậy? Cứ để cái tên đã ức hiếp mình hơn hai mươi năm kết thúc như thế? Hôm qua còn giở trò với mình, hôm nay lại dẫn người khác đi kết hôn?

Đấu tranh trong lòng, giống như có giọng nói hấp dẫn của một ác ma nhỏ không ngừng vang lên bên tai cô...

Lại đùa giỡn hấn một lần nữa đi!

Lại làm hấn mất thể diện một lần nữa đi!

Lại làm hấn thành trò cười trước mặt người khác một lần nữa đi!

Có một đôi tay vô hình đẩy cô đi về phía trước, đi về phía trước, cho đến khi đứng trước mặt Chân Lăng và Bạch Vi.

Chân Lăng đành nhìn Bạch Vi điền đơn từ, hơi quay đầu đã thấy Cổ Thước đang đứng bên cạnh mình.

Áo phông rộng bị đứa trẻ néo nhăn nhúm, bên trên có một vết đen sẫm như vết chocolate, trước vạt áo còn có một vết ướt, một cái quần sóc thoải mái, dưới chân trần, một đôi dép lê tùy tiện.

Không chỉ chật vật mà quần áo còn có chút xóc xếch.

Ánh mắt Chân Lăng lóe lên, khóe môi nhẹ cong lên, “Sao em lại đến đây?”

“Tôi...” Lúc này Cổ Thước mới phát hiện Chân Lãng đi đến đâu cũng vô cùng làm người khác chú ý, mình ở đây đã sớm trở thành trung tâm liếc trộm của người khác.

Nếu đã đến nước này, cô cứ đơn giản là bắt cháp đi.

Đặt đứa bé lên trên bàn, Cổ Thước bỗng nhiên hất cằm, “Anh cùng cô ta tới công chứng?”

Không đợi Chân Lãng lên tiếng, giọng nói cô lại lạnh lạnh vang lên, “Anh cùng cô ta công chứng, vậy tôi đây phải làm thế nào?”

Giọng nói không lớn không nhỏ nhưng cũng đủ để mọi người trong phòng đều nghe rõ.

Nhất thời, viết đơn, điền đơn, chọn tài liệu, toàn bộ công việc trên tay đều dừng lại, một đôi vợ chồng đang tranh cãi ầm ĩ bên cạnh cũng đột nhiên dừng lại, xoay đầu nhìn về phía bọn họ.

“Không phải anh nói muốn đính hôn với tôi sao? Không phải anh nói muốn đi mua nhẫn sao? Mới hơn một tuần, anh đã dẫn cô ta đi công chứng?”

Giọng nói Cổ Thước lại cao hơn một chút, “Trước mặt baby, anh có nói những lời đó hay không?”

“Trước mặt baby?” Khóe mắt Chân Lãng liếc đến đứa trẻ đang ngồi trên bàn đá đá hai cái chân mập mạp, vẻ mặt tò mò ngẩng lên, “Em mang theo baby đi tìm tôi?”

“Đúng a!” Nghe Chân Lãng trả lời, Cổ Thước vui mừng trong lòng, cô đang chờ những câu nói này của Chân Lãng, vẻ đau khổ trên khuôn mặt lại càng sâu hơn, “Nếu tôi không mang baby đi tiêm phòng thì sao biết anh đưa người khác đi công chứng, anh lừa gạt tình cảm của tôi, anh nói xem tôi và baby sau này phải thế nào?”

Một câu nói này làm cả căn phòng lớn bùng nổ, “Oa, cũng đã có con còn cưới người khác, đúng là quá đáng.”

“Đúng vậy, nhìn người không thể nhìn bề ngoài, lại dám lừa gạt tình cảm của người ta.”

Ngay cả đôi vợ chồng đang cãi nhau kia, người phụ nữ cũng mở miệng, “Ông chồng tôi tuy lười một chút nhưng tốt xấu gì cũng thủy chung.”

“Đúng vậy.” Người đàn ông tự hào hừ một tiếng, “Cô gái kia cũng quá mềm yếu, nếu là bà vợ tôi nhất định sẽ ép kết hôn, không cho hấn một chút cơ hội, bắt hấn chịu trách nhiệm.”

Người phụ nữ kia đứng lên, bước đến bên cạnh Cổ Thước, vỗ một cái thật mạnh lên vai cô, “Em gái, chị ủng hộ em, đòi hấn phải bồi thường, phải chịu trách nhiệm.”

“Bạch Vi!” Cổ Thước nắm lấy tay Bạch Vi, ngón tay chỉ Chân Lãng, “Tên này không phải người tốt, cô nhất định đừng tin hấn, hấn lừa gạt tình cảm của cô, không ngừng trêu hoa ghẹo nguyệt, thay đổi thất thường, rất tráo trở...”

Cổ Thước đang nói hứng trí, lông mày nhướng lên, người bên cạnh vây lại càng nhiều, ngay cả nhân viên vệ vàng làm việc cũng thò đầu ra, ồn ào bàn luận.

Đứa bé vui vẻ vỗ tay, nước miếng rơi tí tách, Cổ Thước cúi đầu lau, mượn cơ hội hít hít cái mũi, giọng nói khàn khàn, “Chúng ta quen biết hơn hai mươi năm, ở chung cũng đã vài năm, hấn là loại người gì tôi hiểu rõ nhất.”

Bọn họ quen biết hơn hai mươi năm, sống chung dưới một mái nhà, cô không nói dối nha, kể cả những câu nói phía trước đều không phải nói dối nha, Chân Lãng muốn đính hôn với cô, muốn mua nhẫn, đều là Chân Lãng nói.

Ngón tay Cổ Thước lau lau khóe mắt, mượn ngón tay che dấu, cô len lén liếc về phía Chân Lãng.

Hoàn toàn bình tĩnh, không có giải thích, không có hấp tấp xúc động, Chân Lãng chỉ thản nhiên nhìn Cổ Thước trong tiếng bàn luận của mọi người, ánh mắt bình tĩnh kia làm cô cảm thấy bực bội.

Bằng những gì cô hiểu về hấn, nếu không phải những việc hấn đã định liệu trước thì sẽ không có vẻ mặt như vậy.

“Đợi một chút.” Bạch Vi cầm tờ đơn trong tay vệ vàng mở miệng, “Cổ Thước, có phải cô hiểu lầm hay không? Tôi và Chân Lãng...”

Tay cô bị Chân Lãng im lặng đè lại, Chân Lãng đối mặt với Cổ Thược, “Còn gì không?”

“Anh, anh, anh...” Dưới ánh mắt như vậy của Chân Lãng, nhất thời Cổ Thược bị nghẹn họng.

Ánh mắt Chân Lãng nhú lại, trong giọng nói vô cùng có ý cảnh cáo, “Em còn muốn nói gì? Nói một lần cho xong.”

“Này, cái tên này sao có thể như vậy, ăn vụng không lau miệng, có con không chịu trách nhiệm, còn dám dọa người.” Người đàn ông đang chuẩn bị ly hôn đột nhiên vọt tới đây, “Xem người coi như người có tiền, có tiền là có thể lừa gạt tình cảm con gái sao, còn dám hung hăng nữa lão tử đánh chết người.”

“Đúng vậy, căn bã.”

“Đàn ông đẹp trai lại có tiền, quả nhiên chẳng có mấy người tốt.”

“Đánh hấn đi, thật ác độc.”

Mỗi người một câu, toàn bộ đều là chỉ trích Chân Lãng, giọng nói sắc bén, ngay cả Cổ Thược cũng vô thức rụt cổ, cảm giác mình đùa hơi ác.

Ngược lại, cái người đứng giữa trung tâm cơn lốc lại chưa từng giảm nụ cười trên khóe môi.

Bước chân Cổ Thược không tự chủ được lùi lại, muốn bỏ chạy.

“Cái này...” Cô đưa tay ôm lấy đứa trẻ, “Tôi, tôi vẫn nên đi thôi, các người tiếp tục, tiếp tục...”

Có người đã đứng phía sau Cổ Thược, khí phách ngăn bước chân bỏ chạy của cô, “Em gái, chúng ta làm hậu thuẫn chắc chắn cho em, bắt hấn chịu trách nhiệm.”

“Đúng, bắt hấn chịu trách nhiệm.” Một đám phụ nữ bắt đầu náo loạn, nhân viên làm việc ở bên cạnh thậm chí còn lên tiếng với Bạch Vi, “Đàn ông như vậy cô còn dám lấy a, nói không chừng hấn đón con về cô sẽ thành mẹ kế.”

Lúc này Cổ Thước mới phát hiện, ba người bọn cô đã bị bao vây trong ba lớp người, cô có muốn chạy cũng hoàn toàn không thể nữa.

Bên tai truyền tới giọng nói bình tĩnh, “Em muốn tôi chịu trách nhiệm thế nào?”

“À...” Cổ Thước gãi gãi đầu, cô chỉ muốn làm Chân Lãng không lấy Bạch Vi được thôi, cô có thể bắt Chân Lãng chịu trách nhiệm cái gì?

Hai bàn tay không ngừng vẫy, “Không cần, không cần chịu trách nhiệm.”

“Không được!” Một tiếng này đồng loạt phát ra từ toàn bộ phụ nữ, nhất trí đến mức suýt nữa hét vang Cổ Thước từ tầng một lên đến tầng hai.

“Bảo hấn kết hôn với cô!”

“Đúng, mặc kệ thế nào, phải cho đưa con một thân phận trước.”

“Làm vợ của hấn, dù có ly hôn cũng có thể có một nửa tài sản của hấn, tốt hơn đáng về chặt vật bấy giờ của cô, cô nhìn cô xem, áo phông, dép lê, hấn đồ tây lịch sự, bảo hấn chi phí nuôi dưỡng.”

“Đúng, đúng, đúng, dù sao cô cũng không thể thảm hơn bây giờ, gả cho hấn tốt xấu gì cũng có danh phận, bắt hấn chịu trách nhiệm!”

Cổ Thước há miệng nghe phía sau mãnh liệt phun nước miếng, có một suy nghĩ tìm một cái máy khoan, khoan đục trần nhà chạy trốn.

Cô ôm đứa bé, vẻ mặt ngốc nghếch, rõ ràng lại càng thêm đáng thương.

Gã đàn ông trước mặt bỗng nhiên toét miệng cười, duỗi tay ra với cô, “Được, tôi chịu trách nhiệm, lấy chứng minh thư ra đây.”

“Anh muốn làm gì?” Cô ý thức che lên túi quần phía sau lại bị mấy bà chỉ tốt bụng rút ra vút lên bàn, “Mau đi, mau đi.”

“Khoan đã, khoan đã!” Ông chồng sắp ly hôn đột nhiên lên tiếng, “Không thể kết hôn như vậy, để hấn viết mấy câu biên nhận trước, để hấn nói xem một tháng chi bao nhiêu tiền nuôi con, có gì bảo đảm cho vợ.”

Một đồng ngón tay đồng loạt chỉ về hướng Chân Lãng, “Nói!”

Chân Lãng suy nghĩ một chút, “Tất cả tiền gửi ngân hàng cho em, được không?”

“Được!” Một đám đồng loạt trả lời.

“Tất cả bất động sản sang tên cho em, được không?”

“Được!” Vẫn là một đám tiếng trả lời, ngay cả Cổ Thuộc cũng bị ép gật đầu.

“Tất cả cổ phiếu của tôi đều chuyển cho em, có được không?”

“Được!!!”

Chân Lãng cầm lấy bút, “Vậy đi thôi, chúng ta đi công chứng.”

Thế là, cục dân chính xuất hiện một tình cảnh trág lệ nhất trong lịch sử, một người phụ nữ quần áo lộn xộn, một người đàn ông cao quý thanh nhã, bị một đám người xa lạ áp tải, dục dỗ đi về phía bàn công chứng.

Cổ Thuộc bị người ta cầm lấy năm ngón tay ép lấy dấu vân tay, cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị một tờ giấy đưa đến trước mặt làm cho ngây người.

Đơn đăng kí kết hôn!!!

“Cái...” Cổ Thuộc nhìn thấy tất cả chỗ trống phía trên đã được Chân Lãng điền xong xuôi, còn thiếu mỗi ký tên, “Kết hôn cần hộ khẩu, tôi không mang theo.”

Chân Lãng quý dị cười một tiếng, “Hộ khẩu của em? Tôi có mang theo!”

Hắn, sao lại cầm hộ khẩu của mình?

Còn chưa hỏi, tay Chân Lãng đã quấn quanh eo cô, trong ánh mắt vô số người nhẹ hôn lên môi cô.

Nụ hôn trần trọc, thâm tình liếm mút, nhiệt độ của hắn trong nháy mắt đã đốt mềm cơ thể cô, lưỡi hắn quanh quẩn bên môi cô, tác dụng của sự kích thích kia làm người cô mềm nhũn.

Mùi vị của hân so với rượu càng say lòng người. Nụ hôn của hân hút hồn đoạt phách, Cổ Thuộc chỉ cảm thấy toàn bộ thần trí đã bay xa, chỉ có thân thể trả lời theo ý thức.

Chân Lăng nhẹ nhàng rời môi, nhìn ánh mắt mê man của cô gái trong lòng, áp sát bên tai cô, “Ký tên!”

Mà Cổ Thuộc đã bị nụ hôn này lừa đến mức không còn suy nghĩ, ngây ngốc cầm lấy bút, ngơ ngác hạ xuống...

Chương 39: Sau này sẽ sống những ngày thật tốt, bà xã.

Đứng trước cửa cục dân chính, hôn phách Cổ Thuộc không vì mặt trời chói chang trên cao mà quay về, nhìn tờ giấy đỏ chói mắt trong tay, không thể tin được chuyện vừa rồi là sự thực.

Mới mười phút trước, cô ký tên mình trong một nhóm người ồn ào, mới năm phút trước, cô bị vô số bàn tay đặt trên ghế, chụp ảnh cùng Chân Lăng.

Nhìn tên mình trên tờ giấy, cô có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt, hai mươi lăm năm, tới hôm nay cô mới hiểu được rõ ràng ký tên là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Chân Lăng trong hình, anh tuấn suất khí, đồ tây thanh mảnh. Cô bên cạnh, lồi thối chật vật, áo phong phanh nhúm, chỉ sợ đây là đôi vợ chồng cộc cạch nhất từ trước đến nay của cục dân chính, bộ dạng cô quá xấu.

“Bẹp!” Cổ Thuộc giơ tay lên cho mình một cái tát.

Nghĩ cái gì vậy, cô còn nghĩ mình có xinh đẹp hay không? Còn tính toán mình trong hình có hợp với Chân Lăng hay không, cái cô nên nghĩ là làm thế nào mới có thể giải quyết tờ giấy đỏ này.

“Trên mặt có ruồi nhặng sao?” Giọng nam bình tĩnh bay bên tai cô, tay nhẹ khoác lên vai cô, đè xuống hôn phách đang bay lượn của cô, “Xe ở bên trái.”

“Ừ.” Cô vô thức trả lời, còn trừng trừng nhìn giấy chứng nhận kết hôn trong tay, ảo tưởng hóa thân thành siêu nhân, phía ra hai tia laze thiêu rụi tờ giấy này, coi như không có gì xảy ra là được.

Tiếng cười lạnh lạnh vẫn đang quanh quẩn, “Em để quên cái gì rồi.”

Để quên cái gì?

Cô cúi đầu nhìn trên người mình một lượt, một cái áo phông, một đôi dép đều, ví tiền nhét trong túi quần, chẳng những không ít đi thứ gì mà còn nhiều hơn một tờ giấy đỏ và một cái hộp tình xảo.

“Không thiếu.” Cô gắt lại, rồi tiếp tục trừng mắt nhìn giấy chứng nhận kết hôn trong tay, hung thần ác sát, mặt đầy sát khí.

Từng trận cười, thật giống như tiếng cười của Chân Lăng, truyền tới, “Con trai, mẹ không cần con nữa.”

“Ô... Oa... Nha...” Ngôn ngữ sao hỏa lên sàn.

A! Baby.

Cổ Thuộc cuống quýt quay đầu, thấy Chân Lăng một tay ôm đứa bé, đứa bé cọ đầu vào vai hắn, thích thú nắm lấy cúc áo sơ-mi của hắn nghiền cứu, vui quên trời đất.

“Đưa tôi.” Cô muốn ôm đứa bé, ngón tay vừa đụng và thân thể mềm mại, cái lưng đứa bé lại xoay một cái, túm chặt lấy cúc áo Chân Lăng, mặt mũi mếu máo, đáng vẻ chực khóc.

Tay Chân Lăng vòng qua eo cô, cực kỳ tự nhiên cúi đầu mỉm cười, “Vẫn để anh đi.”

“Để mặc hắn đi, hiếm khi hắn chịu thay đổi, chịu trách nhiệm cho mẹ con cô, cứ để hắn thân thiết với đứa con nhiều một chút.”

“Đúng nha, đúng nha, nhìn bố con bọn họ thật thân thiết, như vậy thật tốt ha.”

“Đúng vậy nha, biết chịu trách nhiệm là đàn ông tốt, coi như lần này chúng ta đã làm được một việc tốt.”

Cổ Thước chờ dẫn quay người, khoe miệng co giật, “Các người, vẫn còn ở đây?”

Một nhóm người phía sau dường như lấy nghi thức xếp hàng tập thể, đứng suốt một hàng dài từ bàn đăng kí tới bậc thềm, cảnh tượng rất hoành tráng.

“Nhìn hai người kết hôn còn vui hơn cả chính mình kết hôn.”

Cổ Thước lại choáng váng lần nữa, ánh mắt chuyển qua khuôn mặt cặp vợ chồng sắp ly hôn, hai người đang ôm ôm ấp ấp, “Bà xã, chúng ta đừng ly hôn nữa được không?”

“Vậy anh đưa thẻ ngân hàng, bất động sản và tất cả cổ phiếu cho em có được không?”

“Có thì lập tức cho em, dù sao hiện tại anh cũng không có.”

Hai con người vui vẻ ân ái, nhìn qua đều hết sức hài hước, ai ai cũng vui vẻ, chỉ có Cổ Thước có một loại cảm giác muốn chửi bậy.

“Bà xã, về nhà thôi.” Một câu nói của Chân Lăng làm Cổ Thước run rẩy, buổi trưa tháng năm mà thậm chí cô có cảm giác bị ném vào núi băng.

Bà xã, cô thế nào lại trở thành bà xã khôn kiếp này, trời xanh không có mắt nha...

“Cái này!” Cô túm chặt quần áo Chân Lăng, giơ lên tờ giấy chói mắt kia, “Cái thứ này, phải thủ tiêu thế nào.”

“Thủ tiêu!?”

Còn chưa đợi Chân Lăng lên tiếng, một tiếng hô vang phía sau làm lỗ tai Cổ Thước chấn động

“Được rồi.” Cổ Thước rất bất đắc dĩ, “Thú y, chúng ta ly hôn.”

“Ly hôn!!!???”

Tiếng hô của đám người phía sau lại càng lớn, Cổ Thước không tự chủ được ngược nhìn mấy chữ vàng trên biển của cục dân chính, rất sợ mấy chữ kia vì tiếng hô mà rơi xuống.

“Em không nói đùa chứ.” Về mặt Chân Lăng rất uất ức, “Em vừa cầm nhà đất của anh, thẻ ngân hàng của anh, cổ phiếu của anh, lập tức giờ chân đạp anh ra, rất không chung thủy.”

“Đúng vậy nha, rất không chung thủy!” Lại một trận đồng thanh.

“Tôi...” Đầu Cổ Thước ong ong, rất bất lực, “Tôi nào có cầm thẻ ngân hàng của anh.”

Chân Lăng nhanh chóng móc ví tiền ra, một loạt thẻ vàng thẻ bạc sáng lấp lánh, nhanh như chớp nhét vào tay Cổ Thước, “Cho em.”

“Cô gái à, mặc dù cậu ta bắt đầu xin lỗi cô nhưng cũng là biết hối lỗi, cho dù cô không tha thứ, giận dữ một chút cũng được, nhưng ly hôn không phải chuyện đùa.”

“Đúng vậy, đúng vậy, lúc này mới chưa kết hôn được mười phút, ly hôn làm gì.”

“Bây giờ hai người nhanh chóng nắm tay vui vẻ về nhà đi.”

Vừa rồi mấy người này không phải còn nói cô phải cứng rắn dạy dỗ gã đàn ông không tuân thủ lời nói sao? Làm thế nào mà trong nháy mắt toàn bộ đã đổi hướng?

Nhìn một đám người rất “nhiệt tình”, Cổ Thước hiểu rõ bây giờ cô không có cách nào nói rõ ràng với Chân Lăng, tức giận trừng mắt nhìn Chân Lăng, không nói một lời.

“Bà xã...” Người nào đó lại dài giọng, một tay ôm vai cô, “Chúng ta có phải nên tìm một chỗ thật tốt tổ chức tiệc mừng không?”

Tiệc mừng? Coi như là nghĩ biện pháp giải quyết thù cũ hận mới chăng?

Trong cái vẫy tay và mỉm cười của mọi người, Cổ Thước tâm không cam tình không nguyện lên xe Chân Lăng, mang theo đầy một xe chúc phúc và hâm mộ, bỏ đi.

Xe dừng lại trước một nhà hàng cao cấp, Chân Lãng nhìn thời gian một chút, tắt máy, nắm lấy một tay cô, “Đi, ăn cơm thôi.”

“Có quý mới chúc mừng với anh.” Cổ Thuộc buột miệng.

Nụ cười dần dần lớn, Chân Lãng ôm lấy đứa bé từ trong lòng cô, “Buổi trưa, ăn cơm trưa.”

“Tôi phải về nhà ăn cơm.” Hiện tại, cô không muốn ở cùng hắn thêm một giây nào nữa, trong đầu là một mối tơ vò, rối rắm thành một cục.

“Được.” Chân Lãng nói rất vui vẻ, “Chúng ta về thông báo tin vui này cho bố mẹ và bố Cổ mẹ Cổ.”

Cổ Thuộc cứng lại, yên lặng đẩy cửa xe ra, thành thành thật thật xuống xe.

Trở về khai báo, vậy cả đời này chỉ sợ cô không thể đá Chân Lãng ra được nữa. Không được, cô phải khuyên nhủ Chân Lãng, giải quyết trò khôi hài này mà người lớn hai bên không hay biết.

“Ăn cơm, ăn cơm.” Cô ha ha cười ngây ngô, “Tôi mời anh.”

“Không cần.” Ngón tay Chân Lãng nâng cằm cô, khẽ trượt xuống, cô rõ ràng nhìn thấy nụ cười tuần lãng kia tràn ngập tà khí, “Bữa cơm đầu tiên của hai vợ chồng, dù sao cũng nên để anh mời.”

Cô không tiếp tục dây dưa vấn đề này với hắn nữa mà dùng toàn bộ sức lực phát tiết vào đồ ăn trước mắt, không ngừng ai oán, vì sao mọi chuyện lại biến thành thế này, vì sao lại biến thành thế này?

“Tướng ăn của em còn dọa người hơn cả trẻ con.”

Cô hoảng hốt ngẩng đầu, phát hiện Chân Lãng đang một tay cầm bát canh, một tay cầm cái thìa, đứa bé ngồi bên cạnh đang thích thú uống canh cá hắn đút.

Còn trước mặt cô, cơm nước văng lung tung, trên người còn dính mấy hạt cơm.

“Anh, vì sao lại bắt tôi!?” Cô dùng chiếc đũa trong tay, đột nhiên lên tiếng, “Đừng tưởng tôi không biết, anh cố ý.”

Chân Lãng thối thối thìa canh, cẩn thận đút cho đứa bé, trả lời mà đầu cũng không ngẩng. “Không phải.”

“Tôi không tin!”

Hắn dừng động tác lại, trong mắt tràn đầy ý cười, “Thật sự không phải.”

“Vậy anh lừa tôi là đi công chứng với Bạch Vi?” Cô tố cáo.

“Bạch Vi mua được một căn phòng nhỏ ở đây, là bạn học của cô ấy, anh có phải nên giúp cô ấy một chút hay không?” Chân Lãng có chút vô tội, “Công chứng nhà đất cũng là công chứng.”

Công... chứng... nhà... đất...

Một lần nữa, cô lại cháy đen, “Vậy anh cần sổ hộ khẩu làm gì? Còn nữa, công chứng nhà đất sao lại làm ở nơi đang kí kết hôn?”

“Khi chuyển nhà, chúng ta vẫn ở vùng khác, chưa chuyển hộ khẩu, có anh về đương nhiên phải làm cho xong. Em cũng vậy, mẹ Cổ nói mẹ bận rộn, bảo anh thay mặt mẹ, một chút bản lãnh này người nhà họ Chân vẫn có, không cần mẹ Cổ tự mình ra mặt.” Về mặt Chân Lãng hoàn mỹ, không tìm ra một tia sơ hở, “Bạch Vi chưa kết hôn, phòng ốc trước khi kết hôn là tài sản cá nhân, cô ấy đang khai một tờ chứng nhận chưa kết hôn, không đi tới nơi đăng kí kết hôn để điền giấy tờ thì làm sao chứng nhận được?”

Chứng... nhận... chưa... kết... hôn...

Lại một cột sét đánh lên đầu Cổ Thước, Cổ Thước bốc khói.

“Cô ấy không có quan hệ gì với anh, vì sao lại chạy tới đây mua nhà?” Bạn học vĩ đại từ ngàn dặm xa xôi tới chào hỏi, chạy tới quê của người ta mua nhà, nói giữa bọn họ không có gian tình, ai tin?

Chân Lãng bỗng nhiên bị sặc, trong một trận ho khan, hắn lau lau khóe mắt, “Bạch Vi là bạn học với anh hồi cấp hai, cùng khối nhưng không cùng ban, sinh ra ở đây, chẳng nhẽ em không biết?”

Bạn học cấp hai? Người ở đây?

Cô gãi gãi đồng rơm rạ trên đầu, vẽ mặt đen kịt, “Hồi cấp hai, tất cả con gái đều bị anh lừa sạch, tôi luôn luôn vò vớ một mình, sao có thể chú ý đến việc này?”

Bạn gái cùng lớp cũng thấy mình là vòng sang hướng khác chứ đừng nói là nữ sinh lớp khác, ngay cả trong lớp có mấy người là con gái cô còn chẳng rõ, làm gì có chuyện để ý tới lớp khác?

“Vậy sao cô ấy lại xuất hiện ở nhà anh?” Cổ Thước sống chết không buông tha, thề phải đào ra bí mật bên trong.

Chân Lãng để bát xuống, lau miệng cho đứa bé, lại dùng động tác nhàn nhã quen thuộc ôm lấy đứa bé vỗ vỗ lưng, “Anh giảm phần trăm cho cô ấy, cô ấy đến nhà cảm ơn bố mẹ, sau đó bố mẹ giữ cô ấy lại ăn cơm tối.”

“Cô ấy nấu cơm ở nhà anh!” Đây cũng là việc khách nên làm sao?

Đứa bé nắc một cái, lúc này Chân Lãng mới thả bảo bảo lại vào trong ghế, để bé tự chơi, “Cô ấy học được mấy món ăn nước ngoài, nói muốn để bố mẹ nếm thử chút mới mẻ, em không phải không biết tính cách bố mẹ anh, là hai đứa bé rất tò mò, đương nhiên là mặc kệ cô ấy.”

Giải thích hợp lý như thế, kết cục hợp lý như thế, bảo cô làm sao chịu nổi?

“Ý của anh là, tất cả chỉ là trùng hợp?” Cổ Thước đã hoàn toàn ghen lời, cái gì gọi là ông trời chọc ghẹo, cái gì gọi là toan tính trên người, số cô sao lại khổ như vậy a.

“Không...” Ngón tay Chân Lãng lắc lắc, rất chân thật nhìn cô chăm chăm, “Cái này gọi là tự gây nghiệt, không thể sống.”

Tự gây nghiệt, không thể sống.

Ai bảo cô muốn chọc ghẹo hắn? Ai bảo cô muốn phá hoại người ta kết hôn? Kết quả thì sao, giao nộp chính mình?

Chân Lãng cầm bát cơm lên, thanh nhã ăn. Đôi mắt Cổ Thước đảo nhanh như chớp, hmmm một tiếng, “Thú y, chúng ta thương lượng chuyện này được không?”

Chân Lãng vui vẻ ăn cơm, giống như những món ăn trước mặt là mỹ vị chưa từng nếm qua, vẻ mặt rất hạnh phúc.

Cổ Thước ngồi bên cạnh như có nhọt mọc dưới mông, bất an vặn vẹo, thỉnh thoảng nhìn Chân Lãng một chút, vẻ mặt tràn đầy mong đợi.

Thật vất vả mới chờ được Chân Lãng ăn no, đặt bát trong tay xuống, cô lên tiếng lần nữa, “Thương lượng...”

Ngón tay nhắc lên, Chân Lãng lau miệng, “Những thứ khác có thể thương lượng, nhưng đời này anh không tính ly hôn.”

Một câu nói, phá hủy tan tành hy vọng của cô.

“Em cầm toàn bộ tài sản của anh, lại còn muốn đá anh?”

Cô vội vàng cầm lấy một đồng thẻ và tờ giấy công chứng, “Trả lại cho anh, trả lại toàn bộ cho anh.”

Chân Lãng liếc mắt đi, không có ý nhận lại, “Đồ ra khỏi cửa, không còn đường lùi.”

Ý hấn là, hấn vào cửa nhà cô, cũng không có ý định bị đá ra ngoài?

“Nhưng...” Cô vẫn đang bị ai vùng vẫy, “Chúng ta thật sự không hợp.”

“Không hợp?” Chân Lãng nhướn mi, “Diện mạo anh khó coi sao?”

Cổ Thước dùng sức lắc đầu, hấn mà nói khó coi vậy chín mươi chín phần trăm số đàn ông còn lại đáng đưa vào sở thú.

“Anh nghèo sao?”

Lại dùng sức lắc đầu lần nữa, cái gì gọi là Vương lão ngũ, chính là chỉ người như hấn, sao có thể nghèo?

“Anh không biết làm việc nhà sao?”

“Biết! Vô cùng biết.” Nấu cơm ngon đến nỗi mỗi lần cô đều không muốn rời mắt, trong nhà dọn dẹp sạch sẽ, hấn tuyệt đối là người đàn ông hạng nhất về việc nhà.

“Anh có ham mê bắt lương sao?”

Cái gì gọi là tự hạn chế, cái gì gọi là định lực, cái gì gọi là nghiêm túc đối với bên ngoài, chính là để chỉ người này. Cổ Thước lắc đầu đến mức đầu óc có chút choáng váng.

“Anh vừa rồi còn chăm sóc trẻ em không tẻ đi?”

Cổ Thước liếc nhìn đứa bé ngây ngô đùa nghịch trong ghế, vô lực gật gật đầu.

“Anh có được coi là ông chồng tốt người người tuyển chọn không?”

Cô nghiêng đầu, phát hiện ra mình không thể tìm lấy một điểm yếu của hắn, “Coi như vậy!”

“Vậy thì được rồi.” Chân Lăng gọi phục vụ lấy hóa đơn, đứng dậy vỗ vỗ cô đang trầm tư suy nghĩ, “Sau này sẽ sống những ngày thật tốt, bà xã!”

Cổ Thước: “A...”

Chương 40: Nghĩa vụ vợ chồng làm thế nào bây giờ?

Trích lời Cổ Thước — cuộc đời luôn luôn đặc sắc hơn cả điện ảnh, bởi vì điện ảnh có thể đoán trước, cuộc đời lại không thể. Cuộc đời luôn luôn bi thương hơn điện ảnh, bởi vì người có thể xoi mói nam chính trên điện ảnh, lại không dám xoi mói người bên cạnh.

Ngồi yên ổn trong xe, Cổ Thước như có tang mất cha mất mẹ, ôm đứa bé chuẩn bị xuống xe, tang khí đầy đầu, không có một chút cảm giác vui mừng khi về đến nhà.

“Đợi một chút.” Chân Lăng nắm lấy vai cô, “Sạo lại vội vàng như thế?”

“Chuyện gì?” Đôi mắt to mở trong, “Anh còn muốn hôn tạm biệt sao?”

“Nếu phu nhân tự giác như vậy, anh thật sự vừa mừng vừa sợ.” Chân Lăng xuống xe đi tới bên cạnh cô, đưa tay mở cửa, “Mời phu nhân...”

Cổ Thước phát hiện kể từ một giây mình hạ bút xuống, nụ cười kia của Chân Lăng chưa từng biến mất, rất có cảm giác sờn gai ốc.

Bây giờ cô chỉ muốn cách Chân Lăng xa xa một chút, nếu có tên lửa đưa cô đến sao hỏa, cô cũng leo lên không chút do dự, chạy trốn mà không thèm quay đầu.

“Em xác định cứ đi lên như vậy?” Trong ánh mắt Chân Lăng có nụ cười thâm trầm, ngón tay chỉ chỉ cái hộp màu hồng trong tay cô, “Sau đó bị mẹ Cổ nhìn thấy?”

Tay Cổ Thước run lên, vội vàng kéo túi áo véc của Chân Lăng, không chút nghĩ ngợi nhét vào, “Chúng ta là anh em tốt, phải có nghĩa khí, anh không thể nói ra ngoài.”

“Chuyện lớn như vậy không cho bọn họ biết có vẻ không tốt.” Chân Lăng lắc đầu, “Không bằng đổi mặt đi, trực tiếp thừa nhận với bọn họ vẫn tốt hơn.”

“Không thể!” Cổ Thước gọi giật lại, trong không gian của xe tràn ngập tiếng kêu thê lương của cô.

Nếu bị bố mẹ biết, cả đời này cô sẽ không thể rời khỏi sự giam cầm của Chân Lăng, nếu giấu diếm, không chừng một ngày nào đó Chân Lăng sẽ hối hận, cô có thể khôi phục lại tự do của mình.

Cô lắp bắp nói, “Cái này, cái này, chúng ta có phải nên chuẩn bị tâm lý cho bọn họ một chút không? Tôi sợ, tôi sợ bọn họ nhất thời không chịu được...”

“Đây là chuyện vui, không phải chuyện buồn, sao lại không chịu được?” Chân Lăng vẫn luôn bình tĩnh, dễ dàng bắt bẻ lại lý do của cô, “Nên vui vẻ mới đúng chứ?”

“Không phải anh nói cái gì cũng nghe bà xã sao? Vậy tôi muốn anh đừng để cho bất cứ ai biết, phải từ tôi nói cho họ biết.”

Lúc này, Cổ Thước vô cùng tự giác sử dụng thân phận mới, “Anh không được tiết lộ bất cứ tin tức gì.”

Chân Lãng uất ức bấu môi dưới, “Nhưng thưa bà xã đại nhân, em thật sự để anh không danh không phận sao?”

Hắn còn uất ức? Còn cô sẽ phải khóc với ai đây?

Cổ Thước tức giận trừng mắt, “Tôi mặc kệ, anh nói sẽ nghe tôi.”

“Vậy cũng phải có thời gian chứ?” Chân Lãng suy nghĩ, “Ba tháng! Anh chỉ cho em thời gian ba tháng, sau ba tháng, anh mặc kệ.”

Cổ Thước dùng sức gật đầu, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ba tháng thì ba tháng đi, trong vòng ba tháng, cô nhất định phải nghĩ cách ép Chân Lãng đồng ý!

“Nếu anh chịu uất ức như thế, nhất định cũng phải được lợi gì chứ?”

Chân Lãng dựa vào gần một chút, Cổ Thước ý thức nâng đứa bé lên trước người, “Anh muốn có lợi gì?”

“Dù sao cũng là vợ chồng, còn có thể nói gì nữa, nghĩa vụ kia thì sao?”

Cổ Thước thở nhẹ ra, rồi hít sâu một hơi, “Được, về sau chuyển nhà ở cùng nhau.”

Chân Lãng nghiêng cằm, im lặng chờ đợi.

“Cùng lắm thì tôi làm toàn bộ việc nhà, chỉ cần tôi biết.” Dù sao chuyện bị hắn uy hiếp cũng không phải một hai lần, cô nói rất thuận miệng, “Tôi rửa bát, tôi dọn nhà vệ sinh, tôi giặt quần áo.”

“Còn gì nữa?” Chân Lãng nhú mày, “Ngoài việc này?”

“Còn nữa?” Cổ Thước gắng sức nghĩ, “Tôi gọi anh rời giường, pha cà phê cho anh, đón anh hết giờ làm, không đánh anh, không mắng anh, không uy hiếp anh.”

Chân Lãng vẫn không có ý thỏa hiệp, “Tiếp tục.”

Còn nữa?

Cô cũng đã uất ức như vậy rồi, nha hoàn cổ đại cũng không thảm hơn cô, hấn còn chưa thỏa mãn?

“Anh còn muốn cái gì?” Cô gằm nhẹ, vẻ hung ác hiện lên trên mặt, “Chẳng lẽ muốn tôi quỳ gối ở cửa nghênh đón anh vào nhà?”

“Vậy thì không cần.” Trong nụ cười của Chân Lăng có mấy phần nghiên ngẫm, “Nếu là vợ chồng, vậy nghĩa vụ vợ chồng thì sao?”

Cổ Thước phồng má, “Vừa mới nói xong, còn muốn nói cái gì?”

Chân Lăng bắt lực lắc đầu, “Không phải em coi quét nhà giặt quần áo là nghĩa vụ vợ chồng chứ?”

“Vậy còn gì nữa?”

Ngón tay Chân Lăng nâng cằm cô, “Anh muốn chỉ cùng giường chung gối, cá nước thân mật, triền miên quyến luyến, hiểu không?”

Hiểu, cô đương nhiên hiểu cái gì là cá nước thân mật, cái gì là triền miên quyến luyến, nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ đến chuyện mình và Chân Lăng ở trên giường gió nổi mây vần.

Thật ra, vóc người của hấn không tệ, cảm giác khi vuốt ve cũng rất tốt, xúc cảm không tồi, thoải mái hơn cả gối ôm, nhưng...

“Anh thật tà ác.” Cô bực bội phun ra một câu, “Chúng ta là bạn tốt, anh sao có thể nghĩ đến chuyện này.”

“Anh cũng là đàn ông.” Chân Lăng cúi đầu, giọng nói đầy sức hút, “Hơn nữa còn là một người đàn ông khỏe mạnh, trẻ tuổi cường tráng, có nhu cầu bình thường.”

“Không được.” Cổ Thước buông xuống một câu, “Nghĩ cũng không được nghĩ.”

Cô quay đầu lên lầu, Chân Lăng dựa vào một bên xe, bàn tay cầm trong túi quần, ánh mắt nhìn theo bóng lưng cô bỏ đi, khóe môi vẫn mang theo mỉm cười nhàn nhạt.

Cho đến khi bóng người ôm đứa bé biến mất trong ánh mắt, hấn mới từ từ đóng cửa xe, đuổi theo bước chân của cô lên lầu.

Cổ Thước ôm một bụng uất ức, vừa mới bước vào cửa đã bị mẹ già đại nhân đón đầu, “Bảo con mang cháu đi tiêm phòng, con lang thang ở ngoài đến giờ mới về? Mấy giờ rồi mà mới mò về?”

“Con...” Cổ Thước nghẹn ngào oan uổng một chữ cũng không nói lên lời, mở tròn mắt nhìn về mặt tràn đầy đau lòng của mẹ già đi về phía cô, cảm động trong lòng vừa dâng lên, đứa bé đã bị người ta ôm đi, “Con ngoan ngoan, để bà xem chỗ tiêm kia nào, có còn đau nữa không?”

Một chút ít cảm động vừa dâng lên đã như ngọn lửa nhỏ gặp phải gió lạnh vô tình, phù một cái, tắt ngấm.

“Vì sao không hỏi con?” Cô đứng ở cửa, giống như đang tranh sủng, “Nhờ may con bị cướp bóc, hoặc bị sàm sỡ, mẹ cũng không lo sao?”

“Cướp bóc?” Mẹ Cổ vuốt ve đứa trẻ, không thềm nhìn cô lấy một cái, “Cũng không đánh lại được con, làm gì có chuyện sàm sỡ, có mắt cũng sẽ không nhìn trúng con.”

Đây, đây là mẹ nói con gái sao, quá đả kích người ta.

Cổ Thước yên lặng cời giày, một mình làm ổ trên sofa bật điều hòa, tự thương cảm chính mình.

Sớm biết vậy cô đã không trở về. Cứ ngây ngốc ở bên kia lại tốt, chụp hình của cô, ăn cơm của cô, cho dù sống cùng một nhà với Chân Lãng cũng tốt hơn ở đây, ít nhất người kia cũng cho cô ăn ngon.

Chuông cửa chợt vang lên, cô nhảy người lên đi về phía cửa, quả nhiên, mở cửa ra đã thấy chính là cái người vừa chia tay, mình đang nghĩ đến, cộng thêm là ông chồng mới nhận chức —— Chân Lãng.

“Anh đến làm cái gì?” Cô thấp giọng, đề phòng nhìn hấn chăm chăm, xoay người muốn đóng cửa lại.

Chân Lãng đưa tay giữ cánh cửa, “Em mua di động chưa?”

Cổ Thước lắc lắc đầu.

Kể từ sau lần rơi xuống nước đó, di động cũng thành cục gạch, lại mấy sự kiện liên tiếp xảy ra, cô căn bản không có thời gian đi mua di động, sau khi về nhà lại không ra khỏi cửa, việc này cũng bị vớt ra khỏi đầu.

“Anh mua rồi, em có muốn xem một chút không?” Hấn giờ giờ cái hộp trong tay.

Sao!?

Cổ Thược nhanh chóng bắt được hình ảnh trên cái hộp, ánh mắt lập tức sáng lên, nhảy người lên, “Đưa cho tôi xem.”

Nhìn Cổ Thược nhảy lại đây, Chân Lăng rất tự giác khẽ hạ đầu xuống, môi chà qua hai bên má Cổ Thược, một cánh tay tự nhiên ôm lấy cô, cuối cùng cô từng bước chạy vào trong lòng một người.

Cổ Thược cướp được chiếc hộp di động, vui vẻ móc những thứ trong hộp ra, Chân Lăng vòng một tay bên hông cô, cúi đầu nói bên tai cô, “Vào trong nhìn?”

“Ừ.” Cổ Thược nghịch nghịch di động, bị Chân Lăng kéo vào cửa, một đường kéo tới sofa.

“Lần trước em nhìn chằm chằm tạp chí chảy nước miếng, là cái này phải không?” Chân Lăng nhìn Cổ Thược vui vẻ đùa nghịch, trong mắt chứa một vẻ dịu dàng.

Cổ Thược không thèm ngẩng đầu, “Ừ, nhưng tôi nghĩ không lên thành phố sớm được, dù sao anh hại tôi làm hỏng di động, đương nhiên phải bồi thường cho tôi.” Cô hoàn toàn không chú ý tới mình đang ngồi giữa hai chân người nào đó, bị ôm lấy từ phía sau.

“Được!” Chân Lăng uể oải gãi đầu trên vai cô, cùng cô nghiên cứu chiếc di động mới.

“Nhưng...” Cổ Thược ngẩng mặt lên, bỗng nhiên ánh mắt dừng trên tay Chân Lăng, đưa tay ra, “Anh, đưa tôi xem.”

Chân Lăng ngẩng ra, “Không cho.”

“Đưa tôi!” Dĩ man kéo vạt áo sơ-mi của hắn một cái, bắt kẻ trên người rút cuộc là hàng hiệu gì, giá trị bao nhiêu, “Anh nhất định cất giấu riêng, nhiều năm như vậy, tôi hiểu anh rất rõ.”

Chân Lãng thuận thế bị cô áp đảo, buồn cười, “Thật không?”

Bất chấp tất cả, tay cô với vào trong túi áo Chân Lãng, lục lọi, Chân Lãng cười, tùy ý cô.

Sau một trận sờ soạng, Cổ Thước mò ra được một chiếc di động cùng loại trên người Chân Lãng, cười vênh vang, “Tôi biết mà, anh tư tàng.”

“Em xem cái gì?” Ánh mắt Chân Lãng dừng lại trên màn hình lớn của di động, chính mình trong hình.

“Nhìn xem anh dám để lại màu bạc cho mình, màu đen cho tôi, bất mãn.” Cổ Thước hừ một cái, nhanh chóng tháo vỏ di động của anh ra, “Đổi, tôi muốn màu này, màu đen cho anh.

Mỉm cười một cái, Chân Lãng bất đắc dĩ, “Đổi đi, đổi đi.”

“Vậy còn được.” Cổ Thước vui vẻ cười lớn, “Nề mặt cái di động này, tha thứ cho anh.”

Tha thứ cái gì?

Dường như hai ngày nay anh đặc tội cô, chính là lừa cô kết hôn sao?

Nhưng người nào đó hoàn toàn không có ý thức về ý nghĩa của câu nói này, nhanh chóng rút sim của Chân Lãng ra cho vào máy màu đen, tự mình ôm máy màu bạc chơi trò chơi.

“Có thưởng không?”

“Thưởng?” Cổ Thước ngẩng đầu, hô to một tiếng với nhà bếp đối diện, “Mẹ, hôm nay Chân Lãng ở đây ăn cơm, đùi gà cho hắn.”

“A Lãng đến à?” Giọng nói mẹ Cổ truyền ra từ trong bếp, “Nha đầu, đổi hộ khẩu chưa?”

Chân Lãng cười một tiếng quỷ dị, “Đổi rồi ạ.”

“VẬY nha đầu, con để vào ngăn kéo đi.”

Cổ Thước trả lời một tiếng, cầm hộ khẩu vào phòng. Còn Chân Lãng, cầm lấy chiếc di động màu đen, khởi động nguồn, trên màn hình sáng lên hình ảnh bảo vệ.

Môi hồng mào liễu, bắt lực cúi đầu, tay che trước ngực, mái tóc như tơ, lộ nửa bờ vai, ánh mắt vừa thanh khiết lại có vài phần ai oán.

Trên mặt có hai vạt ửng hồng xinh đẹp ngây ngô, ba phần quyến rũ, so với tấm biển treo trên “Golden Sunflower” ngày đó còn tự nhiên xinh đẹp hơn.

“Đồ ngốc, đã biết tính cách em mà, luôn luôn phải tranh với anh.” Chân Lãng thở dài, giọng nói yêu chiều, đáng tiếc rằng người vừa vào phòng không có cơ hội nghe.

Chương 41: Suýt chút nữa bắt gian tại giường.

Bữa cơm hôm nay biến thành cuộc tụ họp của nhà họ Chân và nhà họ Cổ, là thói quen liên hệ tình cảm đã mười mấy năm.

“Nha đầu, đùi gà con thích nhất.” Mẹ Chân luôn luôn thích Cổ Thước, không chút do dự gấp đùi gà bỏ vào bát Cổ Thước.

Đôi mắt Cổ Thước cười đến mức cũng cong lên, liên tục cầm bát đuổi qua, “Cảm ơn mẹ Chân.”

Cô trộm liếc Chân Lãng, người nào đó đang cầm bát, ánh mắt lướt qua, ý tứ cô hiểu rất rõ.

Vừa rồi hình như đã đồng ý cho hắn ăn đùi gà, phải không?

Cổ Thước rất tự nhiên gấp đùi gà bỏ vào bát Chân Lãng, “Cho anh ăn.” Cúi đầu bới cơm của mình rồi ăn.

Ăn được hai miếng, cô bỗng phát hiện bên cạnh mình rất yên tĩnh, khi ngẩng đầu, phát hiện bố Chân mẹ Chân, còn có cả bố mẹ mình đang kinh ngạc trừng mắt nhìn mình, đôi đũa bố Chân dừng trên không trung, vẫn còn đang gấp một miếng xương sườn, như bị điểm huyết.

Chân Lãng gấp đũa gà lên, rất thuận mồm cắn một miếng, bốn vị đại nhân lại lần nữa đồng thời há hốc mồm kinh ngạc, ánh mắt chuyển từ trên người Chân Lãng đến trên mặt Cổ Thước.

Mẹ Cổ dùng tay chọc bố Cổ, “Lão già, ông nhìn thấy không? Nha đầu lại đưa thức ăn cho người khác.”

“Nhìn, nhìn thấy.” Bố Cổ có chút mong đợi, “Nha đầu mười mấy năm không làm chuyện này, cái này quá ly kỳ.”

Cổ Thước ngẩng đầu lên từ trong bát, bị ép giữa ánh mắt của mọi người, không chút suy nghĩ vươn đũa vào trong bát Chân Lãng cướp đũa gà về, cắn một miếng thật mạnh, “Vừa rồi không thấy rõ ràng, bây giờ con ăn.”

Điều này, ngay cả mẹ Chân cũng ngây cả người, “Nha đầu, đũa gà này Chân Lãng đã ăn rồi.”

Cổ Thước có chút luống cuống, gấp cái đũa gà bị Chân Lãng cắn một miếng mình gặm một miếng, không biết làm thế nào cho phải, nhìn bốn đôi mắt như có điều suy nghĩ, cô vô thức vung đũa, chiếc đũa gà kia lại bay vào bát Chân Lãng, “Cho anh.”

“Ừ.” Chân Lãng như không cảm nhận được cái gì, cắn rất tự nhiên, ánh mắt bình tĩnh.

“Cái này...” Bố Chân không hồ là đã trên thương trường nhiều năm, tư thế bình tĩnh của Chân Lãng vừa nhìn đã biết di truyền từ ai, ông ho nhẹ một tiếng, “Các con gần đây ở bên kia thế nào?”

“Không tệ.” Chân Lãng yên ỗn nhàn nhã trả lời, Cổ Thước vui đầu ăn cơm, không trả lời.

“Bố cũng nghĩ vậy.” Nụ cười của bố Chân mang theo chút ý tứ sâu xa, “Trước kia nha đầu chưa bao giờ gấp thức ăn cho người khác, con cũng chưa bao giờ ăn những thứ người khác đã ăn, mới mấy tháng ngắn ngủi mà đã khác nhiều.”

“Khụ khụ...” Cỗ Thước bị sặc một miếng cơm, che miệng ho khan, ánh mắt ý thức chuyển về hướng Chân Lãng, “Không a, chúng con nào có khác gì?”

Nói quá nhanh, cắn một phát vào môi trong của mình, Cỗ Thước đau đớn khẽ hít một hơi, nhe răng nhếch miệng.

Là người, luôn luôn có tật giật mình, giống như Cỗ Thước vậy, luôn cảm thấy ánh mắt bố mẹ mình và bố Chân mẹ Chân rất quái lạ, thậm chí cô không dám ngẩng đầu nhìn.

Chân Lãng tiếp tục ăn như không có chuyện gì, “Từ nhỏ không phải bọn con luôn tương thân tương ái thế sao?”

Hai đôi bố mẹ suy nghĩ một chút, đều tự gật đầu.

Che miệng liếm liếm môi, Cỗ Thước đau đớn khụt khịt, vô cùng đáng thương nhìn Chân Lãng ở đối diện, vẻ mặt Chân Lãng không chút thay đổi, nói cười với bố Cỗ mẹ Cỗ, không thèm liếc nhìn cô một cái.

Cỗ Thước uất ức rút ánh mắt về, từ từ đào cơm, đầu cũng không ngẩng.

Chân Lãng chết tiệt, Chân Lãng thối, đều tại sao chửi nhà hấn ngồi đối diện mình, hại cô ăn cơm cũng cắn phải môi...

Vừa nguyên rửa trong lòng, Cỗ Thước vừa chọc chọc bát cơm, giống như đó là mặt của người đối diện, dùng lực lại dùng lực, bỗng nhiên nghe thấy một câu, “Hộ khẩu của bọn con, mọi người đã xem chưa ạ?”

Cỗ Thước đứng bật lên, cái ghế phía sau theo đà đổ xuống, phát ra một tiếng vang lớn, “Chân Lãng, anh...”

Hấn không phải vừa hứa với cô sẽ không nói sao? Sao lại xoay người bán đứng cô như vậy?

“Nha đầu, con làm gì vậy?” Mẹ Cỗ trừng mắt, “Không lễ phép.”

Cỗ Thước phát hiện bố mẹ mình và bố Chân mẹ Chân đang có vẻ mặt rất kinh ngạc, lời nói vừa đến bên miệng lại phải nuốt ngược lại, “Con...”

Chân Lãng đưa bát cơm không tới trước mặt cô, “Xới cơm phải không? Giúp anh xới một bát, cảm ơn.”

Mẹ Cổ cười, “Không cần, con làm việc dì rất yên tâm, chỉ là chuyển hộ khẩu thôi, có gì phải kiểm tra?”

Tâm hồn đang bay lượn trong không trung mờ mịt của Cổ Thước lúc này mới nhẹ nhàng trở về, chậm rãi hạ xuống, thừa dịp mọi người không chú ý liếc hắt một cái, tâm không cam tình không nguyện cầm lấy cái bát của hắn.

Chuyển hộ khẩu thì chuyển hộ khẩu, cần nói dọa người như vậy sao?

Nén nhin xúc động muốn úp bát cơm lên đầu hắn, Cổ Thước buồn bực tiếp tục đào cơm, yên lặng gấp thức ăn, yên lặng nguyên rửa Chân Lãng.

Đều tại hắn, nếu không phải tại hắn, cô sẽ không hốt hoảng như thế, giống như ngọn cỏ vừa thấy gió là lay.

“Đúng rồi, con gái của cô Trương ở phía trước, hôm nọ mới đưa thiệp mừng cho chị, mời chúng ta tuần sau đi tham dự hôn lễ của con bé.” Mẹ Cổ vô cùng hâm mộ nói với mẹ Chân ở đối diện.

Mẹ Chân cũng gật đầu, “Đúng vậy nha, tháng trước, con trai của dì Lý vừa mới sinh cho dì ấy một đứa cháu trai, mập mập rất đáng yêu.”

“Cả con trai của lão Tôn nữa, hơi xấu xí một chút nhưng hai ngày trước dẫn bạn gái đi dạo phố, con bé rất xinh đẹp, gọi là Văn Tĩnh.” Bố Cổ cũng lập tức bàn luận góp vui.

Bố Chân cũng không chịu yếu thế, “Yên tâm, con dâu chúng ta sau này nhất định xinh đẹp hơn con dâu của lão ấy.”

“Đáng tiếc con gái chúng ta.” Mẹ Cổ lắc đầu thở dài, “Cũng không biết có ai chịu nhìn không, nhìn cái đức hạnh không ra nam không ra nữ của nó đi.”

“Ai nói không ai muốn con!?” Cổ Thước để cái bát xuống thật mạnh, “Không phải chỉ là kết hôn thôi sao, con...”

Ánh mắt Chân Lãng lóe lên, Cổ Thước liếc mành nuốt lời đã đến bên miệng lại, trong ánh mắt hoang mang của mấy vị đại nhân cứng nhắc phun ra mấy chữ, “Con ăn no rồi, mọi người từ từ ăn.”

Lắc lư bò vào phòng, Cổ Thước xụi lơ trên giường, những lời nói vu vu trong lòng thiếu chút nữa nhảy ra khỏi miệng.

Thật là nguy hiểm, thật là nguy hiểm, thiếu chút nữa cô đã nói ra sự thật cô đã trở thành con dâu người ta, hai chữ này phun ra, chỉ sợ cô chết không có chỗ chôn.

Đều tại Chân Lãng, nếu không phải tại hấn, mình cũng sẽ không thê thảm như hôm nay.

“Nha đầu, rửa bát!” Trong tiếng gọi của mẹ Cổ, phòng cách vách truyền lời âm thanh soàn soạt, lạch cách, hai đôi cha mẹ lại quay về nơi hẹn hò của họ, bắt đầu hoạt động sau khi ăn cơm.

“Vâng.” Cổ Thước uể oải đáp lời, uốn éo vặn vẹo trên giường, không muốn động dậy.

Ở bên kia, Chân Lãng quấy phá cuộc sống của cô, còn tưởng về đây sẽ được yên tĩnh trong chốc lát, kết quả là...

Vừa nghĩ tới bốn đôi mắt kia, Cổ Thước lập tức có cảm giác muốn chết, vùi mình trong gối, xoay người đập xuống giường thật mạnh.

Sao cô lại ký? Vì sao cô lại ký? Sao cô lại bị ma quỷ dẫn đường như thế? Chân Lãng khốn kiếp kia rút cuộc hạ độc gì? Cô muốn cách hấn thật xa, càng xa càng tốt!!!

Tiếng khóa cửa chuyển động vang lên, Cổ Thước không muốn ngẩng đầu, lười biếng lên tiếng, “Con đi rửa đây, đừng thúc giục.”

Tay, đặt trên vai cô, cảm giác và mùi hương quen thuộc.

Cổ Thước lăn người một cái, đôi mắt to lạnh lợi nhìn người trước mặt.

Chân Lãng quỳ một đầu gối trên mép giường, toàn thân cúi xuống, “Vừa rồi thấy em chưa ăn được gì, đói không?”

Ăn cái khỉ, miệng đau muốn chết.

Cổ Thước lườm hấn một cái, lười không nói.

Chân Lãng thuận thế nằm xuống cạnh cô, ngón tay chạm vào má cô, ngón tay cái ma sát môi cô, “Vừa rồi có vẻ như cắn phải môi, có nghiêm trọng không, để anh xem?”

Cổ Thước nhích lại gần hướng hấn, ngẩng đầu, giống như một con mèo nhỏ bị ức hiếp cong môi lên, ngón tay Chân Lãng chạm vào môi cô, nhẹ nhàng lật ra, “Đồ ngốc, cắn mình sao lại nặng như thế?”

Vớ vẩn, đây không phải không cần thận thì là cái gì?

Ánh mắt Cổ Thước tố cáo nội tâm, cực kỳ bất mãn, đầu lưỡi dò xét vết thương, lại đau nhói một cái, đau đến mức hít sâu một hơi.

“Đồ ngốc, đau thì đừng liếm, cần thận ngày mai bị viêm, có muốn anh lên lầu lấy ít thuốc không?” Chân Lãng nằm bên cạnh cô, cánh tay thuận tiện vòng quanh eo cô, thân mật dính sát bên tai cô.

Lắc lắc đầu, Cổ Thước cực kỳ tự nhiên dựa lên lồng ngực anh, nghe tiếng tim đập của anh, tất cả âm thanh đều tĩnh lặng, chỉ có từng nhịp từng nhịp nhẹ nhàng kia, làm cho cô có cảm giác an toàn.

“Anh có cách có thể làm em không đau.” Giọng nói trầm thấp của anh vang lên trên đỉnh đầu cô, “Có muốn thử một lần không?”

Cổ Thước có chút buồn ngủ, không muốn mở mắt, chỉ hừ một tiếng tỏ vẻ tò mò.

Trên môi ẩm áp, mang theo hơi thở đàn ông bao trùm, từng tắc từng tắc dao động trên môi cô, như ong mật đùa bỡn nhụy hoa, chạm nhẹ, vạch theo viền môi cô.

Có chút ngứa, nhưng cảm giác tê dại nhiều hơn, Cổ Thước muốn tránh nhưng một đôi tay đã nhanh hơn cô một bước, đè sau gáy cô, làm cô và anh càng thân mật áp sát.

Động tác Chân Lãng rất nhẹ, mang theo hơi thở đàn ông, từng chút ăn mòn cô.

Lần này không bá đạo như những lần trước, cũng không bỗng nhiên cướp đoạt tất cả lý trí của cô, mà từ từ xâm nhập, từ từ châm lên những ngọn lửa trong cô.

Ý thức của cô hoàn toàn rõ ràng, cô cảm nhận rõ mỗi một động tác của Chân Lãng, mỗi một chi tiết, thậm chí ngay cả đôi môi run rẩy mỗi khi tiếp xúc với anh cũng không bỏ qua.

Cảm giác lần này vượt hơn hẳn những bất cứ một lần nào khác, cô nhắm mắt lại, cảm giác được cổ họng anh nuốt vào từng ngụm, có thể nghe được tiếng rên cực nhỏ trong lồng ngực, cô mềm mại dựa vào lòng anh, đôi tay không tìm được mà vòng lấy thắt lưng anh, nghênh đón sự xâm nhập của anh.

Hơi thở dốc của Chân Lãng càng nồng, xoay người lên, đầu lưỡi trượt vào, dẫn dắt sự nhiệt tình của cô.

Bên tai cô ong ong, giống như không nghe được bất cứ thứ gì, nhưng chỉ có âm thanh hô hấp của anh là lại rõ ràng như vậy. Thân thể cũng hoàn toàn không khống chế được, cảm giác chỉ đối với anh là nhạy cảm như vậy, cảm nhận được tay anh trên eo mình, cảm nhận được môi anh dịu dàng hôn mát, thậm chí mỗi cái chạm nhẹ đều giống như một ngọn lửa, tích tụ sức nóng.

Cô muốn đẩy ra, lại không nỡ, cô còn muốn đòi lấy nhiều hơn một chút, muốn cảm nhận lâu hơn một chút, sức nóng thiêu đốt vừa xa lạ lại vừa gần gũi.

Ngón tay cô dán chặt trên lưng anh, dường như có chút không thỏa mãn, len lén lên vào thắt lưng kéo áo sơ mi của anh, áp sát trên làn da anh.

Cơ thể Chân Lãng cứng lại, sức lực âm thầm siết chặt, khi ngón tay cô áp lên làn da, nụ hôn càng thêm sâu.

Tay cô thật cẩn thận chạm đến, nhẹ đến mức như chưa áp đến, rồi sau đó lại không biết đủ, hai tay ôm chặt, từng bước di động trên người anh.

“Nha đầu, còn chưa đi rửa bát!!!” Cửa bỗng nhiên bị đẩy mở, đi cùng là tiếng rống của mẹ Cổ.

Trong tình thế cấp bách, Cổ Thước gần như dùng toàn bộ sức lực, Chân Lãng ở bên trên lập tức bị cô đẩy xuống, lăn từ trên giường xuống đất, thê thảm nằm lăn trên mặt đất.

Cú đẩy này vừa nhanh vừa mạnh, bóng người vừa rơi xuống đất thì mẹ Cổ bước vào cửa, giống như một tia đánh lửa.

“Chuyện gì vậy?” Mẹ Cổ đứng ở cửa, nhìn Cổ Thước còn hồng hộc thở dốc trên giường, “Con không thoải mái à?”

“Không!” Cổ Thước lớn tiếng nói, nhìn Chân Lãng còn nằm bên trái giường, lại nhìn mẹ già đứng bên phải, tim lại đập loạn, giọng nói ngập ngừng.

“Không?” Mẹ Cổ bước hai bước, Cổ Thước ngừng thở, toàn thân hóa đá. Vẻ mặt Cổ Thước biến hóa theo bước chân của mẹ Cổ, ánh mắt càng ngày càng trừng lớn, nhìn hình dáng mẹ già càng ngày càng lớn, ánh mắt mãnh liệt chuyển sang Chân Lãng đang nằm bên chân mình.

Chân Lãng nằm trên mặt đất, một tay chống lưng, một tay che môi, vẻ mặt lại tràn đầy ý cười, nét mặt thoải mái trái ngược với vẻ căng thẳng của Cổ Thước. Khi Cổ Thước cứng nhắc nhìn anh, anh thậm chí còn vươn đầu lưỡi, chậm rãi lướt qua môi mình, bắn ra một nụ hôn gió với Cổ Thước.

“Con nhìn cái gì vậy?” Mẹ Cổ đưa ra một câu nghi vấn, Cổ Thước lại cứng họng, ngay cả hô hấp cũng không dám.

“Không!!!” Cổ Thước không chút nghĩ ngợi thẳng cổ, cơ mặt không nhận được kích động mà giật giật, tim sắp vọt tới cổ.

Một tay mẹ Cổ chống nạnh, “Còn chưa đi rửa bát? Còn muốn ườn xác đến khi nào?”

“A!” Cổ Thước nhảy xuống không chút nghĩ ngợi, trực tiếp bay qua người nào đó, nhanh chóng vòng đến trước mặt mẹ già, “Con đi bây giờ, đi bây giờ...”

“Đợi một chút.” Mẹ Cổ chỉ chỉ dưới chân cô, “Đi dép.”

Dép!? Dép ở đâu?

Ánh mắt Cổ Thước đảo khắp nơi, chân giường không có, bên phải không có, lẽ nào....

Người đàn ông nằm trên mặt đất, tay ôm một bộ phận nào đó, vẻ mặt có chút vẩn vơ, ngón tay lạng lẽ chỉ chỉ dưới người mình.

Thế kia thì đi thế nào? Chẳng lẽ bảo hắn đứng lên? Sau đó bị mẹ già bắt tại trận?

“Được chưa? Chia bài xong rồi.” Cách vách truyền tới tiếng gọi mất kiên nhẫn của bố Cổ.

“Đến đây...” Mẹ Cổ đáp lời, liếc nhìn con gái mình, “Con lên lầu, đem lá trà thượng hạng của chú Chân xuống đây.”

“Vâng!” Cổ Thước vội vàng đáp, đưa mắt nhìn mẹ già bỏ đi, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“A...” Mới bước một chân ra khỏi cửa, mẹ Cổ giống như bỗng nhiên nhớ tới cái gì, xoay người, “A Lãng đâu? Sao không thấy?”

Cổ Thước chỉ chỉ ngón tay lên đỉnh đầu, cười một cách giả tạo, “Có thể đã về rồi chăng?”

“Ừ.” Mẹ Cổ không nghi ngờ gì, vội vàng trở về căn phòng bên cạnh, âm thanh cạch cạch lại vang lên lần nữa.

Toàn thân Cổ Thước xụi lơ, đặt mông ngồi trên mép giường, cảm thấy sau lưng lạnh lạnh.

“Không được, mình không thể ở nhà nữa, quá nguy hiểm.”

Hôm nay suýt chút nữa cô lỡ lời, lại suýt chút nữa bị bắt gian tại giường, nếu còn thêm hai ngày nữa, bí mật của cô sớm muộn sẽ bị vạch trần, mặc dù ở kia nguy hiểm nhưng cũng chỉ có một mình Chân Lãng, dù sao cũng tốt hơn bốn đôi mắt trùng trùng ở đây.

Người nào đó ngồi dậy từ trên mặt đất, dựa vào mép giường, quần áo lộn xộn, “Lần sau em còn dẫm mạnh như thế nữa, chỉ sợ em sẽ phải trở thành bà cô già còn nguyên tem.”

“Dẫm phải anh sao?” Cổ Thước còn chưa định thần, lời nói cứ thuận miệng mà ra, “Muốn tôi giúp anh xoa bóp không?”

Chương 42: Cổ Thước trốn nhà

Cổ Thước lén la lén lút thò đầu dò xét, bố còn chưa tan sở, mẹ già đang ôm baby ra đường đi dạo, lúc này không chạy còn đợi lúc nào?

Nhanh chóng rút vali ra, lén lén nhét hết tất cả những thứ đã chuẩn bị vào, như tên bay kéo cửa chạy ra.

Đối với cô mà nói, trong nhà là nơi chứa đầy thị phi, không nên ở lâu, biện pháp tốt nhất chính là nhanh chóng bỏ chạy, dù sao cứ chạy về bên kia đã, rồi tùy tiện tìm một cái cớ không phải được sao? Bố mẹ còn có thể trách móc cái gì?

Cổ Thước viết mấy dòng lên giấy rồi vứt trên mặt bàn, cầm vali nhỏ của mình rồi phóng đi.

Khi cô đang chờ thang máy, di động bỗng nhiên truyền tới tiếng tin nhắn.

Vội vã liếc nhìn, ánh mắt Cổ Thước híp lại, nắm tay nắm chặt.

“Bà xã ở đâu vậy?” — Ông xã thân yêu.

Hắn còn dám động vào di động của mình? Lại còn dám đổi một cái tên vô si như thế!

Cổ Thước cắn răng, nhét di động vào trong túi áo, vờ như mình chưa từng nhận được tin nhắn.

Nếu không phải tại hắn, liệu cô có đến mức ngay cả chỗ dung thân cũng không có hay không?

Nếu không phải tại hắn, liệu cô có đến mức sợ bố mẹ phát hiện ra mà chạy trốn hay không?

Nếu không phải tại hắn, liệu cô có sợ không thể qua hết ngày hôm nay thế này không?

Sau khi suýt chút nữa bị bắt gian ngày hôm qua, cô cứ nhắm mắt lại là lại thấy mẹ già đứng bên cạnh bắt gặp cô và Chân Lăng lăn lộn trên giường, sau đó ép cô từ nay trở đi phải sống cùng Chân Lăng. Lại sau đó nữa, cô mơ

thấy từ nay mình sẽ bị Chân Lãng ức hiếp, bóc lột, bắt làm việc như trâu như ngựa đến chết, ngay đến đó thì cô tỉnh lại, mồ hôi lạnh đầy người, cũng không thể ngủ tiếp được nữa.

Hôm đó, khi trời tờ mờ sáng, cô lặng lẽ đứng dậy sắp xếp những vật dụng của mình, chuẩn bị trốn nhà, sau khi đợi suốt một ngày, cuối cùng cũng có cơ hội trước cơm tối, trong nhà không có ai.

Cô căn bản không muốn đề ý đến tin nhắn của Chân Lãng, bây giờ Cổ Thước chỉ một lòng muốn chạy thật xa, cách sao chỏi Chân Lãng này được bao xa thì cách.

Thang máy dừng ở tầng một, Cổ Thước cảnh giác thò đầu ra, xem có bóng dáng bố mẹ mình hay không. Đảo một vòng phía trước, không có bất kì người quen nào, rất tốt...

Cổ Thước nhanh chóng chuồn ra khỏi thang máy, ôm túi quần áo chuẩn bị thẳng tiến về phía cửa lớn.

Vừa mới bước ra ngoài được một bước, bên tai truyền tới tiếng cười lười nhác, “Bà xã, sắp ăn cơm rồi em còn đi đâu?”

Bên cạnh thang máy, một người nào đó đang nhàn nhã dựa vào tường, hai tay cầm trong túi quần, nhìn bóng người vừa lén lút bước ra, trong mắt tràn ngập ý cười.

Bóng người giật bắn, Cổ Thước lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhảy bật về phía trước, đưa tay che miệng người kia, thấp giọng uy hiếp, “Tôi đã nói không được gọi tôi như thế!”

Người nào đó thuận thế ôm eo cô, môi hôn trộm lên lòng bàn tay cô, Cổ Thước rút tay lại, vẫy vẫy tay trên không trung, ra vẻ chê bẩn.

Ánh mắt Chân Lãng dừng trên vali nhỏ dưới chân cô, “Em yêu, em muốn đi đâu nha?”

“Tôi...” Cổ Thước hoảng hốt, “Tôi đi dạo phố.”

“Đi dạo phố mà phải mang theo hành lý to như thế, có mệt hay không a?” Chân Lãng tươi cười, “Anh giúp em nhé?”

Ôm chặt lấy vali của mình, Cổ Thước hoảng hốt nhìn xung quanh, “Không cần!”

“Không đi dạo sao?” Chân Lãng không có ý bỏ cuộc, “Anh cũng muốn mua một số thứ, nếu đúng dịp như vậy không bằng đi cùng nhau đi.”

“Tôi không muốn!” Cổ Thước từ chối theo trực giác, trong ánh mắt tràn ngập phản kháng.

Cô muốn đi, cô muốn trở về cuộc sống tự do của mình, cô không muốn ở đây lo lắng, càng không muốn dính tới người này.

Chân Lãng nắm lấy tay cô, Cổ Thước cố sức vùng vẫy, cạy mở từng ngón tay anh, “Không đi, tôi không đi, tôi có việc.”

“Em còn lằng nhằng nữa, mẹ anh và mẹ Cổ sẽ về đến nơi.” Giọng nói Chân Lãng bình tĩnh, “Trước khi ra khỏi nhà mẹ anh nói năm giờ sẽ về, bây giờ còn mười phút nữa là đến năm giờ, em có đi hay không?”

Bị mẹ già bắt gặp...

Đi cùng Chân Lãng...

Cổ Thước không chút do dự đứng vững, nở một nụ cười rất nịnh nọt, “Chúng ta đi đâu? Chân đại thiếu gia, ngài muốn mua gì? Cần tiểu nhân giúp gì chăng?”

Chân Lãng cầm tay cô lên, trong nụ cười tràn ngập bắt lực đối với cô, “Đi nhanh đi.”

Bước nhanh theo hắn, lúc này Cổ Thước mới phát hiện trong tay Chân Lãng cũng xách một chiếc vali, đang muốn lên tiếng hỏi thì Chân Lãng đã đưa tay ngăn chiếc taxi tiếp theo rồi nhét cô vào trong xe.

Cất hành lý xong, Chân Lãng ngồi vào bên cạnh cô, lúc này mới bình tĩnh lên tiếng, “Sân bay.”

Sân bay?!

Trong ánh mắt kinh ngạc của Cổ Thước, Chân Lãng đưa tay xoa xoa mái tóc ngắn của cô, “Nha đầu, không chịu nổi, muốn chạy trốn rồi?”

“Nào có?” Cổ Thước đánh chết cũng không thừa nhận, “Tôi về làm việc, “Golden Sunflower” không thể không có tôi.”

“A...” Chân Lãng dài giọng, “Vậy thật tốt, có bạn, buổi sáng anh mới nhận được điện thoại phải nhanh chóng trở về, có một cuộc phẫu thuật lớn đang chờ anh.”

Nhìn về mặt kia, có Chúa mới tin.

Cổ Thước âm thầm khinh bỉ hấn trong lòng, quăng ánh mắt hướng về phía cửa sổ, trong bụng không ngừng nguyên rửa anh.

Vừa mới bước vào sảnh chờ, Cổ Thước nhanh chóng chạy về phía trung tâm phục vụ, muốn hỏi còn vé máy bay không, ai biết vừa mới nhắc chân đã bị một bàn tay tóm lấy cổ áo.

“Anh làm cái gì vậy?” Giọng nói vừa mới hơi lớn một chút đã được mấy ánh mắt “yêu quý” chào mừng, Cổ Thước không dám động thủ đánh người, chỉ có thể bị tóm lấy, tha đi.

“Bên này...” Chân Lãng vươn một tay tới trước mặt cô, “Chứng minh thư.”

“Này!” Cổ Thước né tránh, “Tôi còn chưa mua vé đâu, anh đã giúp tôi đăng kí cái gì vậy?”

Không để ý đến sự vùng vẫy của cô, Chân Lãng thành thạo móc ví tiền từ túi sau của cô ra, tìm chứng minh thư đặt lên bàn đăng kí, dễ dàng nhận lại hai vé máy bay, cho tới lúc này Cổ Thước mới lờ mờ có chút cảm giác...

“Anh đã sớm đoán được tôi muốn chạy?” Cô tóm lấy áo Chân Lãng, kéo đầu anh xuống, “Cho nên sáng sớm đã đặt vé máy bay?”

Chân Lãng chỉ cười, nhướng mày hướng về phía nhà hàng không xa, “Muốn ăn cái gì không?”

Người nào đó lắc đầu, không chịu bỏ qua, tóm lấy anh găm nhẹ, “Nói mau, anh cố ý có phải không?”

“Cố ý hay không cố ý cái gì?” Chân Lãng có chút buồn cười, “Từ nhỏ em làm gì sai là lập tức nghi thần nghi quỷ, sợ người ta biết, cuối cùng sẽ trốn đi, hôm qua bị dọa như vậy, hôm nay nhất định sẽ chạy trốn.”

Phải không? Cổ Thước từ chối cho ý kiến, nhăn mũi, lúc này mới nói lòng bàn tay đang túm áo anh, do dự chút ít rồi mạnh miệng, “Tôi không chạy trốn, tôi là bận công việc.”

“Vậy em muốn ăn gì?” Chân Lãng kéo Cổ Thước về phía mình, một tay đặt trên vai cô, lười biếng: “Vợ yêu của anh chưa ăn gì, có muốn ăn một chút hay không?”

“Không cần!” Cổ Thước cực kỳ chán ghét liếc mắt một cái, “Đồ ăn của sân bay rất khó ăn, tôi không ăn.”

Ngón tay Chân Lãng cọ sát trên đôi môi mịn màng của cô, như đang thưởng thức món đồ chơi yêu quý nhất, “Chúng ta về bên kia ăn món cay Tứ Xuyên nhé?”

Đôi mắt Cổ Thước lập tức phát sáng như sao, dùng sức gật gật đầu, hoàn toàn không nghĩ đến lần này trở về, cô lấy thân phận là bà xã người ta, phải hoàn thành nghĩa vụ vợ chồng.

Trên máy bay, Cổ Thước dựa vào vai Chân Lãng, mơ mơ màng màng ngủ. Trong mơ đây là thịt cá thơm phức.

Chân Lãng đùa nghịch ngón tay cô, ngón tay Cổ Thước tuyệt đối không tính là đẹp, trên tay còn ít chai sạn do tập võ nhiều năm tạo thành, mà cá tính tùy tiện của cô lại càng không để ý đến việc này, nhìn qua cũng không có vẻ trắng nõn của con gái.

“Đeo nhẫn có phải không tiện hay không?” Chân Lãng nâng tay cô lên, nhẹ hôn làm cho cô cảm thấy ngứa ngứa.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Cổ Thước lẩm bẩm đáp lời, “Không cho phép đeo cho tôi bất cứ cái gì, khó chịu muốn chết, sau này làm sao tập võ?”

Chân Lãng cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng đan xen năm ngón tay của mình vào, tay còn lại vươn ra ôm lấy vai cô, Cổ Thước đang ngủ cũng chuyển động nhích lại gần cái ôm của anh, cho đến khi tìm được vị trí thoải mái nhất mới phát ra một tiếng thở dài, chìm vào trong mơ. Còn Chân Lãng cúi đầu nhìn cô gái yên lặng trong lòng mình, ánh mắt ngày càng dịu dàng.

Quãng đường hai tiếng đồng hồ, Cổ Thước mơ mơ màng màng trải qua, cho đến khi Chân Lãng nhéo gương mặt nhỏ nhắn của cô mới gọi được cô tỉnh lại.

Thừa dịp cô còn đang thất thần, Chân Lãng ôm lấy mặt cô, đẩy mũi cô thành mũi heo, “Mau dậy đi, đói hay chưa, đi ăn món cay Tứ Xuyên.”

“Ừ.” Cổ Thước nửa tỉnh nửa mơ bị Chân Lãng dắt đi, ngây ngốc như trẻ con, bỗng nhiên khịt khịt mũi, “Thú y, chúng ta có thể về tắm rửa trước không? Trên người thôi quá.”

Chân Lãng xoay người vuốt xuôi cái mũi cô, “Em không đói?”

Chớp chớp đôi mắt nhập nhèm, cô bĩu môi, “Thà đói chết cũng không thôi chết.”

“Được, em nói gì thì làm thế đi.”

Cho đến khi chìm vào trong bồn nước nóng, cảm giác mệt mỏi và buồn ngủ của Cổ Thước mới bị rửa trôi, tay nắm bọt xà phòng chơi đùa rất vui vẻ, còn Chân Lãng ở trong phòng khách sắp xếp quần áo của hai người.

Mở hành lý ra, phân loại từng loại quần áo, đặt vào trong tủ, sau khi anh cầm ra một bộ quần cuối cùng của mình, lộ ra một cái hộp màu hồng.

Anh đưa tay lấy ra, nhẹ tay mở hộp, hai cuộn giấy màu đỏ nằm bên trong, thân mật đặt cạnh nhau.

Mở cuộn giấy ra, trong ảnh là hai người ngồi sóng vai, nhưng rõ ràng người nào đó trong đó vẽ mặt rất góc ghech, không biết phải làm thế nào.

Tay anh vuốt qua gương mặt góc ghech trong ảnh, nụ cười trên khóe môi càng ngày càng lớn.

“Đồ góc, ngoại trừ em, anh sao có thể lấy người khác?” Anh nhỏ tiếng lắm lắm, tiếc là người nào đó trong phòng tắm hoàn toàn không nghe thấy.

Anh cầm hình, chìm vào sofa, thở dài một hơi.

“A...” Người trong phòng tắm phát ra một tiếng kêu hoảng hốt, Chân Lãng nhanh chóng nhảy lên từ sofa, “Sao vậy?”

Cổ Thước nhìn quần áo bẩn bị mình nhét vào trong máy giặt, lại nhìn rõ quần áo rỗng tuếch, thảm thương lên tiếng, “Thú y, tôi quên cầm quần áo.”

Sau khi ngoài cửa cười nhẹ một trận, hai ba chiếc quần áo đút vào cánh cửa khê mở.

Cổ Thước nhận lấy quần áo, không khỏi bức bối, “Thú y, sao lại là cái này?”

Cô phát hiện cứ khi nào Chân Lãng lấy quần áo cho mình sẽ luôn là váy, chẳng lẽ hẳn không biết cô mặc váy như vậy bước đi sẽ mệt chết sao?

Không thể bước nhanh, còn phải đi đôi dép cứng nhắc, so với giày thể thao thoải mái thì rất phiền phức nha.

“Vậy tự em ra ngoài lấy.” Người ngoài cửa vút lại một câu làm cô vô cùng buồn bực, đành phải mặc váy vào.

Hai người đã tắm rửa thoải mái ra khỏi cửa, Cổ Thước đói đến mức chân sắp nhũn ra, cũng không kháng cự cánh tay Chân Lãng đỡ ở eo nữa, hai người từ từ tản bước dưới ánh trăng, hướng về quán ăn Tứ Xuyên ở đầu phố.

Đêm đầu hè, ánh trăng dịu dàng như nước, sao sáng lấp lánh, các loại tiếng côn trùng kêu râm ran rất đáng yêu, bóng hai người trải dài, dựa sát vào nhau.

“Tôi có thể gọi nhiều hơn một suất ‘phu thê phế phiến’ không?”

“Được.”

“Vậy thêm một bát ‘đậu hủ Ma Bà’.”

“Được!”

“Thú y, tôi thật đói.”

“Đói đến mức không muốn nhúc nhích? Vậy anh công em nhé.”

Trong ngõ nhỏ yên tĩnh chỉ có tiếng nói êm tai của hai bọn họ.

Bỗng nhiên, Chân Lãng dừng bước. Còn Cổ Thước đồng thời nhăn mày, quay đầu về phía sau.

Không biết từ khi nào, mấy bóng người đã theo phía sau bọn họ, khi bọn họ dừng chân cũng đồng thời trốn đi, lát sau tiến lại, vây hai người vào giữa.

Chương 43: Ai bảo vệ ai?

“Sao?” Cổ Thước cúi đầu hỏi một tiếng, lông mày nhíu chặt, vô thức bước chân lên muốn đứng chắn phía trước Chân Lăng, làm tư thế phòng vệ.

Bước chân vừa động, làn váy bên dưới đã làm cô không thoải mái, Chân Lăng lập tức kéo tay cô, yên lặng đứng trước mặt cô, vẻ mặt bình tĩnh, “Nếu mấy người cần, tiền của tôi cho mấy người mượn đi.”

Anh che phía trước Cổ Thước, rất tự nhiên rút ví tiền trong túi áo ra, móc toàn bộ tiền mặt bên trong ra đưa cho gã đàn ông phía trước, “Coi như tôi mời mấy người ăn cơm.”

Một tập tiền không tính là ít, tính sơ qua cũng ít nhất phải mấy nghìn, gã đàn ông cầm đầu híp mắt lại, liếc về phía gương mặt Chân Lăng.

“Trên người hai chúng tôi không có trang sức gì quý giá.” Chân Lăng rất tự nhiên kéo cổ áo, không có bất cứ trang sức nào.

Gã đàn ông đứng phía trước liếc mắt nhìn đồng bọn cầm ống sắt phía sau, đưa tay nhận tập tiền, đập đập trong lòng bàn tay, “Tên nhóc, coi như người thức thời, đi đi.”

Chân Lăng nắm chặt tay Cổ Thước, ngón tay lạnh ngắt, còn Cổ Thước lúc này chỉ yên lặng đứng phía sau Chân Lăng, chớp chớp đôi mắt to, chuyển động nhanh như chớp.

Tay Chân Lăng ôm eo Cổ Thước, dẫn cô hướng ra ngoài hẻm, vừa đi được một bước, âm thanh phía sau lại vang lên, “Đợi một chút.”

Chân Lăng dừng bước, vẫn như có như không che phía trước Cổ Thước.

Gã đàn ông bước hai bước, dừng lại trước mặt Chân Lãng, ánh mắt dò xét người phía sau anh, vẻ mặt lạnh lẽo, “Tao nói mày có thể đi, không nói người bên cạnh mày có thể đi.”

Lông mày Chân Lãng nhướng lên, khí lạnh dần dần vây lại quanh người, ánh mắt xuyên qua ngọn đèn đường mờ mờ, nhìn thẳng tắp vào người phía trước.

Trong nháy mắt, gã đàn ông kia lùi lại hai bước, nghẹn họng vài giây.

Nhìn bảy tám đồng bọn bên cạnh một chút, hần hắt cảm, “Thằng nhóc, nói thật chúng tao chỉ muốn tìm con bé họ Cổ, không có liên quan gì tới mày, nể mặt mày vừa rồi, ông đây cũng không muốn quấy rầy, thức thời thì nhanh rút, bây giờ không phải là lúc đóng vai anh hùng.”

“Cô gái họ Cổ?” Khóe miệng Chân Lãng nhếch lên, “Xem ra mấy người không phải đột nhiên nổi lòng tham ha?”

“Chúng tao đã ngồi đợi ở đây mấy ngày rồi, cuối cùng cũng đợi được chúng mày xuất hiện, mẹ...” Một tên côn đồ bên cạnh hung hăng nhổ một bãi trên mặt đất, “Cuối cùng cũng có thể giao nộp...”

Lời phía sau còn chưa nói xong đã bị gã đàn ông đằng trước xoay người tát một cái vào mặt, lập tức đánh bay những âm thanh tiếp theo.

Gã đàn ông hất mặt với Chân Lãng, “Ông đây nhìn trúng con bé này, mày rút đi, nếu không hôm nay sẽ phết mày.”

“Phải rút thế nào?” Ánh mắt Chân Lãng rất bình tĩnh, không có chút hỗn loạn, “Người làm mẫu cho ta xem?”

Về mặt gã đàn ông biến thành hung ác, “Mày muốn chết!”

“Chết ở đâu? Không nhìn rõ, người chỉ cho ta coi.” Chân Lãng bảo vệ Cổ Thuộc phía sau lưng, một tay cầm vào túi quần, dáng vẻ vẫn tùy tiện uể oải.

Trong nháy mắt, gã đàn ông bùng bùng tức giận, ống sắt trong tay giơ lên, đập về phía Chân Lãng, “Ngay lập tức mày sẽ thấy rõ.”

Động tác của hắn rất nhanh, ống sắt trong tay phát ra tiếng gió vù vù, có thể thấy là ra tay vô cùng dã man và điên cuồng.

Chân Lãng giống như bị dọa đến ngây người, vẫn không trốn tránh, chỉ nhìn chăm chăm ông sắt đang đập về phía đầu mình, vẻ mặt không có chút biến đổi.

Tay anh lại hoàn toàn không hợp với vẻ mặt ngốc nghếch, đẩy Cổ Thước ra phía sau.

Đáng tiếc cái đẩy này hoàn toàn không ngăn được sức lực mạnh mẽ của người nào đó, chân thon dài nhấc lên, sút ra như một cái bóng trắng...

“Vù...”

“A...”

“Rầm...”

Gã đàn ông trước mặt bay ra xa hai mét, ngã trên đất một cái thật mạnh, ông sắt trong tay vẽ ra một đường cắt ngang trời đêm, rơi xuống ở xa xa.

Trong cảnh tượng đó, tất cả đều đang ngó người.

Gã đàn ông ngã trên mặt đất một lúc lâu vẫn chưa chuyển động, mọi người ngơ ngác nhìn hắn, quên mất phải bước ra đỡ hắn, cũng quên mất phải đối phó với đôi nam nữ trước mặt.

Cổ Thước mở lớn mắt, nhéo lấy váy mình, tất cả kinh ngạc đều hiện lên trong mắt, nhìn người đàn ông bên cạnh, bỗng nhiên cảm thấy người đã quen biết hơn hai mươi năm này có chút xa lạ.

Một cú đá vừa rồi, cô có đá, nhưng cái váy trên người ngăn cản động tác của cô, vừa mới dùng một chút sức cái váy của cô đã rách thành hai mảnh.

Đây không phải chuyện quan trọng, quan trọng là ngay khi cú đá của cô rơi vào khoảng không, đã thấy tên kia thê thảm bay ra ngoài.

“Anh...”

Thật lâu sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình, nhìn người bên cạnh.

Nếu cô không nhìn nhầm, một cú đá còn nhanh hơn cả tốc độ của cô, là của người bên cạnh này, hơn nữa sức lực ngưng tụ và bộc phát trong nháy mắt, thậm chí chính cô cũng không cách nào làm được.

Đây, tuyệt đối không phải cú đá mà thân thể người bình thường có thể làm được, nhất là góc độ và phương hướng của nó, cô quen thuộc, vô cùng quen thuộc.

Chân Lăng nghiêng người liếc cô một cái, chỉ phun ra hai chữ, “Phía sau.”

Cổ Thước đột nhiên bừng tỉnh, cùng lúc đó, mấy người bao vây lấy bọn họ cũng đồng thời tỉnh lại, vẫy vẫy ống sắt trong tay, đập xuống.

Đành vậy, cũng chưa thể nói được gì, Cổ Thước linh hoạt nhảy tránh, tay đâm chân đá, đá lên mặt một người, lập tức làm hắn ngồi xồm tại chỗ, ôm cằm kêu gào.

Lại một nắm tay đánh lên mũi một gã, Cổ Thước còn chưa kịp đắc ý, tay đã bị kéo về sau, khó khăn lắm mới tránh được một cây ống sắt.

Bên tai truyền tới giọng nói tỉnh táo của Chân Lăng, “Cẩn thận một chút, đây không phải đang luyện võ.”

Đúng, đây không phải đang luyện võ, không có đàn anh đàn em so chiêu, không bị hạn chế bởi quy tắc thi đấu, tất cả lấy đánh người làm điều kiện đầu tiên, đối phương là người không có đạo lý, trong tay còn cầm vũ khí làm người ta bị thương.

Cô nhanh, anh còn nhanh hơn, sức mạnh đàn ông bộc phát vào giờ phút này, mỗi cú đánh gần như đều làm đối phương ngã lăn ra đất.

Đây, chính là ầu đả góc đường rất tiêu chuẩn! Người ngày càng nhiều, đây gọi là đánh hội đồng.

Cổ Thước là con sư tử nhỏ, bị bảy tám người vây xung quanh, không ngừng có ống sắt rơi xuống, dù có phản ứng nhanh hơn nữa cũng chỉ có thể bảo đảm an toàn của mình, cô vừa công kích vừa tỉnh táo phán đoán.

Hai người dựa vào nhau thật chặt, bảo vệ phía sau lưng của nhau, cô không có thời gian hỏi Chân Lăng võ này tập từ khi nào, ánh mắt nhìn chăm chăm đám người trước mặt.

“Đánh con bé.” Không biết ai rống lên một tiếng, người trước mặt Cổ Thước đồng loạt xông lên, vũ khí đâm đá gần như cùng lúc ủa về hướng Cổ Thước.

Cổ Thước hơi nghiêng người, bắt lấy hai nắm tay đưa về phía mặt mình, bàn tay như dao chặt xuống khuỷu tay của bọn chúng, người đối diện run run, ống sắt rơi xuống. Cổ Thước thuận thế bẻ một cái, gã đàn ông đau đớn kêu lên, ôm lấy cánh tay biến dạng ngồi xuống.

Cổ Thước chỉ kịp đánh ngã một người, chưa kịp để ý gã đàn ông bên cạnh đang điên cuồng cầm lấy một thanh sắt khác, mắt thấy hắn đã tới trước mặt, cô lại không có sức lực tránh né.

Cô chỉ có thể nghiêng người, chuẩn bị đánh trúng.

Một cái tay lấy tốc độ sét đánh vươn ra từ bên cạnh, hung hăng đánh lên bụng gã đàn ông, trong nháy mắt khi đối phương đang gập người lại thêm một cùi chỏ vào lưng hắn, một tiếng nặng nề vang lên.

Nhang, chuẩn, quan trọng là độc ác!

Khi cùi chỏ và thân thể tiếp xúc với nhau, khóe mắt Cổ Thước cũng giật giật, làm ra vẻ đau đớn cảm thông, nhưng cô cũng không chậm lại động tác, chân lại vung lên, lấy sức mạnh ác liệt hơn sút vào giữa hai chân của một gã.

Cũng ác độc, Cổ Thước đành phải đi ngược lại lời dạy của huấn luyện viên, lúc này trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, bảo vệ Chân Lãng an toàn, bảo vệ chính mình an toàn.

Gần mười gã đàn ông cầm vũ khí điên cuồng ẩu đả, dù là người được huấn luyện thì thể lực cũng không chống đỡ được, Cổ Thước cảm thấy nắm đấm và chân đá của mình đã không còn lưu loát nữa.

Hơi thở dần nặng hơn, cô thở dốc, nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt mình, dùng sức lực của một người chống lại sự tấn công của hai người.

Động tác của anh như nước chảy mây trôi, đơn giản dứt khoát hơn cả cô, cộng thêm sức lực mạnh mẽ, không hề lệch mục tiêu, nhắm thẳng vào điểm sơ hở của đối phương, trong chớp lát hai gã lại bị đập ra ngoài.

Ngay khi một gã lại ngã xuống, hai ba người trước mặt bọn họ cũng không dám tiến về phía trước nữa, hai gã nhìn bọn họ rồi bỗng nhiên xoay người chạy như điên.

Chân Lãng xoay người nhìn Cổ Thước, “Em có sao không?”

Lắc lắc đầu, Cổ Thước ngạc nhiên nhìn anh, “Anh cũng dây dưa với lão già?”

Mỗi huấn luyện viên có một phương pháp và thói quen khác nhau, vì sở thích của mình nên dù không vào đội tuyển, Cổ Thước vẫn tham gia không ít giải đấu, đã từng tỷ thí với rất nhiều thầy giáo trong bộ môn, nhìn thói quen ra tay của Chân Lãng, cô lập tức có thể khẳng định chuyện này có liên quan tới lão già.

Cũng không phải chỉ đơn giản là liên quan, động tác lưu loát như vậy, dứt khoát như vậy, không luyện tập nhiều năm là không thể, nhưng vì sao cô không biết chút nào?

Chân Lãng rất trầm ổn bình tĩnh, đừng nói là đưa tay đưa chân luyện võ, ngay cả động tác kịch liệt một chút cũng chưa từng thấy qua, người thích hợp với tính táo lạnh nhạt như anh cũng có sức mạnh như núi lửa bộc phát như vậy.

“Không phải anh dây dưa với ông ấy, là ông ấy quán lấy anh không tha.” Chân Lãng cười cười, đưa tay lau đi mồ hôi trên trán Cổ Thước, ánh mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới, “Công lực quán người của ông ấy em hiểu rõ hơn anh.”

Cô không nhịn được vươn tay, siết chặt cánh tay Chân Lãng, lại không kìm được véo má Chân Lãng, kéo thật mạnh, “Anh là thú y sao? Sẽ không phải người khác dịch dung đây chứ?”

Chân Lãng ôm má, lộ ra nụ cười khổ, “Em đọc quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp.”

“Nhưng...” Căn bản, cô không cách nào tưởng tượng, một người yếu ớt mềm mại hai mươi năm trong mắt cô lại nhanh chóng biến thành một cao thủ võ lâm.

Qua trận đánh vừa rồi, cô dám khẳng định, nếu người này tham gia thi đấu, ít nhất cũng phải trên hạng ba, mà anh ta lại giấu diếm tốt như thế, chỉ là...

Cô rất khó để tiếp nhận.

Cô, nhiều năm như thế vẫn luôn miệng nói muốn đánh anh nhừ tử, bao nhiêu lần hạ thủ lưu tình vì sợ đánh anh vào viện, bao nhiêu lần đâm anh cũng không dám thật sự dùng sức, đều là tự cô tưởng bở!

Chân Lăng nhìn về âm trầm không ngừng biến đổi trên mặt cô, trên mặt đất còn mấy gã nằm la liệt có vẻ rất bi thương, anh đưa tay ôm chặt lấy eo cô, “Cảnh sát sẽ tới ngay bây giờ, em có cần nghỉ ngơi không?”

Cho tới lúc này, Cổ Thước mới cảm giác được mắt cá chân của mình bắt đầu hơi đau, cơn đau từ mắt cá chân bốc lên, làm bắp chân cô bắt đầu vô thức run rẩy.

Chỗ đó từng bị thương, một chút vận động nhỏ thì không sao, nhưng vừa rồi dùng quá nhiều lực, gần như liều mạng, làm vết thương cũ bắt đầu có vấn đề.

Chuyển động chân, lại là một cơn nhức mỗi quen thuộc, cô ngẩng đầu, “Giống như lại tẹo chân rồi.”

Chân Lăng cúi người xuống, “Anh đưa em đi bệnh viện.”

Cổ Thước dựa vào anh, cúi đầu kiểm tra vết thương của mình, hoàn toàn không chú ý tới phía sau mình, mộ gã bị đá ra lúc đầu từ từ bò dậy, cầm lấy thứ gì đó trong tay đánh về phía Cổ Thước.

Dường như xuất phát từ trực giác nhạy cảm, Cổ Thước mãnh liệt quay đầu, thứ gì đó trong tay đối phương lóe lên, một tia sáng lóa chiếu vào gương mặt cô, làm cô chói mắt.

Không nhìn thấy gì, cô vô thức quay đầu, tránh né ánh sáng chói mắt.

“Roẹt...” Một con dao chém ra, hướng về phía mặt cô.

Hai bàn tay vươn ra, cánh tay Chân Lăng ôm lấy Cổ Thước thật chặt, bảo vệ cô trong lòng mình, tay kia hứng lấy đường dao.

Chưa kịp gây ra thương tích lớn hơn, Chân Lăng đã đá lên ngực gã, lại một lần nữa đá hấn xuống đất.

Tiếng còi cảnh sát từ xa xa, người trên mặt đất bò dậy, hoảng hốt chạy trốn.

Trước mắt Cổ Thước là một màu đen nhánh, vô số hình ảnh lắc lắc trước mắt, bên tai chỉ nghe thấy tiếng còi cảnh sát càng lúc càng gần, tiếng bước chân lộn xộn truyền tới.

Tay cô níu lấy cánh tay Chân Lãng, trong lòng bàn tay ấm ấm nóng nóng, không khí phảng phất mùi máu tanh.

“Thú y, sao vậy?” Cô dùng sức lắc đầu, thật vất vả mới khôi phục được thị lực, nhìn thấy trên tay áo trắng của Chân Lãng là một mảnh đỏ rực chọc vào mắt.

Chương 44: Kinh thiên động địa trong bệnh viện.

Ngoài cửa phòng cấp cứu, rất nhiều người, nhìn kỹ thì những người này phân chia vô cùng rõ ràng.

Màu trắng và màu đen.

Màu trắng là bác sĩ, màu đen là cảnh sát, tình cảnh bận rộn hoàn toàn không phù hợp với ban đêm yên tĩnh.

Đội trưởng Tôn, đội cảnh sát hình sự rất khó xử, buổi tối, khi xuất cảnh, đuổi tới hiện trường đã thấy đầy máu và dấu vết đánh nhau, đương sự bị thương vào viện, anh đương nhiên cũng đi theo. Chỉ là, đương sự vừa mới vào phòng cấp cứu, y tá đã hoảng hốt bối rối gọi điện thoại, sau đó...

“Chuyện này nhất định phải lập tổ điều tra, không, tổ chuyên án.” Ông già khí chất nho nhã trước mặt đã bộc phát thành tức giận, ánh mắt lóe sáng trừng mắt nhìn anh, “Xã hội thối nát như vậy, cảnh sát các anh đang làm gì?”

“Viện trưởng, đừng kích động.” Một ông già khác lên tiếng an ủi mới làm cho ông già nho nhã kia dần dần bình tĩnh lại, nhưng đội trưởng Tôn còn

chưa kịp thở phào một hơi, ông già vừa mới lên tiếng cũng trừng mắt nhìn anh, “Chuyện này phải lập tức điều tra, không thể tha.”

Viện trưởng hít sâu một hơi, “Chủ nhiệm, anh cũng đừng kích động.”

Hai người nhìn nhau một cái, đồng loạt hướng về phía đội trưởng Tôn, “Còn không đi điều tra?”

Về mặt đội trưởng Tôn tràn đầy khó xử, “Người không phải còn ở trong phòng cấp cứu sao? Tôi còn đợi lấy khẩu cung.”

Anh giải thích, hai ông già kia hoàn toàn không thềm chú ý mà quay sang thảo luận với nhau, “Anh xem xét tình hình chưa?”

“Còn chưa, tôi đã sai chuẩn bị tất cả dụng cụ kiểm tra toàn diện, bây giờ còn đang chụp X quang.”

“Mọi người đến chưa? Đưa phim cho tôi xem.”

“Hy vọng sẽ không có vấn đề gì quá lớn, chủ nhiệm khoa ngoại, khoa thần kinh, khoa chỉnh hình đều đã đến, đang đợi kết quả.”

Hai người bàn luận với nhau, hoàn toàn không đếm xỉa đến sắc mặt cổ quái của đội trưởng Tôn.

“Viện trưởng, phim ra rồi.” Y tá vội vàng hô một câu, mấy bác sĩ và chủ nhiệm đều chạy tới, không thấy một chút bình tĩnh quen thuộc của người theo ngành y.

Từ kinh nghiệm trải qua nhiều sóng gió của mình, đội trưởng Tôn cũng không thể nào nghĩ ra người trẻ tuổi mình vừa đưa đến có gì đặc biệt, làm cho nhiều bác sĩ nổi tiếng hoảng hốt thành bộ dạng này.

Anh có chút thấp thỏm, mà một cô gái nào đó ở căn phòng phía sau anh lại càng thấp thỏm sợ sệt, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, Cổ Thước thấy một đám áo blouse trắng loáng qua trước mắt, tim không khỏi nảy lên đến cổ họng.

Trên đường tới đây, Chân Lãng còn đỡ lấy cô, an ủi cô rằng không có chuyện gì. Cô rõ ràng nhìn thấy tay anh có thể động đây, vậy có lẽ không bị thương đến thần kinh, nhưng...

Cô không nhìn thấy Chân Lãng, tâm trí bắt đầu hoảng loạn, nhìn đám người náo loạn bên ngoài, cô lại càng không dám chắc phán đoán của mình.

“Có thể không kích động sao?” Ông bác sĩ già nắm chân cô, làm tư thế cong lên xoay vòng, “Cậu ta là bác sĩ ngoại khoa chủ lực, nếu tay cậu ta có vấn đề gì, cả đời sẽ không cầm dao mổ được nữa.”

Cả đời sẽ không cầm dao mổ được nữa...

Cổ Thước như bị đâm cho một đâm thật mạnh, không thể hô hấp trong chốc lát, suy nghĩ cũng ngừng lại trong nháy mắt, chỉ có một cảm giác duy nhất, giọng nói của ông bác sĩ già truyền tới, “Trước đây chẳng phải có một nghệ sĩ dương cầm mua bảo hiểm cho hai bàn tay của mình với giá trên trời sao, người ta sợ hai bàn tay bị hủy sẽ không thể mang tới nghệ thuật cho người nghe hưởng thụ nữa. Nếu tay của bác sĩ Chân bị hủy, đó không còn là vấn đề hưởng thụ nữa, đó là vấn đề của rất nhiều mạng người.”

Tay Chân Lãng, sẽ bị hủy?

Cổ Thước mãnh liệt nhảy lên, “Chân Lãng ở đâu? Anh ta ở đâu?”

Lâu như vậy không xuất hiện, chẳng lẽ thật sự bị thương rất nặng, cho nên trực tiếp vào phòng phẫu thuật?

Cô không phải là người suy nghĩ cực đoan, nhưng tình hình hiện giờ làm cô càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ trong lòng càng lạnh.

Động tác của cô rất nhanh, ông bác sĩ già căn bản chưa kịp phản ứng, cô đã nhảy xuống, xông về phía cửa phòng.

Chân vừa chạm đất, một trận đau cứng người vọt lên từ mắt cá chân, thân hình cô lung lay, cả người nhào về phía cửa.

Một cánh tay rất tự nhiên đỡ được eo cô, đón được cô, đồng thời giọng nói quen thuộc cũng vang lên, “Mặc dù anh rất vui vì em nhớ thương anh như thế, nhưng nhiều người đang nhìn, anh sẽ xấu hổ.”

“Chân Lãng...” Cổ Thước ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt đầy ý cười, cô vội vàng đứng lên, ánh mắt dán chặt trên tay phải của anh, “Tay anh thế nào rồi?”

Vết máu loang lổ, sau khi khô lại biến thành màu nâu đen, nhuộm hơn một nửa tay áo, nhìn tới rất nhức mắt.

Trái tim cô, lại nhói lại nhói, có chút cảm giác hít thở không thông.

Thương tích cô nhìn đã nhiều, máu cũng đã thấy không ít, nhưng cái cảm giác tim đập nhanh, nặng nề như chìm vào biển sâu không đáy này lại chưa bao giờ có.

“Vết thương ngoài da, rất nông.” Chân Lăng dùng tay trái vuốt tóc cô, cúi đầu nói bên tai cô, “Sau khi lên xe không phải đã cho em nhìn sao?”

“Nhưng...” Cổ Thước bấu môi, ánh mắt nhìn mấy người đang đi đi lại lại ngoài cửa, rồi cúi đầu xuống.

“Bọn họ chỉ việc bé xé ra to.” Chân Lăng nhẹ nói một câu, nhìn về mặt Cổ Thước, anh cười cười, “Thế nào, em đang lo lắng cho anh?”

Cổ Thước không nói gì, cũng là ông bác sĩ già đã im lặng một lúc lâu mở miệng, “Đừng vui mừng quá sớm, nói không chừng là vì tôi nắn quá ác độc nên con bé mới chạy trốn.”

Chân Lăng kéo Cổ Thước trở về ghế một lần nữa, cười cười với ông bác sĩ già, “Chủ nhiệm Vạn, quấy rầy chú.”

Ông bác sĩ nhìn Cổ Thước một chút, rồi lại nhìn Chân Lăng một chút, “Cậu muốn tôi xem cho không? Dù sao viện trường cũng đã gọi hết chủ nhiệm của các khoa tới, tôi cũng không có việc gì làm, thuận tiện xem giúp cậu một cái?”

Chân Lăng cười khỏ, mở mở tay, “Cháu rất khỏe, chú cứ xem cho cô ấy đi.”

“Không cần.” Cổ Thước bướng bỉnh lên tiếng, “Cứ khám cho anh trước đi, tôi không có việc gì.”

Mắt cá chân của cô bị đau, đó chỉ là vết thương cũ, không mất mạng. Nhưng anh thì khác, làm nhiều kiểm tra như vậy, mới chỉ cầm máu bước đầu, băng bó cũng chưa, nếu càng nghiêm trọng hơn thì làm thế nào?

“Vết thương của anh chú ấy không khám được.” Chân Lăng nói một câu làm sắc mặt Cổ Thước rất khó coi.

Ngay cả bác sĩ cũng không khám được, chẳng lẽ thật sự nghiêm trọng.

Nhìn thấu cái đầu ngốc ngếch của cô, Chân Lãng đưa tay nhẹ nắm cằm cô, “Đứa ngốc, chú ấy là bác sĩ khoa chỉnh hình, anh bị ngoại thương, chú ấy đương nhiên không khám được.”

“A...” Cổ Thước lo lắng một lúc lâu, không ngờ lại nhận được một đáp án như vậy, cô mãnh liệt ngẩng đầu trừng mắt nhìn Chân Lãng.

Cô còn chưa kịp lên tiếng, ông bác sĩ đã dùng sức ở tay, một cơn đau nổi lên từ mắt cá chân, Cổ Thước chưa kịp chuẩn bị, đau kêu ra tiếng.

Chân Lãng ôm lấy Cổ Thước, đứng bên cạnh cô, nhìn vẻ mặt hung ác của cô, không nhịn được mà cười ra tiếng.

“Bác sĩ Chân.” Y tá nhỏ giọng nhắc nhở, “Tay anh còn phải khâu, đừng chân chừ nữa.”

Tay Chân Lãng để trên vai Cổ Thước, xoay người nhìn y tá ở bên cạnh, “Khâu luôn cho tôi ở đây được không?”

Y tá cầm lấy cây kim cong cong, ánh sáng lóe lên dưới ánh đèn, nhất thời Cổ Thước quên mất cái chân đau của mình, ánh mắt nhìn chăm chăm cây kim sắc bén đang đâm vào da thịt, khâu ra những đường màu đen.

Mỗi một mũi kim, khéo miệng Cổ Thước lại hạ xuống, nhẹ hít một hơi, đôi mắt to ngày càng nhú chặt lại nhưng không hề rời khỏi tay Chân Lãng.

Nghe thấy tiếng của cô, Chân Lãng cúi đầu, dịu dàng hỏi, “Đau?”

Buồn bực lắc lắc đầu, Cổ Thước nhìn tay anh, “Anh đau.”

Chân Lãng ha ha cười, “Không đau, có thuốc tê.”

“À.” Cô đáp lời, đau đón mơ hồ trong lòng lại không hề giảm đi nửa phần, còn có chút cảm giác ê ẩm, không nói lên lời.

Quen biết anh nhiều năm như vậy, cô chưa từng thật sự nhìn thấy anh bị thương, lại còn là bị dao chém như vậy, vết máu trên áo sơ mi, mỗi một lần nhìn thấy lại là một lần khó chịu.

Hoảng sợ trong lòng, cô cúi đầu cắn môi, vẫn luôn yên lặng, ngón tay Chân Lăng chạm lên hai má cô, im lặng chà sát.

Tay ông bác sĩ rất mạnh, cô chịu đựng không kêu ra tiếng nhưng chân vẫn vô thức lẩn trốn, toàn thân cứng nhắc. Hai bàn tay nắm chặt gấu váy, vải bị cô nắm thành một đoàn, nhăn nhúm như một cái khăn lau.

Anh vỗ vỗ hai má cô, “Anh tới phòng làm việc thay bộ quần áo, nhìn thế này quá dọa người, ngoan ngoãn một chút, chờ anh về.”

“Anh...” Cô nhìn một lớp vải rất dày trên tay anh, mặc dù không còn nhìn thấy vết thương kia nhưng vẫn chọc vào mắt người ta.

“Yên tâm đi.” Chân Lăng nâng cánh tay lên, “Khâu rất đẹp.”

Khâu rất đẹp, đây là cái loại câu gì?

Cô Thược kéo khoe môi, miễn cưỡng kéo ra một cái mỉm cười, nhìn còn khó coi hơn cả khóc.

Ngay sau khi bị ánh sáng làm chói mắt, cô đã nhìn thấy con dao trong tay đối phương, thậm chí biết mình sẽ bị thương, nhưng cô không có một chút sợ hãi. Nhưng bây giờ, chỉ nhìn thấy vết thương trên tay Chân Lăng, cô lại sợ sệt.

Sợ hãi nhìn y tá, dường như cô muốn nhận được một đáp án, “Tay anh ấy có thể có di chứng gì không?”

Y tá nháy nháy mắt, mỉm cười, “Nếu có di chứng, cô nghĩ là viện trưởng sẽ bình tĩnh như vậy sao? Miệng viết thương không nông, thiếu chút nữa đã bị thương đến thần kinh, nếu muốn khép lại nhanh, trong thời gian này nhất định không thể dùng tay quá nhiều. Nhưng một vết sẹo cũng không tránh được.”

Nói đến đây, y tá chống hai bàn tay vào cằm, hai mắt mông lung nhìn trần nhà, giọng nói mơ màng, “Bác sĩ Chân thật là anh hùng hoàn mỹ, không chỉ đẹp trai, tính cách tốt, khi nguy hiểm còn đỡ dao cho người yếu, nếu có người nào đỡ dao cho tôi, tôi lập tức gả cho người đó.”

Cô Thược đắm chìm trong suy nghĩ của mình, chỉ ghi nhớ một câu nói của y tá.

Thiếu chút nữa là tổn thương đến thần kinh...

Thiếu chút nữa từ giờ trở đi anh không thể cầm dao phẫu thuật được nữa...

Thiếu chút nữa sự nghiệp của anh sẽ bị hủy hoại vì mình...

Một cái áo phủ lấy cô từ phía sau, là áo vest của anh, “Ồ đây lạnh, khoác thêm đi.”

Lúc này cô mới phát hiện, độ dài của cái áo vừa vắn tới chân cô, che kín thân làn da trắng như tuyết kia.

Ông bác sĩ đưa tay nắn, toàn thân Cổ Thước rụt lại, mồ hôi lạnh trên trán thấm ra, nhưng cô cắn răng không kêu một tiếng.

Vẻ mặt Chân Lãng nhú chặt, giọng nói cũng không khỏi trầm xuống, “Chủ nhiệm Vạn, cô ấy có nghiêm trọng không?”

“Nếu nói đơn thuần về vết thương, chỉ bị bong gân, không tính là quá nghiêm trọng.” Ông bác sĩ tháo kính xuống, chậm rãi lên tiếng, “Nhưng nếu giống như hai người nói, trước đây thường xuyên bị bong gân như vậy, tôi đề nghị cô định bằng thạch cao, tu dưỡng một thời gian, không nên lại tùy tiện tăng thêm áp lực lên cái chân này.”

“A!” Cổ Thước nhìn mắt cá chân đã sưng lên, sắc mặt đen kịt, nhìn về phía Chân Lãng cầu cứu, “Tôi không sao, trước kia vẫn vậy, đã quen rồi.”

Đáng tiếc, cách thuyết phục của cô cũng không mang lại cho cô vận may, ánh mắt Chân Lãng lóe lên, “Trước giờ vẫn vậy? Vì sao em không nói?”

“Không quan trọng mà.” Cô cúi đầu xuống.

“Bỏ, nhất định là phải bỏ.” Chân Lãng không chút lưu tình chặt đứt hy vọng cả cô, “Chú xem cô ấy còn phải làm trị liệu gì nữa không, có gì cứ nói cháu, cháu sẽ đưa cô ấy đến.”

Thế là, Cổ cô nương vạn lần không mong muốn đã bị đắp lên một lớp thạch cao thật dày, chân còn to hơn cả đầu, cô khóc không ra nước mắt.

Trên cửa truyền tới tiếng gõ, một người đàn ông trung niên đứng ở cửa gạt đầu với bọn họ, vẻ mặt trầm tĩnh không nhìn ra suy nghĩ gì, nhưng trong ánh mắt có một chút nghiêm trọng, “Cậu Chân, cô Cổ.”

Cổ Thước theo tiếng gọi nhìn lại, có chút ngạc nhiên, “Ồ, chú Tạ.”

Người đàn ông trung niên đi vào, nhìn lớp vải dày trên tay Chân Lãng một chút, lại nhìn cái chân đắp thạch cao của Cổ Thước, lông mày nhíu thành hình chữ Xuyen, “Sao lại thế này?”

(Chữ Xuyen: □)

Chân Lãng gạt đầu với ông, hai người lặng lẽ đi tới bên cạnh, nhỏ giọng nói chuyện, trong lúc đó thấy ông lấy di động ra gọi mấy cuộc điện thoại, rồi lại cúi đầu nói chuyện tiếp.

Cổ Thước vẫn im lặng, hoàn toàn ngược lại với vẻ linh động thường ngày, một mình buồn bực ngồi trên ghế, ngay cả đầu cũng không nâng.

“Cậu Chân, nếu cậu không có việc gì, có thể lấy khẩu cung được không?”
Đội trưởng Tôn có chút mất kiên nhẫn, khẩu khí cũng không tốt, “Nếu như ai cũng để người ta phải đợi như các cậu, chúng tôi cũng không cần xuất quân nữa, toàn bộ cứ xoay quanh một mình cậu?”

Chân Lãng còn chưa lên tiếng, người đàn ông trung niên đã nói, “Đội trưởng Tôn phải không? Tôi là luật sư của cậu Chân, anh cứ gọi tôi là Tạ Trường, tất cả mọi chuyện tôi sẽ nói với anh.”

Tạ Trường? Đội trưởng Tôn có chút quen thuộc với cái tên này, nhưng nhất thời cũng chưa nhớ ra được.

“Anh có thể nói rõ ràng sao?” Đợi lâu như vậy lại để một luật sư ra thay, đây là kiểu gì?

Tạ Trường khẽ mỉm cười, “Nếu anh cảm thấy tôi không đúng, tôi sẽ hỏi cấp trên của anh xem có được hay không? Thuận tiện hỏi thêm, vì sao điện thoại báo cảnh sát, khoảng cách có 500m mà nửa giờ vẫn chưa thấy tới.”

Lời của ông làm đội trưởng Tôn rất bất mãn, vẻ mặt đen kịt, “Không được, theo quy định phải lấy khẩu cung của đương sự, anh có thể đi cùng.”

Đang giằng co, một chiếc xe dừng lại bên ngoài bệnh viện, một người đàn ông trung niên uy nghiêm bước xuống, ánh mắt của ông lóe lên, đi về phía bọn họ.

Đội trưởng Tôn run lên một cái trong lòng, cuống quýt nghênh đón, “Cục trưởng.”

Ông hùng hăng trừng mắt lườm đội trưởng Tôn, vươn tay về phía Chân Lãng, “Cậu Chân, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, tôi nhất định sẽ sai bọn họ lập tức lập án điều tra.”

Chân Lãng cười nhạt, nắm lấy tay ông ta, “Vừa rồi luật sư Tạ đã nói đại khái với ngài, tôi nghĩ trong đầu ngài cũng đã có tính toán, chỉ sợ ở đây liên quan đến cướp bóc, bắt cóc, thù oán, hoặc là xã hội đen, ngài nhìn bộ dạng của tôi hiện giờ, ngày mai phải đến hội nghị thương mại, nếu có phóng viên hỏi, tôi phải nói thế nào mới tốt?”

“Chuyện này...” Về mặt cục trưởng khi đỏ khi trắng, quay đầu, ngón tay chỉ đội trưởng Tôn, “Còn không nhanh đi lập án?”

Chân Lãng cười cười, “Chuyện này làm lớn nên ảnh hưởng sẽ không tốt, hội nghị thương mại ngày mai tôi sẽ không xuất hiện, nếu không sẽ khiến mọi người trong thương hội bất an, ảnh hưởng đến các ngài kêu gọi đầu tư. Tôi sẽ cử đại diện tới, phóng viên cũng sẽ không biết.”

Cục trưởng vẫn căng thẳng, “Cậu Chân...”

Chân Lãng gật gật đầu, hạ giọng nói với Tạ Trường, “Chuyện hôm nay không nên nói với nhà tôi, một chút cũng không được tiết lộ.”

Tạ Trường có vẻ khó xử, cuối cùng vẫn gật gật đầu.

Về mặt cục trưởng cuối cùng cũng thả lỏng, “Có muốn tôi phái người hộ tống hai người về nhà không?”

“Không cần.” Chân Lãng lắc đầu, ngoắc tay với Cổ Thuộc, “Chúng ta về nhà.”

Cổ Thuộc ngồi trên xe lăn, vẫn cúi đầu, không nói một lời.

Chân Lãng đẩy xe lăn bằng một tay, cúi đầu nói bên tai cô, “Nha đầu, làm gì mà vô tình như vậy?”

Cổ Thuộc nhìn anh, rồi lại cúi đầu xuống.

“Đói sao? Anh bảo chú Tạ sai người mua đồ ăn về nhà được không?”

Đói? Cô căn bản là chẳng muốn ăn bất cứ cái gì!

Vẫn lắc đầu.

“Có phải cảm thấy gây thêm chuyện cho anh hay không?”

Trả lời anh vẫn là cái đỉnh đầu lắc lắc.

Chân Lãng mỉm cười, thổi hơi vào lỗ tai cô, “Có phải cảm thấy không bảo vệ tốt cho anh, thấy mình rất vô dụng?”

Cổ Thuộc cứng người, không động đậy.

Nhiều năm như vậy, đều là cô đánh nhau vì anh, cho tới giờ chưa từng thua, cho tới giờ chưa từng để anh bị người khác ức hiếp, nhưng hôm nay, không những mình oanh liệt hy sinh một cái chân, Chân Lãng còn chảy máu, một ưu điểm duy nhất của mình để khoe ra cũng hoàn toàn không còn.

“Thật ra có rất nhiều chỗ anh cần em giúp.” Chân Lãng trầm ngâm, “Nếu em không giúp, anh sẽ rất thảm.”

Một câu này là cái đầu đang cúi gằm cũng ngẩng lên, yên lặng nhìn anh.

“Anh...” Chân Lãng ho nhẹ một cái, “Cánh tay bây giờ không thể cử động, anh không có cách nào để tắm, cũng không thể đánh răng, thậm chí vào nhà vệ sinh cũng không thể cởi thắt lưng hay cởi cúc áo. Trừ em ra, chỉ sợ không ai có thể giúp anh, em có đồng ý không?”

Đôi mắt hạnh nhân to tròn cuối cùng cũng có chút ít ánh sáng, cô gật đầu thật mạnh, “Được!”

Xem lăn chuyển động, hai người biến mất ở cửa trước bệnh viện, Tạ Trường dẫn mọi người đi xa xa phía sau, nghe thấy trong gió truyền tới một giọng nói nhẹ nhàng.

“Vậy toàn bộ đều nhờ em giúp a.”

“Được, tôi đảm bảo sẽ làm thật tốt.”

“Tới đây, cười một cái.”

“Không cười, Dáng vẻ của anh ngọc muốn chết, thiên tàn.”

“Em còn ngọc hơn, địa khuyết!”

Bạn phải suy nghĩ mãi mới hiểu “thiên tàn địa khuyết” là thế nào.

Là thế này, hai người, một người băng tay, một người bó chân, bạn Thước chê bạn Lăng là đồ “tàn” (trong tàn phế ấy), bạn Lăng chọc bạn Thước là “khuyết” (ý là khuyết tật đấy ạ)

Nhưng vấn đề ở đây là, thiên tàn và địa khuyết luôn đi thành đôi, vâng, thành đôi đấy ạ.

Sweet a ~~~~ :X~~~~

Chương 45: Giúp đỡ nhau, đút cơm, tắm rửa

Hai người thâm thâm được một đám người đưa về nhà, sau khi Chân Lăng bước vào nhà còn có thể thấy mấy người lực lưỡng ôm vai đứng trước cửa.

Anh bắt đắc dĩ lắc đầu, vẫy tay với bọn họ, “Các anh đừng đứng như vậy, sẽ dọa hàng xóm xung quanh, dưới lầu có bảo vệ rồi.”

Mấy người kia kiên định lắc đầu, hai bàn tay vẫn ôm vai, đứng yên không động đậy.

“Tôi có thể yêu cầu các anh trở về không?” Chân Lãng vẫn kiên nhẫn lên tiếng, chỉ là vẻ kiên trì trong ánh mắt cũng không cho phép thương lượng.

“Cậu Chân.” Một gã bảo vệ khó xử lên tiếng, “Chuyện này ông Tạ đã nói, nếu chúng tôi để cậu rời khỏi tầm mắt một giây, chúng tôi đều không cần đi làm nữa.”

“Không rời khỏi tầm mắt một giây?” Chân Lãng có chút buồn cười, “Vậy có phải sinh hoạt vợ chồng chúng tôi các anh cũng muốn đứng cạnh nhìn?”

“Ồ...” Vẻ mặt mấy người kia rất khó xử, mở miệng mà nói không nên lời.

“Như vậy đi, tôi nói với chú Tạ, các anh cũng không cần căng thẳng như vậy.” Chân Lãng lắc đầu, cầm lấy điện thoại, sau khi nói chuyện ngắn gọn xong, mấy người kia nhanh chóng rút khỏi cửa, trả lại cho bọn họ sự yên tĩnh tạm thời.

Cổ Thước ngồi trên sofa, cái chân to dùng gác trên bàn trà, nhãn nhó dựa vào ghế, mắt liếc nhìn Chân Lãng đứng ở cửa, ngay cả giọng nói cũng uể oải, “Bọn họ đi rồi?”

Chân Lãng cười khỏ, “Không, chỉ là thay đổi vị trí không dễ nhìn thấy như vậy thôi.”

“Dưới lầu a?” Cổ Thước tròn trĩnh mắt, “Tôi thà đứng ở cửa, nhiều nhất chỉ dọa đến nhà cách vách, đứng dưới lầu là dọa đến một đồng nhà bên dưới.”

“Không có cách nào khác.” Chân Lãng đi tới cửa sổ, ánh mắt nhìn dưới lầu, “Chú Tạ rất kiên quyết, nếu anh không đồng ý, tình hình của chúng ta hôm nay sẽ bị báo về nhà, sau đó em cứ chờ một đồng người đến áp tải chúng ta về nhà đi.”

“Tôi không muốn...” Cổ Thước phát ra một tiếng kêu buồn bực, “Hôm nay mới về đến đây, tôi không muốn về!”

“Anh cũng không muốn trở về.” Chân Lãng ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt nhìn chân cô, “Trở về chẳng phải là rất bị quấy rầy sao?”

Kể từ khi vào nhà, Cổ Thước đã sợ nóng cởi áo khoác của Chân Lãng ra, chân gác trên bàn trà, gấu váy bị rách thành hai mảnh kia rơi xuống, lộ ra làn da trắng nõn, đôi chân thon dài thẳng tắp.

Ánh mắt Chân Lãng mang theo có vẻ vui vẻ, nhìn chăm chăm làn da cô, cười cười.

“Chú Tà sẽ không báo về nhà chứ?” Cổ Thước vô thức ngả vào vai Chân Lãng, vừa mới áp sát lại bỗng như điện giật, cẩn thận tựa lên sofa.

Chân Lãng đưa tay ôm cái người muốn tránh xa kia trở về, “Tay này của anh vẫn còn tốt.”

Cổ Thước vẫn trốn tránh, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt kiên định của Chân Lãng mới mặc kệ anh, cuộn mình tựa vào trong lòng anh.

“Yên tâm đi, anh đã nói với chú Tà, chú ấy sẽ không nói.” Chân Lãng nhìn người trong lòng mình, ngón tay đùa nghịch tóc cô, “Sẽ không có ai áp tải em về, giam em lại đâu.”

Cổ Thước nhìn chân mình, uể oải lên tiếng, giọng nói vô cùng uất ức, “Cũng chẳng khác nhau là mấy.”

“Anh ở cùng với em.” Anh đặt cằm lên đỉnh đầu cô, “Bảo đảm sẽ không để em buồn chán, được không?”

Cổ Thước đáng thương ngẩng đầu, “Thật không?”

“Thật.” Chân Lãng nhẹ hôn lên má cô, “Chúng ta không phải thiên tàn địa khuyết sao, làm sao có thể chia tách?”

“Có phải anh đang cười tôi vô dụng hay không?” Cô ngẩng gương mặt nhỏ thăm thương, trong giọng nói tràn đầy mất mát, “Cho tới bây giờ, tôi chưa từng nghĩ mình đánh nhau sẽ thua, cũng chưa từng nghĩ sẽ để anh bị thương trước mặt tôi.”

Cô nhìn Chân Lãng, nhẹ nhàng chớp chớp, trong mắt ánh lên vẻ tổn thương, còn có chút hơi nước, “Từ nhỏ đến lớn, đều là tôi ra tay, ngày xưa đã hứa sẽ bảo vệ anh, ăn nhiều kẹo của anh như vậy, kết quả...”

“Ha ha.” Chân Lãng cười ra tiếng, “Không có chuyện gì, anh không truy cứu chuyện em không thực hiện được hợp đồng bằng miệng kia, dù có lại tiếp tục mua kẹo cho em ăn cũng được.”

“Không ăn đồ ngọt.” Cổ Thước hừ một tiếng, phát hiện ánh mắt Chân Lãng vẫn đang nhìn một điểm nào đó.

Cổ Thước nhìn theo ánh mắt anh, phát hiện ánh mắt anh dừng trên đùi mình rất lâu vẫn chưa chuyển, vẻ mặt vốn ngoan ngoãn bỗng biến đổi, giống như một con mèo lười bị người ta dẫm vào đuôi, đôi mắt chẳng những trợn tròn mà lông tơ toàn thân đồng thời dựng đứng lên.

“Anh nhìn cái gì vậy?” Cô túm vạt áo Chân Lãng, “Nói, rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

Chân Lãng nhìn đôi mắt phun ra lửa của cô, nụ cười càng lớn, ngón tay nâng cằm cô, “Em không biết mình như vậy rất dụ người sao?”

“Dụ người?” Cổ Thước trừng mắt nhìn cái chân thạch cao của mình, dáng vẻ mèo hoang lập tức hiện lên, “Tôi cũng biết anh là đồ miệng chó không phun được ngà voi, đang cười tôi mất mặt đúng không? Cười tôi bây giờ phải đập thạch cao đúng không? Cười tôi không đi được, đúng không?”

(Huych... *ngã đập mặt vào bàn phím*... Cái gì, tôi tưởng bạn Thước hiểu được ý đồ bắt lương của bạn Lãng rồi chứ? Haizzz, kiểu này chắc bị người ta ăn đến tận xương rồi còn không biết nữa, bạn Thước gây thơ tội nghiệp. Haizz...)

Cô càng nói càng lớn tiếng, nắm tay không ngừng vấy vấy trên không trung, nhưng vẫn không dám hạ xuống, bức bối trừng mắt nhìn cánh tay băng bó của anh, thu nắm tay về.

“Thật mà.” Tay anh thuận theo thất lưng cô trượt xuống, vuốt nhẹ làn da dưới gấu váy, cảm giác mềm mịn dưới bàn tay làm người ta không muốn buông ra.

Lòng bàn tay anh nóng nóng, nhẹ nhàng vỗ về, hai mắt cười híp lại, giống như đang thưởng thức cái gì đó; còn Cổ Thước nằm trong lòng anh, mệt mỏi ngáp một cái.

“Mệt rồi?” Lộn xộn một lúc lâu đã tới nửa đêm, Chân Lãng nhìn thân hình Cổ Thuộc dần dần trượt xuống, “Muốn đi ngủ chưa?”

Nằm trong lòng anh, Cổ Thuộc từ từ lắc đầu, “Không mệt.”

Cô co người trên sofa, gồi lên chân anh, toàn thân cuộn lại giống như một con mèo, nếu không có tảng thạch cao lớn kia thì sẽ là một con mèo lười chính hiệu, tay Chân Lãng dao động trên đôi chân thon dài của cô, nhiệt độ từ lòng bàn tay thấm vào da cô.

Nóng nóng, có chút ngứa, có chút tê dại. Cô phát hiện gần đây Chân Lãng càng lúc càng thích dính lấy cô sờ mó, không phải sờ mặt cô thì nắm tay cô, giống như đang nghịch một món đồ chơi yêu thích nhất.

“Chơi vui lắm sao?” Cô nhắm mắt lại, phát ra tiếng hừ nhẹ.

“Đúng vậy a, làn da em rất mềm, sờ rất thoải mái.” Câu trả lời của anh có vài phần bất chính, nhưng cũng có chút lười biếng.

Cổ Thuộc giống như thú cưng được chủ nhân vỗ về, uốn éo người trong cái vuốt ve của Chân Lãng, phát ra những tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Cánh tay ở trên chân cô bỗng nhiên dừng lại, cô bất an lay người, nhẹ nhàng ngâm nga giống như đang đòi anh tiếp tục.

Anh cúi người xuống gần mặt cô, bàn tay tiếp tục nhẹ vỗ về, người nằm trên đùi cong môi, áp sát hơn một chút.

Môi, dịu dàng lướt qua gương mặt cô, phát ra những tiếng thì thầm, “Bà xã, đêm tân hôn bị em hung hăng đâm cho một cái, hôm nay là buổi tối ở riêng đầu tiên nha, nên kỉ niệm thật tốt.”

Cô nhắm mắt lại, truy tìm đôi môi anh bằng cảm nhận, cho đến khi hai đôi môi chạm vào nhau, cô mới hừ ra tiếng, giọng nói uể oải, “Hôm nay cũng rất đáng để kỉ niệm nha...”

Đúng vậy a, rất đáng để kỉ niệm...

Chân Lãng lưu luyến bên môi cô, nhẹ nhàng dao động. Còn cô cũng vô thức hưởng ứng, nghênh đón đôi môi ấm áp của anh.

Anh nhẹ nhàng hôn mấy cái, đầu tiên là chạm nhẹ, sau đó lại nhanh chóng rời đi, cô ý vị rút lại, cười ha ha ra tiếng.

“Tập trung một chút.” Chân Lăng có chút bất mãn, cắn vào môi cô.

Cô cắn lại, hai người giống như con bướm và nụ hoa đùa nghịch trong gió, tinh tế nhẹ nhàng mà dồn dập đụng chạm, hơi thở hòa lẫn vào nhau, lại như không kịp hít thở, không ngừng yêu cầu.

Bắt đầu là vui đùa, sau đó là tùy tiện, sau đó nữa nụ hôn của bọn họ càng thêm sâu, Chân Lăng trêu đùa đầu lưỡi cô, còn cánh tay cô cũng bất giác vòng lên cổ anh, nâng người lên.

Tay Chân Lăng nhắc váy cô lên, bàn tay ấm nóng trượt vào, cầm lên eo thon của cô.

Cô bất an vặn vẹo cơ thể, lại dẫn đến anh càng sát lại thật chặt, hô hấp hai người dần nặng nề, chỉ có tiếng máy điều hòa vù vù thổi ra gió lạnh.

Môi Chân Lăng di chuyển trên mặt cô, hôn từng tấc trên làn da cô, sau đó rơi trên cổ cô.

Mút qua, một dấu ấn màu hồng hiện lên, mang theo hơi nước, lộ ra vẻ mỉa mai hoặc quỷ dị.

Tiếng Cổ Thước hít thở ngày càng nhanh, cô ôm lấy cổ Chân Lăng, cảm nhận từng đám lửa anh đốt lên trên người mình, cảm giác kì quái làm cho cô không biết phải làm thế nào, chỉ muốn vuốt ve Chân Lăng, bắt lực thở dốc.

Hơi thở nồng nàn, nhiệt tình như lửa, hai bóng người trên sofa quấn lấy nhau...

“Đinh đong!” Tiếng chuông cửa như một chậu nước lạnh, đánh tan nhiệt tình của hai người.

Chân Lăng ngẩng đầu, trầm giọng hỏi, “Ai vậy?”

Tiếng chuông cửa lại vang lên, bên ngoài truyền tới giọng nói lúng túng, “Cậu Chân, ông Tạ bảo chúng tôi đưa đồ ăn khuya tới, và cả thuốc bổ nữa.”

Chân Lãng nhẹ nhàng vỗ vỗ má Cổ Thước, đứng dậy mở cửa, Cổ Thước co người trên sofa, hai mắt mông lung, hoàn toàn chìm trong trạng thái hồn lìa khỏi xác.

Một đám người bê đĩa to đĩa nhỏ bước vào, đặt xuống trước mặt Cổ Thước một bàn thức ăn, cúi người chào Chân Lãng rồi lại rông rảnh kéo nhau ra.

Chân Lãng túm lấy người đã lâu còn chưa hoàn hồn lại ở trên sofa, “Ăn đi, có đói không? Ăn cơm trước.”

Cô bữu bữu môi, còn chưa lên tiếng trong bụng đã phát ra tiếng vang khổng lồ, Chân Lãng khẽ nhéo mũi cô, “Nhanh ăn đi.”

Mùi thơm thu hút sự thèm ăn của cô, cô cầm lấy chiếc đũa gấp một món cho vào miệng, vừa mới mở miệng ra lại thấy Chân Lãng ở bên cạnh, món ăn kia thế nào cũng nhét không vào nổi.

Bàn tay xoa xoa đầu cô, Chân Lãng cười, “Mau ăn a, không phải em rất đói sao?”

Suy nghĩ một chút, cô đưa tay kéo Chân Lãng, đưa chiếc đũa đến bên môi anh: “Cùng nhau ăn.”

Chân Lãng ngồi xuống sát cạnh cô, ngậm lấy món ăn cô đưa lên, “Không phải em rất đói sao, ăn trước đi.”

Cổ Thước lắc lắc đầu, đưa cơm đến bên miệng anh, “Tôi đã hứa sẽ giúp anh, tay trái anh không cầm đũa được, tôi đút anh ăn.”

“Cùng nhau sao?” Một tay Chân Lãng ôm eo Cổ Thước, khẽ dùng sức nhắc cô đặt lên chân mình.

Cổ Thước cầm cái bát, ngoan ngoãn đưa tới trước mặt anh, ngốc ngếch xúc cơm đưa tới bên miệng Chân Lãng, tay nhỏ run run, cơm vốn đã không nhiều lắm, phần lớn lại rơi xuống người Chân Lãng.

Cổ Thước cầm lấy bát canh, nịnh nọt đưa tới, cười ngây ngô, “Canh gà, uống nhiều một chút, miệng vết thương sẽ nhanh hồi phục.”

“Em cũng uống đi.” Chân Lãng duy nhất chỉ có thể ôm Cổ Thước, nhìn chính cô uống một ngụm rồi lại đút cho anh một ngụm, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng kêu hoảng hốt.

“A, lại rót.”

“Đừng động, đừng động.”

“May mà cháo gà ấm, không phải nóng.”

“Ai nha, thức ăn rơi.”

Bất kể cô đưa tới cái gì, Chân Lãng đều cười cười rồi ăn sạch, chỉ có cái áo sơ mi đắt tiền là đáng thương, bên trên thấm đầy giọt canh, đồ ăn lại cả cơm nữa, hồng hồng xanh xanh rất bắt mắt.

Hai người ngay cả ăn cũng đùa cợt, thỉnh thoảng Chân Lãng mút từ miệng nàng một ngụm canh gà, cô cũng mặc kệ động tác của anh, ngay cả cơ thể cũng bị người ta lợi dụng vô số lần, một bữa cơm không biết phải mất bao nhiêu lâu.

Ngày mùa hè sáng tương đối sớm, khi đó sắc trời đã ánh lên vài tia sáng nhàn nhạt, hai người mới miễn cưỡng ăn xong một bữa cơm.

Cổ Thước há miệng, ngáp một cái rất mất hình tượng, uể oải cọ đầu trên vai Chân Lãng.

“Mệt chưa?” Chân Lãng sờ lên trán cô, “Anh chuẩn bị nước tắm nhé.”

“Ừ!” Ăn quá no, máu chảy chậm, Cổ Thước bắt đầu mệt rãi rời mơ mơ màng màng.

“Lát nữa giúp anh cởi quần áo, còn nữa, giúp anh chà lưng...” Chân Lãng xoay người vào phòng tắm, bỏ lại Cổ Thước nhìn bóng lưng anh ngần người.

Anh ta vừa nói cái gì? Tắm?

Ý là phải giúp anh cởi áo cởi quần?

Còn phải đối mặt với Chân Lãng toàn bộ trần trụi?

Còn phải giúp anh xúc nước? Rồi lại phải giúp anh lau khô người, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, từ trước ra sau? Cũng chính là phải sờ lần sờ mò mỗi tác trên người anh ta?

Hình như da Chân Lãng rất trắng? Chân Lãng trần trụi?

Mặt cô, từ từ đỏ lên, một đường đốt xuống, ngay cả đầu ngón chân ngón tay cũng nóng cháy.

Chương 46: Thục Thục, làm nô lệ đi.

Chân Lãng...

Chân Lãng trơn tuột...

Chân Lãng không quần áo...

Mấy chữ này không ngừng xoay tròn trong đầu Cổ Thục, nhét đầy não, sau đó tự động chuyển từ chữ viết thành hình ảnh.

Có phải điều hòa không bật hay không? Hay đột nhiên bị hỏng? Vì sao cô cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng?

Trong phòng tắm, tiếng nước vang lên, cô tưởng tượng trong đầu cảnh *kim cương xuất dục đồ**, thân hình trắng kiêu làm tư thế hoàng tráng, đối mặt với cô, giờ hai tay lên, cơ bắp đầy người, giống như logo của “K-boxing”, còn nghe răng cười một cái chói lóa với cô.

(*mọi người chắc biết “mỹ nhân xuất dục đồ” rồi nhỉ? Là cảnh người đẹp ra khỏi bồn tắm ấy, nhưng bạn Thục tưởng tượng bạn Lãng là một người rất cường tráng, như kiểu lực sĩ ấy.

K-boxing hình như là một nhãn hiệu quần áo, còn logo của nó thế nào, cứ nghĩ đến cảnh mấy vận động viên thể dục thể hình là hiểu =]]~ Chết cười với bạn Thuộc =]]~)

Trời ạ, cô nghĩ đi đâu vậy, Chân Lãng làm sao có thể có thân hình cơ bắp được?

Dù cô chưa thấy toàn bộ nhưng cũng đã nhìn thấy một số bộ phận, cộng thêm tay sờ, thân cọ, chân đạp, Chân Lãng tuyệt đối không phải hình ảnh như cô vừa nghĩ.

Thân hình Chân Lãng nên là loại thon dài chắc chắn, tuyệt đối không phải loại cơ bắp cũng không phải loại thư sinh yếu ớt, cảm giác sờ lên rất tốt, giống như trong cơ thể kia chứa đựng sức mạnh đặc biệt của đàn ông, tỷ lệ đều, xúc cảm đủ thỏa mãn, không tầm thường như cô hình dung, tiêu sái lỗi lạc, mấy từ này là thích hợp nhất.

Nhất là bờ vai rộng, eo thon, và cả cái mông cong kia nữa...

(Sâu: *bị mũi*)

“Nha đầu, mau tới giúp.” Chân Lãng lộ đầu ra từ bên cửa.

“Ừ!” Cổ Thuộc hít sâu một hơi, lấy vớ bị trắng, coi cái chết như về nhà, chống vào tường, nhảy lò cò vào phòng tắm.

Bên bồn tắm, Chân Lãng cong lưng xả nước, hơi nóng mờ mịt, một chút hơi nước dính trên tóc anh, làm cho gương mặt càng lộ vẻ đẹp trai.

Hoàn toàn không giống như cô đã tưởng tượng, quần áo Chân Lãng vẫn mặc, sơ mi hơi ẩm, dính trên người, quần quanh thân hình hoàn mỹ của anh.

Kiểm tra nhiệt độ của nước xong, anh liếc Cổ Thuộc đứng bên cạnh, “Nghĩ cái gì vậy?”

“Nghĩ cái mông anh thật cong.” Không chút nghĩ ngợi, Cổ Thuộc trực tiếp phun ra một câu.

(Sâu: *lau lau* hy vọng Red Bull không có hại máy)

Lời vừa ra khỏi miệng cô đã muốn cho mình một cái tát, cô lại thuận mồm nói ra tất cả những gì đang nghĩ.

“Vậy sao?” Chân Lãng nhướn mày, “Muốn sờ thử không?”

Nhận ra mình lỡ lời, Cổ Thước tức tối liếc Chân Lãng, “Ai muốn sờ anh!”

Chân Lãng cười cười, chỉ chỉ bồn tắm bốc hơi nước mờ mờ, “Anh tắm trước có được không? Bởi vì cần em giúp, nếu không khi anh tắm xong, làm em ướt hết, em lại phải tắm lần nữa.”

Chuyện này Cổ Thước không tranh luận với anh, ngoan ngoãn gật đầu.

“Vì sao không ngồi trên xe lăn?” Chân Lãng nhìn cô một tay chống tường, giờ cái chân thạch cao trên không trung, “Như vậy mệt chết đi.”

“Như vậy giống thương binh quá.” Người nào đó bắt mắt lắm lắm.

Chân Lãng bật cười, “Chẳng lẽ bây giờ em không giống thương binh sao?”

“Tôi có thể đứng vững là được.” Cô xoay người dựa lưng vào tường, vươn tay ra với anh, “Tôi giúp anh cời?”

Chân Lãng đứng trước mặt cô, nhìn cô sờ lên cúc áo sơ mi của mình, trong mắt thêm mấy phần ý cười yêu chiều, trong phòng tắm rất yên lặng, chỉ có tiếng tay cô lướt nhẹ qua áo sơ mi của anh.

Lồng ngực anh từng chút từng chút lộ ra cảnh xuân dưới tay cô, cô nhìn thấy vòm ngực từ từ lộ ra, động tác không khỏi ngập ngừng.

Cảm giác chạm vào làn da rất tốt, dù đã như có như không sờ rất nhiều lần, nhưng cô vẫn phải thừa nhận, mấy tên suốt ngày cời trần ở góc đường mà so với Chân Lãng thì đúng là trò hề.

Nhất là, anh không có lồng ngực đáng ghét.

Đàn ông nước ngoài trên TV có một đám lông xù còn coi như gợi cảm, còn mấy tên mùa hè đứng góc đường có hai ba túm lông thừa thớt như mảnh đất hoang bị bỏ gặm, hoặc một hai cọng đen xì thỉnh thoảng đung đưa trong gió, không gọi là gợi cảm, mà là bỉ ổi.

(=)] Tôi chết đây)

May mà Chân Lãng không có thứ đó. Cô vẫn thích nhìn lồng ngực trắng nõn hơn.

Dưới lồng ngực, bụng phập phồng, có thể thấy mấy cơ bụng xinh đẹp co rút trong khi thở, cô rất muốn đưa tay sờ sờ, chạm vào thứ giống như sắt được bao bọc bởi nhung kia.

Cô ngốc nghếch nhìn, bất giác nuốt một ngụm nước miếng, ngón tay áp sát tới, nhẹ nhàng lướt qua.

Làn da dưới ngón tay, trong không khí mờ mờ, hơi nóng nóng.

Anh hít thở, đầy áp lực, đuôi mắt nhếch lên, nhẹ nhàng tiến sát bên tai cô, “Nước lạnh rồi, em cởi xong chưa?”

“A!” Cô mãnh liệt rút tay về, thuận thực cởi áo anh, “Xong, xong rồi...”

“Em lạnh sao?” Tay Chân Lãng vuốt tóc cô, nhẹ vén ra sau tai cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đang cười cười, lại bị kích động một lần nữa, “Không lạnh.”

“Không lạnh thì sao em lại run?” Chân Lãng cười ra tiếng, thu gương mặt đỏ rần của cô vào trong mắt.

Cô cũng không hiểu mình run cái gì, thậm chí còn không hiểu vì sao sau khi mình sờ Chân Lãng xong, không chỉ hô hấp loạn xạ, nói chuyện khàn khàn, mà ngay cả tay cũng run run.

“Anh còn không tắm đi!” Cô gân cổ, nhe răng nhọn ra một câu, “Không phải nước lạnh rồi sao?”

Ánh mắt Chân Lãng trượt đi, dừng lại trên eo mình, “Quần!”

“Này...” Đang định lên tiếng phản đối lại nhìn thấy cánh tay quần đầy băng trắng kia, Cổ Thước lúng túng rút lại lời đã đến miệng, “Được.”

Tay, giống như bị trúng gió, run lẩy bẩy.

Thật vất vả mới chuyển tới cái cúc trên quần tây của anh, cái bụng nóng bỏng đang phập phồng hô hấp kia lại lần nữa áp sát lên mu bàn tay cô, Cổ Thước như bị điện giật rút tay về.

“Sao?” Chân Lãng phát ra ý hỏi, “Sao vậy?”

Cô nhắm mắt lại, ngừng một hơi thở, lấy tư thế coi cái chết như về nhà, hết sức tập trung, néo cái cúc rồi lồi xuống.

“Roẹt...” Khóa kéo phát ra một tiếng rên rỉ cuối cùng, mang theo một tiếng rách, anh dừng hi sinh.

“Em báo đáp ân nhân cứu mạng như vậy?” Ánh mắt Chân Lãng liếc cái quần rách làm hai, cả cúc quần còn dính sợi chỉ trong tay cô, không khỏi lắc đầu.

Cổ Thước mở hé mắt, rồi lại tròn tròn mắt nhìn trần nhà, giọng nói cứng nhắc, “Anh có tắm hay không?”

Trong tiếng cười nhẹ, tiếng nước truyền tới, Cổ Thước hít một hơi thật sâu, rồi chậm chậm thở ra, đôi mắt sắp căng gân mà không dám chuyển xuống.

“Nha đầu, chà lưng.” Một cái khăn lông vắt lên đầu cô.

Cổ Thước túm lấy khăn lông, lại lần nữa xả thân vì nghĩa lớn, anh dừng gió cánh tay lên, trong đầu tưởng tượng mình sẽ nhìn thấy tất cả.

“Quần áo nam K-boxing” phiên bản hiện thực xuất hiện? Còn là phiên bản 18+.

“Nhanh một chút.” Một tiếng thúc giục, cuối cùng cũng khiến cô hạ quyết tâm.

Hơn hai mươi năm trước đã nhìn vô số lần, sợ cái gì, sợ cái gì, sợ cái gì...

Chân Lãng cười, tiếng cười nhẹ nhàng khơi dậy dũng khí ẩn sâu trong cô, mạnh mẽ xoay người, một tay kéo bay rèm tắm!

Phần lưng khỏe mạnh, mang theo những giọt nước chảy xuống, tí tách rơi trên bồn tắm cạnh chân cô, mái tóc màu đen dính bọt nước, theo cổ uốn lượn xuống.

“A!” Cô có chút bất ngờ.

Lúc này Chân Lãng đang ngồi trong bồn tắm, xoay lưng về phía cô, thứ cô có thể thấy chỉ là một bóng lưng và một cái đầu dính nước.

“Em là sắc nữ, muốn nhìn lên sao?” Chân Lăng nghiêng mặt, ném cho cô một ánh mắt cười mê hoặc, “Còn không nhanh giúp anh gội đầu.”

Cái gì cũng không có, uống công cô làm chuẩn bị mạnh mẽ trong lòng.

Cổ Thuộc thả lỏng, cầm lấy dầu gội đầu, chậm rãi vò đầu anh.

Tóc dính nước càng thêm mềm mại, lướt qua những ngón tay cô, rơi xuống, rồi lại rơi xuống.

Cô và anh từng rất thân mật, đánh đánh nháo nháo nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô giúp anh gội đầu, cảm giác từng lộn tóc mang theo bọt xà phòng luồn qua những ngón tay cô rất kì diệu.

Nước ấm còn từ từ chảy xuống, Chân Lăng dựa vào vách bồn tắm, nhắm mắt lại hưởng thụ, giọng nói cũng trở nên dịu dàng, mềm nhẹ như nước.

“Nha đầu, có phải em đã biết anh cũng có liên quan với lão già hay không?”

“Ừ.” Cô chậm rãi xoa tóc anh, cẩn thận không để dầu gội chạm vào hai má anh, động tác nhẹ nhàng kia hoàn toàn không phù hợp với phong cách của cô, nhưng cô lại không hề phát hiện ra.

“Còn nhớ ngày ấy lão già đuổi theo em, muốn em học võ với ông ấy không?”

Cô suy nghĩ một lát, “Anh muốn nói lúc ông ấy từ trường học đuổi tới nhà tôi, bám dính ở cửa, ngăn cản công việc của bố mẹ tôi, cầu xin tôi đi học sao?”

Ngày đó, không chỉ gà bay chó sủa, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy ai da mặt dày như vậy, đến mức ngay cả hiệu trưởng cũng không chịu nổi công phu quần người của ông ấy, hận không thể trực tiếp đóng gói tôi tặng cho lão già. Còn cô, mỗi ngày đều thấy ông tới báo danh, cuối tuần lại càng ngồi chồm hổm từ sáng sớm tới tối muộn, hàng xóm không biết còn tưởng nhà cô thiếu nợ người ta nha.

Nhưng rất kỳ quái, ông lại không quần lấy gia đình Chân Lăng, mà lại quần lấy cô không tha.

“Anh nói với ông ấy, chỉ cần em đồng ý thì anh không có ý kiến gì.” Chân Lãng nói toạc ra một câu.

Tay cô nhanh chóng túm lấy tóc Chân Lãng, “Thì ra là anh gây họa!!!”

Chân Lãng cười, cũng không phản kháng, mặc kệ cô kéo.

Cô nắm chặt lấy má Chân Lãng, liều mạng làm anh quay đầu nhìn ánh mắt bất mãn của cô, “Nếu sau đó tôi đã đồng ý, vì sao không thấy anh luyện võ cùng tôi?”

Khi đó, Chân Lãng chỉ yên lặng đứng cạnh đợi cô, cô vẫn cho rằng lão già yêu quý cô mới cho tên nhóc xấu xa này ở cạnh, thì ra là để một bảo bối khác nhìn mà học hỏi nha.

“Nếu anh tập võ trước mặt em, em sẽ không bảo vệ anh nữa.” Anh đưa tay kéo thấp cô xuống, hôn nhẹ một cái lên môi cô, “Cũng sẽ không ức hiếp anh nữa.”

“Hừ.” Cổ Thước đã quen anh động tay động chân, trên tay đầy xà phòng, ngoan ngoãn để anh hôn.

“Thật ra anh cũng không có hứng thú làm gì cả, chỉ cần nhìn thấy em là tốt rồi.” Giọng nói anh giống như thầm than thở, truyền vào trong tai cô, lẫn lẫn gợn sóng trong lòng cô, “Anh biết em thích vận động, cũng biết em muốn đi, nhưng anh sợ em bị thương, bởi vì khi đó bọn họ nói cường độ huấn luyện sẽ là hại thân thể, cho nên bố Cổ mẹ Cổ mới không muốn em đi, nếu anh không tự mình đi tập, làm sao biết em có thể chịu được hay không?”

Từng câu từng chữ, giống như nghìn cân đập vào trong tim cô, có chút ê ẩm, lại càng ngọt ngào.

“Theo tôi làm gì.” Cô hừ một tiếng, “Muốn bắt nạt tôi phải không?”

“Là em đã nhầm trúng anh mà, anh không theo em, ai muốn anh nha.” Về mặt Chân Lãng mang theo hơi nước, sâu kín nhìn cô, “Thước Thước, phải làm nô lệ đi thôi...”

Tay Cổ Thước nghiêng một cái, toàn thân ngã về phía trước.

“A...”

Bồn tắm nhỏ nhỏ có thêm bóng người nào đó, Cổ Thước hét lớn một tiếng, ngã vào bồn tắm, phù phù nằm bên trong phun nước. chỉ còn một cái chân thạch cao trắng đung đưa trên không.

Chân Lăng vươn cái tay còn bình thường, mò người nào đó lên, “Em yêu, yên ương dục ư?”

“Phụt!” Cổ cô nương đáng thương, lần nữa bị sặc — nước tắm của Chân Lăng.

~~~ Hoàn chính văn ~~~

Bắt đầu: 6:12 am. ngày 11/3/2011

Hoàn chính văn: 6:12 am. ngày 1/10/2011

Tổng cộng 204 ngày, 4.896 tiếng, 293.760 phút, 17.625.600 giây

————•(-• Phiên Ngoại •-•)————

Phiên ngoại thứ nhất: Không thích không mua

Một buổi tối nọ ở nhà họ Chân.

Mẹ Chân nhàn đến mức không có việc gì làm, ngồi mở ngăn kéo ra tìm gì đó, xui xẻo làm sao lại làm đồ vật rơi đầy đất. Sau khi bố Chân bước vào

cửa, nhìn thấy bà xã mình đang ngồi trên giường, bên cạnh là một quyển sổ để mở.

“Em làm gì vậy?” Bố Chân nhìn mẹ Chân cầm quyển sổ ngồi ở mép giường, vẻ mặt ngẩn ngơ đã ít nhất năm phút.

Mẹ Chân ngẩng đầu, vẻ mặt ngốc nghếch như bị kích động không cách nào bình tĩnh được, yên lặng đưa quyển sổ trong tay cho chồng.

Đó là một thứ rất bình thường, chỉ là sổ hộ khẩu thôi.

Thứ không bình thường chính là trên đó có nhiều hơn một cái tên — Cổ Thục.

Quan hệ với chủ hộ — con dâu.

Cộng thêm một cái dấu to đùng của cơ quan hộ tịch.

Trong nháy mắt, bố Chân cũng tròn mắt ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, cười cười vỗ vai bà xã, “Anh nghĩ chuyện này em nên hỏi...”

Mẹ Chân chột đứng lên, “Đúng rồi, em xuống dưới lầu hỏi chị ấy.”

Không đợi bố Chân lên tiếng, bà đã bỏ lại một đồng hồ hỗn độn, chạy ra khỏi cửa, trên cầu thang truyền tới tiếng gọi lớn, “Chị, mở cửa, chuyện lớn, chuyện lớn không tốt rồi...”

Bố Chân lắc đầu, bắt đầu thu dọn những đơn từ giấy má các loại dưới đất, lầm bầm một mình, “Chuyện này em hỏi con trai không phải nhanh hơn sao?”

Mẹ Cổ đang nặn bánh bao, tay cầm một bó miến đứng ở cửa, “Chuyện lớn gì không tốt?”

Mẹ Chân vẫy vẫy quyển sổ hộ khẩu trong tay, “Là chuyện lớn, chuyện tốt, nhưng cũng có chỗ không tốt...”

Ánh mắt mẹ Cổ hoang mang, không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, “Chuyện gì mà vừa tốt lại vừa không tốt?”

“Chị, chị xem sổ hộ khẩu nhà chị chưa?” Mẹ Chân cố gắng bình tĩnh, “Lần trước A Lãng trả sổ hộ khẩu chị đã xem chưa?”

Mẹ Cổ cười lắc đầu, “A Lãng nhà em làm việc, chị rất yên tâm, xem làm gì?”

Mẹ Chân há hốc miệng, không biết phải nói từ đâu, đành mở một trang trong quyển sổ hộ khẩu nhà mình, đưa đến trước mặt mẹ Cổ, “Nhìn đi!”

Chữ con dâu to đùng khắc sâu vào đáy mắt, mẹ Cổ nhú mày, hít một hơi, ngẩn ngơ, nhìn mẹ Chân, mẹ Chân dùng sức gật gật đầu, hai người yên lặng dùng ánh mắt trao đổi ý nghĩ trong lòng.

Yên lặng...

Vẫn yên lặng...

Hoàn toàn yên lặng...

“Chị đi giết hai con thỏ đẻ kia!” Cuối cùng mẹ Cổ phun ra một hơi, rống to một tiếng, chạy vào nhà bếp cầm lấy cái chày cán bột muốn lao ra khỏi cửa.

Bỗng nhiên, bà nhìn đến vẻ mặt cổ quái của mẹ Chân, “Cái này, chị không nói thẳng nhóc nhà em mà là con thỏ kia, con thỏ nhà chị, chị phải làm thịt nó.”

“Vậy A Lãng nhà em thành góa vợ rồi?” Mẹ Chân nói rất ngay thẳng, “Bây giờ nha đầu cũng là người của em, không cho chị đánh lung tung.”

Nha đầu nhà mình chớp mắt một cái đã thành của người khác, còn không được phép đánh?

Mẹ Cổ lại càng buồn bực!

“Chuyện này có nên hỏi cho rõ ràng không?” Bố Cổ ung dung cầm lấy cái chày cán bột trong tay bà vợ già, “Lần trước anh đã nói hai đứa chúng nó về mới có ba ngày đã vội vàng bỏ chạy, kì kì quái quái, thì ra là có chuyện như vậy.”

“Được lắm!” Ánh mắt mẹ Cổ sôi sùng sục như núi lửa sắp phun trào, nghiêng răng ken két, “Tôi đi gọi điện hỏi cho rõ ràng.”

Khi tay bà vừa mới sờ tới cái điện thoại, bố Chân bỗng nhiên lên tiếng, “Chờ một chút.”

Mẹ Chân, mẹ Cổ cùng nhìn về phía vẻ mặt đang suy nghĩ sâu xa của bố Chân, mẹ Chân không nhịn được lên tiếng, “Còn chờ gì nữa? Lần cuối cùng hai đứa nó trở về cũng đã là ba tháng trước rồi, cũng chính là đã lừa chúng ta ba tháng, không hỏi thì chúng nó còn lừa dối chúng ta bao nhiêu năm?”

“Lần trước bọn nó đã bỏ chạy, nếu bây giờ gọi điện chẳng phải đánh rần động cỏ? Nhỡ may bọn nó lại chạy thì làm sao bây giờ?” Bố Chân tỉnh táo nói một câu lập tức làm bàn tay nắm lấy điện thoại của mẹ Cổ dừng trên không trung.

Bố Cổ đồng ý gật đầu, “Tôi cũng thấy gọi điện hỏi thăm không bằng trực tiếp tới bắt người xét hỏi!”

Bốn người, tám con mắt, nhìn lẫn nhau, sau đó dùng sức gật đầu...

Ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua rèm cửa, hắt vào giường, chiếu lên hai bóng người đang quấn lấy nhau trên giường.

“Nha đầu, dậy chưa?” Giọng nói khàn khàn bay lượn trên đỉnh đầu Cổ Thược, anh cúi đầu nhìn cô gái đang gói lên cánh tay mình.

“Ừ.” Âm thanh ậm ừ bay ra từ trong miệng người đang ngủ say, giống như ghét ánh mặt trời làm chói mắt, cô xoay người, chui vào lòng đối phương, tìm một vị trí thoải mái, thở dài một hơi rồi tiếp tục ngủ say sưa.

Chân Lăng duỗi tay ra, nắm chóp mũi cô, “Trước kia không phải buổi sáng nào em cũng dậy tập luyện sao? Gần đây càng ngày càng lười.”

Người nào đó ngay cả mí mắt cũng không buồn nâng lên, giọng nói không có chút sức lực, “Hôm nay cuối tuần.”

Cuối tuần là cái gì? Chính là không cần phải đi làm, không cần phải ra ngoài, chỉ sợ có ngủ đến chết trong nhà cũng chẳng ai hay.

“Nếu như lão già phát hiện em lười luyện tập sẽ rất đau lòng.” Hai ngón tay lặng lẽ sờ lên cái mũi nhỏ của cô, véo một cái.

Không nhìn được, cô nắm lấy cái tay trên mũi mình, chân đặt lên thắt lưng đối phương, tay uể oải đặt lên cổ anh, “Anh còn ầm ĩ nữa, em sẽ đá anh xuống.”

Chân Lăng nhìn vẻ mặt buồn ngủ của cô, trên gương mặt trắng nõn có vẻ chưa tỉnh ngủ, đôi môi hồng hồng khẽ chu ra, lông mày nhẹ nhíu lại, toàn thân giống như con mèo con, gối lên tay anh, cuộn người trong lòng anh.

Người này tướng ngủ không tốt, quần lấy người bên cạnh như bạch tuộc, áo ngủ bằng vải bông nhăn nhúm, dưới cổ áo lộ ra màu da hoàn mỹ, lộ ra phong cảnh hấp dẫn dưới cúc áo không biết bị mở ra từ lúc nào.

Một tay anh ôm eo cô, lặng lẽ cúi người xuống, hôn nhẹ má cô, trán cô.

Những nụ hôn nhẹ nhẹ như ong mật đùa bỡn nhụy hoa, vừa chạm vào, lại trượt đi, rồi lại chạm nhẹ, rồi lại dời đi.

“Đề em ngủ đi mà...” Cô gào một tiếng, giọng nói cực kỳ uất ức, cọ cọ đầu trong lòng anh giống như đang làm nũng.

“Em ngủ lâu rồi.” Chân Lăng cười ha ha, mùi thơm mê hoặc lan tỏa, “Hôm qua 8:00 đã lên giường mà.”

“Oa...” Cô cúi đầu thút thít, “Nhưng sau nửa đêm anh mới để cho người ta ngủ.”

Cuối cùng cũng mở đôi mắt mơ màng trong những nụ hôn có chút trêu đùa của anh, đôi mắt to của cô long lanh nước đầy vẻ tố cáo, cô quay quắt đầu.

Trên làn da trắng nõn có những vết tích màu hồng, kể ra một đêm điên cuồng của hai người, cũng chứng minh nguyên nhân vì sao người nào đó khóc lóc ai oán.

Chân Lăng cười có vài phần đắc ý, ngón tay day day vành tai cô, “Dậy vận động đi, lần trước lão già đến đã vô cùng chán nản với sự lười biếng của em rồi, em không thể không nghe lời được.”

Còn muốn cô vận động? Xương sống, thắt lưng, chân, toàn thân mềm nhũn, ngoại trừ buồn ngủ cũng chỉ có buồn ngủ thôi.

“Ngày đó em đi thi đấu cũng không mệt thế này, khốn kiếp.” Cô không nhìn được chen chân đạp một cái, lại bị anh dễ dàng bắt được mắt cá chân.

Trên mắt cá chân, ánh sáng bạc lóe lên, chiếc lắc chân sáng ngời thu hút ánh mắt người khác, hồng ngọc và kim cương chiếu lên những tia sáng trong suốt.

Chân Lăng vươn tới, hôn lên mắt cá chân của cô, đôi mắt nửa nhắm lại, “Anh nghĩ, anh có cách để em vừa đạt được kỳ vọng của lão già, vừa tiếp tục có thể nằm trên giường thoải mái.”

Cổ Thước hít sâu một hơi, chân khẽ rụt lại, toàn thân mềm nhũn.

Kể từ một lần nào đó anh phát hiện ra tử huyết này của cô, mắt cá chân đã thành nơi anh yêu thương nhất, mỗi lần đều trêu chọc đến mức cô không thể tự chủ.

“Em không muốn!” Cô kiên quyết lên tiếng, “Đừng tưởng em không biết anh đang nghĩ gì, quỷ háo sắc!”

Quỷ háo sắc, quỷ đói trong số quỷ háo sắc a!

Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy ai có thể đại chiến đến mấy lần mà ngày hôm sau có thể rạng rỡ đi làm, thuận tiện mò cô đang xụi lơ lên đi cùng. Cho tới nay cô vẫn chưa được ngủ yên, chẳng lẽ tên khốn này luyện thái âm bổ dương?

“Vây em nghỉ ngơi đi.” Ngón tay anh trực tiếp duỗi vào dưới quần áo, “Anh đến.”

“Khoan...” Những lời tiếp theo của Cổ Thước bị một người nào đó độc tài ngăn lại.

Nữ nhi giang hồ, đã nói là làm, đây là lời của lão già đã nói. Bọn họ thân làm đệ tử đương nhiên phải thực hiện, nhất là một đại trượng phu như Chân Lăng, nói đương nhiên càng phải làm.

Tiếng thở dốc vang lên trong phòng, chứng tỏ vận động nhiệt tình lúc sáng sớm, Cổ Thước ôm lấy Chân Lăng, cảm nhận cảm xúc mạnh mẽ của anh, nhưng vẫn không quên giận dữ phun ra một câu, “Em, hận, anh!”

Anh nhẹ mút đôi môi cánh hoa của cô, nuốt xuống toàn bộ nhiệt độ và oán trách của cô, cảm nhận hơi ấm của cô, giao hòa vào nhau, “Nhưng, anh yêu em.”

Hơn hai mươi năm quen biết, thứ tốt nhất giữa bọn họ chính là sự phối hợp.

Phối hợp với tính cách của đôi phương, phối hợp với thói quen của đôi phương, và cả sự phối hợp trên chiếc giường mấy mét vuông này nữa.

Khóa cửa lớn chuyển động, kéo ra...

Bốn bóng người mang theo vẻ mặt tràn đầy suy nghĩ bước vào cửa, bọn họ khẩn cấp đặt chuyển bay sớm nhất, chờ đợi cả một đêm, vội vội vàng vàng.

“Thỏ...” Chữ con còn chưa ra khỏi miệng, mẹ Cổ đã bị ông chồng nhà mình che miệng, vội vàng nháy mắt ám hiệu.

Bốn người, từ tức tới đến nghi ngờ, đến kinh ngạc rồi đến... trầm mặc.

Vẻ mặt biến đổi kỳ dị, cuối cùng dừng ở hình ảnh — nụ cười của quỷ.

Mẹ Chân nhón chân đến bên cửa, tò mò áp lỗ tai nghe ngóng, chưa được hai giây đã bị ông xã giật về.

Vẻ mặt bố Chân rất bình tĩnh, nhưng ý cười mập mờ trong đôi mắt đã sớm bán đứng tâm tư ông, vầy vầy tay, bốn người rất tự giác ra khỏi cửa, lặng lẽ đóng cửa lại.

Tay bố Chân và bố Cổ bỗng nhiên nắm chặt lấy nhau, “Chúc mừng, chúc mừng...”

“Cùng vui cùng vui...”

Nửa giờ sau.

Bố Chân và bố Cổ lại bắt tay nhau lần nữa.

“Bội phục bội phục...”

“Lợi hại lợi hại...”

Một giờ sau

Hai bàn tay lại nắm lấy nhau một lần nữa.

“Thất kính thất kính...”

“Đáng sợ đáng sợ...”

Một nửa giờ sau.

Mẹ Cổ hất văng tay ông xã nhà mình đang định cầm tay bố Chân, “Còn không mau cùng tôi đi mua thức ăn, hôm nay phải đun canh đại bổ!”

Bốn đôi mắt đồng loạt nhìn cửa lớn đóng chặt, gật gật đầu, biến mất trong thang máy.

Phiên ngoại thứ hai: Thử nhà mới

“Cái này để làm gì?” Chân Lãng nhìn tấm thảm mềm mại rộng lớn, rồi lại nhìn Cổ Thước đang nhảy lên nhày xuống trên thảm.

Cổ Thước dầm dẫm thử mềm mềm dưới chân, vẻ mặt rất hài lòng, túm lấy Chân Lãng ý bảo anh cũng thử xem, “Anh thấy sao? Có phải vừa mềm vừa thoải mái không? Nằm lăn lộn cũng không có vấn đề gì!”

Nụ cười gian trên mặt càng đậm hơn, “Anh đã nói em muốn sửa nhà thế nào đều được, nếu em không thích ở nhà sàn gỗ mà muốn trải thảm thì cứ vậy đi, như thế này cũng rất tốt, lăn lộn rất được, vừa rộng vừa thoải mái.”

Cổ Thước hoàn toàn không phát hiện vẻ quái dị trên mặt anh, chỉ hưng phấn nhảy lên, “Anh nhìn xem, phòng khách lớn như thế này, chúng ta lại không có nhiều khách có thể đến, chỉ có mỗi chúng ta, cho nên em đã nghĩ rất lâu, làm cho chỗ này giống nhà của lão già, anh xem có được không? Có thể tập võ!”

“Được.” Chân Lãng nhìn cô hưng phấn dầm dẫm ngắm nhìn, giống như một con mèo nhỏ đang chơi đùa vui vẻ, không khỏi cũng cười ra tiếng, “Chúng ta có thể lẫn lộn bất cứ lúc nào, đúng không?”

Cổ Thước gật đầu, “Đương nhiên.”

Cô không thích phòng quá lớn, bởi vì nó sẽ làm cô cảm giác trống rỗng và buồn bã, hoàn toàn không có sinh khí. Nhưng tính tình hiếu động của cô lại thích phòng lớn như thế, một góc để sofa, những chỗ khác có thể trải đệm thật mềm, giống như phòng tập võ.

Bằng gia tài của Chân Lãng, cô muốn có loại nhà thế nào cũng được, nhưng cuối cùng Chân Lãng quyết định phải là căn nhà to như lâu đài, phòng khách vô cùng lớn, hoàn toàn thỏa mãn yêu cầu của cô, còn về phần trang trí hoàn toàn là quyền của cô.

Trong phòng khách tám mươi mét vuông, đều trải thảm thật dày, ngay cả bàn trà và sofa đều bị tống vào một góc.

“Anh có thích hay không?” Cổ Thước ngồi dưới đất, túm lấy gối dựa trên sofa ôm vào lòng, nghiêng đầu hỏi anh, “Đây là người chuyên nghiệp làm đây, có thể chịu được áp lực và trọng lực giống như phòng tập quốc gia, còn tốt hơn cả nhà lão già.”

“Tốt như vậy sao?” Chân Lãng ý tứ nói, “Em đã thử chưa?”

“Em cảm thấy rất tốt.” Cổ Thước vội vàng nhận lấy cặp tài liệu tay và áo khoác trong tay anh, vẻ mặt có chút vội vã, “Anh thử một lần nha, thử một lần đi.”

Tay Chân Lãng sờ lên ống tay áo, mở cúc áo ở cổ tay, khoe miệng cong lên độ cong xinh đẹp, “Một người thử không thú vị, cũng không thử đầy đủ được, đúng không?”

Cô ôm lấy áo khoác của anh, nhìn anh chậm rãi mở cúc áo rồi gập áo lên, động tác kia tự nhiên, hấp dẫn nói không nên lời.

Cô thích nhất động tác này của anh, có chút lười nhác, có chút hạnh phúc, có chút... Trái tim nhỏ của cô đập loạn lên một trận phong tình.

“Ừ.” Không bỏ qua một động tác của anh, cô tham lam nhìn anh, miệng vô thức đáp lời, “Chúng ta cũng thử một lần nha?”

Chân Lăng cuộn tay áo tới khuỷu tay, cười một nụ cười rất đẹp, “Được.”

Anh đồng ý rất nhanh làm Cổ Thước có chút đắc ý, thường ngày, bất kể cô sống chết thế nào Chân Lăng cũng không giao thủ với cô, làm cho chân tay cô ngứa ngứa, rất muốn thử sức mình với Chân Lăng.

“Thật sao?” Cổ Thước mừng rỡ ôm gối nhảy lên, “Anh đồng ý?”

Chân Lăng mỉm cười gật đầu, “Đồng ý.”

“Vậy...” Cổ Thước nịnh nọt tới trước mặt Chân Lăng, “Anh có mệt không? Hay là nghỉ ngơi trước? Có đói không? Có muốn ăn cơm trước không?”

“Không cần.” Chuyển động cánh tay, Chân Lăng pose một tư thế, vô cùng hoành tráng ngoắc ngoắc cô, “Tới đi.”

“Được.”

Cổ Thước lùi hai bước, chân nhẹ chuyển động, ánh mắt nhìn chăm chăm bóng người cao lớn trước mặt, hai người gần như cùng một tư thế, cùng một ánh mắt, cùng một khí thế ngang tàng.

Không tìm được trong mắt nhau một chút ý đùa cợt, hai người nhìn chăm chăm bước chân đối phương, trong nháy mắt, không khí trầm xuống, không ngừng truy tìm sơ hở của đối phương.

Cổ Thước vung chân một cái, chân dài nhanh như điện, đá lên.

Thân mình Chân Lăng gần như trong khoảnh khắc cô đá lên cũng chuyển động, đưa tay ra cản.

Cổ Thước ra chiêu đã nhanh, thu chiêu còn nhanh hơn, chưa đợi cái đá này đá xong đã lập tức đổi hướng, bổ xuống bên sườn, thắt lưng theo đà chân xoay một cái.

“Đẹp lắm.” Chân Lăng tránh sang bên cạnh, trong nháy mắt đã lùi hai bước, một chiêu rất đẹp này lập tức rơi vào không khí, anh hất cằm với Cổ Thước, “Tiếp đi.”

Trên mặt Cổ Thước lộ ra vẻ hung phấn, động tác nhanh hơn, tiếng hô phát ra từ trong miệng, ánh mắt tràn đầy vẻ tò mò muốn thử thách.

Cô vui vẻ cảm nhận cảm giác có thể phóng thích mình hết sức, khi đối thủ càng mạnh, máu trong người cô càng sôi sục.

Cô muốn bắt, bắt lấy thân ảnh của đối phương, dùng tốc độ của mình để đuổi theo sự né tránh của đối phương, so sánh sức mạnh, so sánh kỹ thuật, giải phóng tất cả sức lực của mình về phía đối thủ.

Hai bóng người di chuyển rất nhanh, không gian lớn như vậy đủ để bọn họ hoàn toàn thoải mái biểu diễn kỹ thuật của mình.

Chân Cổ Thước thay đổi hướng đi, biến hóa đá về phía đối phương, nhanh đến mức làm người ta không kịp phản ứng, góc độ xảo quyết đến mức làm người ta không thể đoán trước được.

Chân Lãng vẫn cứ né tránh, không để cô chạm vào người mình, cũng không tấn công, nhưng bước chân lại không hề yếu đuối.

Sau khi liên tiếp tấn công, trên đầu Cổ Thước đã có một tầng mồ hôi mỏng, cô dừng bước, trừng mắt với người trước mặt, “Anh xem thường em.”

“Không có.” Chân Lãng mở một cúc áo trên cổ, “Em nên biết thực lực của mình, không ai dám xem thường em.”

“Vậy sao anh không tấn công?” Cổ Thước vô cùng bất mãn, “Cứ một mực thoái lui, sàn đấu cũng không đủ lớn để anh cứ lùi như thế.”

Cúc áo thứ hai bị mở ra, lồng ngực vạm vỡ lộ ra, “Được, lần nay anh không lùi, em đến đi.”

Cổ Thước nhanh chân tiến lên, lại đá một chân, Chân Lãng nhanh chóng nghiêng người, bước hai bước, loáng một cái đã đến phía sau Cổ Thước, hai tay vươn ra, ôm lấy cái eo thon.

“A!” Cổ Thước ngạc nhiên kêu ra tiếng, quay đầu trừng mắt nhìn Chân Lãng, “Này, anh phạm quy.”

“Có sao?” Chân Lãng dùng sức, người nào đó cao gầy bị anh ôm lên không tồn chút sức lực.

Cô quên mất vùng vẫy, chỉ chăm chú tranh luận với anh, “Đương nhiên, trong giao đấu không được phép nâng lên.”

Một cái hôn nhanh chóng hạ trên môi cô, “Anh chỉ đồng ý thử thăm với em, cũng không nói phải tuân theo quy định thi đấu.”

“Không đánh thì sao biết nó chịu lực thế nào, ngã có đau hay không?” Cổ Thước cắn ngược lại anh một cái, lại bị anh vừa vặn né được.

Con mèo nhỏ giãy dụa trong vòng tay anh, nhưng ngay cả hai tay và thắt lưng đều bị anh giữ chặt, “Anh đã đồng ý thử với em, không được thất hứa.”

Còn chưa nói hết câu, toàn thân giống như một đồ vật bị ném ra ngoài, mềm mại rơi trên đệm.

Chân Lăng dùng sức vô cùng chuẩn xác, Cổ Thước rơi xuống đất lại không hề đau, lưng vừa chạm xuống cô đã muốn nhảy lên.

Thân hình cao lớn trườn lên, đè cô đang cố gắng bật dậy xuống, hơi thở đàn ông đậm nồng bọc lấy thân thể cô, là hơi thở độc nhất thuộc về Chân Lăng, còn có mùi mồ hôi nhàn nhạt.

“Muốn xem thăm có đủ tốt không, rất đơn giản.” Ngón tay của anh móc lấy cúc áo sơ mi của Cổ Thước, tỉ mỉ thưởng thức, “Anh đảm bảo sẽ để em thử hài lòng.”

“Anh...” Giọng nói của cô bị tiếng cúc áo bị giật cắt đứt, mấy viên cúc áo trong suốt đồng loạt bay ra, rơi xuống khắp nơi, môi Chân Lăng đã ngăn tất cả những bất mãn của cô lại, bàn tay vuốt lên eo cô, từng tắc bỏ lên trên.

“Em...” Trong nháy mắt, đại não của cô ngừng tư duy, chỉ còn biết thở dốc.

Những nơi bị anh hôn giống như có lửa, máu cũng sôi lên, chảy trong mạch máu, cô nằm trên thảm mềm, vặn vẹo thân mình, giọng nói lộn xộn, “Rất nhiều mồ hôi, em muốn, tắm...”

Anh cắn vành tai cô, trêu chọc cô càng thêm bất an, tay Chân Lăng không ngừng dao động trên làn da cô, giống như đang thưởng thức món đồ yêu thích nhất, “Bây giờ tắm, lát nữa vẫn sẽ đầy mồ hôi, đợi chút rồi cùng nhau tắm.”

“VẬY...” Cô bị đè trên thảm mềm, không tìm ra được bất cứ lý do nào khác, “Em rất đói, muốn ăn cơm, anh đi nấu đi.”

Đầu lưỡi, trêu đùa cổ họng cô, giọng nói Chân Lãng đầy sức hút, “Sau khi vận động vui vẻ ăn cơm mới ngon, lát nữa anh đưa em ra ngoài ăn, bây giờ cho anh ăn no trước đã.”

Hiển nhiên, mèo con đã vào miệng hổ, không có hy vọng phản kháng.

“VẬY...” Cô nhẹ nhàng xoay người, cảm giác được một làn gió lạnh khẽ thổi qua, “Chưa đóng cửa sổ, chưa, chưa kéo rèm.”

Chân Lãng ngẩng đầu, sau đó rất nhanh lại cúi xuống, “Chưa kéo thì chưa kéo đi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên, còn nhớ đêm đầu tiên của chúng ta không? Cũng không đóng cửa sổ, còn là cửa sổ sát đất nha...”

Anh còn nói?

Mặc dù hôm đó là một buổi tối tuyệt đẹp, đối với cô lại là một đêm mất mặt nhất, anh đặt cô trên cửa sổ của phòng tổng thống trong khách sạn cao nhất thành phố, kéo rèm cửa sổ sát đất ra, cứ thế...

(Á á á á á. Mẹ ơi. Bạn Lãng hảo hảo thái a~~~)

Cô nhớ rõ, ngoài cửa sổ sao lấp lánh, xa xa ánh đèn ô tô chảy dài như dải ngân hà, mà bên tai, là tiếng thở dốc của anh, là những lời yêu thương của anh, và cả sự tiến vào chiếm hữu của anh.

Bỗng nhiên, mặt cô hồng đến nóng lên, tay vô lực vẫy ra, “Sắc lang, anh lại lừa em, còn chưa phân thắng bại đâu.”

Cô mới ra tay đã bị Chân Lãng đè lại, không biết từ lúc nào anh đã dọn dẹp toàn bộ trở ngại, “Thắng bại nha, có thể phân chia ở những phương diện khác.”

Tay túm lấy eo cô, anh dùng sức một chút, Cổ Thục đã tung mình ngồi trên người anh, khầu khí của Chân Lãng cực kỳ tùy ý, “Nếu vợ yêu đã nhiệt tình như thế, ông xã đây không thể từ chối.”

Cô không có cách nào đáp trả, bởi vì phản ứng của cơ thể cô làm cô chỉ còn sức để thờ, tất cả những thứ còn lại đều bị anh nắm giữ, còn cô, chỉ có thể

như con thuyền nhỏ trong thủy triều, phập phồng va chạm, ý chí còn lại duy nhất cũng chỉ có thể cảm nhận được cảm xúc mãnh liệt mà anh mang lại.

Khi toàn thân đã đầy mồ hôi, cô vô lực ngã vào lồng ngực anh, vẫn kịch liệt thở dốc.

Những nụ hôn nhẹ nhàng dày đặc, từ trán cô, lông mày cô, tới bờ môi cô, tay Chân Lãng mang theo nhiệt độ ôn hòa trượt trên làn da cô, “Anh thua, mắt mù bỏ giáp, em thắng, có phải rất đáng tự hào hay không?”

Tự hào?

Cô nhìn dáng vẻ của anh, gương mặt anh tràn đầy đắc ý, còn cô thì tay chân yếu ớt, chuyện này cũng đáng tự hào sao?

“Em thắng, có phải nên nghe lời em hay không?” Bây giờ, cô không muốn ăn cơm cũng không muốn tắm rửa, càng không muốn kéo hai tấm rèm rất mất mặt kia, cô chỉ muốn ngủ.

“Nhưng, vợ yêu đại nhân.” Bàn tay đang vỗ về thân hình cô của anh đột nhiên tăng thêm sức lực, “Em thắng anh, có phải cũng nên cho anh một cơ hội phản kích chứ?”

Cơ hội phản kích? Anh có ý gì?

Cổ Thước lập tức mở to hai mắt nhìn, chỉ là thân mình cũng không chuyển động được nữa.

Cảm nhận được ở một nơi nào đó, một bộ phận của anh biến đổi, cô lập tức hiểu ra, muốn lắc đầu lại bị anh đè xuống, “Em có thể chọn thắng anh, hoặc là để anh thắng em...”

Cái này, khác nhau sao?

Cô bắt lực nhìn Chân Lãng, ánh mắt lên án.

“Có khác.” Anh bắt đầu một đợt tiến công mới, “Chính là — nếu anh thất bại, anh sẽ khiêu chiến một lần nữa.”

Cô thề.

Không bao giờ cô còn muốn thử thứ khôn kiếp gì nữa.

Lúc trước, anh đã lợi dụng cô như vậy thử giường, bồn tắm, sofa.

“Vợ yêu.” Giọng nói Chân Lãng trôi bên tai cô, “Nhà chúng ta còn chưa trang bị đầy đủ đâu, em nhớ mua được cái gì cũng phải nói với anh nha, cả bàn bếp nữa, anh thích bàn lớn, được không, hiểu không?”

Cô khẽ thút thít.

Rốt cuộc là kháng nghị hay đồng ý, không ai hiểu được.

Phiên ngoại thứ ba: Khi hai đứa bé ở độ tuổi không đoán trước được.

Chu Thành Thao đã ở trong phòng học này nói ba tiếng, suốt ba tiếng, ông lấy tất tần tật chứng nhận huấn luyện viên, thư giới thiệu, cộng với rất nhiều lời đảm bảo từ hiệu trưởng mới miễn cưỡng làm cho bố mẹ Chân Cỏ tin ông không phải kẻ lừa đảo.

“Tôi thật sự rất thích con nhà các người, bọn chúng thật sự rất có thiên phú, để tôi huấn luyện bọn chúng đi.” Bốn đôi mắt, bốn loại vẻ mặt khác nhau, không tỏ thái độ, không nói lời nào, làm cho ông phải cố gắng đè xuống cảm giác thất bại.

“Tôi đảm bảo, nhất định sẽ có thành tích, nhất định sẽ tranh giải quốc gia.” Ông dùng sức vỗ ngực một cái.

Mẹ Cỏ nhìn ông xă một cái, không nói gì.

Mẹ Chân thì lóe lên ánh mắt yếu đuối, hít hít mũi.

Bố Chân bình tĩnh trao đổi ánh mắt với bố Cỏ, lúc này mới từ từ lên tiếng, “Trẻ con nên nhận sự huấn luyện, nhất là con trai.”

Mẹ Chân bắt đầu dùng sức đè ép sự hoảng loạn của bà, bố Chân đau lòng vỗ vỗ tay bà, có lỗi nhìn Chu Thành Thao, “Xin thứ lỗi, Chân Lãng là con trai duy nhất của tôi và vợ tôi, vợ tôi không muốn để thằng bé chịu khổ, thật ngại quá.”

Giọng nói của bố Chân rất bình tĩnh nhưng ý tứ vô cùng kiên quyết, vẻ mặt huấn luyện viên Chu thoáng qua một chút mất mát, nhưng rất nhanh đã bị giấu đi, ngược lại quăng hy vọng về phía bố Cổ mẹ Cổ, “Chuyện này, tôi thấy Cổ Thước rất hoạt bát, so với chạy lung tung ở bên ngoài, chỉ bằng để tôi huấn luyện, vừa uốn nắn tính tình hoang dã của con bé, cũng không đi nơi nơi sinh sự đánh nhau nữa, tương lai, con bé còn có kỹ thuật phòng thân, vừa không bị người khác bắt nạt vừa có thể tranh giải quốc gia, có phải không, có phải không?”

Một hơi nói nhiều như vậy đã dễ dàng tiết lộ khát vọng của ông, vì sự kích động muốn ôm đứa bé gái kia về dưới trướng, hai tay ông lạnh như băng, giọng nói dồn dập.

Nhìn thấy vẻ mặt mẹ Chân, ông cũng đoán được bé trai kia không dễ chạm bừa, nhưng hai đứa trẻ, ít nhất cũng phải tóm được một đứa vào tay chứ?

Thiên phú tốt như thế nhất định không thể bỏ qua.

Cuối cùng ông cũng có thể hiểu được, vì sao chủ nhân *viên ngọc Hòa Thị Bích** thà bị chặt chân cũng phải mang viên ngọc kia dâng vua, bởi vì bảo ngọc không thể bị chôn dưới lòng đất, nhất là khi đã được tìm thấy, không mài dũa thật sự rất lãng phí, sự đau đớn khi lãng phí của trời cho không phải là điều mà người ngoài có thể hiểu được.

*chi tiết về viên ngọc Hòa Thị Bích, xem ở [đây](#)

Trên mặt mẹ Cổ lộ ra vẻ do dự, hiển nhiên là lần này đã bị đả động không ít.

Con gái nhà mình bà hiểu rõ hơn ai hết, cả ngày nhảy lên nhảy xuống, bắt điều đuôi gà, đá chó đánh mèo, nhìn một cái là phiền lòng, nếu có người có thể thay mình giám sát con bé, làm con bé không thừa tình lực nữa, cũng là một chuyện tốt.

Khi bà định lên tiếng, bố Cổ nhìn bà một cái như có như không làm cho bà lại chân chừ.

“Chuyện này...” Bồ Cổ khách khí nói, “Con gái chúng tôi tuy có hiếu động chút ít, nhưng chuyện này chúng tôi không muốn áp đặt, nếu con bé thích, anh cứ việc đưa đi, nếu con bé không thích thì chúng ta cũng không cần bàn nữa.”

Mặc dù không cho một đáp án khẳng định nhưng Chu Thành Thao vẫn thấy được một tia hy vọng, đưa bé gái kia thích đánh nhau như vậy, nhất định thành công, nhất định thành công.

Đang nghĩ như vậy, xa xa lại truyền tới tiếng học sinh kêu lên, “Không xong, đánh nhau rồi...”

Còn chưa xem động tĩnh bên ngoài, mẹ Cổ gần như vô thức nhảy lên, “Con thỏ nhỏ chết tiết kia, lại gây chuyện cho lão nương rồi, tôi phải cốc thùng đầu nó!”

Bốn người lớn cộng thêm huấn luyện viên Chu lo lắng cho đệ tử yêu quý còn chưa tới tay đã bị đánh hỏng, và cả hiệu trưởng đáng thương, mấy người nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trên sân vận động, áo Cổ Thước rách một lỗ lớn, tay áo cũng bị xé rách treo trên cánh tay, trên người đầy bụi, dưới mũi còn có vết máu hồng hồng, đầu đầy cây cỏ, bảo vệ thật chặt đứa bé phía sau.

Đưa tay áo lau lau mũi, con bé không thèm nhìn vết máu dính trên ống tay áo, giờ nanh múa vuốt với một đám bé trai lớn hơn, “Đến đây, ai bảo các ngươi ăn hiếp Chân Lăng, đánh đi, tiếp đi nào...”

Bảy tám bé trai vừa cao hơn cũng vừa thâm hơn cô bé, trên người chỗ nào cũng đầy bụi, trên mặt không phải là vết chân thì cũng là vết máu do móng tay cào, thằng bé nào cũng thâm hơn cả Cổ Thước.

“Con thỏ nhỏ chết tiết kia!” Mẹ Cổ rống lên một tiếng giận dữ, Cổ Thước rút cổ, bấu môi, trong mắt còn đầy tính hoang dã, kêu lên, “Bọn chúng bắt nạt Chân Lăng!”

Mấy thằng bé thấy người lớn xuất hiện liền tan tác khắp nơi, lập tức mất tích, Cổ Thước nhắc chân định đuổi theo, “Không được chạy, đánh một trận nữa, thua thì phải hứa không được gây chuyện nữa!”

“Đánh cái đầu nhà ngươi.” Mẹ Cổ tức giận vọt tới, một táy xách lấy cổ áo con gái, nhanh chóng kéo con khi hoang dã kia trở về, “Còn đánh nữa? Lão nương sẽ lột da mi.”

“Đợi một chút.” Cổ Thước lạnh lợi ôm đầu, tránh thân chương của mẹ già, vũng vẩy khỏi gông cùm, đơn giản là xé áo, toàn thân tụt từ trong áo khoác rơi xuống, nhanh chân chạy về phía Chân Lăng, cầm lấy gương mặt búp bê nhìn ngó cẩn thận, “Cậu không sao chứ? Không đánh tới cậu chứ?”

Chân Lăng lắc lắc đầu, ngón tay nhẹ nhàng lau vết máu dưới mũi Cổ Thước, đôi mắt to chớp chớp, đột nhiên nổi lên hơi nước.

“Cậu đã hứa với tớ sau này sẽ không khóc.” Cổ Thước dùng sức hô một câu, Chân Lăng vội vàng chớp chớp mắt, lông mi còn dính một giọt nước nhỏ, nhưng vẫn sống chết nén nước mắt trở về.

“Cậu chảy máu.” Lông mi dài chớp động, lông mày cậu bé nhú lại với nhau, sự bình tĩnh làm Chu Thành Thao kinh ngạc lần đầu tiên gặp đã biến đâu mất, xoa xoa, lại xoa xoa, thật cẩn thận hỏi, “Đau không?”

Cổ Thước lắc lắc đầu, cười toe toét, “Tớ quen rồi, nếu người bị đánh là cậu, nhất định sẽ đau.”

Bỗng nhiên, tay cô bé sờ sờ một bên miệng, liếm liếm, đưa tay vào trong miệng moi ra một cái răng nhỏ nhỏ để trong lòng bàn tay, còn dính máu.

“Mẹ, gãy răng rồi.” Cô bé chẳng thèm để ý, đưa cái răng đến trước mặt mẹ già.

“A!” Mẹ Cổ còn chưa nói gì, ông sự phụ chưa được nhận, Chu Thành Thao đã đau lòng muốn chết xông lên trước mặt Cổ Thước, “Có phải vừa bị đánh không? Đau không?”

Cổ Thước nhếch mép, nói chuyện có chút đề phòng, “Ông là ai?”

“Chuyện này...” Chu Thành Thao vội vàng lên tiếng, “Ta là chú đánh nhau rất lợi hại, con có muốn theo chú học đánh nhau không?”

Một câu nói làm mắt Cổ Thước sáng lên, “Có thể bảo vệ Chân Lăng không?”

“Đương nhiên!” Chu Thành Thao dùng sức vỗ ngực, “Hôm nay thì như thế này, sau này con có một đánh mười cũng không vấn đề gì, nhất định có thể bảo vệ được thằng bé.”

“VẬY...” Cô bé nhìn sang Chân Lãng bên cạnh, bàn tay dơ dáy cầm lấy đôi tay non mềm của thằng bé, “Tớ đi học đánh nhau, sau này có thể bảo vệ cậu, cậu cũng sẽ không bị bắt nạt nữa, có được không?”

Chân Lãng cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm cái răng dính máu trên mặt đất, không nói câu nào.

Cô bé lắc lắc tay cậu bé, “Cậu là của tớ nha, tớ không thể để người khác đụng vào người của tớ, tớ mặc kệ, cứ quyết định thế đi, tớ đi học đánh nhau, sau đó bảo vệ cậu.”

“Đừng nói nữa, mau đi kiểm tra một chút đi.” Sáu người lớn dắt Cổ Thước đang nắm tay Chân Lãng chạy về phía phòng y tế của trường học.

Cổ Thước bị Chu Thành Thao vượt ve từ đầu tới chân, hoàn toàn không đếm xỉa đến mệnh lệnh phải ngồi yên của bác sĩ, ánh mắt đảo nhanh như chớp, tìm một thân ảnh nho nhỏ để vươn tay ra.

Chân Lãng yên lặng nắm lấy bàn tay có mấy móng tay đen sì của cô bé, lúc này Cổ Thước mới lộ ra nụ cười vui vẻ, nhưng nụ cười vui vẻ này trong chốc lát biến thành buồn bực, “Chân Lãng, tớ muốn đi học đánh nhau, nhưng nếu tớ đi học đánh nhau rồi, lại không nhìn thấy cậu thì là sao bây giờ?”

Cô bé bắt đầu lo lắng, vặn vẹo trong lòng Chu Thành Thao, “Nếu không tớ không đi nữa, dù sao bây giờ tớ cũng thắng.”

“A...” Chu Thành Thao thấy miếng thịt đã đến miệng lại chuẩn bị bay đi, ôm chặt cô bé, có chết cũng không chịu buông tay, “Thằng bé có thể ở cùng con, ở bên cạnh nhìn cũng được.”

Ánh mắt đáng thương của Cổ Thước dừng trên người Chân Lãng, chớp chớp, chờ đợi câu trả lời của cậu bé.

Chân Lãng nắm chặt tay cô bé, nặng nề gật đầu, “Được, tớ đi cùng cậu.”

Nụ cười hé mở, xinh đẹp như một *đóa hoa Thuộc Ước** mới nở, chỉ là hơi bần một chút, cộng thêm thiếu mất một chiếc răng cửa.

*Hình ảnh của hoa Thuộc Ước, xem ở [đây](#)

“Thay răng, vốn đã lung lay rồi, nay rụng luôn.” Bác sĩ lạnh lùng lên tiếng, “Bảo vệ cho tốt thì mới lớn được.”

Mấy người thở ra một hơi thật dài, xoay xung quanh Cổ Thuộc hỏi han, không ai chú ý tới trên gương mặt đẹp như búp bê hiện lên một vẻ yên lặng ngẫm nghĩ không phù hợp với tuổi.

Cổ Thuộc là loại người tiêu chuẩn sọc nhiều nên không biết đau, vừa có thể động đây đã bắt đầu suy tư sẽ học kỹ thuật đánh nhau cao siêu thế nào, còn cậu bé trầm tĩnh chỉ yên lặng đi bên cạnh cô bé. Sau đó cậu bé chỉ làm một việc duy nhất, đó là im lặng nhìn cô bé luyện tập, khi cô bé quay đầu lại sẽ nở một nụ cười yên ổn, khi cô bé luyện tập xong sẽ xé giấy gói cây kẹo que trong tay rồi đặt vào tay cô bé.

Cho đến một ngày nào đó, Chu Thành Thao đang chuẩn bị bước vào nhà thì nhìn thấy một bé trai xinh đẹp đang đứng trước cửa nhà mình, tư thế ung dung, không có một chút hoạt bát giống với độ tuổi.

Hai đứa bé, tính cách khác nhau một trời một vực, làm thế nào có thể ở chung thân mật như vậy?

Ông thật sự không hiểu được.

“Cổ Thuộc đâu?” Ông nhìn ra đằng sau cậu bé, ngoài dự tính là không nhìn thấy tên đệ tử như con khỉ hoang của mình.

Chân Lãng đặt túi xách lên sàn đầu, đứng ở vị trí cô bé thường đứng, “Học bỏ tức, bài tập chưa làm xong nên bị cô giáo mắng.”

“Vậy mi đến tìm ta?” Đối với đứa bé trai không thể chộp tới tay này, ông vẫn cảm thấy đáng tiếc.

“Vâng.” Chân Lãng nhàn nhạt trả lời, “Có phải học mấy thứ võ công kia là có thể bảo vệ được người khác không?”

Nhắc tới nghề nghiệp của mình, Chu Thành Thao lập tức lên tinh thần, vỗ ngực một cái, “Đó là đương nhiên, việc này không phải mi cũng thấy sao? Được ta dạy dỗ, đứa nhóc nào cũng là cao thủ.”

Vẫn là vẻ mặt bình tĩnh kia, Chân Lăng gật gật đầu với ông, “Vây được, từ nay trở đi em sẽ bắt đầu học võ với thầy.”

“Thật sao...” Ông mừng rỡ, đưa tay muốn ôm lấy đứa trẻ xinh đẹp trước mặt, ai ngờ động tác của Chân Lăng nhanh hơn, chạy lên trên mấy bước, trốn khỏi cái ôm như hồ vồ mồi của ông.

“Em có yêu cầu!” Cậu bé đứng ngoài cự ly thân mật, “Thứ nhất, em không học cùng Cổ Thước, thầy cũng không được cho Cổ Thước biết em học võ với thầy. Thứ hai, em không tham gia bất cứ giải thi đấu nhi đồng nào, em học võ chỉ vì không muốn Cổ Thước bị người khác bắt nạt. Thứ ba, nếu thầy để Cổ Thước bị thương, em sẽ không bao giờ để cô ấy học võ với thầy nữa.”

Chuyện này...

Dáng vẻ này là của một đứa trẻ mới mấy tuổi sao, nó lại còn bàn điều kiện với mình nữa!

Chân Lăng nhướn mày, “Thầy có đồng ý hay không, không đồng ý thì em đi tìm sư phụ khác.”

“Đồng ý, đương nhiên đồng ý!” Ông dừng sức gật gật đầu.

Dù sao cũng là đệ tử của ông, lời nói của trẻ con cũng chẳng phải nói thật, không chừng sau này nếm mùi thắng lợi rồi, ông không muốn để thằng bé đi thi đấu nó cũng không chịu ấy chứ.

“Vây mi đến vào lúc nào?” Ông dụ dỗ đối phương, “Mi ở cùng Cổ Thước cả ngày, có vẻ không lừa được con bé nha, chỉ bằng học cùng nhau đi?”

“Không cần.” Chân Lăng cầm túi xách lên, phúi phúi bụi, “Cô ấy học bỏ túc sẽ rất lâu, mỗi ngày em có hai, ba tiếng có thể tìm thầy, tầm này là được.”

Chuyện này, chuyện này cũng có thể?

Chân Lăng vẫy vẫy tay với ông, “Nói xong rồi, em đi đây.”

“Này.” Chua Thành Thao thật lâu mới tỉnh táo lại, nhìn thân ảnh nho nhỏ đã đi tới góc cầu thang, “Có phải lần trước mi thấy Cổ Thước bị bắt nạt mới học võ với ta không, vì sao lâu như vậy mới lên tiếng?”

Dừng bước chân, bóng người kia ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười mỉm nhàn nhạt, “Nếu không xem tài nghệ của thầy thế nào, làm sao biết thầy có xứng làm sư phụ em hay không?”

Chu Thành Thao: “...”

Phiên ngoại thứ tư: Niên thiếu

Chuông hết giờ vang lên, Cổ Thước vẫn nằm bò trên bàn, tay cầm bút viết nhanh như máy, trước mặt là một chồng sách cao ngất.

“Cổ Thước, tan học rồi, còn chưa về? Có muốn tớ giúp không?” Phía sau, một nữ sinh vỗ vai cô.

Cô không buồn ngẩng đầu, “Sắp xong rồi.”

“Đừng gọi cậu ấy, cậu cũng không phải không biết, cậu ấy đang đợi người.” Có người đùa giỡn nói, dẫn đến một trận cười ầm ĩ.

Học sinh trung học mười hai mười ba tuổi tiếp xúc với đủ loại tin tức, đã sớm có tình đầu mộng lung, cũng đã đi để ý khắp nơi, chỉ cần bên cạnh có bạn học nam nữ nào thân mật đương nhiên biến thành đối tượng đùa giỡn.

Tiếng cười càng lớn hơn, Cổ Thước vẫn đắm chìm trong đống sách vở, hôm nay mới bị cô giáo kiểm tra, cô không dám lười biếng nữa.

Bạn học lục tục đi ra ngoài, những cô bé nhả nhận luôn muốn chậm một chút, thu dọn sách vở từ từ, thỉnh thoảng lặng lẽ liếc về phía cửa một cái, nếu không có chuyện gì lạ thì lại cúi xuống thu dọn tiếp.

Những tiếng thì thầm đột nhiên phát ra cuối cùng cũng làm Cổ Thước buông bút xuống, yên lặng nhét sách vở vào trong cặp, thứ duy nhất không thay đổi là lông mày nhíu chặt và cái miệng bĩu ra.

Ngoài cửa, một thiếu niên đã lộ vẻ suất khí, trên gương mặt trắng nõn là nụ cười mỉm, nhẹ nhàng nói, “Cổ Thước, tan học rồi.”

“Nhìn đi, Chân Lãng cùng khóa.” Nữ sinh phía sau nhỏ giọng bàn luận.

“Mỗi ngày đều đến đón Cổ Thước nha.” Giọng nói nho nhỏ tỏ vẻ hâm mộ, “Quan hệ của bọn họ thật tốt.”

“Cái gì cơ.” Có người khinh thường đáp lời, “Bọn họ ở gần nhà, đương nhiên là về cùng nhau, Chân Lãng là học sinh giỏi nhất khóa, sao có thể coi trọng Cổ Thước chứ.”

“VẬY CŨNG ĐÚNG.” Hai người câu đi câu lại, hoàn toàn không thèm để ý đến Cổ Thước ở ngay trước mặt.

Cổ Thước nhanh nhẹn khoác túi lên vai, đi về phía cửa, coi như điếc với những lời qua tiếng lại phía sau.

Kể từ sau khi lên trung học, những âm thanh như vậy cô đã nghe rất nhiều, cũng đã quen. Đối tượng sùng bái của thiếu niên tuổi này thường là những người học giỏi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải nhã nhặn sạch sẽ, dù chơi thể thao cũng phải sạch, bé trai mười hai mười ba tuổi khi chơi thể thao thường đầy bụi đất, nhưng như vậy sẽ không được nữ sinh chú ý.

Ví dụ như —— Cổ Thước.

Tuy cô là nữ sinh. Nhưng sự hoạt bát của cô chỉ có thể làm cho người khác lắc đầu, sau khi những nữ sinh khác hiểu được thế nào là ngượng ngùng, những hành động nhảy lên nhảy xuống như khi của cô tuyệt đối bị coi là phản diện, phá hoại hình tượng con gái, là con ngựa hại bầy, bị mọi người khinh thường.

Hơn nữa, bên cạnh con ngựa hại bầy lại là hoàng tử bạch mã trong lòng mọi người, trò cưng trong mắt thầy cô.

Một người vĩnh viễn lạnh lạnh nhạt nhạt, nhỏ nhẽ yên lặng; một người luôn tùy tiện, nhảy nhót khắp nơi, một đôi đã làm tan vỡ biết bao trái tim, âm thầm ôm hận nhìn hoàng tử thuộc về người khác.

“Túi sách.” Chân Lãng rất tự giác vươn tay, Cổ Thước cũng rất thói quen ném túi xách cho cậu, người ta nói con gái phát triển sớm, cô cũng lớn vụt lên giống như măng non sau cơn mưa, nhưng dù có vụt lên nhanh thế nào, dường như vẫn không thể hơn được cậu, cuối cùng chỉ có thể vớt cái lười của học sinh lên vai cậu.

Một mình Chân Lãng đeo hai chiếc cặp sách nhưng vẫn có thể đi lại rất nhỏ nhẽ, tự nhiên, cậu móc từ trong túi ra một que kẹo, xé giấy gói rồi đưa tới trước mặt Cổ Thước, “Chân cậu thế nào rồi?”

Cô không chút khách khí cầm lấy que kẹo, nhét vào miệng, “Còn đau một chút, mẹ tớ không để tớ đạp xe, nhưng tớ cảm thấy cũng không có chuyện gì.”

“Còn đau?” Về mặt Chân Lãng nhăn lại một chút, đứng cạnh nhà để xe.

Cắn kẹo que, Cổ Thước vô tư nhìn xung quanh, “Không còn cách nào khác, lần này là lần thứ ba bị trật khớp nên bình phục hơi lâu một chút.”

“Vậy buổi tối đừng chạy lung tung.” Chân Lãng thả hai chiếc cặp sách vào trong tay cô, dắt xe đạp của mình ra, nhẹ nhàng ngồi lên rồi ung dung nói, “Lên đi.”

Bước tới hai bước, xoay thắt lưng một cái, cô nhẹ nhàng ngồi vào phía sau, một vai đeo hai chiếc cặp sách, một tay vòng qua eo Chân Lãng, Cổ Thước vui vẻ ngâm nga hát.

“Hôm nay cậu rất vui?” Giọng nói Chân Lãng theo gió bay tới.

“Ừ.” Cổ Thước dùng sức gật đầu, vừa cắn kẹo que vừa âm ờ nói, “Hôm nay Hứa Hình cùng lớp hỏi chân tớ có phải không đi xe đạp được hay không, nói sau này sẽ về nhà cùng tớ.”

“Chỉ nói vậy cậu đã vui vẻ rồi?” Chân Lãng cười, “Cậu thật dễ thỏa mãn.”

“Đúng vậy.” Cổ Thước cười, “Nữ sinh chê tớ thô lỗ nên không thích chơi với tớ, bạn ấy là người đầu tiên nói chuyện với tớ nha, ngày mai tớ không cần ngồi xe cậu nữa, tớ muốn về nhà với bạn ấy.”

“Chân cậu chưa khỏi.” Chân Lãng đạp xe rất chậm rãi, vững vàng.

“Tớ mặc kệ.” Cổ Thước cúi đầu lầm bầm, “Người ta chưa từng có bạn gái, tớ phải về cùng bạn ấy.”

Chân Lãng trầm mặc, Cổ Thước không nói gì, hai người giằng co trong yên lặng.

Sự yên tĩnh vẫn bao quanh tới khi về đến nhà, Cổ Thước bấu môi nhảy từ trên xe xuống, đưa túi sách cho Chân Lãng rồi cúi đầu đi về phía cửa nhà mình.

“Nha đầu.” Chân Lãng gọi cô từ phía sau, cô không thèm để ý, vẫn cúi đầu bước tiếp.

“Vậy, ngày mai cậu ngồi phía sau, tớ dắt cậu về, vừa có thể đi cùng cô ấy, vừa không cần đi lại, vậy có được không?” Đề nghị của Chân Lãng làm cô dừng bước, từ từ ngoái đầu lại.

“Vậy có được không?” Chân Lãng chống xe nhìn cô, có chút bất đắc dĩ.

Nụ cười dần dần hé mở, cô dùng sức gật gật đầu, “Được.”

Thế là, cảnh tượng hai người đạp xe thân mật biến thành một người ngồi, một người phục dịch, một người đi theo, cực kỳ cổ quái.

Hứa Hình chậm rãi đi bên phải, hầu như chỉ cúi đầu đối với sự nhiệt tình của Cổ Thước, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu yên lặng mỉm cười, sau đó lại đề cập tới vấn đề bài tập về nhà.

Bài tập về nhà không phải là thế mạnh của Cổ Thước, đối với ciệc này, cô chỉ có thể dùng tay gõ gõ đệm phía trước, ý bảo Chân Lãng trả lời, mà Chân Lãng chỉ luôn nhìn về phía trước, sau khi nghe ý cô mới đáp lại một câu.

Cổ Thước có bạn cùng giới, vui đến mức hận không thể vút Chân Lãng sang một bên, chỉ tiếc thiếu niên tuần tú này lại mỗi ngày trấn giữ ở cửa lớp, làm cho cô muốn trốn cũng không xong, chỉ có thể để ba người cùng về.

Cuộc sống như vậy kéo dài sắp được ba tháng, chân Cỏ Thước cũng dần dần có chuyển biến tốt, thấy sinh nhật mình sắp tới, cô bắt đầu suy nghĩ có nên mời bạn bè tới dự sinh nhật hay không.

“Chân Lãng, sinh nhật nha đầu, con muốn ăn gì?” Mẹ Cỏ cực kỳ nhiệt tình, làm Cỏ Thước nghe thấy liền lăm bầm không ngớt.

Rõ ràng là sinh nhật cô, tại sao lại hỏi cậu ta muốn ăn gì?

Chân Lãng nhìn Cỏ Thước một chút, sau đó nở nụ cười với mẹ Cỏ, “Dì Cỏ, con muốn ăn bánh ngọt, là loại có những bông hoa hồng lớn ấy.”

Ngày kia Cỏ Thước sẽ tham gia thi đấu, với năng lực của cô, giành giải nhất là không thành vấn đề, cô thích bánh ngọt, yêu cầu này coi như cũng làm cô vui vẻ.

Quả nhiên, trên mặt Cỏ Thước lộ ra nụ cười hài lòng, nhào tới ôm cổ Chân Lãng như ôm anh em tốt, “Này, cậu chuẩn bị cái gì để tặng sinh nhật tớ?”

“Cậu thích cái gì?” Chân Lãng rất dung túng cô.

“Chưa nghĩ ra.” Cỏ Thước cười kỳ quái, “Chỉ bằng cậu tự nghĩ đi.”

“Hy vọng có thể làm cậu bất ngờ.” Chân Lãng cười cười, ngón tay cọ qua cằm Cỏ Thước.

“Vậy nếu tớ thi đấu thắng thì có thưởng không?” Cô cười ngây ngô, mơ mộng đến cảnh tượng sau khi mình đoạt giải.

Chân Lãng nhìn cánh tay đang đặt trên vai mình một chút rồi trịnh trọng gật đầu.

Lại lớn hơn một tuổi nên Cỏ Thước rất vui vẻ, cô nhìn chằm chằm bánh ngọt thật to trên bàn, giọng nói có chút mệt kiên nhẫn, “Mẹ, bao giờ thì có thể ăn?”

Mẹ Cỏ từ trong bếp vươn đầu ra, “Không được động vào, phải đợi cô chú Chân và Chân Lãng nữa.”

“Vâng.” Cỏ Thước uể oải đáp lời, nước miếng chảy dài ba vạn dặm.

“Không phải con nói còn mời bạn học sao?” Mẹ Cổ gọi Cổ Thước, “Con còn không ra đón đi? Nhỡ may người ta không tìm được nhà thì sao?”

“Vâng.” Nhớ ra mình còn mời bạn tốt tới, Cổ Thước vội vàng nhảy lên, chạy vụt xuống dưới lầu.

Hoàng hôn mùa xuân, chân trời còn lưu lại dấu vết của những đám mây màu đỏ, màu vàng nhạt nhạt lan tỏa, hai bóng thiếu niên một nam một nữ hiện lên trong không khí thanh xuân, đang hạ giọng nói chuyện.

Chân Lăng nhìn thiếu nữ nhã nhặn trước mặt, trong mắt thoáng qua chút mất kiên nhẫn, giọng nói lạnh lùng, “Không phải cậu đến mừng sinh nhật Cổ Thước sao? Gọi tôi ra đây làm gì?”

“Tớ...” Gương mặt Hứa Hinh ửng hồng, cầm món đồ trong tay đưa tới trước mặt Chân Lăng, “Tặng cậu, cảm ơn mấy hôm trước cậu đã dạy tớ làm bài về nhà.”

Chân Lăng liếc nhìn quà tặng trong tay cô, hai bàn tay cầm trong túi quần, “Tôi không dạy cậu, cũng không có hứng thú dạy cậu.”

“Nhưng cậu có dạy tớ mà.” Cô có chút hoảng hốt, không dám nhìn vào mặt Chân Lăng.

Chân Lăng dựa lưng vào tường, vẻ mặt lạnh lùng, “Đó là vì Cổ Thước hỏi.”

Bàn tay cầm quà tặng của Hứa Hinh rũ xuống, vẻ mặt hết sức khó coi, căn môi một lúc vẫn không nói nên lời.

“Đã tới thì lên đi, Cổ Thước đang đợi cậu.” Chân Lăng không thích lằng nhằng nữa, bỏ lại một câu rồi lướt qua cô, đi thẳng lên trên lầu.

Hứa Hinh bình tĩnh nhìn bóng lưng của cậu, bỗng nhiên phun ra một câu, “Tớ bảo Cổ Thước nhờ cậu dạy, cậu dám không dạy sao?”

Thiếu niên dừng bước, nhoáng một cái, trong mắt bùng lên lửa giận, sau khi xoay người, đôi mắt đã chìm vào vực thẳm, bỗng nhiên, cậu mỉm cười.

Nụ cười trên khuôn mặt tuần tú kia làm gương mặt cô bé lại ửng hồng, cô bé cúi đầu xuống lần nữa.

Chân Lãng từ từ bước trở lại, đứng trước mặt cô, “Ý của cậu là, cậu chơi với Cổ Thước vì muốn nói chuyện với tôi?”

Hứa Hình cố gắng làm mình bình tĩnh lại, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, đôi mắt thiếu niên vô cùng trong sáng ôn hòa, điều này làm cô bớt lo lắng hơn nhiều.

“Ờ...”

Câu nói của cô bị nụ cười của thiếu niên cắt đứt, cô kinh ngạc nhìn gương mặt Chân Lãng, quên mất tiếp theo phải nói cái gì, chỉ cảm thấy gương mặt càng ngày càng nóng.

“Dạy cậu bài tập về nhà rất đơn giản.” Bàn tay Chân Lãng vươn ra, cầm lấy món quà đẹp đẽ tinh tế trong tay cô, giơ lên trước mặt thưởng thức, “Cậu trực tiếp tìm tôi là được.”

“Thật ư?” Hứa Hình hoàn toàn không ngờ thái độ Chân Lãng lại chuyển biến nhanh chóng như vậy, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Chân Lãng gật gật đầu, “Thật.”

Không đợi đối phương lên tiếng, Chân Lãng lại bổ sung thêm một câu, “Bất kể là bài tập về nhà hay những việc khác, cậu đều có thể trực tiếp tìm tôi.”

Câu nói này lại càng làm Hứa Hình lắp bắp nói không nên lời.

“Nhưng, tôi có một yêu cầu.” Chân Lãng duỗi một ngón tay ra trước mặt cô, “Nếu mục đích của cậu là tôi, thì có đi theo Cổ Thước cũng không có gì thú vị, cậu nhỏ nhả như vậy, ở cạnh cậu ấy thật sự không hợp.”

“Được.” Hứa Hình không chút nghĩ ngợi, mở miệng đồng ý, lấy ra một món quà khác đưa cho Chân Lãng, “Giúp tớ đưa cho Cổ Thước, tớ về trước.”

Đứng dưới ánh hoàng hôn, Chân Lãng đưa mắt nhìn Hứa Hình vui vẻ thoải mái đi ra khỏi con ngõ, cúi đầu nhìn món quà mà cậu ta đưa cho mình, không phá hỏng mà chỉ thuận tay ném một cái, món quà vẽ ra một đường cung hoàn hảo trên không trung rồi rơi thẳng vào thùng rác.

Chân Lãng ung dung xoay người, Cổ Thước vội vàng rút đầu về.

Vừa rồi, khi hai người kia bắt đầu nói chuyện, giọng nói quá nhỏ nên cô không nghe rõ, nhưng sau đó hai người nói càng lúc càng lớn tiếng, nhất là một câu cuối cùng của Chân Lăng, cậu có thể trực tiếp tìm tôi, cậu ở cạnh Cổ Thước thật sự không hợp, lập tức làm trái tim cô rơi xuống đáy cốc, còn Hứa Hình cũng bỏ đi không chút do dự làm cô rất buồn bã, ngây ngốc không hiểu vì sao.

Chân Lăng, lại nói cô như thế, cảm nhận rằng cô không xứng tiếp xúc với những cô bé nhỏ nhẽ, quen biết nhau nhiều năm như vậy, một câu nói của cậu ta làm cô thật sự chua xót.

Vì sao cậu ta xem thường mình như vậy, thậm chí còn chia cắt tình bạn của cô? Chẳng lẽ cậu ta không biết mình quý trọng tình bạn này như thế nào sao?

Chân Lăng, quen biết cậu đã nhiều năm, hóa ra cậu là người như vậy!

Cổ Thước không quay đầu lại, rầm rầm chạy lên lầu, mở cửa mà không nói một lời.

Mẹ Cổ còn đang bận rộn trong nhà bếp, hoàn toàn không chú ý tới gương mặt trắng bệch của con gái, “Bạn đến chưa? Lên lầu gọi cô chú Chân và Chân Lăng xuống đi, sắp ăn cơm được rồi.”

Chân Lăng!

Cái tên này lập tức như một quả tạ nặng nghìn cân đập vào lòng cô, bánh ngọt trên bàn như phình ra đến vô hạn, cả hai đóa hoa hồng bằng bơ bên trên nữa, sắc sỡ đến chói mắt.

Cổ Thước như phát điên bê bánh vào phòng mình, hất đồ đồ đạc, cầm lấy cái thìa xúc bánh ngọt lên, từng miếng đưa vào trong miệng.

Hắn thích ăn bánh ngọt phải không? Không cho!

Hắn thích hoa hồng phải không? Không có cửa!

Hắn ghét cô là một nữ sinh thô lỗ, cướp mất bạn của cô, vậy sau này không ai cần để ý đến ai nữa, cô không thêm ở bên cạnh hắn làm đối tượng bị cười đùa.

Hắn cứ làm học sinh ngoan của hắn, cô sẽ làm trùm đánh lộn.

Gương mặt Chân Lãng lại như bay lượn trước mắt, cô dùng sức cắn từng miếng, thật mạnh, giống như đang cắn xé Chân Lãng rồi nuốt vào bụng.

Cô bắt đầu hồi hận, vừa rồi vì sao cô lại chọn cách chạy trốn, thậm chí còn sợ Chân Lãng sẽ bắt gặp cô, với tính cách của cô, cô nên xông ra, đấm cho hắn một phát thật mạnh rồi lớn tiếng chất vấn.

Nhưng cô lại chỉ cuộn mình trong phòng, yên lặng dùng bánh ngọt trút giận.

“Nha đầu, con chết ở đâu rồi?” Phía ngoài truyền tới tiếng mẹ Cổ hô hoán, cô ngẩng đầu lên, thấy gương mặt trong gương rất hoang mang, trên mặt dính đầy bơ.

Giọng nói mẹ Chân cũng dịu dàng vang lên, “Nha đầu, Chân Lãng đặc biệt chọn quà cho con này, mau ra xem.”

Chân Lãng, lại là Chân Lãng!

Cùng lúc đó, thiếu niên cô quen thuộc nhất cũng gọi tên cô, “Cổ Thước, mau ra đây, chúng ta cùng ăn bánh ngọt đi.”

Ai muốn ăn bánh ngọt với hắn!

Cô không muốn nhìn thấy hắn, không muốn nói chuyện với hắn, cũng không muốn ăn bánh ngọt với hắn.

Cô dùng tay vô lấy lớp bơ trên bánh ngọt, không ngừng nhét vào miệng, giống như chỉ như vậy mới không nghe thấy tiếng gọi ngoài cửa.

Khi cửa bị đẩy ra, điều mọi người nhìn thấy chính là chiếc bánh ngọt to như vậy chỉ còn một nửa non nhân bánh màu vàng vàng, hơn một nửa còn lại biến mất không còn tung tích, mà cái người vô lực dựa vào ghế, trên mặt đầy bơ đang ôm bụng rên rỉ.

“Cổ Thước, quà của tớ này...” Nửa câu còn lại của thiếu niên tuần tú bị nghẹn lại, vẻ ung dung trên mặt biến mất, thứ gì đó trong tay rơi xuống đất, vội vàng tiến lên hai bước tới bên cạnh cô, “Cậu sao vậy?”

“Không cần cậu lo.” Bụng cô đang thắt lại từng đợt, cô miễn cưỡng mở mắt, đẩy Chân Lãng ra, “Tôi biết là cậu rất đáng ghét, rất phiền toái mà, gặp cậu là lại khó chịu.”

“Cậu nói gì vậy.” Chân Lãng đưa tay lau mồ hôi trên mặt cô, lại bị cô đẩy ra một lần nữa, cậu chưa kịp nói gì đã bị bốn đại nhân xông tới cắt đứt điều cậu muốn nói.

“Bố...” Cổ Thước đáng thương ôm bụng, “Con đau bụng quá.”

“Đau?” Bốn vị đại nhân nhìn gương mặt đầy mồ hôi của Cổ Thước một chút, rồi lại nhìn một góc bánh ngọt còn lại trên bàn, đột nhiên hiểu ra, bảy tay tám chân ôm Cổ Thước vào bệnh viện, Chân Lãng đi theo phía sau bọn họ, vài lần muốn nắm lấy tay Cổ Thước lại bị cô hung hăng văng ra.

Lần này, Cổ Thước vượt qua ngày sinh nhật đáng nhớ nhất trong bệnh viện, cũng hoàn toàn nói lời tạm biệt với giải đấu ngày hôm sau, tư cách vào đội tuyển quốc gia đã đến bên miệng cũng mọc chân chạy mất, cô chỉ có thể ôm bụng nằm trên giường, không ngừng chạy vào nhà vệ sinh, sau đó bị bác sĩ và các y tá vẽ thành một truyền thuyết thiếu nữ bánh ngọt.

Vui dập mấy ngày, thấy bệnh tình của cô đã ổn định, người lớn cũng phải đi làm việc của mình nên bỏ lại một mình Cổ Thước nằm trên giường bệnh, hai tay ôm lấy đầu gối, đầu vùi vào giữa hai chân.

Không còn, không bạn bè, không thi đấu; ngay cả giấc mơ nhiều năm như vậy cũng không còn; cô không phải một cô bé thích khóc, trong lòng chỉ cảm thấy mát mát, trống rỗng.

“Cổ Thước.” Thiếu niên đứng cạnh cửa, gọi tên cô.

“Cậu đến làm gì?” Cô tức tối quét ra đôi mắt đã nhiều ngày chìm trong buồn bực, nhìn thiếu niên đứng bên cửa, tất cả uất ức biến thành động lực để núi lửa bùng phát.

“Đến thăm cậu.” Chân Lãng để túi sách xuống, bước về phía cô, “Thuận tiện nghe lệnh của cô chú Cổ đến bỏ khóa cho cậu.”

“Tôi không cần!” Cổ Thước gằn từng câu từng chữ, “Tôi mặc kệ bố mẹ nói gì, cũng không quan tâm cậu nói gì với bố mẹ tôi, tôi nói tôi không cần,

không cần thăm, cũng không cần bỏ khóa, sau này tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa.”

Trước mặt hắn, cô bắt đầu tha hồ xả giận, xả ra tất cả uất ức cô đã tích rất nhiều ngày.

Bố mẹ nghĩ cô tham ăn, bố mẹ Chân cho là cô nổi tính trẻ con, không ai nghĩ đầu sỏ lại là Chân Lăng.

“Cậu làm tôi không bạn bè, không thi đấu, cậu còn muốn thế nào nữa?” Cô túm một cái gối ném ra ngoài, “Chân Lăng, tôi thề, chờ khi tôi khỏe lại, sẽ có một ngày tôi cũng làm cậu ném mùi vị mất mát.”

“Vậy sao?” Thiếu niên bên cửa đỡ cái gối, nhìn động tác dương nanh múa vuốt của cô gái trên giường, thấy sức sống đã mất từ lâu của cô đã trở lại chỉ cười cười, “Cậu có khả năng này sao?”

Cậu không giải thích, bởi vì cậu biết hiện tại thứ cô cần không phải lời giải thích, mà là động lực.

“Ai nói tôi không có?” Cổ Thước nhảy xuống giường, nắm túi sách trên mặt đất của Chân Lăng lên, “Không phải chỉ là bỏ khóa thôi sao? Nói đi.”

Chân Lăng rút sách ra, ngồi xuống cạnh cô, còn chưa lên tiếng, Cổ Thước bỗng nhiên bổ sung một câu, “Tôi nói cho cậu biết, từ hôm nay trở đi, tôi và cậu không đi chung một đường, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho cậu, tôi sẽ không đi học cùng cậu nữa, cũng không muốn học lên tiếp cùng cậu nữa, bố mẹ tôi có nghĩ sao cũng mặc, dù sao, tôi sẽ không để cậu sống yên ổn đâu.”

Từ nay trở đi, trong trường ít đi một đôi thanh mai trúc mã thân mật, nhiều hơn một đôi thiếu niên oán hận lẫn nhau, Cổ Thước cố gắng học tập, cũng phấn đấu cho giải đấu quốc gia, cô muốn thực hiện lý tưởng của mình, cô sẽ không để Chân Lăng cười cợt.

Không ít nữ sinh nghe nói Cổ Thước từng qua lại với Chân Lăng thỉnh thoảng đưa một tờ giấy cho cô, nhờ cô chuyển cho Chân Lăng, Cổ Thước nhất định sẽ không khách khí xé tan, sau đó trả cho đối phương một đồng giấy vụn.

Nhưng cô cũng không có hành động gì quá khủng khiếp hơn nữa, ánh sáng như thần linh của thiếu niên vẫn dư sức đè bẹp cô, làm cô không thể giở trò gì với cậu.

Nói cũng kỳ quái, mấy năm từ trung học tới phổ thông, cứ có cô bé nào tới gần Chân Lăng là ngày hôm sau nhất định sẽ truyền ra lời đồn hai người mập mờ lén lút gặp nhau, những cô bé mới lớn không chịu được đồn đãi ám muội như vậy, tất cả đều biến mất tăm, không còn xuất hiện nữa.

Sau khi cô hồi phục lần trật khớp thứ tư, còn chưa kịp đợi đội tuyển quốc gia thông báo tuyển người đã bị bố mẹ ra lệnh cưỡng chế rút khỏi đội tuyển, họ chưa từng kiên quyết như vậy, thân là người chưa thành niên, cô không có tư cách phản đối.

Chỉ một câu nói của Chân Lăng lập tức hủy hoại tất cả của cô, mà cô cố gắng nhiều năm như vậy dường như chỉ đủ giải ngửa cho hân, nhiều lắm cũng chỉ làm cho hai người không có bạn bè, một mình đến một mình đi, một mình yên lặng cúi đầu, cuộc sống cứ ngắc đầu không thấy cúi đầu thì thấy nhau, thỉnh thoảng đôi mắt lóe ra vẻ thách đấu, im lặng đi qua nhau.

Cổ Thước ngồi ướm đất, lôi ra tất cả rương thùng của mình, chuẩn bị chuyển đến nhà riêng của mình và Chân Lăng.

Nói là nhà riêng chi bằng nói là cửa riêng thì đúng hơn.

Bởi vì ngoại trừ ở lầu trên lầu dưới, hai người vẫn ở dưới giám thị của bố mẹ, ăn cơm thì xuống lầu, đi ngủ lại bò lên, cũng chẳng khác hồi bé là mấy.

Ai bảo nhà họ Chân có tiền, ai bảo cả tòa nhà này đều là của nhà họ Chân, mà ý của bố Chân thì rất đơn giản, vừa không nỡ để con trai con dâu ở xa bất tiện, lại lười đi đi lại lại thăm hỏi, lúc đó vừa nhìn thấy tòa nhà này liền quyết định, con trai ở đây, cháu trai ở kia, có mấy đứa cháu, vân vân và vân vân.

Dù sao nhìn kích cỡ của tòa nhà này, cô sẽ phải không ngừng sinh, một đứa rồi một đứa, vẫn đủ chỗ ở.

Rút từ dưới giường ra một chiếc hòm bụi bặm cũ kỹ, Cổ Thước ngạc nhiên, một lúc sau mới lau bụi bặm, cẩn thận mở ra.

Cũng không có gì quý giá, phần lớn là cúp thưởng của những giải đấu từ bé, một số thứ kì quái mà cô nhặt được, những thứ đã từng chơi, đều biểu hiện một thời còn là cô bé.

Cổ Thuộc mở từng cái một, nhớ lại sự ngốc ngếch ngày xưa.

Hộp bút cũ, vở còn chưa viết, còn có cả những tờ giấy màu mè, cục tẩy cũ, cộng thêm một số thứ ly kỳ cổ quái, tất cả đều đậm dấu vết tuổi trắng tròn, vừa cổ xưa, vừa tươi trẻ.

Trong hòm có một chiếc hộp thu hút sự chú ý của cô, suy nghĩ một lúc lâu vẫn không thể nhớ ra được vật này, cô nghi ngờ vươn tay.

Mở hộp ra, là một quả cầu tuyết màu xanh.

Ký ức của Cổ Thuộc từ từ trở về, cuối cùng cũng nhớ ra đây là món quà hôm sinh nhật ấy Chân Lãng nói muốn tặng cho mình, bởi vì sự căm tức lúc ấy mà cô chỉ liếc nó một cái rồi thuận tay vắt vào đây.

Cô nên cảm ơn ông trời lúc đó không làm cô thuận tay vứt vào thùng rác, ai mà ngờ được thiếu niên bị mình hận mười mấy năm nay lại trở thành chồng mình, là người thân mật bên gối, và cả...

Cô cắn môi, khẽ cười.

Vươn tay cầm lấy quả cầu thủy tinh, món quà này bị quên lãng mười mấy năm, cuối cùng cũng đã hiển lộ.

Trong lớp thủy tinh dày, một đôi thiếu niên nam nữ đang nắm tay nhau, mặt đối mặt, người hơi nghiêng về trước, trán đụng vào nhau rất thân mật, nụ cười trong sáng tươi đẹp. Cô vẩy vẩy quả cầu, những bông tuyết nhỏ nhẹ nhàng tung bay, rồi lại giống như một trận mưa tuyết, từ từ rơi xuống.

Hai gương mặt kia nhìn thế nào cũng giống anh và cô. Trên lớp thủy tinh còn khắc một dòng chữ thanh mảnh — *chỉ cần nụ cười của cậu, Chân Lãng*.

‘Bông tuyết’ rơi xuống đất, cô không nhìn được lại lắc thêm mấy cái, ôm lấy chân, tựa đầu lên đầu gối, ngây ngốc nhìn.

Chỉ cần nụ cười của cô sao?

Dường như là như vậy, chỉ cần cô cười, bất kể năn nỉ chuyện gì, anh cũng sẽ dễ dàng đồng ý.

Động động tay, trong chiếc hộp truyền tới tiếng va chạm nho nhỏ, dường như bên trong còn cái gì đó.

Cổ Thước để quả cầu thủy tinh xuống, nhìn chiếc hộp trống rỗng. Bên trong có một tờ giấy nhỏ, trải qua thời gian đã có chút ố vàng.

Dáng chữ không hẳn là đều đặn nhưng cũng không coi là nghiêng ngả, đã có chút vội vàng như hiện tại, cô gần như có thể chắc chắn đó là chữ Chân Lăng.

— sau hôm nay, Chân Lăng nguyện vĩnh viễn bảo vệ Cổ Thước, ở cạnh tớ, tin tưởng tớ.

Bảo vệ cô, ở cạnh cô, anh luôn mong muốn điều này, chưa từng thay đổi.

Cửa phòng phía sau bị mở ra, tiếng nói đàn ông truyền tới, “Thu dọn xong chưa? Để anh cầm.”

Cổ Thước ngẩng đầu, nhìn từ góc độ này làm thân hình Chân Lăng càng cao lớn tuấn tú, tản ra bầu không khí trầm ổn.

Nhớ tới dòng chữ trên tờ giấy, môi cô lặng lẽ cong lên độ cong xinh đẹp, uể oải chuyển động thân mình, “Thú ý.”

Chân Lăng ngồi xuống phía sau cô, hai tay vòng quanh eo cô, giọng nói dịu dàng trầm thấp, “Sao vậy, tự nhiên thật ngoan ngoãn.”

Anh vui vẻ nhìn cô cười, có vẻ thật sự là...

Cô ngả đầu lên vai anh, nghiêng đầu cười khanh khách thành tiếng.

Nụ hôn gần như rơi xuống ngay sau khi tiếng cười bật ra, anh yêu thương hôn môi cô, nhẹ nhàng mút vào, vừa dịu dàng, vừa chậm rãi.

Cô lắc lắc quả cầu thủy tinh trong tay, cười hì hì, “Nói đi, từ khi nào anh đã thầm yêu em?”

“Anh có sao?” Ánh mắt Chân Lăng dừng trên tờ giấy trong tay cô, bỗng nhiên rút lấy, vẽ mặt bình tĩnh, “Đây là chữ ai vậy, thật là xấu.”

“Em cũng muốn biết.” Cổ Thước liếc anh, “Người này dường như rất si tình với em, em quyết định vì phần tình cảm này mà gả cho anh ta, chỉ không biết người này là ai?”

Chân Lăng không chút hoang mang, đưa tay ôm cô vào lòng, kéo cô ngồi vào lòng mình, “Muốn gả cho người khác là không thể nữa rồi, em đã là người của anh, còn có con của anh, nếu em dám chạy, cẩn thận anh tìm chú Tả kiện em trộm đồ chưa xin phép.”

Trộm đồ? Là trộm con của anh?

Chưa xin phép? Là lấy nòng nọc nhỏ của anh sao?

Còn không phải chính anh là đồ khôn kiếp, mỗi lần đều thế kia thế kia, hại cô suýt nữa thì thế đó thế đó, những năm tháng tự do oi, tương lai hào hùng oi, cứ thế bị hủy hoại trong tay anh rồi.

“Cẩn thận sàn nhà lạnh.” Chân Lăng dùng chân mình làm đệm cho cô, “Đứa ngốc này, người ta một lòng với em như vậy, em lại xem người ta như kẻ thù, nếu anh không nhượng bộ, chẳng phải anh sẽ ở vậy cả đời sao?”

Ở vậy cả đời? Mới độc thân có hai mươi lăm năm anh ấy đã luyện thành cái đức hạnh này, còn ghen thêm vài năm nữa, chẳng phải cô sẽ không còn đường về sao?

Nhưng cái câu ở vậy cả đời kia cũng làm cho cô hơi hơi thỏa mãn, mặc dù kỹ thuật của anh có nhìn thế nào cũng không giống người đã ở vậy.

“Đừng nghĩ nhiều.” Anh béo má cô, “Người thông minh trong thời đại phát triển này không chuyện gì không thể tự biết.”

Chuyện này cũng có thể tự biết sao?

Được rồi, cứ cho là anh học y, hiểu rất rõ cơ thể con người, nhưng còn hôn thì sao, mỗi lần đều làm cô thở hổn hển, thần hồn điên đảo, cuối cùng bị cuốn vào anh, luôn luôn bị nộ hôn của anh khuấy phục.

Vươn tay, Cổ Thước đột nhiên xách cổ áo anh, nghiến tức nói, “Nói mau, năm ấy anh và Bạch Vi thế nào? Có làm.... làm.... làm...”

“Làm làm làm?” Chân Lãng pha trò giả ngu, ôm cô đứng lên, “Đói chưa? Anh đưa em đi ăn, đừng để con anh đói.”

Nói đến đây, Cổ Thước thật sự cảm thấy hơi đói bụng, xoa xoa bụng, bỗng nhiên cô ngẩng mặt lên, “Thú y, em muốn ăn bánh kem.”

Chân Lãng trượt chân một cái, may mà còn chưa ném bà xã thân yêu của mình ra ngoài, trên gương mặt luôn luôn bình tĩnh cũng có chút kinh ngạc, “Không phải em ăn đồ ngọt sẽ nôn sao?”

Cổ Thước nhún vai, cực kỳ vô tội, “Em không biết, có lẽ mang thai nên thay đổi khẩu vị ấy mà, dù sao bây giờ em muốn ăn bánh ngọt, còn muốn ăn kẹo que, chocolate, kem...”

Cứ nói một câu, vẻ mặt Chân Lãng lại trầm xuống, đủ loại cảm xúc thay đổi, vừa nhăn nhó vừa lo lắng, đứng nguyên tại chỗ như tượng gỗ.

Cổ Thước hưởng thụ những vẻ mặt của Chân Lãng, chặc chặc tặc lưỡi, anh mắt không chế thành như vậy cũng không uống công mình thâm mang thai đứa bé này.

Cô vỗ vỗ cái bụng còn chưa nhô lên, âm thầm nhắc nhở.

Con yêu à, đời này mẹ con không có hy vọng đầu lại bố con, đành phải trông cậy vào con vậy, nhất định đừng để mẹ già này mất mặt, biết chưa?

Phiên ngoại thứ năm: Nhà họ Cổ có con gái mới trưởng thành

Ngày xuân ấm áp, lá liễu đong đưa, trong sân trường đại học A, mặt hồ long lánh ánh nước, phản chiếu những vầng sáng màu vàng, lãng đãng như tuổi hoa, như tình cảm thuần khiết.

Chân Lãng đứng cùng Lâm Tử Thần ở bờ hồ, nhìn lá liễu rơi trên mặt nước, bị làn sóng xô đẩy, vỗ vào bờ đá.

Một thảm cỏ màu xanh lục, ẩm áp dựa vào nhau dưới tàng cây, nhìn có vẻ mềm mại, um tùm xanh tốt.

Lâm Tử Thần nhìn về phía hồ nước, ánh mắt bất định, không biết đã dừng lại ở chỗ nào, dưới ánh mặt trời sáng lạn, nụ cười có vài phần cô đơn.

“Trở lại có cảm nhận gì?” Chân Lãng trêu chọc, “Vẫn gợi lên những ký ức xúc động năm xưa sao? Thảm cỏ này cũng không tồi nhỉ? Chẳng lẽ cậu cũng có thời gian ngồi dưới bóng cây, triền miên nói chuyện yêu đương sao?”

Ánh mắt đang thất thần trở về trong nháy mắt, Lâm Tử Thần lại trở về vẻ mặt bất cần đời, “Ừ, đang nhớ lại quá khứ tương thân tương ái của chúng ta, cậu có muốn lại ôm nhau cùng triền miên với tôi không?”

Nhớ tới chuyện cũ trong quá khứ, hai người cùng nhìn nhau cười lớn.

“Còn một tiếng nữa mới bắt đầu hội giảng, tớ đi dạo một lát.” Chân Lãng nhìn đồng hồ một chút, rồi nhướn mày với Lâm Tử Thần, “Có muốn đi cùng không? Để đàn em khi đó bất ngờ một lần nữa?”

“Xuống địa ngục đi!” Lâm Tử Thần cười mắng, lắc lắc đầu, “Tớ rất hoài niệm nơi này, đứng ở đây một lát.”

Chân Lãng gật đầu, hai tay cắm trong túi quần, thong thả đi dạo.

Anh không phải người nhiều chuyện, cũng không phải người thích đi tìm hiểu bí mật của người khác, nhưng ánh mắt của Lâm Tử Thần làm anh đoán ra được một điều gì đó, đơn giản là để một mình cậu ta ở lại nơi đó.

Hôm nay bọn họ được mời về trường như một giảng viên để tham dự hội giảng, nhiều năm chưa trở lại, nhìn thấy những khung cảnh quen thuộc, trái tim hai người giống như cũng trở lại nhiều năm trước, những ngày tháng thanh xuân xưa kia.

.....

“Chân Lãng.” Vừa hết giờ, cậu đang lấy xe đạp, ngẩng đầu lên đã thấy một cô bé mặc quần dài nhẹ nhàng đứng bên cạnh xe cậu, nhìn cậu mỉm cười yên tĩnh, “Nghe nói cậu muốn báo danh vào đại học A?”

Bạch Vi?

Cậu thoáng suy nghĩ trong đầu, tìm ra được tên của cô gái.

Đều là học trò mười bảy mười tám tuổi, tình đầu chớm nở, nếu Chân Lãng là cái tên được nhắc tới nhiều nhất trong miệng các nữ sinh thì Bạch Vi chính là người được nam sinh chú ý nhất.

Cô an tĩnh đoan trang, ngay cả cười cũng ôn hòa uyển chuyển, không hề có vẻ mặt sách của nữ sinh chăm chỉ, cũng không nhốn nháo nghịch ngợm, cô gần như là hình tượng hoàn mỹ trong lòng các nam sinh.

Chân Lãng đã nghe đến nhiều, nhưng chưa từng giao thiệp với Bạch Vi, thỉnh thoảng nhìn thấy cũng chỉ là vô ý liếc qua trên bảng thành tích, một cái tên ở ngay phía dưới mình.

Nụ cười ôn hòa thường trực của cậu luôn làm nữ sinh rụt rè cúi đầu, “Thầy giáo chọn.”

Nhưng cậu không hề nói, trường của thầy giáo chọn là trường cậu có thể thi đỗ, còn cậu vẫn đang cân nhắc rốt cuộc có nên đi hay không, bởi vì cậu còn đang đợi...

“Hôm nay thầy giáo cũng tìm tớ.” Cô gái mềm mại nói, “Nói tớ thi đại học A cũng không có vấn đề gì quá lớn, nói không chừng sau này chúng ta vẫn là bạn học.”

Nhưn mảy theo thói quen, Chân Lãng vẫn lộ ra vẻ mặt ôn hòa, “Vây cố lên.”

Hai má Bạch Vi ửng hồng, “Vây cậu muốn báo danh vào khoa nào?”

“Y.” Chân Lãng suy nghĩ một lát, “Hy vọng có thể chăm sóc người bên cạnh.”

Thân thể mẹ Chân không tốt, bố Chân đương nhiên có ý đồ này, nhưng tất cả quyền lựa chọn ông vẫn đặt trên người con trai.

Ánh mắt của cậu lướt qua Bạch Vi, một chỗ nào đó không xa có một trận âm ỉ gà bay chó sủa, âm thanh hô hoán truyền đến, đủ để làm cho lỗ tai người ta ong ong.

Nơi nào có người ấy, nơi đó náo nhiệt.

“Này, Cổ Thuộc, giao lưu với trường S, cậu có đấu không? Cậu nhất định sẽ thắng.”

Người nào đó nhanh chóng mở khóa, âm thanh loảng xoảng vang lên, nhanh nhẹn nhảy lên xe, tay vẫy vẫy trên không trung, “Không đi, tớ phải qua được kì thi của đại học A, phải về đọc sách chuẩn bị luận văn.”

Hoàn toàn không đếm xỉa đến bất cứ ai, lúc này, trong đầu Cổ Thuộc chỉ có một suy nghĩ, đọc sách, thi đỗ đại học A, đấu chết Chân Lãng...

Trong trạng thái điên cuồng, cô căn bản không phát hiện bên cạnh cô có hai người khác, trong đó có một người là Chân Lãng mà cô hận đến ngứa tay ngứa chân.

“Cậu thật hiếu thuận.” Giọng nói Bạch Vi rất mềm, còn có một chút đáng yêu.

Chân Lãng đưa mắt nhìn bóng lưng người đã biến mất nhanh chóng, khoe miệng còn đang mỉm cười, “Coi như vậy.”

Mẹ Chân cần cậu chăm sóc, còn bên ngoài cũng có một người...

Tính cách tùy tiện ngang ngạnh như thế, lại không biết chăm sóc bản thân, bất cứ lúc nào trên người cũng có vết thương lớn vết thương nhỏ, cô cần có người chăm sóc.

Cô có thể qua được kì thi của đại học A, cậu đã biết rõ, nhưng còn luận văn...

Nụ cười tuần lẳng lóe lên, lúc này ý cười của Chân Lãng tràn ngập từ khoe miệng đến đáy mắt, gió xuân thổi bay góc áo cậu, nam sinh trẻ tuổi đứng dưới bóng cây, cành lá lòa xòa đung đưa, bóng sáng bóng tối càng tôn thêm vẻ cây ngọc đón gió.

“Sau này có lẽ còn phải quấy rầy cậu.” Bạch Vi thậm chí không dám nhìn nụ cười của cậu, gương mặt cô ửng hồng, phong thái vốn ung dung nhả nhai bỗng nhiên biến thành xấu hổ, cố gắng bình tĩnh nói xong một câu rồi vội vàng xoay người bỏ đi.

Chân Lăng nhảy lên xe, hướng về phía nhà mình, tốc độ không nhanh không chậm, giống như tính cách của cậu, trong thân nhiên còn có vài phần tĩnh lặng.

Mới đi gần mười phút đã nhìn thấy dưới tàng cây phía trước, một chiếc xe dựng bên cạnh đường, một người tóc ngắn ngồi xổm trên mặt đất, tỉ mỉ kiểm tra.

Cậu dừng xe lại, chân thon dài chống xuống, cúi đầu nhìn người nào đó đang đắm chìm trong đau khổ, “Cổ Thước, sao vậy?”

Cô gái ngẩng đầu, vẻ tập trung trên gương mặt lập tức thay đổi, hạ giọng lầm bầm cái gì đó, cậu không cần nghe cũng biết đó chẳng phải lời lẽ tốt đẹp gì.

“Muốn tôi giúp gì không?” Vẻ mặt cậu cũng chuyển sang vẻ bình thản mà mọi người rất quen thuộc, mang theo vài phần đùa cợt, vài phần khinh thường, hoàn toàn không giống với ấn tượng học sinh giỏi trong mắt mọi người.

Đôi mắt trong trẻo bắn ra tia chán ghét, Cổ Thước hít sâu, “Tôi đã biết cái đồ sao chổi cậu ở gần đây mà, nếu không xe của tôi cũng không vô duyên vô cớ tuột xích.”

“Tôi vẫn nên cách xa cậu một chút.” Ánh mắt Chân Lăng đầy ý cười, “Miễn dính phải khí xấu của cậu.”

Cổ Thước ngẩng đầu, bẻ bẻ đốt ngón tay, “Cậu không muốn ăn đòn thì tránh xa một chút.”

Chân Lăng đạp xuống bàn đạp, cách khỏi cô hai mét bỗng nhiên quay đầu nhìn cô cười cười, “Cậu thật sự thi đại học A sao?”

Vẻ mặt Cổ Thước càng thối, “Liên quan gì đến cậu?”

“Vận khí của cậu tốt lắm mới qua được kì thi chuyên nghiệp, nhưng luận văn thì phải dùng thực lực mới làm được, tôi khuyên cậu bỏ cuộc đi, quá mất mặt.” Giọng nói Chân Lăng mang theo vẻ cười nhạo, theo gió bay đến bên tai cô.

Cổ Thước nóng mặt, không phải vẻ thẹn thùng thiếu nữ, mà là tức đến ghen, hận không thể nhào tới xé rách cái miệng của cậu ta.

Khi thành tích của Chân Lăng ở trung học và phổ thông bắt đầu lên như điều gặp gió, mấy vị đại nhân thỉnh thoảng đã chụm vào nhau nói đến tương lai của cậu, mỗi lần đều nhắc tới đại học A, cũng từ đó trở đi, cô thề trong lòng nhất định phải thi đỗ đại học A, tuyệt đối không thể để người đã hại cô sống ung dung tự tại.

Thật vất vả mới qua được kì thi chuyên nghiệp, bất luận thế nào cô cũng không thể trượt bài luận văn này, để có thể đấu với cậu ta, dù phải bỏ cô cũng nhất định bỏ qua cổng trường đại học A.

“Cận thận trúng gió căn nhằm lưỡi mình đây.” Cô bực bội căn rằng, “Còn chưa thi, sao cậu có thể nắm chắc như vậy?”

Chân Lăng giơ quyển vở trong tay lên, “Thầy giáo bỏ khóa, đánh dấu một ít trọng điểm, nói rằng nếu đọc mà hiểu thì có thể làm được sáu mươi phần trăm trở lên, tôi đương nhiên có thể qua. Hơn nữa...”

Cậu cúi đầu xuống, nháy nháy mắt với cô ở phía xa xa, “Hơn nữa, tôi có thể được cử đi học, không cần thi, chỉ cần nghĩ tới việc một tháng nữa có thể tránh xa cậu, từ nay không cần nhìn thấy cậu nữa là đã vô cùng vui vẻ, chỉ bằng cậu trở về tiếp tục thi đấu đi, tuổi này rồi không biết đội tuyển có còn nhận hay không?”

Cổ Thước thở gấp, cảm tức cúi đầu, không muốn nhìn thấy vẻ đắc ý trong mắt đối phương, móc xích xe đạp vào, nắm lấy bàn đạp quay mạnh vài cái, cuối cùng cũng sửa được, vỗ vỗ bàn tay đầy dầu mỡ, Cổ Thước nhảy lên xe.

Phía trước, bóng lưng Chân Lăng đã sớm mang theo tiếng cười đi xa, Cổ Thước đạp bàn đạp, ánh mắt vô tình đảo quanh, bỗng nhiên ngón tay bóp chặt phanh xe.

Trên mặt đất, tiếng gió thổi lật giấy vang lên, một trang rồi lại một trang, trang vở đầy chữ sáng ngời trước mắt cô, giống như có một cánh tay níu kéo, hấp dẫn ánh mắt cô, trái tim cô.

Cổ Thước không nhìn được nhảy xuống xe, nhặt quyển vở lên, nhìn nét chữ quen thuộc của Chân Lãng ở phía trên, cô hơi do dự.

Với thành tích của Chân Lãng, có vở ôn tập hay không cũng không liên quan gì chứ? Huống hồ cậu ta còn được cử đi học...

Vừa rồi cậu ta còn cười nhạo cô thì rõ, cô nhất định phải đỡ cho cậu ta xem, nhất định phải đỡ!!!

Ngay khi giấy báo được gửi về nhà, toàn bộ trên lầu dưới lầu đều rung động, không phải rung động vì Chân Lãng được trực tiếp cử đi học đại học A, mà rung động vì cô con gái nhà họ Cổ không học vắn, vô tích sự, suốt ngày nhốn nháo gà bay chó sủa lại lấy được điểm số cao hơn điểm chuẩn hai điểm, bon chen vào được cổng trường đại học A.

Trong hai ngày đó, cửa lớn nhà họ Cổ suýt nữa bị đập đổ, mọi người dồn dập tới tham quan nữ sinh hoàn lương, người nào đó chỉ thiếu chút nữa là bị đặt lên bàn mô xê.

Sau vô số lần kinh nghiệm với biểu dương khen thưởng, Cổ Thước đầu óc kêu ong ong, cuối cùng cũng lén được một khoảng không, ngồi xỏm trên mảnh sân dưới lầu thờ hồn hèn.

Nhìn cánh tay đáng thương của mình, phía trên chỗ xanh chỗ tím, đều là vết tích thân bằng cố hữu nhiệt tình để lại, Cổ Thước gãi gãi, vuốt vuốt hai má đau đớn, thờ dài.

“Cũng không tệ nhì.” Tiếng nói đùa cợt từ từ vang bên tai cô, “Chúng ta thật có duyên phận.”

Không cần nhìn, cô liếc xéo về phía có tiếng nói, “Ai có duyên phận với cậu?”

Chân Lãng uể oải dựa vào tường, một chân đạp vào bờ tường, nhướn mắt nhìn cô, “Cổ Thước, không phải cậu thầm yêu tôi đấy chứ? Nếu không vì sao cứ sống chết muốn học cùng trường với tôi như vậy?”

Còn mèo hoang nhỏ lập tức bắn từ trên đất lên, “Tôi thăm yêu cậu?”

Chân Lãng cười nhẹ, “Chẳng lẽ không phải sao?”

“Đúng vậy nha, tôi thăm yêu cậu, rất yêu cậu!!!” Cổ Thước siết chặt nắm tay, “Tôi hận không thể lập tức xé quần áo cậu, hung hăng đè cậu ra...”

Rồi lột da cậu, rút gân cậu, uống máu cậu, dùng sức cắn xé thịt cậu!

Tất cả suy nghĩ bộc phát trong nháy mắt lại chưa kịp bày tỏ ra miệng, vì quá kích động, cô bị sặc chính nước miếng của mình, sau một trận ho kịch liệt, cô hít sâu một hơi, chuẩn bị phun ra tất cả những câu phía dưới.

“Chuyện này, Cổ Thước à...” Một giọng nói ngập ngừng từ bên cạnh truyền tới, “Chân Lãng nhà cô chú vẫn luôn là của con, nhưng bây giờ con mới mười bảy, có phải hơi sớm một chút không?”

Cổ Thước đứng sững như trời trồng, may còn chưa đặt mộng ngã ngời xuống đất, lời nói đến bên miệng bỗng nhiên cũng phải nuốt ngược lại.

“Mẹ... Mẹ Chân?” Vẻ mặt cô vẩn vọ, lật đặt xoay người.

Phía sau mẹ Chân còn có bố Chân, bố mẹ cô, ngoài ra còn có bạn bè thân bằng cố hữu gần xa.

Hiển nhiên, bố mẹ Cổ đang tiễn khách, một đám khách khứa khéo ơ là khéo đã nghe được Cổ Thước thổ lộ “tình yêu”.

“Đúng vậy, mặc dù bố cảm thấy tốt nghiệp đại học mới yêu thì hơi chậm, nhưng bây giờ có vẻ hơi sớm chẳng?” Bố Cổ cũng không quá lo lắng.

“Không sao.” Mẹ Cổ khoát tay, “Yêu đi, để bọn chúng chăm sóc lẫn nhau, nhưng...” Bà hung hăng trừng mắt nhìn Cổ Thước, “Yêu thì được, một số chuyện khác thì không thể, hơn nữa không được phép ép buộc Chân Lãng.”

“Không sao, không sao, ép buộc cũng không sao.” Bố Chân vội vã lên tiếng, “Chỉ cần có thể phòng tránh an toàn, được, bố Chân cho phép.”

Một đám người lú lú, căn bản không cho cô bất cứ cơ hội nói chuyện nào, Cổ Thước trở mặt nhìn, nhìn tới nỗi hai mắt nhòe nước, một câu cũng không nói nên lời.

Còn Chân Lãng ở bên kia, trong nụ cười mang theo một phần mập mờ, trong mập mờ cất dấu hai phần dung túng, trong dung túng ẩn chứa ba phần yêu chiều, trong yêu chiều có thêm bốn phần e thẹn, mười phần thì đủ cả mười vẻ mặt nam sinh ngây thơ vừa mới được thổ lộ, bước từng bước gia nhập đại đội khách khứa.

Chưa tới hai ngày sau, sự tích Cổ Thước yêu thầm Chân Lãng, thề sẽ theo đuổi cậu tới chân trời góc bể nên mới thi đại học A lập tức truyền tới tai tất cả mọi người, trở thành một điển tích, muôn đời bất diệt.

~~~~~ \o^/ ~~~~~

Phiên ngoại thứ sáu: Nhà họ Cổ có con gái mới trưởng thành (2)

* Cảm ơn bạn Khuyên Đồng đã giúp ta tìm phiên ngoại này, bạn iutruyen87 đã giúp ta convert pic. Yêu nhiều :X

“Một, hai, một, hai...” Trên sân vận động, đội Taekwondo đang luyện tập, dáng người thon dài của Cổ Thước đặc biệt nổi bật trong đám người, vẻ mặt sôi nổi hưng phấn, mái tóc ngắn tung bay trong gió.

Bỗng nhiên, cô dừng bước chân, nhạy cảm nhìn khắp nơi, mũi hít hít như cún con, ánh mắt cảnh giác đảo qua khắp các ngõ ngách.

Học sinh đi tới đi lui, cảnh tượng vội vội vàng vàng, không thấy người mà cô đang nghĩ tới.

Chẳng lẽ trực giác của cô sai rồi?

“Em gái, bắt kịp đi.” Đàn anh phía trước gọi, lúc này Cổ Thước mới cất bước đuổi theo, nhưng vẻ mặt vẫn có chút nghi ngờ.

Rõ ràng cô cảm giác được mùi của người kia, chẳng lẽ thần kinh cô quá nhạy cảm?

Ngay sau khi bóng lưng cô dần dần chạy xa, một nam sinh dựa lưng dưới tàng cây anh đào, mỉm cười rồi cất bước đi.

“Chân Lãng!” Bóng người tuần lãng phía trước dừng bước, quay đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, áo sơ-mi cắm trong quần, đơn giản sạch sẽ lại chỉnh tề.

Cô gái phía sau mặc váy nhẹ nhàng, tóc đen dài buông xuống, dáng người uyển chuyển, nhã nhặn lại đẹp mắt.

Nụ cười ôn hòa luôn luôn thường trực trên gương mặt, Chân Lãng gật đầu bắt chuyện, “Chào.”

Bước lên từng bước nhỏ, làn váy vẽ ra từng làn sóng xinh đẹp trong gió, giống như đang vẽ ra dáng người hoàn hảo, nhưng lại không quá khiêu khích, cô gái mỉm cười rụt rè, “Bạn học phổ thông thật khó khăn mời vào cùng một trường, tớ tới gặp đồng hương đây.”

Chân Lãng gật đầu, chậm rãi bước đi, “Tôi biết.”

Ánh mắt cô gái hiện lên vẻ ngượng ngùng, lấp lánh, nghiêng đầu nhìn người con trai cao lớn bên cạnh, “Cậu biết?”

“Ừ.” Chân Lãng đáp lời, “Danh sách trúng tuyển dán ở cổng trường, tên cậu ngay bên dưới tên tôi.”

Ánh mắt cô gái có phần ảm đạm, “À.”

Anh nhìn ra được cô gái có chút mất mát, nhưng cũng không có thêm bất cứ biểu hiện nào, dịu dàng xa cách có đôi khi còn đáng sợ hơn cả lời nói cứng rắn kịch liệt.

“Chân Lãng, tớ có thể nhờ cậu một chuyện không?” Bạch Vi đuổi kịp bước chân của Chân Lãng, cúi đầu lúng túng, có vẻ rất đáng thương.

Giơ tay lên, trong tay còn mang theo mấy quyển sách, “Xin lỗi, giáo sư còn đang chờ tôi, hôm khác lại nói đi.”

Lời nói của Bạch Vi đã tới bên miệng lại phải nuốt trở về, ngoan ngoãn gật đầu, nhìn bóng lưng tuần tú ngày càng cách xa tầm mắt mình.

Trong ký túc xá nam sinh, Chân Lãng gối hai tay sau đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi, hưởng thụ những cơn gió nhẹ thổi vào từ cửa sổ, khoe môi nhếch lên nụ cười nhẹ nhẹ.

Mép giường bị gõ mấy cái không nặng không nhẹ, Chân Lãng hơi mở mắt, nhưn mày theo thói quen.

Lâm Tử Thần chống tay bên mép giường, cúi đầu nhìn Chân Lãng nằm trên giường, trong nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời mang theo vài phần mờ ám, nháy nháy mắt với Chân Lãng, “Nghe nói hôm nay cậu đi cùng với hoa khôi khoa tiếng Trung.”

Đôi mắt khẽ mở ra lại miễn cưỡng nhắm lại, tỏ vẻ không có gì để bình luận về vấn đề ngu ngốc kia.

Lâm Tử Thần thần thần bí bí cười, lại chép miệng, “Cura đồ hoa khôi cũng không nói cho bạn bè biết, chẳng lẽ cậu sợ bọn tớ đào góc tường của cậu?”

“Ha...” Chân Lãng xem thường bật cười, “Chỉ là gặp nhau trên đường nên nói vài câu thôi, các cậu nghe tin đồn thôi ở đâu vậy?”

“Thật không?” Lâm Tử Thần duỗi một ngón tay tới trước mặt anh, phóng khoáng cười ra tiếng, “Cậu nghĩ tớ là người quan tâm tới lời đồn đãi vậy sao? Nếu không phải nữ chính tự mình xác nhận, tớ lại tới hỏi cậu chắc?”

Đôi mắt màu nâu rớt cuộc cũng mở ra, giữa hai lông mày nhíu lại, “Cô ấy nói vậy?”

“Cậu giữ bí mật cũng không tệ.” Lâm Tử Thần kéo ghế ở bên cạnh sang, vắt chân ngồi lên, dựa đầu trên lưng ghế, “Nếu không phải Bạch Vi nói trước mặt mọi người cậu là bạn trai cô ta, chẳng phải chúng tớ vẫn bị lừa sao?”

Giữa đôi lông mày lại càng nhíu chặt, ánh mắt đã hoàn toàn tỉnh táo, “Trước mặt mọi người?”

“Đương nhiên rồi...” Lâm Tử Thần đang định tiếp tục nói thì trên cửa bỗng truyền tới tiếng gõ nhẹ, một thân ảnh dịu dàng đứng cạnh cánh cửa mở rộng, “Tớ có thể tìm Chân lãng một chút không?”

Lâm Tử Thần bắn một ánh mắt ‘cậu còn giả ngu’ cho Chân Lãng, nhảy từ trên ghế lên, “Tớ đi ăn gì đó đây, hai tiếng nữa sẽ về.”

Khi đi qua người Bạch Vi, anh thấy rõ ràng mặt cô ửng hồng, đầu cúi thấp.

Chân Lãng đứng lên, bóng người cao lớn che khuất ánh sáng ngoài cửa sổ, trong phòng lập tức tối đi, rót một cốc trà, nhẹ nhàng uống, hơi nước lượn lơ trên hàng lông mi buông xuống của anh, không nhìn thấy rõ tâm tư anh.

“Xin lỗi.” Hai bàn tay Bạch Vi níu lấy nhau trước người, giọng nói lo lắng, “Tớ không cố ý, gần đây có một đàn anh luôn luôn theo đuổi tớ, làm tớ không biết phải từ chối thế nào, trùng hợp hôm nay khi đi cùng cậu, anh ấy nhìn thấy nên tới hỏi tớ cậu có phải bạn trai tớ không, vì không muốn dây dưa nữa nên tớ mới thừa nhận.”

“Ừ.” Chân Lãng trả lời, chỉ một tiếng, vẻ mặt cũng không có thay đổi quá lớn.

Bạch Vi dần dần thả lỏng, ánh mắt ngẩng lên có chút hy vọng, “Nếu cậu để ý, tớ sẽ giải thích rõ ràng, chỉ là...”

Cô ngừng lại không nói nữa, dùng một đôi mắt dịu dàng nhìn Chân Lãng ở trước mặt, không kiềm chế được mà tiến lên một bước.

Chân Lãng chỉ uống trà, im lặng lắng nghe, giống như không có gì muốn bàn luận.

Trên hành lang, tiếng bước chân qua lại, đủ loại giọng nói nam sinh trò chuyện vọng qua cánh cửa, thỉnh thoảng còn có tiếng cười đùa, lọt vào lỗ tai những người miễn cảm luôn làm cho người ta giật thót.

Nơi này là ký túc xá nam sinh, cô đã lường lự vô số lần mới cố lấy dũng khí, bước vào trong đủ loại ánh mắt kỳ dị, mà lúc này, vẻ trầm mặc của Chân Lãng không khỏi làm cô cảm thấy không vui.

“Chẳng lẽ cậu không có gì để nói sao?” Thời gian càng dài càng làm lòng cô bất an, những âm thanh ngoài cửa giống như đang châm chọc cô, “Có thể nói một chút không?”

Buông chiếc cốc xuống, hai tay Chân Lãng cắm trong túi quần, bước hai bước, nhàn nhã dựa vào cạnh bàn, “Không phải cậu nói sẽ giải thích rõ ràng sao? Tôi còn phải nói cái gì?”

Lập tức, trong đôi mắt kia tràn ngập kinh ngạc, đờ đẫn ngay trước mặt anh, một lát sau vẫn không nói nổi một câu.

Chân Lăng khẽ cười, “Cậu muốn nói rằng cuộc gặp gỡ trưa nay là ngẫu nhiên sao? Tôi đứng dưới tàng cây đã mười lăm phút, cậu cũng chờ từng giây thời gian để chạy tới nói xin chào? Nếu muốn từ chối sự theo đuổi của một người, tôi nghĩ nói thẳng thắn sẽ làm người ta dễ tiếp nhận hơn là nói dối, nếu cậu chỉ muốn tìm một người làm lá chắn, tôi nghĩ bên cạnh cậu hẳn có rất nhiều người can tâm tình nguyện hiến thân, hơn nữa...” Đôi mắt trong suốt của anh như có thể nhìn thấu trái tim người khác, làm cho cô gái trước mặt yên lặng cúi thấp đầu, “Với khí chất luôn luôn nhã nhặn của cậu, nếu thật sự từ chối người theo đuổi, hẳn sẽ chọn được đúng cách, chứ không cần trước mặt mọi người thừa nhận mình đã có bạn trai.”

“Vây...” Cái đầu đang cúi gằm bỗng nhiên ngẩng lên, hất mái tóc dài xinh đẹp, “Cậu có thể làm bạn trai tớ không?”

Cô hít một hơi thật sâu, thân thể cứng nhắc mất tự nhiên. Những lời này gần như cô phải lấy hết dũng khí để nói.

Từ sau khi mới vào phổ thông, cô luôn luôn thanh cao kiêu ngạo, nhưng khi lần đầu tiên thấy tên mình thất bại trên bảng thành tích, nhìn cái tên ở ngay phía trước mình, hai chữ đó đã khắc sâu trong trái tim cô.

Từ không phục chuyển thành bội phục, từ âm thầm quan sát trở thành yên mến, chính cô cũng không biết từ lúc nào đã quyết tâm theo anh học cùng một trường đại học, nhưng nhập học đã gần một năm, điều cô vẫn mong chờ trong lòng rốt cuộc vẫn không tới.

Đây là phương pháp mà cô suy nghĩ đã mấy tháng mới có thể tới gặp đối phương, nhưng đối phương lại chỉ nói hai ba câu mơ hồ làm cô không thể rụt rè hay kiêu ngạo được nữa, không nhịn được mà hỏi ra tiếng.

Nụ cười, chậm rãi xuất hiện trên gương mặt tuấn tú, thời gian cũng như chậm lại theo nụ cười của anh, làm cho trái tim đối phương cũng luân chuyển vô số lần trong một khoảng thời gian ngắn.

Khi nụ cười đã tới trình độ mê hoặc nhất, độ cong lớn nhất, một giọng nói nam tính trầm thấp ôn hòa nhàn nhạt vang lên, “Không.”

Chỉ một từ, bằng một vẻ mặt rất thản nhiên, lạnh lùng đánh nát tất cả.

Bạch Vi hoàn toàn ngây người, cô không cách nào có thể tưởng tượng vì sao một câu từ chối lạnh lòng vô tình như vậy mà đối phương vẫn có thể nói vô cùng nhã nhặn ôn hòa.

“Cậu...” Sự giãy dụa cuối cùng cũng không thể nói ra miệng toàn bộ, bởi vì cặp mắt lạnh lùng, xa cách kia làm cô cảm giác khoảng cách giữa bọn họ xa thật xa.

“Nên giải thích mọi chuyện rõ ràng đi.” Chân Lăng lắc lắc đầu, “Cậu là cô gái tốt, không nên dùng thanh danh của mình để nói đùa.”

Bạch Vi chậm rãi lùi về sau, không muốn lại phải nghe những lời nói vô tình kia nữa, cô xoay người chạy đi, để lại một bóng lưng yếu ớt.

Chân Lăng không đuổi theo, nhẹ nhàng rút ánh mắt về, lười nhác rót thêm một cốc nước, đứng bên cửa sổ nhìn ra phía xa, tầm nhìn ở đây rất tốt, có thể nhìn thấy rõ ràng sân vận động ở phía xa, đội viên đội Teakwondo còn đang luyện tập chăm chỉ.

Nhẹ uống trà, nụ cười và cảm giác trong lòng đều giống như nước, nhẹ nhàng.

Bạch Vi phát hiện Chân Lăng cũng không quá nóng lòng giải thích điều gì trong trường, ngược lại, lời đồn cô và anh yêu nhau lại càng bốc lên nhanh như điều gặp gió, dùng một tốc độ khó tin truyền khắp ngõ ngách.

Mỹ nữ thanh nhã nhất khoa tiếng Trung, tài tử tuần tú nhất viện y học, rất nhiều người cho rằng đương nhiên họ phải là một đôi, tuy vô số người cũng ôm trái tim tan vỡ nhưng đều cho rằng đây là một chuyện không thể nghi ngờ.

Trong lòng Bạch Vi lại dấy lên ngọn lửa nho nhỏ, những tin tức vô tình hay cố ý đều đang nói cho cô biết Chân Lăng không trả lời bất cứ câu hỏi nào của mọi người, ngược lại anh còn có vẻ ngậm thừa nhận.

Có lẽ hôm đó Chân Lăng chỉ đang giận mình tự mình công khai, có lẽ anh cũng không quá vô tình như vậy chăng?

Hoặc có thể, nhiều lời nói ca ngợi ở bên tai như vậy làm anh thay đổi suy nghĩ lúc đầu, dù sao đàn ông cũng coi trọng thể diện hơn phụ nữ.

Cũng có thể anh đang chờ đợi mình thổ lộ một lần nữa, cho mình một cơ hội nữa?

Khi hy vọng như hạt giống khát khao đâm chồi nảy lộc, Bạch Vi buông tha tất cả kiêu ngạo, trên đường Chân Lăng tới giảng đường, ký túc xá nam sinh, thư viện, chỉ cần là những nơi có thể thấy Chân Lăng đều có thân ảnh cô.

“Bạch Vi.” Hơi nóng giữa trưa hè đập vào mặt, ve kêu râm ran làm lòng người không yên, giọng nói của người dưới tàng cây vẫn dịu dàng như trước, trên áo trắng không có một vết mồ hôi, “Không cần lại phí sức lực cho tôi nữa, về đi.”

Nữ sinh cúi đầu xuống, giọng nói lúng túng, “Cậu thật sự không thích mình chút nào sao?”

Chân Lăng cười khở, “Bạch Vi, lần trước tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tôi vẫn hy vọng cậu có thể giải thích rõ ràng với mọi người.”

Đôi mắt đẹp thấp thoáng nước mắt, chực khóc, “Là tớ không tốt sao?”

Lời nói của anh vẫn bình thản như trước, dường như không nghe ra ý trách móc, “Cậu tốt, thật sự rất tốt.”

“VẬY CẬU...”

“Trên thế giới này, thứ tốt có rất nhiều, tôi không thể muốn chúng đều là của mình, chuyện này không thể miễn cưỡng, phải không?” Tiếng nói ôn hòa tựa như còn đang suy nghĩ phương pháp thuyết phục đối phương.

“Tớ không muốn chia tay.” Cô ngang bướng nhẹ hô, không còn thấy vẻ ung dung nhã nhặn ngày thường nữa.

“Chúng ta đã từng nắm tay sao?” Chân Lăng lắc đầu, thở dài, cất bước đi về phía ký túc xá nam, “Xin lỗi, tôi nghĩ sau này cậu không nên tới thường xuyên nữa.”

“Cậu đã có người trong lòng, đúng không?”

Chân Lăng khẽ gật đầu, không chút giấu diếm, “Đúng.”

“Vậy tớ sẽ nói cậu là bội tình bạc nghĩa.” Mạnh mẽ hạ quyết tâm, trên gương mặt xinh đẹp lộ vẻ tàn nhẫn, “Mấy tháng quá, mọi người đều nói chúng ta là người yêu, tớ sẽ không giải thích bất cứ điều gì, nếu cậu thổ lộ điều gì sẽ trở thành đùa giỡn tình cảm con gái, người con gái cậu thích sẽ bị người ta gọi là tiểu tam phá hoại tình cảm người khác.”

Ngừng bước chân, Chân Lăng không quay đầu lại, “Tùy cậu, tôi chỉ khuyên cậu một câu, thanh danh của con gái rất đáng quý, không nên tự mình phá hủy.”

Cuộc nói chuyện của hai người dừng ở đây, nước mắt của cô cũng không thể giữ lại được bóng lưng tuấn tú kia, Bạch Vi nhìn Chân Lăng đi xa, yên lặng cắn môi, vẻ mặt rất dứt khoát.

Kỳ nghỉ hè, Cổ Thước có một trận giao đấu, quyết định không về nhà mà ở lại tập huấn. Đồng thời Chân Lăng cũng vì bản báo cáo thí nghiệm mà không trở về.

Thời tiết oi bức, Chân Lăng cầm cốc trà, đứng cạnh cửa sổ nhìn về phía xa, đội viên đội Teakwondo dù đổ mồ hôi như mưa vẫn kiên trì chạy quanh sân vận động, người nào đó ở phía trước, sức sống bắn ra bốn phía. Mặt trời nóng bỏng không chỉ không thiêu đốt làn da cô, ngược lại còn tăng thêm cho cô vài phần sức mạnh.

“Nhanh, thêm vài vòng nữa.” Chỉ ngắn ngủi mấy tháng cô đã trở thành trung tâm của cả đội, đội trưởng kế nhiệm. Khi chạy qua khu nhà, ánh mắt vô thức tìm kiếm một căn phòng nào đó, không kìm lòng được liếc mắt khinh thường.

“Râm...” Cửa bị người bên ngoài dùng lực đẩy mạnh ra, Lâm Tử Thần lôi hai chai bia ra ném cho anh, “Nóng như vậy mà cậu còn uống trà, đúng là bình tĩnh phát khiếp.”

Chân Lăng cười cười, mở nắp chai rồi ngửa đầu uống, Lâm Tử Thần ngồi trên ghế bên cạnh cũng hưng hăng uống một hớp lớn.

“Cậu đúng là quá vênh váo, bạn gái không quản nắng nóng chạy tới giặt quần áo giúp cậu, cậu không thương người ta cũng không cần lập tức đuổi người ta về thế chứ.” Lâm Tử Thần lắc đầu, thái độ cực kỳ khinh bỉ người nào đó, “Khắp trường đang đồn nhau rằng cậu có bạn gái hiền lành ngoan ngoãn, bao nhiêu người mơ còn không được.”

Khóe miệng Chân Lãng khẽ cong lên, ánh mắt lại lạnh lùng như băng, “Vậy sao?”

Những ngày anh không về nhà, Bạch Vi cũng không về, ngược lại càng bám lấy anh.

Nhún nhún vai, Lâm Tử Thần không tiếp tục lằng nhằng với chuyện này nữa, mà thần thần bí bí ghé sát vào anh, “Chân Lãng, cậu có quen biết một nữ sinh tên Cổ Thuộc không, nghe nói cô ấy là bạn học trung học và phổ thông của cậu.”

Bàn tay nắm chai bia thật chặt, vẻ mặt lại rất bình tĩnh, “Chuyện gì?”

“Tớ muốn theo đuổi cô ấy.” Lâm Tử Thần trực tiếp vào đề, có chút nghiêm túc.

“Các cậu có tiếp xúc rồi? Chân Lãng có chút bất ngờ, không, từ ánh mắt có thể dễ dàng đoán ra, anh đang vô cùng bất ngờ.

Lâm Tử Thần thần nhiên gật đầu, “Tiếp xúc một lần, tớ nghĩ một người con gái như vậy rất hiếm có, không hy vọng quá nhiều vào con trai, cũng không lấy tiền bạc làm tiêu chuẩn đánh giá, luôn cố gắng tự lập. Cậu cũng biết tớ không thích nữ sinh quá ỷ lại vào người khác, nói đi, giúp một tay chứ?”

“Giúp?” Chân Lãng bật cười, gật đầu rất nhanh, “Cậu muốn tớ giúp thế nào?”

Dùng khuỷu tay huých Chân Lãng, Lâm Tử Thần nháy mắt, “Dùng thân phận bạn học cũ hẹn ra ngoài, còn lại để tớ.”

“Tháng sau là sinh nhật cô ấy.” Chân Lãng vờ như chợt nhớ ra.

Đôi mắt Lâm Tử Thần lập tức sáng lên, “Cô ấy thích quà sinh nhật gì?”

Nha đầu thích cái gì, thích đánh người, Lâm Tử Thần có đủ dũng khí không?

Chân Lãng uống muôn ngụm bia, “Cô ấy có tình cảm đặc biệt với bánh ngọt, tình cảm rất đặc biệt.”

(@Sâu: 0_o quá nham hiểm)

.....

“Nghĩ gì vậy?” Giọng nói trong trẻo phía sau cắt đứt hồi tưởng của anh, thả ký ức trở về với quá khứ xa xôi, “Nghĩ còn nhập tâm hơn cả tở, hay là việc làm ăn sắp phá sản, không kiếm đủ tiền mua sữa, mua tã cho con?”

“Tở phá sản thì dựa vào cậu, để cậu nuôi là được rồi, dù sao chúng ta cũng là người yêu.” Chân Lăng ôn hòa đáp trả một câu, rất có ý tứ.

Sắc mặt Lâm Tử Thần lập tức thay đổi, lẩm bẩm, “Được rồi, tưởng tở không biết chuyện năm đó chắc, cậu cũng không phải người chỉ dùng hai chai bia là có thể chuốc say, bị cậu lợi dụng làm lá chắn nhiều năm như vậy mà cả một chút phí tổn thất tinh thần cũng không có. Nhưng năm đó quả thật cậu quá ác độc, ngay cả danh tiếng của mình cũng hoàn toàn phá hủy.”

“Tở không thích có người quấy rầy, cũng không thích để cô ấy mang tiếng tiểu tam.” Chân Lăng vỗ vỗ vai Lâm Tử Thần, “Dù sao hai chúng ta đều cần, cậu cũng chẳng phải người hoàn toàn vô tội, đừng có nói đến chuyện phí tổn thất tinh thần, cần thật tở vạch trần cậu.”

Hai người nhìn nhau, lần thứ hai lại đồng thời cất tiếng cười sang sảng, chậm rãi đi dọc bờ sông.

Nam sinh mặc võ phục chạy nhanh qua, tiếng nói chuyện lơ đãng truyền đến tai hai người.

“Nhanh lên, hiếm khi nào đàn chị phong vân về trường dạy chúng ta, còn ngủ nữa!”

“Ai là đàn chị phong vân?” Người kia hiển nhiên còn chưa tỉnh ngủ, xoa xoa mắt lẩm bẩm.

“Còn có thể là đàn chị phong vân nào nữa?” Người bên cạnh hung hăng trừng mắt, “Chính là người năm đó khi thi đấu đã một mình đánh thắng đôi thủ trên năm cấp ấy, muốn cậu to đánh bé ư, chị ấy chỉ có cấp bậc nhỏ thôi nhưng đánh thắng toàn bộ nhân vật chủ chốt đấy. Có người nói, kể từ năm đàn chị phong vân ra trường, chúng ta không còn tới gần giải quán quân được nữa. Bây giờ sắp tới giải đấu nên đội trưởng đặc biệt mời chị ấy về hướng dẫn, còn không đi học sớm một chút?”

“Oa...” Người đang buồn ngủ đột nhiên tỉnh lại, “Tớ nhớ ra rồi, chính là đàn chị phong vân mà đội trưởng luôn luôn nhắc tới, còn sùng bái như nhìn thời vàng phát sáng, chỉ thiếu chút nữa là lập bài vị cho chúng ta cúng bái chứ gì.”

“Chính là chị ấy.”

“Đi nhanh, đi nhanh.”

Hai người bỏ chạy như bay, bỏ lại Chân Lãng và Lâm Tử Thần đứng tại chỗ nhìn nhau, nhìn ra được vẻ không dám tin trên mặt đối phương.

Lâm Tử Thần giật giật khóe miệng, “Đàn chị phong vân mà bọn họ nói không phải là...”

Chân Lãng hít sâu một hơi, “Đúng là cô ấy!”

Ngoại trừ người kia, còn ai có công trạng to như thế nữa? Ngoại trừ người kia, còn ai có thể lập được chiến công sáng lạn như thế? Ngoại trừ người kia, còn ai dám chạy loạn sau lưng anh như thế?

Lâm Tử Thần vỗ vỗ trán, “Nếu như tớ nhớ không lầm, cô ấy hình như...”

Vẻ mặt Chân Lãng đen ngòm như đêm lầy, “Cậu nhớ không lầm.”

Lâm Tử Thần lắc lắc đầu, “Tớ thật sự bội phục khả năng thừa nhận của cậu, quá dung túng cô ấy rồi.”

“Cậu nghĩ tớ muốn thế sao?” Chân Lãng liếc anh một cái, “Chẳng lẽ trói cô ấy lại đánh cho một trận? Đừng quên, nếu tớ ra tay với cô ấy, cô ấy sẽ cười đến mức bất tỉnh, cuối cùng cũng có người chịu để cô ấy giằng gân cốt.”

Nói thì bình tĩnh, nhưng bước chân đã bán đứng anh, nhanh chóng phóng về phía phòng tập thể thao, Lâm Tử Thần đứng tại chỗ lắc đầu, vẻ mặt thương cảm, cúi đầu nhìn đồng hồ, tự quyết định, “Xem ra hội giảng lần này phải làm một mình rồi.”

Trong nhà tập, người ngồi quay thành một vòng tròn lớn, ở giữa là bóng lưng nhỏ bé của một cô gái, ngón tay chỉ người trước mặt, “Cậu, xoay người quá chậm, tuy kỹ thuật có cao hơn đối phương nhưng khi quay về rất dễ bị nắm được điểm yếu để công kích.”

Nam sinh nhỏ có chút không phục, “Huấn luyện viên nói như vậy mới đạt hiệu quả cao, hơn nữa sẽ tạo tâm lý sợ hãi cho đối thủ.”

Cô gái cười nhạo ra tiếng, ngoắc ngoắc tay với cậu ta, “Cậu tấn công tôi thử xem.”

Nam sinh nhìn dáng người nhỏ bé yếu ớt của cô gái, có chút khó xử, “Đàn chị, chị là con gái.”

“Tới!” Một tiếng rống át đi, khí thế sôi trào, nam sinh nhỏ không khỏi rụt cổ, đứng thẳng lên, sẵn sàng đối mặt với cô gái phía trước.

Ánh mắt giao nhau, trong ánh mắt sắc bén, nam sinh không khỏi cúi thấp tầm mắt.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng quát, “Không dám nhìn tôi ra tay thế nào, cậu không sợ tôi đánh lên?”

Nam sinh mạnh mẽ ngẩng đầu, chỉ cảm thấy người phía trước hoàn toàn không có sơ hở, làm cậu không biết phải xuất chiêu thế nào.

“Dùng cú đá xoay người vừa rồi của cậu!”

Ngữ điệu ra lệnh lôi kéo động tác của nam sinh, cậu ngăn người rồi xoay người đá một đá.

Chân vừa giơ lại, người trước mặt đã bước sang bên cạnh một bước, thế tấn công của cậu hoàn toàn thất bại, chân còn chưa kịp thu về, một lực rất mạnh đã tấn công về phía bên trái cậu, làm cậu lao đảo hai bước.

Chân còn đứng chưa vững, chân dài đã không biết từ chỗ nào lần thứ công kích cậu.

Miễn cưỡng đứng thẳng người, cậu quay đầu lại nhìn, lại phát hiện người kia đã đứng ở một vị trí rất xa, thân nhiên nhìn mình.

“Đàn chị!” Nam sinh rất uất ức, “Chị vừa bảo dùng cú đá sau.”

“Bằng cái tốc độ và sức mạnh này của cậu, ngay cả một cú đá bình thường còn không đủ, còn đá xoay cái gì? Chỉ dùng thời gian cậu nhảy lên, đối

phương đã có thể tấn công cậu vô số lần rồi.” Cổ Thước lắc lắc đầu, “Động tác quá khoa trương, tính bí mật quá kém, rất dễ bị người ta nhìn ra ý đồ.”

“Lại lần nữa, để tôi xem cú đá sau cậu vẫn kiêu ngạo xem nào.” Cô hất cằm, tươi cười khích lệ, nhưng trong ánh mắt lại như đang bốc cháy lên ngọn lửa hung phẫn.

Lúc này, nam sinh vẫn cực kỳ cẩn thận duy trì khoảng cách, sau khi thử thăm dò, cậu mạnh mẽ xoay người một cái.

Cổ Thước nghiêng người né tránh, nam sinh mừng thầm trong lòng, toàn thân nhảy lên, xoay người đá ra một đá, nhắm vào thắt lưng Cổ Thước.

Nhưng chân vừa giơ lên cậu đã phát hiện không nhìn thấy người kia đâu nữa, toàn thân lãnh trọn một đá.

Người vừa chạm đất, cái bóng vừa biến mất bỗng nhiên xuất hiện ở vị trí vừa rồi, cậu chưa kịp thay đổi tư thế, một cái chân đã xuất hiện trên khoảng không, trực tiếp hạ cánh xuống bên hông cậu, toàn thân rung động rất mạnh làm cậu khó mà tiếp nhận được.

“Oa!”

“Ồ...”

“Wow.”

Các loại âm thanh tán thưởng đan vào nhau, nam sinh ôm thắt lưng, vẻ mặt nhăn nhúm, còn Cổ Thước hết sức nhàn nhã, “Tôi đã nói rồi, đá xoay người nếu không không chế tốt rất dễ bị phản công, không phải cậu đang đóng phim, động tác hoàn toàn không chút bí mật, chỉ cần liếc mắt một cái là biết được bước tiếp theo của cậu là gì.”

Nam sinh không ngừng gật đầu, bội phục cô gái cao gầy trước mặt không gì sánh được, thậm chí xoa thắt lưng, “Đàn chị, chị có thể ra tay nhẹ chút không, đau muốn chết.”

Cổ Thước nhìn cậu cười cười, “Mặc kệ là bạn bè thân thiết đến mức nào, vào vòng tròn này trong mắt chỉ còn đối thủ. Tôi đánh chồng tôi còn nặng tay hơn nhiều.”

Bên dưới đồng loạt im lặng, liếc mắt nhìn nhau.

Nam sinh cứng mặt, xoa xoa thắt lưng, lặng lẽ nói, “Quên mình vì người, đáng mặc niệm.”

Cổ Thước chống hông, vẫy vẫy cổ tay với đám người còn lại, “Tới đi, tới đi, còn ai đánh nữa, để tôi xem các cậu luyện ra được cái gì nào.”

Đám người lần thứ hai nhìn nhau, xê mông, vòng tròn xung quanh lập tức rộng ra không ít.

Ai? Ai nói đàn chị ngoại trừ võ nghệ cao cường còn có trái tim nhân ái?

Ai? Ai nói đàn chị ngoại trừ kỹ thuật vượt trội còn rất quan tâm chăm sóc đàn em?

Ai? Ai nói đàn chị ngoài mặt tùy tiện, thực ra rất dịu dàng đáng yêu?

Còn đánh tiếp như thế, bọn họ tuyệt đối không cần tham gia thi đấu gì nữa, toàn bộ phủ phục dưới sự tiên công đáng sợ của đàn chị mà về nhà dưỡng thương.

“Cái này...” Đầu sỏ gây chuyện, đội trưởng, dưới ánh mắt tri kích của mọi người phải khó khăn mở miệng, “Chị Cổ Thước, bọn em sao có thể so với chị.”

“Sao không?” Ánh mắt Cổ Thước lóe lên tia nghiêm túc, “Ngay cả dũng cảm để đấu với tiền bối khớp xương đã già như tôi còn không có, tham gia thi đấu thế nào được? Chỉ vì đối phương giỏi hơn một chút đã không dám ra sân, tinh thần chiến đấu đã tan rã thì càng không cần bàn đến có thắng hay không. Luyện Teakwondo chủ yếu là luyện tinh thần, tôi luyện ý chí, ngay cả điều này cũng không làm được thì đừng học nữa.”

Một câu nói kích thích toàn bộ người bên dưới, cúi đầu không dám nói một lời. Cổ Thước nghênh ngang hất cằm, “Các cậu thật sự không có dũng khí khiêu chiến với tôi sao?”

“Có!” Nam sinh ý chí bùng bùng bật dậy, vài người nhảy tới bên cạnh muốn tỉ thí, “Chúng em khiêu chiến với chị.”

Cổ Thước lộ ra nụ cười hài lòng, “Tới đi!”

Một nam sinh đi vào giữa sân, lắc lắc tay, khom lưng cúi chào, “Xin đàn chị chỉ bảo.”

Hai người nhìn đối phương không chớp mắt, khí thế mơ hồ lộ ra, không khí giữa sân rất căng thẳng.

“Yah!” Nam sinh hô to một tiếng, chân nhanh chóng đá ra.

Cổ Thước đưa hai tay lên đỡ, dưới chân lùi lại mấy bước, dồn sức đá vào ngực cậu ta.

Trong nháy mắt chân vừa đá ra, ánh mắt nàng nhanh nhẹn liếc xung quanh, toàn thân cứng lại.

Trong một đám võ phục màu trắng, quần áo véc màu xám rất gây sự chú ý, đặc biệt là một loạt ngòi, chỉ có một người kia là đứng, đáng người cực kỳ xuất chúng.

Không thể trách cô phân tâm, thật sự thì, thật sự thì cô có một phản xạ có điều kiện với một bóng người nào đó, ánh mắt sẽ vô tình bị người đó thu hút.

Chết rồi, Chân Lãng.

Một người nào đó run lên, vô thức kiềm đường chạy trốn, quên mất lúc này trước mặt mình còn một đám đàn em.

Tiếng gió thổi, bóng cái chân, loáng qua trước mắt, đá thẳng về phía cô.

Cổ Thước xoay người, nhưng có người đã nhanh hơn cô.

Bóng chân chưa kịp chạm vào cơ thể cô đã bị một cái chân khác nhanh hơn chân của cậu nam sinh rất nhiều lần chặn lại, sau đó đá ra, lập tức đẩy cậu nam sinh về sau, làm cậu ta phải nhảy vài bước mới đứng vững được.

Hai cánh tay, một đặt trên vai Cổ Thước, một ôm thắt lưng cô, thân ảnh cao lớn đứng phía trước cô, bảo vệ cô dưới cánh tay mình.

Đám người đang ngồi đồng loạt đứng lên, cú liên hoàn đẹp mắt vừa rồi làm mọi người liên tục tán thưởng, chỉ có nam sinh kia là đáng thương, nhăn mặt nhìn vết giày da trên người mình.

Ngón tay mềm mại lướt qua má Cổ Thước, nụ cười mát lạnh.

Không nói lời nào, anh chỉ cười, nhìn người trong lòng đang co ro lẩn tránh ánh mắt anh.

“Không phải nói muốn đánh sao, không dám nhìn đối thủ là thua trước.” Giọng nói nam tính rất nhẹ, “Nhìn anh.”

Cổ Thước cứng người, cúi đầu, “Cái này, anh chưa cời giày, không đánh được.”

Cô chân trần, anh giày da bóng loáng.

Cô võ phục rộng thùng thình, anh đồ tây thẳng tắp.

Cô ánh mắt né tránh, anh tươi cười như hoa.

Dù có so thể nào cũng không giống một người có đẳng cấp.

“Buổi sáng em đã hứa sẽ ở nhà, không chạy lung tung.” Anh bình tĩnh trần thuật lại sự thật, “Em còn nói ngay cả “Golden Sunflower” cũng không đi, tuyệt đối không ra khỏi cửa.”

Đầu cô cúi càng thấp, lúng túng nói, “Hôm nay anh nói phải đi làm báo cáo.”

“Anh có làm báo cáo, nhưng là quay về trường để báo cáo.” Chân Lãng ôm thắt lưng cô, ngón tay vuốt nhẹ cái bụng hơi tròn tròn của cô dưới võ phục, “Nếu anh không đến, làm sao bắt được em lén lút làm chuyện tốt.”

“Làm sai thì nên phạt gì bây giờ?”

“Em rửa bát, em giặt quần áo, em lau nhà, em dọn nhà tắm, chỉ cần ông xã yêu cầu, em làm hết.” Câu trả lời cực kỳ lưu loát làm người ta bất ngờ, những câu này rốt cuộc cô đã nói bao nhiêu lần mới có thể có vắn điệu có tiết tấu như vậy.

Chân Lãng bắt đặc dĩ thở dài, “Hôm qua em ăn ỉ muốn ăn cơm hải sản, hôm nay vốn định xong việc sẽ đưa em đi, bây giờ, không đưa em đi nữa.”

“A...” Tiếng kêu đầy bi thảm, Cổ Thước đưa hai tay kéo cổ Chân Lãng, “Muốn ăn, muốn ăn.”

Chân Lăng vươn tay, “Vậy có đi không?”

Cổ Thước ngoan ngoãn để bàn tay nhỏ vào lòng bàn tay anh, “Đi.”

Bị Chân Lăng nắm, Cổ Thước hoàn toàn quên mất một đám người đang trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt liếc theo, nhìn Chân Lăng khom lưng đeo giày cho cô, cẩn thận buộc chặt.

“Chuyện này...” Đội trưởng rút cuộc cũng lấy lại tinh thần, thật vất vả mới dám lên tiếng, “Đàn chị, bọn em...”

“A!” Lúc này Cổ Thước mới nhớ bên cạnh còn có người, lo lắng túm ống tay áo Chân Lăng, “Em đã hứa sẽ dạy bọn họ, họ phải thi đấu.”

Nhướn má, giọng nói Chân Lăng tràn ngập uy hiếp, “Em còn muốn dạy?”

Hai tay lập tức hạ cánh xuống đất, vẻ mặt nịnh nọt, “Không dạy, không dạy.”

Cô đáng thương nhìn bọn đàn em, vẻ mặt xin lỗi.

“Anh Chân Lăng.” Một đàn em cuối cùng cũng nhớ ra người đàn ông trước mặt là ai, bước nhanh tới trước mặt anh, “Anh cũng là sinh viên xuất sắc, còn là một trong sáu đàn anh phong vân trong trường, anh không muốn nhìn chúng em thua trận đấu chứ? Em hy vọng anh có thể để chị Cổ Thước dạy chúng em vài chiêu, chỉ một lúc thôi, sẽ không làm lỡ việc của hai anh chị.”

Ánh mắt Chân Lăng dừng trên gương mặt đàn em, ánh mắt lạnh lùng làm cậu sợ hãi trong lòng, sau đó anh mới chậm rãi mở miệng, “Chỉ bảo cũng không vấn đề gì, nhưng phải đợi năm tháng nữa.”

“Vì sao phải đợi năm tháng nữa?” Cậu đàn em bất mãn mở miệng, “Năm tháng nữa thì trận đấu đã xong rồi.”

“Bởi vì...” Chân Lăng nhìn người nào đó, tên đầu sỏ lập tức cúi đầu, vò vò góc võ phục của mình, không dám nói một lời, “Bởi vì năm tháng sau con của chúng tôi mới chào đời, sau đó cô ấy thích đánh thể nào thì đánh, nhưng giờ phải ngoan ngoãn một chút.”

“A...” Cậu đàn em hoàn toàn không ngờ tới đáp án này, ánh mắt ngạc nhiên dừng trên Cổ Thước một lúc lâu vẫn chưa dời đi.

Võ phục rộng thùng thình che hết tất cả, không nhìn ra được gì, thân hình mảnh khảnh không có chút dấu hiệu là phụ nữ có thai, vừa rồi cũng vậy, người nào đó còn sôi nổi so đấu, hoàn toàn không thèm để ý khi người ta đánh về phía bụng mình, lá gan đúng là quá lớn.

Bà xã như vậy, người bình thường có thể không chế sao?

“Vậy, có thể chỉ đạo bằng miệng, không lên sàn đấu, được không?” Cậu nam sinh khó khăn mở miệng, “Ban đầu bọn em không biết, sau này sẽ không bao giờ để chị ấy lên sàn đấu nữa.”

Chân Lăng bật cười, “Các cậu hiểu cô ấy bằng tôi không? Cô ấy nhìn thấy thi đấu như chó nhìn thấy phân, hận không thể xông lên sung sướng cắn một miếng.”

Cổ Thước ở bên cạnh nhú mày, bực bội trừng mắt nhìn Chân Lăng.

Cậu đàn em liên tục vuốt tóc, không cách nào ngừng lại khoe miệng đang kéo lên.

Tuy hình dung như vậy khó nghe nhưng quả thật là rất chính xác nha.

“Em hứa với bọn họ rồi.” Cổ Thước tức giận mở miệng, “Nếu không phải tại anh, em cũng sẽ không phải không được đánh, sẽ không phải ở nhà buồn bực đến khổ sở, đều tại anh, đều tại anh, sau này không cho phép anh chạm vào em.”

Từ Chân Lăng bắt quả tang biến thành Cổ Thước lên án chỉ trích, từ vụ lừa gạt nhỏ nhỏ bay lên thành đấu tranh gia đình.

“Muốn ở đây như vậy sao?” Chân Lăng véo má nàng, mèo con dương nhai múa vuốt, hận không thể cắn anh một miếng.

Tìm được đáp án trên mặt cô, Chân Lăng thở dài, “Vậy em ngồi bên cạnh nhìn, anh dạy bọn họ, được chưa?”

Nụ cười lập tức như hoa nở, Cổ Thước dùng sức gật đầu, nhưng bỗng nhiên vẻ mặt đầy buồn bã, “Nhưng, em đói bụng.”

Anh chỉ chỉ cái túi trên mặt đất, “Bánh mì thịt của cửa hàng ở cổng trường đó, món yêu thích trước đây của em. Mua riêng cho em, định để em ăn đêm, giờ ăn đi.”

Con chó nhỏ vui sướng nhào vào túi đồ ăn, háo hức lấy ra. Còn Chân Lãng, cởi giày, áo khoác đặt xuống bên sân, “Đến đây, để tôi xem thử bản lĩnh của các cậu.”

Bóng người trên sân kêu to phấn khích, Cổ Thước bên ngoài vừa vui vẻ ăn vừa khoái trá nhìn động tác của Chân Lãng, cười rất ngọt ngào, “Nhờ phúc của các cậu, hôm nay là lần đầu tiên tôi ngồi cạnh nhìn anh ấy ra tay với người khác, thật tốt.”

Cô trầm trồ khen ngợi, chẳng hay biết có biết bao nhiêu người khóc thầm.

Cậu đàn em bị Cổ Thước dạy dỗ đầu tiên yên lặng thờ dài, “Rốt cuộc mình cũng biết vì sao đàn chị đánh ông xã phải dùng hết toàn lực rồi.”

**Đến đây đã chính thức kết thúc câu chuyện “Oan gia dễ dàng hóa giải”
Xin cảm ơn tác giả Tiêu Diêu Hồng Trần đã mang đến cho chúng ta một câu chuyện
vui nhộn như vậy.**

**Cảm ơn tất cả các bạn đã đi cùng Sâu trong suốt một con đường dài.
Đôi khi có nhưng gập ghềnh, khó khăn, nhưng chính các bạn đã trở thành động lực
cho Sâu cố gắng.**

**Thật ra truyện này là truyện đầu tiên Sâu nhận được rất nhiều ý kiến trái chiều, có
người rất say mê nó, có người lại thấy nó nhàm chán, có người thích cách chuyển
ngữ của Sâu, có người lại thấy nó hết sức tầm thường. Sâu cũng biết mình làm chưa
thật sự tốt, có gì còn sai sót, xin mọi người bỏ qua cho.**

**Xin đặc biệt cảm ơn cô Pa đã giới thiệu cho tôi truyện này, cảm ơn nàng Not và ss
Lue đã giúp Sâu 2 bản convert.**

**Cảm ơn Jack đã giúp Sâu làm ebook, và chân thành xin lỗi nàng Bạch Linh vì
không nhớ mà lại hứa bữa với nàng, thật sự ta rất áy náy.**

**Cảm ơn tất cả những độc giả đáng yêu đã đặt chân tới cái ổ ấm cúng này của Sâu.
Xin hẹn các tình yêu trong những câu chuyện sắp tới.
Xin gửi lời chúc tốt lành nhất tới tất cả mọi người.**

♥ From: Pink Lady with love ♥

---Toàn Văn Hoàn---

